CHRISTINA COURTENAY

Chimonoul Stacojiu

EDITURA LIDER INTERNATIONAL

Chimonoul Stacojiu

Chimonoul stacojiu ne introduce în atmosfera deosebita a Japoniei anilor 1600 cu o frumoasă poveste de iubire.

Cititorul este atras rapid într-o acțiune cu un ritm antrenant altfel decât ne-am aștepta pentru Țara Soarelui Răsare, tărâmul cu reguli sacre. Situațiile uneori periculoase, alteori hilare, prin care trece Hannah - eroina principală - dar și patosul cu care aceasta se luptă pentru destinul și demnitatea ei, o fac îndrăgită cititorului, care se va bucura pentru fiecare pas reușit al ei.

Deși romanul este scris într-o manieră europeană, sensibilitatea și trăirile specifice culturii japoneze sunt bine redate, purtându-ne în aerul mirific al Țării Florilor de Cireș și reliefând totodată chipul femeii japoneze, altfel decât o percepem astăzi noi, europenii.

Cartea, cu acțiunea ei captivantă, o veți parcurge cu interes până la ultima pagină.

Editura Lider International
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti

9 789736 293849

Christina Courtenay

Chimonoul stacojiu

Editor: Casandra Enescu
Tehnoredactor: Sorin Sava
Corectura: Duşa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COURTENAY CHRISTINA
Chimonoul stacojiu / Christina Courtenay;
trad.: Ileana Dinu – Bucureşti: Lider, 2017

ISBN 978-973-629-384-9

1. Christina Courtenay
2. Ileana Dinu (trad.)

Copyright © Christina Courtenay
Original Title: The Crimson Kimono
This edition published by agreement
with Choc Lit Limited & Livia Stoia Agency

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin Editurii LIDER INTERNAŢIONAL

LIDER INTERNATIONAL
O.P.5 – C.P. 15, Sector 4, Bucureşti

Christina Courtenay

Chimonoul stacojiu

Traducere de Ileana Dinu

Pentru Richard,
Josceline şi Jessamy,
cu toată dragostea

Nota autoarei

Acest roman este o ficţiune, dar adevărul istoric este că accesul femeilor nu era permis în Japonia sub niciun motiv, prin urmare vizita lui Hannah şi şederea ei ulterioară constituie un scenariu foarte puţin probabil. Totuşi, întrucât de-a lungul timpului femeile şi-au asumat roluri de bărbaţi, am decis că un astfel de lucru ar fi fost posibil. Şi, cum este o ficţiune, am dat frâu liber imaginaţiei.

M-am inspirat din aventurile reale ale englezului William Adams (Anjin san), care a ajuns în Japonia, devenind protejatul Şogunului Tokugawa Ieyasu. Ceea ce m-a intrigat cel mai mult a fost faptul că, în final, când i s-a oferit prilejul să se întoarcă în Anglia (unde avea soţie şi un copil), acesta a ales să n-o facă. A rămas în Japonia până la sfârşitul zilelor sale. Probabil a avut mai multe motive, printre care şi faptul că cea mai mare parte a averii sale era în Japonia. Se şi căsătorise cu o japoneză şi, întrucât o făcuse din dragoste, probabil că şi asta i-a influenţat alegerea. Deşi am încercat să respect adevărul, de cele mai multe ori, a trebuit să-mi iau unele libertăţi pentru a-l face adecvat naraţiunii şi pentru a face povestirea mai palpitantă. Vasul englez al companiei Indiilor de Est, *The Clove,* n-a ajuns în Japonia decât pe 10 iunie 1613. Asta înseamnă că domnul meu fictiv, Marston, a avut dreptate când a afirmat că vasele lui puteau ajunge în Japonia înaintea vaselor companiei, dacă o luau pe altă cale, prin strâmtoarea Magellan. Dat fiind faptul că adevărul istoric a fost că acel căpitan Saris de pe *The Clove* a fost primul englez care a debarcat în Japonia şi a primit drepturi comerciale din partea Şogunului, am modificat puţin data sosirii sale, pentru a-l face să ajungă primul şi în romanul meu.

În realitatea japoneză, legea numită *Sankin kotai,* pe care am menţionat-o, n-a intrat în vigoare decât după câţiva ani, dar am hotărât s-o folosesc aici, pentru că se potrivea în intriga romanului meu.

Era un mod ingenios de a-i controla pe *daymio* din ţară şi de a se asigura că ei nu vor conspira împotriva Şogunului, şi a funcţionat aşa cum am prezentat în roman.

Oricui doreşte să afle mai multe despre Will Adams îi pot recomanda *Samuraiul William, aventurierul care a descoperit Japonia,* de Giles Milton. Iar, dacă veţi dori să aflaţi mai multe despre Japonia, vă îndemn să ajungeţi acolo, dacă este posibil, e o ţară minunată!

Prolog

Nordul Japoniei, mai, 1611

Bătrânul stătea aşezat cu picioarele încrucişate pe veranda mică din faţa casei sale, admirând în linişte grădina. Ultimele raze întârziate ale soarelui care apunea luceau pe chipul său dur. Scoteau în evidenţă numeroasele riduri şi făceau ca pometii să-i pară mai proeminenţi ca de obicei. Briza îi răvăşea barba ca de ţap şi-i vălurea mânecile chimonoului de mătase. Închizându-şi ochii, şi-a lăsat capul pe spate, ca să capteze căldura soarelui, apoi a lăsat liniştea să-l cuprindă. Răsuflarea i-a devenit egală şi profundă.

De departe se auzeau vocile celorlalţi locuitori ai castelului, dar fiind la distanţă, le percepea ca ireale din liniştea refugiului său.

Auzea doar şopotul unei mici cascade, unde apa îşi croia drum printre pietrele îmbrăcate în muşchi şi licheni, spre un heleşteu cu peştişori aurii. În răstimpuri, unul dintre peştişori lovea apa cu coada, prea aproape de suprafaţa ei, făcând să sară stropii, dar zgomotul nu-l deranja pe bătrân. Mintea îi era spre alte tărâmuri şi-şi lăsa gândurile să cutreiere după cum voiau. Nu căuta să aibă viziuni, el doar le înlesnea apariţia. De data asta, când a apărut o imagine a tresărit, marcat de neobişnuitul ei. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse. O femeie stătea rezemată de balustrada unui vapor.

Un vas ciudat, mare şi greoi, cu multe catarge. Vântul îi dezmierda părul şi-l făcea să zboare în urma ei ca o pânză plutitoare. Dar ce păr avea! Roşu ca soarele la apus, ciudat, ondulat, ca şi cum ar fi fost făcut dintr-un cuib de şerpi încolăciţi. S-a înfiorat, imaginându-se încurcat în masa aceea arămie, arzând de căldura ei, strangulat de tentaculele ei.

Femeia se apropia, chiar dacă el nu avea habar de unde venea, cât drum străbătuse. Când ea l-a privit, inima lui s-a blocat, provocându-i o undă de şoc prin tot corpul. Ochii ei de culoarea cerului, erau limpezi ca

apa din heleşteul său. Pentru cineva care nu văzuse toată viaţa decât ochi negri, aceştia i s-au părut goi şi reci, pe măsură ce simţea că vede prin ei. Bătrânul s-a cutremurat şi brusc a pierdut acea imagine, simţind teamă. Inima a început să-i bată nebuneşte şi i-a luat ceva timp să observe că nu mai era singur.

– Ce s-a întâmplat,Yanagihara san? Taro Kumashiro, stăpânul cel tânăr al castelului, se aplecase asupra lui, privindu-l îngrijorat cu ochii săi de culoarea chihlimbarului. Încă o profeţie rea?

– Eu... eu, poate, Kumashiro sama. Bătrânul clipi, dar imaginea femeii cu părul roşu îi stăruia în minte. Am văzut o femeie, care venea spre mine.

Tânărul cu chipul armonios schiţă un zâmbet. Trăsăturile i se transformară complet, făcându-l să arate destins, lipsit de probleme. A încuviinţat.

– Da, e viitoarea mea mireasă. Trebuie să ajungă curând. Taro s-a aşezat alături de bătrânul său mentor, reluându-şi aerul sobru. Dar de ce arătai de parcă ai fi văzut o stafie? Atât de urâtă era? Tatăl ei m-a asigurat că are un aspect plăcut şi este graţioasă.

– Nu pe mireasa ta am văzut-o, *milord,* era o gai-jin, o străină. Agitat, bătrânul se agăţă de mâneca chimonoului stăpânului său. Teama care clocotea în sufletul său îl făcea să uite cu cine vorbeşte, dar lordul Kumashiro era mai îngăduitor cu bătrânul său mentor decât cu ceilalţi. Şi-a eliberat încet mâneca veşmântului din mătase neagră, fără să comenteze.

– O străină, ai spus? Ultima dată când am fost la Nagasaki, am văzut străini, dar erau numai bărbaţi. Sigur era o femeie? Nu cred că le este permis...

– O, da, sunt sigur. Era îmbrăcată ciudat, dar nu m-am înşelat. Avea părul lung, roşu, strălucitor.

– Roşu? Omul începu să râdă. Nu e de mirare că te-ai speriat aşa, ai crezut că e vreun spirit rău. De obicei, *kami* au părul roşu, nu?

Yanagihara se cutremură din nou.

– Poate aşa am crezut la început, dar nu, femeia nu era un spirit. Era cât se poate de reală şi cred că este o ameninţare pentru noi. Ce-i drept, n-am observat nici unul dintre semnele obişnuite, dar altfel de ce mi-ar fi apărut? În ultimul timp au venit mai mulţi străini. Trebuie să fie un semn rău. Şogunul n-ar fi trebuit să-i lase să stea aici.

– Cum ar putea fi o femeie o ameninţare la adresa mea? Sunt un daymio, un lord, stăpânul a mii de oameni! Lordul Kumashiro se ridică în picioare, încrucişându-şi braţele la piept. Chiar dacă excludem moţul negru şi lucios din vârful capului, era mai înalt ca orice alt bărbat din castel. Era şi un luptător remarcabil. Yanagihara ştia că nimeni nu-l putea înfrunta uşor pe stăpânul său, oricum, nu o femeie, dar nu se discuta problema asta acum.

– Nu doar la adresa ta, stăpâne, ci şi a întregii naţii. Dacă este împărăteasa lor? Bătrânul adăugă după un moment: Avea nişte ochi ciudaţi. Oribili, de fapt.

Tânărul stăpân ridică sceptic din sprâncene.

– Cum? În ce fel?

– Erau albaştri, ca nişte safire, foarte limpezi. Asta m-a speriat. Vedeam prin ei direct în sufletul femeii şi nu sunt sigur că mi-a plăcut ce am văzut acolo.

– Asta e cel mai interesant, zâmbi lordul Kumashiro din nou. Trebuie s-o văd. Eşti sigur că venea aici? Spre noi?

– Da, aşa cred, dar fii atent, stăpâne. Nu te pripi.

– Nu te teme, Yanagihara san. Vreau doar s-o văd. Iar, dacă este o ameninţare pentru noi, va trebui s-o anihilez. Dacă eu voi fi cel care să-i zădărnicească planurile viclene, asta îmi va consolida poziţia. Poate îmi voi câştiga chiar recunoştinţa Şogunului.

– Nu, nu cred c-ar fi înţelept să...

– Voi trimite nişte oameni de-ai mei s-o caute. Dacă există cu adevărat, va trebui să apară la centrul comercial de la Hirado, nu crezi? Străinii nu au voie să intre în alt port şi astfel îmi va fi uşor s-o găsesc. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

– Ar putea să nu ajungă deocamdată... poate peste câţiva ani...

– Nu contează, oamenii mei au răbdare.

– Da, dar...

Yanagihara văzuse multe la viaţa sa, primise avertizări şi sfaturi atât de la zei, cât şi de la spirite şi firește, îi plăcea ca profeţiile sale să fie considerate credibile.

De multe ori însă, oamenii nu-i ascultau profeţiile, iar acestea deveneau lipsite de sens. De obicei, nu-l deranja. Considera că fiecare trebuia să decidă pentru sine, iar el nu putea face altceva decât să transmită mesajul care-i fusese dat. Totuşi, astăzi, când lordul Kumashiro

crezuse fiecare cuvânt pe care i-l spusese, Yanagihara ar fi preferat să fi fost ignorat. Avea un sentiment neplăcut în privinţa asta.

Lordul Kumashiro se afla pe la jumătatea drumului spre grădină, când bătrânul strigă în urma lui:

– Te rog, stăpâne, ai grijă. Cine ştie ce nenorociri aduce femeia asta? Ar putea avea cine ştie ce puteri...

– Îţi faci prea multe probleme, spuse lordul râzând. De fapt, tu şi tata m-aţi învăţat bine. Voi avea grijă.

Înainte ca bătrânul să poată protesta, lordul plecă, lăsându-l pe Yanagihara cu efectele pe care le declanşase prin spusele sale. Oricum, era prea târziu pentru regrete. Numai soarta ştia ce-i aştepta.

Capitolul 1

Plymouth, Devon, 1 iunie 1611

La naiba! exclamă Hannah Marston, într-o manieră care nu făcea onoare unei doamne, aruncându-şi creionul dezgustată. Acesta aterizâ pe podea, se rostogoli şi dispăru, dar Hannah nu făcu niciun efort să-l recupereze. N-avea nevoie, nu-i trebuia acum.

Aşezată la fereastra micii încăperi pe care o împărţea cu sora ei mai mare, Kate, Hannah schiţase cam fără entuziasm imaginea portului Plymouth. Portul putea fi văzut din poziţia ei avantajoasă de la etajul trei al unei case aflate sus pe un deal, care oferea o priveliştе asupra cheului, la distanţă. Dar nu rezultatul strădaniei sale o deranja, ci zgomotul paşilor, care se auzeau afară pe trepte. Liniştea şi pacea de care se bucurase în absenţa surorii sale erau un lucru rar în casa aceasta de obicei plină de lume, unde singurătatea era un privilegiu binevenit. Şi-ar fi dorit doar să fi durat mai mult.

Ar fi putut să-şi facă simţită prezenţa din clipa în care Kate, însoţită de o altă tânără, a dat buzna în încăpere, chicotind uşor isteric. Dar a preferat să se ascundă mai bine în colţul său şi să tragă pe furiş draperia, sperând să rămână neobservată. Poate, dacă avea puţin noroc, sora ei nu va rămâne prea mult în cameră.

– N-o să-ţi vină să crezi, şopti Kate şi trânti uşa. Mă plimbam cu căpitanul pe puntea principală cât timp tata şi-a verificat marfa şi după o vreme am simulat un leşin. Căpitanul a trebuit să mă ridice, desigur, să mă ducă în cabina principală şi m-a ţinut strâns la piept în timp ce mă transporta. M-a făcut să simt fiori pe şira spinării.

– Dumnezeule! a rostit printre dinţi fata cealaltă, cea mai bună prietenă a lui Kate, Eliza, a cărei voce Hannah a recunoscut-o imediat.

– Dar stai puţin că asta nu e tot. Ascultă, a spus Kate, coborându-şi glasul, dar Hannah, fiind în încăpere, o auzea foarte bine: M-a aşezat pe patul său, iar când am pretins că mi-am revenit şi am deschis ochii, l-am văzut îngenunchеat în faţa mea, foarte aproape de mine. Era incredibil de tulburător, iar chipul lui avea o expresie... A început apoi să-mi spună în

şoaptă că ar vrea să ne întâlnim în grădină, în noaptea logodnei mele. Ştii că tata l-a invitat.

Hannah a scăpat o exclamaţie uşoară, dar, pentru că şi Eliza a făcut acelaşi lucru, n-a fost auzită. Hannah şi-a acoperit gura cu mâna să nu mai lase vreun zgomot să scape necugetat.

– Kate, dar domnul Forrester? protestă Eliza. Doar nu ţi-ai uitat logodnicul? Cum să te vezi cu alt bărbat într-un asemenea moment?

– O, Henry! spuse Kate cu un gest care însemna că omul nu avea importanţă în momentul acela. Dacă sunt atentă, nu va bănui nimic. Poate o să pretextez o durere de cap ivită subit. Da, sau o să-mi rup corsetul rochiei şi va trebui să-l repar. Henry va fi deja ameţit până la sfârşitul cinei. Am văzut, s-a întâmplat şi altă dată.

– Kate! Eliza părea revoltată, iar Hannah, din spatele draperiei, a strâns din dinţi.

Încăpăţânată şi egoistă, Kate era o maestră în găsirea modalităţii potrivite pentru a scăpa în diverse feluri la care Hannah putea doar să viseze, dar acum? Asta era altă treabă, se gândi Hannah. Sora ei întinsese coarda prea mult de data asta.

– Nu înţeleg, spuse Eliza. De ce te mai măriţi cu domnul Forrester, dacă pe căpitanul Rydon îl vrei?

– Desigur, pentru a avansa social.

Hannah recunoscu vorbele cu care tatăl lor o convinsese pe fiica sa cea mare să accepte propunerea în căsătorie.

La vremea aceea, Kate voise să respingă propunerea domnului Forrester, disprețuindu-l pe cel care o ceruse de soţie. Acesta nu era chiar genul de bărbat la care o tânără frumoasă, cum era Kate, să se uite a doua oară.

Dar când i s-au prezentat avantajele acestei căsătorii, Kate s-a răzgândit imediat şi s-a arătat brusc interesată.

Hannah şi-a ţuguiat buzele. Ea nu s-ar fi lăsat niciodată călăuzită de interese pecuniare şi de un titlu, dacă inima i-ar fi aparţinut altuia. Un bărbat ca Rydon poate fi tot ce-şi doreşte o femeie în unele privinţe, a continuat Kate chicotind, ceea ce Henry garantez că nu este, dar, din păcate, e cam tot timpul plecat pe mare şi nu pot fi sigură că se va întoarce. M-aş plictisi de moarte aşteptându-l atâtea luni. Iar dacă mă mărit cu Henry, voi deveni lady Forrester, după moartea tatălui lui, pe când, dacă mă mărit cu căpitanul, nu voi fi mai bogată. În felul acesta mă pot bucura de ambele

variante. Începu să râdă tare şi să danseze prin încăpere. Ai încredere în mine, Eliza, abia aştept petrecerea! Nu e grozav?

– N-ai acceptat să te întâlneşti cu el, nu? veni întrebarea Elizei abia auzită.

– Oh! Kate se mai învârti o dată: Nu chiar, dar m-aş putea aventura din greşeală în grădină şi cine ştie ce se va întâmpla?

Hannah auzi cum se trânteşte uşa de la intrare şi se uită pe fereastra care dădea spre stradă. Subiectul discuţiei lor ieşise din casă cu un mers sigur pe el, cu părul blond lucind ca aurul, înainte de a-şi aşeza pălăria pe cap cam neprotocolar. Probabil venise acasă împreună cu tatăl lor pentru o discuţie de afaceri, iar în acest moment căpitanul Rydon nu părea să aibă nicio grijă pe lume. Şi de ce ar fi avut, se întrebă Hannah, când existau femei prostuţe ca sora ei, care să-i împlinească toate dorinţele. Dacă i-ar fi cerut ei acelaşi lucru, ea n-ar fi fost de acord să se vadă cu el, dacă nu i-ar fi fost cel puţin logodnică. Lucrurile merseseră prea departe.

Îşi înăbuşi un oftat. Fu nevoită să recunoască, era un bărbat chipeş. Ochii lui strălucitori făceau o fată să se topească şi când îţi zâmbea era imposibil să nu-l admiri. Numai gândul acesta făcu să-i bată inima mai tare.

– Eşti foarte abilă. Eliza părea c-o invidiază, dar c-o şi dezaprobă un pic.

– Nu chiar. Sunt sigură că-l pot ţine la distanţă pe căpitan o vreme. Căci, de fapt, vânătoarea îi incită pe bărbaţi, nu? Apoi, în apropierea nunţii, mai vedem.

– Fii atentă, Kate, mai sunt câteva luni bune până la nuntă, îţi aminteşti? Doar nu vrei să trezeşti suspiciunile domnului Forrester. Vreau să spun... soţul tău nu va observa nimic în noaptea nunţii?

– Nu. Voi avea grijă să bea de-ajuns ca să nu-şi mai amintească nimic, apoi îl voi asigura că mi-am făcut datoria. Kate părea mulţumită de isteţimea sa. Orice mireasă ştie că e bine să aibă un flacon mic cu sânge de pasăre pentru orice eventualitate. Ştii... ca să se asigure c-a pătat corespunzător cearşaful.

Hannah era fericită că sora ei se mărita şi pleca de-acasă, întrucât ele două nu erau chiar cele mai bune prietene. Kate fusese întotdeauna considerată frumuseţea familiei, cu buclele ei blonde, trăsăturile voluptuoase, în timp ce părul roşu, nedomolit şi construcţia ei firavă nu se bucurau de aceleaşi aprecieri. Încercase să nu fie geloasă pe sora sa, lucru cam greu, pentru că părinţii lor îşi favorizau întotdeauna fiica mai mare.

Începu să-i fie milă de bietul domn Forrester. Se întrebă dacă el ştia la ce se angajează.

Indignarea ei îndreptăţită în numele domnului Forrester, dar şi invidia faţă de sora ei care captase atenţia căpitanului o făcură să uite de hotărârea de a rămâne ascunsă. Dădu la o parte draperia şi se făcu văzută. Eliza lăsă să-i scape un mic strigăt de teamă, iar Kate o privi surprinsă.

– Kate, nu poţi face asta, ar fi o greşeală! protestă Hannah. Îi voi spune mamei. Chiar acum.

Kate se uită la ea de sus în jos şi de jos în sus, ca la un purice enervant. Îşi miji ochii, punându-şi mâinile pe şolduri.

– N-o vei face, altfel îţi distrug viaţa!

– Ai făcut-o deja, şi nu este normal. Bietul domn Forrester va fi păcălit înainte de a se însura. Nici măcar tu nu poţi coborî atât de jos.

Kate se întoarse spre ea, privind-o furioasă.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui tu mie ce pot să fac şi ce nu, neroadă mică? Ce ştii tu despre astfel de lucruri? Fiind o persoană ageră, Kate se controlă imediat, luând un aer inocent. Şi apoi cine ţi-a spus că aveam de gând să fac altceva decât să discut cu căpitanul Rydon în grădină? Ce vezi rău în a schimba câteva cuvinte cu el?

– Nu asta spuneai cu câteva minute în urmă.

Chipul lui Kate se schimbă din nou şi luă un aer atotştiutor.

– Acum ştiu despre ce vorbim, eşti geloasă. Se întoarse spre Eliza: Hannah s-a îndrăgostit de căpitan, doar pentru că i-a vorbit frumos cândva. Se uită la el ori de câte ori ajunge pe-aici, ca un căţeluş la stăpânul pe care-l adoră. Totuşi, mă îndoiesc că el a observat asta. Dar de ce ar observa? Începu să râdă arătând spre buclele roşiatice, greu de controlat, care ieşeau de sub boneta lui Hannah. Eliza începu să chicotească.

– Nu sunt geloasă! Nu-mi pasă ce face! ripostă Hannah, dar simţi în aceeaşi clipă cum roşeşte, iar Kate ridică din sprâncenele delicate.

– Poate ar trebui să-i destăinui secretul, o necăji ea. Sunt sigură că s-ar amuza, ştiind că este admirat. De fapt, el e obişnuit cu femeile, nu cu copilele.

– Am şaptesprezece ani, nu mai sunt o copilă!

– Ei, cine te priveşte nu-şi poate da seama de asta, spuse Kate, zâmbind superior. Se uită la trupul firav al lui Hannah, înainte de a-şi trece palmele peste formele ei apetisante. Hannah strânse din dinţi. Era adevărat că trupul ei nu se maturizase, căpătând forme generoase ca ale surorii sale,

şi era convinsă că majoritatea bărbaţilor ar fi preferat-o pe sora ei, dar asta nu însemna că ea era o copilă.

– Căpitanul Rydon ştie prea bine ce vârstă am şi... Hannah se opri. Nu avea rost să continue discuţia.

– Mă gândesc, îi spuse Kate Elizei întorcându-se spre ea, ignorând-o pe Hannah de parcă nici n-ar fi fost acolo, Hannah poate îl vrea şi pe Henry, doar e o partidă atât de bună! Nu poate spera să obţină alta la fel de bună!

– Ce spui acolo? De ce l-aş vrea pe logodnicul tău?

Kate se întoarse spre ea, abia stăpânindu-şi râsul.

– Pentru că e mult mai bun decât bărbatul pe care îl are tata în minte pentru tine.

– Tata nici nu s-a gândit la căsătoria mea, a fost prea ocupat să-ţi aranjeze ţie una.

– Te înşeli, dragă soră, l-am auzit discutând chiar acum două zile subiectul cu mama, iar numele Ezekiel Hesketh a fost menţionat de câteva ori. Un zâmbet atotcunoscător apăru pe chipul lui Kate, când observă că Hannah a pălit.

– Ezekiel Hes... nu, minţi, nu poate fi adevărat! Te urăsc! Hannah porni hotărâtă şi furioasă spre uşă, dar sora ei o ajunse din urmă şi o ciupi de braţ.

– Au!

– Să nu scoţi o vorbă, ai auzit? Altfel o să-ţi pară rău... foarte rău! şuieră Kate. Ameninţarea fu însoţită de o privire care promitea o răzbunare urâtă, dar lui Hannah nu-i mai păsa.

– O să fac aşa cum cred de cuviinţă, îi spuse printre dinţi.

– Nici vorbă! Kate şi-a ridicat mâna, pentru a o ciupi din nou, dar şi Hannah şi-a ridicat braţele să se apere. Din nefericire, şi Kate a făcut un pas înainte în acelaşi timp, iar pumnul lui Hannah a lovit accidental nasul mic, perfect al surorii sale. A izbucnit sângele şi s-a scurs spre gura lui Kate, cea în formă de inimioară.

Kate a început să ţipe imediat cât o ţineau puterile, să bată din picior, ca un copil care are un acces de furie. Pe moment, Hannah i-a urmărit manifestările groteşti, dar apoi a avut o strângere de inimă. *Am făcut-o!* şi-a spus. De parcă pentru a-i confirma gândul, s-au auzit paşi repezi urcând pe scară, apoi uşa s-a trântit de perete şi a apărut mama, abia respirând din cauza efortului.

– Ce se întâmplă aici, mă rog? A întrebat ea, privind scena cu ochii mijiţi.

– O, mamă, uite ce mi-a făcut! Kate a izbucnit în lacrimi, aruncându-se la pieptul generos al mamei. Doamna Marston a oftat şi a clătinat din cap dezaprobator spre Hannah, apoi a arătat iritată spre uşă:

– La bucătărie cu tine! Dacă nu ştii să te porţi ca o tânără educată, o poţi ajuta pe menajeră astăzi la spălatul vaselor. Sincer, m-ai adus la disperare cu comportamentul tău necontrolat! Cu cealaltă mână a atins ceafa fiicei sale mai mari, mângâindu-i părul blond. Stai să văd, draga mea, s-ar putea să nu fie chiar aşa de rău. I-a ridicat faţa lui Kate să se uite îngrijorată la nasul ei roşu.

Hannah şi-a muşcat buzele.

– Dar, mamă, voia să..., a început ea, dar a fost imediat întreruptă.

– Să nu mai scoţi o vorbă! Îţi spun serios că am început să mă îndoiesc că vei deveni vreodată o persoană rezonabilă. Cum ai putut să faci asta? Când petrecerea de logodnă a surorii tale este atât de aproape! Să-ţi fie ruşine!

– Nu e drept! Kate este cea fără ruşine! Hannah a înghiţit cu greu, pentru a stăvili lacrimile de frustrare care ameninţau să se reverse.

– Ieşi imediat sau vei spăla vasele tot restul săptămânii! Din nou, degetul ridicat ameninţător s-a îndreptat spre uşă, şi Hannah s-a întors oftând. Ştia că nu avea sens să continue. Dacă ar fi fost în stare să se controleze, ar fi putut s-o convingă pe mama de perfidia lui Kate, dar acum era prea târziu. Sora ei câştigase din nou.

Într-un ultim act de sfidare, Hannah a trântit uşa cât a putut de tare, apoi s-a rezemat de perete să-şi maseze rănile. Şi-a încleştat furioasă pumnii de neputinţă.

De ce? De ce întotdeauna lucrurile se termină în favoarea ei? Ştia că era împotriva poruncilor Domnului, dar în clipa aceea îşi ura sora cu întreaga fiinţă.

Şi Ezekiel Hesketh? Doar nu cumva părinţii ei se gândeau la o asemenea alianţă? Chiar dacă era văduv şi un avocat de renume, îşi crescuse prost cei cinci copii, ca să nu mai vorbim că era destul de bătrân încât să-i fie tată. Sau aproape. Hannah se cutremură violent şi coborî în fugă treptele, de parcă era urmărită de toţi demonii iadului.

Nu mă mărit cu el, murmură ea. Nu mă pot forţa s-o fac.

Dar ştia că aveau această putere.

Capitolul 2

Lady Hasuko Takaki era o femeie foarte elegantă, iar Taro Kumashiro, care o urmărea cum se îndreaptă spre el, nu putea să-şi mai ia ochii de la ea.

Mică şi delicată, cea care avea să-i devină soţie păşea cu o graţie naturală pentru care nu făcea niciun efort, deşi el ştia că-i trebuiseră ani întregi pentru a ajunge la această perfecţiune. De la paşii foarte mici până la felul în care îşi desfăcea evantaiul, era chintesenţa doamnei de bună creştere. Pieptănătura elaborată, fixată cu piepteni din cel mai fin lac, chiar şi chimonoul scump, stacojiu, toate păleau în comparaţie cu doamna. Pur şi simplu îţi tăia răsuflarea.

El continua s-o privească pe măsură ce se apropia, rezistând impulsului de a sări în picioare şi de a alerga spre ea, ceea ce era de neconceput. Gâtul lung, palid, delicat ca al unui cocor, ieşea din gulerul rochiei, iar ochii îi erau luminoşi, de formă potrivită. De fapt, nu-i găsea niciun cusur şi a trebuit să-şi controleze zâmbetul care părea să-i lumineze întregul chip, pe când contempla norocul care dăduse peste el. Lady Hasuko nu era doar frumoasă, îi aducea şi alte avantaje: pământ mai mult şi bogăţii, precum şi legături cu familiile puternice din Nord. De fapt, asta căutase când făcuse alianţa, dar acum înţelegea că ar putea fi mult mai mult. Era un bărbat foarte norocos. Pe măsură ce Hasuko înainta spre el prin sala de oaspeţi, el n-a mai privit în jur şi n-a mai auzit comentariile făcute în şoaptă în jurul său. Tatăl ei mergea cu câţiva paşi înaintea ei, îmbrăcat în mătase albastră, brodată cu dragoni puternici roşii şi galbeni, dar Taro avea ochi doar pentru Hasuko. Mireasa, familia ei şi mentorii lor s-au oprit în faţa baldachinului şi s-au înclinat. Tatăl lui Hasuko şi-a înclinat primul capul abia perceptibil, conform statutului său, apoi chiar ea, urmată de restul grupului. Taro a încercat să nu se încrunte când a observat că nici ea nu şi-a înclinat capul mai mult decât tatăl ei. Se presupune că ea trebuia să manifeste respect faţă de viitorul soţ sau poate considera că sunt egali în ziua căsătoriei lor? S-a hotărât să nu comenteze, să lase să treacă, de data asta. Nu voia să strice evenimentul.

– Bine aţi venit în casa mea! le-a spus Taro, ridicându-se să se încline la rândul său, apoi au schimbat saluturi formale, conform vechiului ritual.

El a făcut toate acestea ca într-un vis, în timp ce Hasuko şi-a ţinut privirea în jos, cu modestie, ca o tânără educată bine. Când, în cele din urmă, i s-a dat ocazia să schimbe câteva cuvinte cu ea, şi-a ridicat privirea spre el abia perceptibil, iar el a tras repede aer în piept. Era şi mai frumoasă văzută de-aproape. I-a zâmbit şi a invitat-o să ia loc. Ea a trecut repede pe lângă el şi a îngenuncheat pe o pernă moale, vârându-şi mâinile în mânecile chimonoului stacojiu.

– Lady Hasuko, e o plăcere să vă cunosc, în sfârşit! i-a spus el, dorindu-şi ca ea să-l privească din nou.

– Plăcerea e reciprocă, a răspuns ea aruncându-i o privire ageră.

El a observat că privirea ei nu arăta nimic din ce simţea, era neutră.

Aşa trebuia să reacţioneze, dar el şi-ar fi dorit un semn că fetei nu-i displăcea căsătoria cu el. Că-l considera destul de atrăgător. Nu că ar fi contat. Era o căsătorie în beneficiul ambelor familii, nimic altceva, dar totuşi...

– Sper că te vei simţi bine aici, continuă el. Oamenii mei vor face totul pentru a te servi.

– Sunt sigură că aşa va fi. Privirea ei era încă ferm fixată în podea. Taro începuse să se întrebe dacă fata era timidă sau doar reticentă, pentru că aceasta era prima lor întâlnire. Dar şi-a stăvilit frustrarea, convins că, oricum, se va relaxa curând în compania lui.

Pentru a-i da timp să se obişnuiască, oarecum, cu prezenţa lui, s-a întors spre sora ei, Reiko, aflată aproape. Rămasă recent văduvă, aceasta trebuia să locuiască împreună cu ei în primul an.

– Şi tu eşti binevenită, lady Reiko! i-a spus politicos.

– Mulţumesc, milord! Ea s-a înclinat mult, ca să-şi manifeste recunoştinţa că fusese remarcată. O plecăciune adecvată, cu tendinţă spre linguşire, a observat el. A profitat de ocazie s-o studieze.

Şi lady Reiko era frumoasă, o plăcere s-o priveşti, dar avea ceva care lui îi displăcea. Nu putea spune exact ce era, dar nu se simţea deloc atras de ea, cu toate că era destul de îndrăzneaţă ca să-l invite din priviri. Pe lângă faptul că lui i s-a părut total neadecvat, mai ales în această zi, asta l-a făcut să-i displacă fata. Nu trebuia să caute să iasă în evidenţă în acest

fel, iar el nu va tolera un astfel de comportament în casa sa. A privit-o arogant, pentru a-şi manifesta nemulţumirea, dar acest lucru a făcut-o doar să-i zâmbească pe sub evantai. Încruntându-se uşor la reacţia ei uimitoare, le-a mulţumit zeilor în gând că nu cu ea se însura.

Ceremonia a fost întreruptă de o mişcare bruscă undeva lângă el. Ridicându-şi privirea, Taro a văzut câţiva oameni adunaţi în jurul cuiva care zăcea pe podea. S-a scuzat şi s-a dus să vadă ce se întâmplase. Ştia că ar fi trebuit să trimită un servitor, nu să se ducă personal, dar cele două doamne îl cam descumpăniseră şi a profitat de ocazie să-şi recâştige calmul departe de ele.

– Doshite ano? Ce s-a întâmplat? S-a încruntat, văzându-şi bătrânul sensei la pământ. Yanagihara san?

Se pare că bătrânul leşinase şi cineva îi făcea vânt cu un evantai, ca să-l readucă în simţiri. Era o zi caldă, dar lui Taro nu i se părea că era sufocant. Sau poate pentru cei bătrâni lucrurile stăteau altfel? A îngenuncheat lângă bătrânul sensei, o onoare pe care nu o acorda multor oameni.

– Yanagihara, mă auzi?

– Milord... vocea bătrânului se auzi foarte slab şi Taro fu nevoit să se aplece ca să-l audă. Nu te însura cu ea, te implor!

Taro se trase înapoi surprins.

– Cum? Doar ai spus...

– Nu contează ce-am spus! N-am spus decât că n-am văzut nimic rău şi nu văzusem, îţi jur, până acum. Chiar dacă vorbea în şoaptă, vocea lui era destul de puternică pentru a fi auzită doar de urechile stăpânului său.

– Ce-ai văzut?

Taro făcea tot posibilul să nu se încrunte mânios şi să-l zgâlţâie pe bătrân. La naiba, nu era momentul pentru profeţiile lui.

– Nu-ţi pot spune acum, dar te rog, crede-mă, zise Yanagihara, apucându-l de mâneca chimonoului cu degetele sale noduroase. Taro abia reuşi să nu-l împingă.

– E prea târziu, nu mai pot da înapoi acum. Îmi pare rău, dar trebuia să vorbeşti mai devreme. Taro a aruncat o privire peste umăr spre femeia care aştepta răbdătoare pe estradă, încruntându-şi uşor trăsăturile perfecte când a văzut imaginea ciudată a unui daimyo îngenuncheat pe podea lângă un mentor al său. Taro nu mai avea cum să renunţe la ea după ce o văzuse. Probabil bătrânul îşi pierduse minţile. Cu siguranţă, gândirea

îi fusese afectată de trecerea timpului, altfel de ce nu-l prevenise înainte?

– Trebuie să continui cu căsătoria asta, ştii bine. Totul este aranjat. Acum du-te să te odihneşti, oamenii mei te vor conduce acasă.

Yanagihara deschise gura ca pentru a protesta, dar observase probabil hotărârea din privirile stăpânului, astfel c-o închise la loc şi încuviinţă.

Foarte bine. Înţeleg că asta îţi este soarta.

Când s-a întors alături de mireasă, Taro a uitat în acelaşi moment vorbele bătrânului când ea i-a zâmbit. Deşi zâmbetul nu-i fusese adresat lui, ci tatălui ei, era, oricum, un început. Curând o va face să zâmbească de plăcere, nu se îndoia de asta. Era, într-adevăr, un om norocos.

Capitolul 3

Plymouth, Devon, 1 iunie 1611

Hannah s-a îndreptat spre mica grădină din spatele casei, trecând repede prin bucătărie, fără a rămâne acolo, aşa cum i se spusese. Nu-i mai păsa dacă era în continuare pedepsită sau nu. Bucătăria şi spălătoria formau un corp separat al casei, în formă de L, cu o curte mică la un capăt. Aceasta era împrejmuită de un gard înalt cu o poartă care ducea spre o alee îngustă. Biroul tatălui ei se afla deasupra acestei zone, cu o fereastră care dădea spre alee, în timp ce alta se deschidea spre faţa casei.

Se trânti pe iarba de sub fereastră, fără a-i păsa că-şi pătează rochia. *Ce mai contează,* se gândi ea, *oricum am dat de necaz.* S-a rezemat cu spatele de peretele casei, ridicându-şi genunchii la piept, cuprinzându-i cu mâinile şi rezemându-şi fruntea de ei. Soarele verii îi încălzea creştetul. După ce a tras în piept miresmele grădinii o vreme, s-a calmat şi nu s-a mai simţit atât de agitată.

Răbdare, şi-a spus. *După câteva săptămâni, Kate va pleca. Cât despre Ezechiel Hesketh... Nu. Kate probabil inventase totul.*

Sigur nu mă vor forţa să mă mărit cu el. Iar dacă mă vor forţa, voi fugi. Hannah a strâns hotărâtă din pumni, chiar dacă nu ştia încă unde va fugi. Una dintre ferestre s-a deschis brusc chiar deasupra capului ei, iar ea s-a grăbit să dispară de-acolo, în caz că ceva vătămător ar fi fost aruncat de sus.

Nu se întâmplă nimic de acest gen, dar curând se auziră nişte voci. Recunoscu vocea puternică, răsunătoare a tatălui, apoi pe cea a fratelui său mai mare, Jacob.

– I-am spus lui Rydon c-o vom face. Vapoarele trebuie să fie pregătite imediat, spunea tatăl ei.

Hannah îşi ciuli urechile la auzul numelui chipeşului căpitan şi se ridică de unde se ghemuise, ca să audă mai bine.

– Aşadar vom continua aventura asta, chiar dacă East India are un avans serios faţă de noi? îl întrebă Jacob.

– Da. Ştiu dintr-o sursă sigură că pleacă prin Bantham în Indiile de Est să ia mirodenii. Prietenul lui Rydon, care lucrează la companie, i-a spus că vor rămâne mai mult timp acolo, şi asta ne lasă o marjă considerabilă de timp.

– Dar acum suntem în iunie, iar ei au plecat din aprilie. Nu-i putem întrece până în Japonia, oricât am încerca.

– Prostii! Vasele noastre vor pleca pe alt drum, care e mai rapid.

– Care drum? Pasajul de nord? Nu l-a găsit nimeni încă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai fi aşa de naiv! Vorbeam despre cealaltă rută, de sud.

Hannah simţea foarte clar exasperarea din glasul tatălui, dar nu şi Jacob.

– Prin strâmtoarea Magellan? Jacob nu părea prea convins. Nu sunt sigur că e o idee bună. Există un motiv pentru care strâmtoarea este evitată.

– Rydon a obţinut informaţiile necesare şi are un pilot care să ghideze vapoarele. M-a asigurat că se poate face. De fapt, şi căpitanul Drake a reuşit cu ani în urmă.

– Da, tată, dar chiar şi pentru un navigator foarte experimentat riscurile sunt enorme.

– Nu sunt mai mari decât la înconjurarea Capului Bunei Speranţe. Calea aceea este plină de primejdii, aşa mi s-a spus. E controlată de portughezi, ca să nu mai vorbim despre vreme, care este cel puţin schimbătoare.

– Strâmtoarea Magellan nu este vreun rai al liniştii, din ce-am auzit. Jacob tăcu o clipă, apoi adăugă: Ce v-a apucat pe toţi brusc, de vreţi să ajungeţi în Japonia? De ce nu vreţi să ajungeţi în altă ţară?

– N-ai aflat? Se pare că acolo trăieşte un englez, William Adams. S-a

aranjat cumva acolo şi se pare că se bucură de favorurile regelui acelei naţiuni.

– Poftim? Cum să ajungă un englez în graţiile unei astfel de persoane de cel mai înalt rang? E ridicol! pufni Jacob.

– Ascultă! Oficialii companiei East India consideră că e adevărat. Nu s-ar duce dacă n-ar fi siguri de ceea ce ştiu.

– Poate că nu... dar...

– Jacob... nu există niciun dar... aici. Crede-mă, îi cunosc de mult pe oamenii aceia şi ştiu că nu şi-ar risca banii pe-o aventură neprofitabilă sau nesigură. Sunt prea avari.

Jacob îşi drese glasul, apoi întrebă cam ţâfnos:

– Şi cu ce să facem comerţ în Japonia?

– Se spune că au mult argint, dar, din păcate, aur nu au. Portughezii s-au îmbogăţit făcând comerţ acolo. De ce n-am face-o şi noi?

– Şi dacă nu au argint? Jacob oftă de parcă pe jumătate se lăsase convins. Nu mulţi erau cei care ieşeau victorioşi din disputa cu tatăl lor şi uneori nu avea sens nici să încerci s-o faci.

– Fireşte, nu putem fi siguri că există ceva de valoare, dar trebuie să existe ceva dacă portughezii s-au îmbogăţit? Iar dacă constatăm că japonezii nu au nimic de oferit, nu e greu să ne continuăm drumul spre China sau alte ţări din Orientul Îndepărtat. Întotdeauna se găseşte cineva care vrea să facă la un moment dat comerţ cu ceva, undeva. Hannah tresări când tatăl ei bătu cu pumnul în masă şi tună:

– Trebuie să ne aventurăm dincolo de Coasta barbarilor şi Indiile de Vest. Nu putem rămâne în urma tuturor. Ultimele noastre expediţii au fost dezastruoase. Nu avem cum să mai continuăm pe vechile rute navigabile, competiţia e prea mare. Trebuie să găsim ceva nou, altfel suntem pierduţi.

– Ştiu, ştiu.

– Puţină aventură nu i-a stricat nimănui, fiule. E timpul să vezi lumea aşa cum este, un loc al competiţiei acerbe. Nu este loc pentru prea mult rafinament în afaceri. Trebuie să fii nemilos, dacă vrei să reuşeşti.

Urmă o pauză în care Jacob digeră tot ce i se spusese, iar Hannah se întrebă dacă să plece sau să rămână şi să asculte în tăcere. Nu se simţea prea bine trăgând cu urechea pentru a doua oară în ziua aceea, dar atracţia pe care o simţea pentru Rydon o făcu să rămână. Îl văzu pe chipeşul căpitan stând la cârma vasului său, briza mângâindu-i obrajii arşi

de soare, în timp ce se îndrepta spre tărâmuri străine. Se imagină alături de el, cu braţul lui puternic ţinând-o strâns.

Jacob oftă.

– Foarte bine. Văd că te-ai hotărât. Când plec, tată?

– Eşti sigur că vrei să te duci? Va fi periculos, iar Rydon cred că s-ar descurca şi singur. Mai spunea că va găsi alte două vapoare care vor să ni se alăture. E mai bine să fie mai multe vase.

– Nu, nu e nicio problemă. Plec cu el.

– Bine. Aşteptam să spui asta. Pleci peste câteva săptămâni.

– Aşa de repede?

În clipa aceea fereastra se închise brusc, şi Hannah nu mai auzi discuţia, dar auzise de ajuns. Se gândi la celălalt englez, Will Adams, care trăia atât de departe de casă. Se întrebă dacă într-adevăr era în favorurile regelui şi cum reuşise asta. Dar, dacă se hotărâse să rămână acolo, probabil că-i plăcuse locul şi oamenii. Totuşi, nu-i era dor de ţară?

Hannah se întrebă ce ar simţi, fiind atât de departe de familie şi de prieteni, de tot ce-i era familiar. Dădu cu zgomot aerul afară din piept. *În acest moment, ar fi o binecuvântare.* Dar soarta ei nu interesa pe nimeni. Toţi se concentrau asupra lui Kate. *Când va veni şi rândul meu?* se întrebă ea. *Probabil, niciodată.*

La câteva zile de la cearta lui Hannah cu sora ei, Kate, toate rudele au fost invitate la o petrecere în onoarea logodnei lui Kate cu Henry Forrester. Personalul de la bucătărie gătise încontinuu în ultimele zile şi când a coborât, a simţit cum stomacul protestează de foame, ca reacţie la mirosurile îmbietoare. Îi era foame în permanenţă, ceea ce spera ea să fie semnul că se afla încă în creştere. A aruncat o privire spre salon, unde mâncarea era aşezată pe o masă. Şi, întrucât nimeni n-o supraveghea, a şterpelit o bucată de plăcintă de pe o farfurie, ca să oprească stomacul să-i facă probleme în momente nepotrivite.

– Aha, te-am văzut! Fratele ei mai mic, Edward, veni în fugă luându-şi câteva pateuri şi zâmbindu-i obraznic. La cincisprezece ani, era la fel de înalt ca ea şi la fel de slab şi, ca şi ea, avea un apetit sănătos.

– Şşt, nu scoate o vorbă, ca să nu fim prinşi amândoi! şuieră Hannah. Se înţelegeau destul de bine şi, ori de câte ori, când mama nu era atentă, Hannah fugea de-acasă cu Edward şi prietenii lui la ţărm. Îi plăcea să fie în afara casei decât să stea să înveţe cum se conduce o gospodărie, şi-şi

dorea să se fi născut băiat. Edward avea libertatea de care ea nu se va bucura niciodată.

A încercat să-şi alunge astfel de gânduri din minte. Era o zi de sărbătoare şi se îmbrăcase cu cea mai bună rochie. Era o nuanţă frumoasă de albastru, care se asorta cu ochii ei. Cu toate acestea, rochia nu îmbunătăţea cu nimic felul în care arăta. Dacă totuşi făcea ceva, îi ascundea puţinele rotunjimi şi îi amintea de vorbele urâte rostite de Kate. Dar nu avea ce face, astfel că nu avea rost să-şi mai facă probleme. Oare dacă ar mânca mai mult, ar arăta mai bine? În ideea aceasta mai şterpeli o bucată de plăcintă pe care şi-o vârî întreagă în gură.

– Hannah? Ce faci acolo? Vocea exasperată a mamei o sperie şi o făcu să înghită prea repede, iar mâncarea îi rămase în gât. Începu să tuşească, iar mama o bătu destul de puternic pe spate.

– Uite ce face lăcomia! Nu ţi-am cerut să supraveghezi menajerele? Haide, să mergem la parter.

– Da, mamă.

Hannah se opri din tuşit când ajunseră la parter în salonul cel mare, centrul casei.

Cu toate acestea, imediat ce mama plecă, se duse sub scară, şi nu la bucătărie, aşa cum i se ceruse. Considera că bietele servitoare erau şi aşa tracasate şi nu voia să mai intervină şi ea.

Curând au început să sosească invitaţii, întâmpinaţi în capul scării de părinţii lui Hannah. Josiah Marston era un bărbat corpolent în adevăratul sens al cuvântului. Se uita mânios la cei din jur, fapt care atrăgea imediat ascultare din partea familiei şi angajaţilor. Totuşi, în seara asta zâmbea şi-şi întâmpina invitaţii cu o plăcere evidentă. Doar Hannah ofta. De ce nu mă priveşte niciodată astfel? se întrebă în şoaptă, chiar dacă ştia că un astfel de lucru nu avea cum să se întâmple. Singura persoană din toată casa care-l putea face să zâmbească era Kate, favorita lui. Nimic din ce putea face Hannah nu putea schimba lucrurile, era sigură.

Mama, la fel de impozantă ca tata, doar că mai mică de statură, stătea lângă el. Privirea ei cuprindea toată zona şi nimic nu scăpa vigilenţei doamnei Marston. Mai mulţi servitori se confruntaseră cu acea privire a ei care-i făcea să se grăbească.

Hannah se ascunse mai adânc în întuneric.

Mama era ca întotdeauna decisă ca totul să fie perfect în seara aceea, iar ea nu trebuia să fie surprinsă încă o dată pierzându-şi timpul.

– Sir John! Lady Forrester, cât mă bucur să vă văd din nou!

Mama lui Hannah era brusc numai zâmbete când a apărut invitatul de onoare, urmat de fiul şi moştenitorul său. Hannah riscă o privire rapidă, studiindu-l critic pe logodnicul surorii sale. Desigur, îl mai văzuse, dar nu-i acordase niciodată prea multă atenţie, nefiindu-i destinat. Observă acum că nu era prea înalt, dar bine legat, cu gura mică şi bărbia turtită. Admise că nu avea un aer prea inteligent, aşa cum spusese şi Kate. Cu toate acestea, observându-l mai atent, a remarcat că ochii lui nu păreau goi, ca ai unui imbecil. Ba avea o privire chiar tăioasă, căreia nu-i scăpa nimic. Hannah înţelese atunci că acest domn Forrester era mai şiret decât o lăsase pe Kate să creadă.

În dorinţa ei de a vedea cât mai multe, Hannah s-a aplecat cam mult şi a observat prea târziu că Henry Forrester o văzuse cu coada ochiului. Spre uşurarea ei, n-a trădat-o, ci s-a întors, i-a zâmbit şi a înclinat din cap.

– Te ascundeai, miss Hannah? Nu e bine, dacă vrei să-ţi găseşti şi tu un soţ.

– O, n-am nicio grabă, domnule Forrester.

– Poate că ai dreptate. Căsătoria nu este ceva care să se facă în pripă.

Era prima oară când Hannah discuta cu logodnicul surorii sale şi descoperi că acesta nu-i displăcea. Dar, fiind conştientă că nu-şi dorea să fie duşmănită de Kate, era în încurcătură. Oare să-l prevină de ce-l aştepta dacă se însura cu Kate sau să păstreze tăcerea? Dar până să se hotărască ce să facă, el s-a întors să-şi salute logodnica, o întruchipare teribil de plăcută în roz şi alb care cobora pe trepte. Hannah i-a privit pe amândoi, muşcându-şi buzele, când l-a văzut pe Henry cum ia mâna lui Kate, apoi o trece pe sub braţul său. Când Kate a încercat să-şi tragă mâna, mâna lui a rămas ferm pe mâna ei, şi Hannah a clipit surprinsă.

Probabil Kate nu-l va manipula aşa de uşor cum şi-a imaginat, şi-a spus Hannah. Îşi dori să nu se fi înşelat, pentru binele lui Henry, dacă nu pentru altceva. I se părea că e prea bun pentru sora ei.

– Hannah! Hannah! Şuieratul enervant al mamei o readuse la realitate. De ce tot pierzi vremea? Ţi-am spus să te duci la bucătărie!

– Da, mamă. Cu un oftat se duse să facă aşa cum i se spusese.

***

Masa i s-a părut interminabilă lui Hannah cea neliniştită, cu toate bunătăţile care au fost aduse.

După felurile pe bază din carne după care-ţi lăsa gura apă, peşte, plăcinte şi alte mâncăruri savuroase, au fost aduse deserturile. Fructe confiate, tarte, prăjituri, jeleuri, aşezate în aşa fel încât să-i tenteze pe meseni.

Spre încântarea lui Hannah, era şi desertul ei preferat: marţipanul. Ca toţi cei prezenţi, a băut şi ea un pahar din vinul rafinat sau poate două, dar era tot plictisită şi se foia în scaun. Era flancată de două mătuşi mai bătrâne, surde amândouă, şi şi-ar fi dorit ca mama s-o fi aşezat lângă Edward. Ar fi avut cu cine să schimbe o vorbă.

Se aflau în salon, cea mai mare încăpere a casei. Ferestrele mari cu bovindou, făcute din mici fâşii de sticlă cu plumb, care dădeau spre stradă permiteau razelor soarelui să le străbată. Fasciculele de lumină cădeau pe lambriurile de stejar fin, sculptat, făcându-le să lucească, să pară mai puţin întunecate şi austere. Câteva tapiserii adăugau pete de culoare.

Chiar dacă salonul era atât de spaţios, a părut destul de aglomerat când s-a aşezat toată lumea la mesele cu piedestal, montate special pentru petrecerea aceasta. După ce s-a terminat masa, ele au fost ridicate, şi un cuplu de muzicieni a început să cânte ca să înceapă dansul.

– Vino să dansezi cu mine, Hannah, i-a spus Jacob, ridicând-o de pe locul ei ducând-o spre cercul care se formase pentru a dansa branle. Hannah nu avea probleme şi putea să execute paşii laterali, dar ameţea când trebuia să se învârtă. Când s-a terminat dansul, s-a retras într-un colţ şi şi-a sprijinit capul în mâini, până când n-a mai ameţit. Probabil vinul băut a fost mai puternic ca de obicei, s-a gândit ea. De obicei, îl bea cu puţină apă. S-a decis ca în continuare să asiste doar. I s-a părut mai sigur astfel.

– Aici te-ai ascuns, *miss*.

Vocea căpitanului Rydon a întrerupt-o din contemplarea dansatorilor şi şi-a ridicat privirea spre el, când s-a aşezat lângă ea. Era îmbrăcat într-un sacou verde din catifea, asortat cu părul blond. Barba îi fusese tunsă special pentru această ocazie, iar mustaţa la fel. Hannah şi-a luat cu greu privirea de la el, amintindu-şi vorbele surorii sale. Îi stătea pe limbă să-l întrebe de ce nu era cu Kate, dar el a vorbit primul:

– Nu dansezi, *miss?* Ochii îi străluceau mai mult ca de obicei şi părea foarte vesel.

– Nu... adică mă odihnesc puţin. Hannah simţi cum roşeşte sub privirile lui curioase.

– Ei, nu se poate! Vrei să dansezi cu mine?

Hannah tresări.

– Cu dumneata? exclamă ea, nevenindu-i să creadă ce noroc avusese.

– Da, cu mine. Ce zici? se ridică şi-i întinse mâna.

Hannah îl privi lung, înainte de a se ridica, de parcă ar fi fost în transă. Şi-a aşezat mâna în palma lui, care era caldă şi moale la atingere, apoi s-a bâlbâit:

Nu ştiu... dar el n-a mai aşteptat să audă ce avea de spus, ci a condus-o spre locul unde se formau şirurile pentru dansul următor, *Strip the Willow.* Stăteau faţă în faţă, femeile pe un rând, bărbaţii pe altul, şi, pentru că erau primul cuplu, şi-au dat mâinile şi au început să se învârtească. Hannah a numărat în gând până la şaisprezece, apoi a pornit de-a lungul şirului, legănându-se alternativ cu Rydon sau cu partenerul alteia. La capătul rândului şi-a dat din nou mâna cu Rydon care a învârtit-o până la opt, apoi a venit rândul lui să se desprindă şi s-o ia spre capul şirului.

Se simţea dumnezeieşte să-i urmărească chipul şi ochii zâmbitori de fiecare dată când ajungeau să se prindă de mână. Ochii lui erau cenuşii, nu albaştri, aşa cum i se păruse. Sau poate erau argintii cu scânteieri albăstrii. Hannah s-a bucurat de tot ce trăia, ignorând privirea acră aruncată de Kate la un moment dat. Sora ei îi şoptea ceva Elizei, care se afla alături de prietena ei, ca de obicei, iar Hannah observă cum Eliza se încruntă, apoi înclină din cap. Lasă-le să vorbească, îşi spuse Hannah.

Rydon o invitase la dans pe ea, nu pe Kate, iar bucuria îi făcu ochii să strălucească, şi picioarele să vrea să danseze. Îşi dori ca dansul să nu se sfârşească niciodată.

Când s-a terminat, el a adus băuturi pentru amândoi şi i-a întins un pahar, făcându-i cu ochiul.

– Cred că eşti destul de mare ca să poţi bea, a necăjit-o el.

Hannah a bâiguit un răspuns incoerent şi a răsuflat uşurată când el a început să discute despre alte lucruri. Când şi-a revenit, l-a rugat să-i vorbească despre călătoriile sale pe tărâmuri străine, iar el a început să-i povestească nişte evenimente care-i făceau părul măciucă. I-a vorbit despre valuri înalte cât casa, creaturi enorme ale mării şi oameni ostili din alte ţinuturi.

– Sper că nu te-am speriat, nu? a întrebat-o după o vreme cu ochii strălucindu-i.

– Nu, chiar deloc, totul e foarte incitant. Hannah s-a aplecat spre el, sorbindu-i fiecare vorbă.

– Poate după eveniment, i-a spus el, zâmbindu-i ambiguu.

– Am auzit că urmează să pleci în Orientul Îndepărtat.

Vinul puternic îi dăduse curajul să flirteze un pic, aşa cum văzuse că făcea Kate, deşi asta nu părea să aibă efect asupra lui, din păcate. El continua să-i zâmbească afabil, cu ochii cam scânteietori.

– Ai auzit, nu?

– Tata discuta cu Jacob aseară la masă.

– Da, plec într-o lungă călătorie cu Jacob, în încercarea de a ajunge în Japonia. S-a încruntat un pic, dar a continuat: blestemaţii de portughezi au descoperit insulele cu ani în urmă, iar noi acum am vrea să facem comerţ cu localnicii. Ar putea fi foarte profitabil. Tatăl tău ne sprijină. Plecăm curând, e totul aranjat.

– Aşa am auzit. De fapt, Hannah se gândise destul de mult la plecarea asta în ultimele zile. Nici n-ar fi putut să n-o facă.

– Poţi păstra un secret? şopti el, aplecându-se spre urechea ei. Hannah încuviinţă entuziastă. Apropierea lui îi producea un freamăt plăcut în tot corpul, dar se străduia să-l asculte. Vom încerca să le-o luăm înainte unor comercianţi de la East India Company, care fac acelaşi drum. Dacă ajungem primii, putem încheia un acord comercial sigur, şi atunci compania n-ar mai deţine monopolul. El încuviinţă de parcă ar fi făcut deja afacerea.

– Adică va fi o competiţie? Un concurs?

– Cam aşa ceva, numai că e ceva foarte serios.

– O, ce palpitant! Ce mult mi-aş dori să merg cu tine! oftă ea. Să străbat oceanele, spre alte ţărmuri, să experimentez lucruri noi, să cunosc oameni noi, toate astea i se păreau mai interesante decât propria viaţă plictisitoare. La ce se putea aştepta aici? Să se mărite cu cel ales de părinţi, să-şi ia în serios rolul de soţie şi mamă. Nu era nimic palpitant, dacă alesul nu era căpitanul Rydon. Spre deosebire de sora ei, Hannah ar fi fost fericită să-l aştepte oricât. Dar ar fi preferat să-şi petreacă viaţa alături de el, urmându-l peste tot.

El începu să râdă şi întinse mâna să-i ciufulească părul, iar ea aproape îşi pierdu pălărioara. Şi-a pus-o la loc fără să mai stea pe gânduri.

– E prea periculos. Păcat că nu eşti băiat, ai stofă de aventurier. Crede-mă.

Hannah simţi o strângere de inimă. Kate avusese dreptate. Căpitanul Rydon o considera o copilă. O copilă amuzantă, dar o copilă. Sigur că nu se aşteptase s-o invite să meargă cu el, dar o parte a inimii ei sperase că-i va promite altceva. Că se va întoarce la ea, numai la ea, de exemplu.

– Îţi spun ceva totuşi, ai vrea să cunoşti un chinez?

– Un chinez?

– Da, unul adevărat. Nu este periculos, garantez pentru el, zâmbi Rydon.

– Sigur că da, numai că...

– Foarte bine, mă duc să ţi-l aduc. Gândeşte-te numai că şi altora le-ar plăcea să-l cunoască.

– Vei găsi unul aici în Plymouth? Hannah începuse să creadă că vinul îi alterase gândirea. Sau poate pe a lui.

El îi făcu cu ochiul şi începu din nou să râdă.

– Stai să-l vezi!

Rydon îşi luă un rămas-bun grăbit, iar ea îl urmări cum pleacă. Oare râsese pe seama ei? Nu cumva urma să se întâlnească apoi cu sora ei, Kate, şi să râdă amândoi de ea? Gândul acesta era mai mult decât putea să suporte şi părăsi în grabă încăperea. De cum ieşi, dădu peste mama ei care se ocupa de un invitat întârziat.

– Dumnezeule! Unde te grăbeşti aşa, fetiţo? Hannah vru să ofere o oarecare explicaţie, dar când văzu persoana din spatele mamei, renunţă.

– *Miss* Hannah ce bine că vă văd!

Ezekiel Hesketh, foarte îngrijit şi elegant, îmbrăcat într-un costum scump din cea mai bună mătase neagră, o privea zâmbindu-i. Nu-i repugna din punct de vedere fizic, admise ea. De înălţime şi statură medie, cu părul bogat, castaniu, ochi verzi, migdalaţi, era aproape frumos. Cu toate astea, ceva anume din ochii lui verzi o îngheţa şi o făcea să vrea să fugă departe de el. S-a uitat de la mama la domnul Hesketh şi-napoi. Păreau să aibă o relaţie bună, de parcă ar fi existat chiar o înţelegere între ei. Gândul acesta o făcu să se simtă şi mai rău.

– Domnule Hes... Hesketh... îi bâlbâi numele, dar pentru nimic în lume nu putu să ia acea mână întinsă spre ea. Rămase nemişcată, de parcă prinsese rădăcini privindu-l.

– Unde îţi sunt bunele maniere? Salută-ţi musafirul cum se cuvine, Hannah! Mama o împinse de la spate, aproape aruncând-o în braţele lui.

Hannah întinse mâna brusc, iar el se aplecă să-i sărute mâna. Ea își trase mâna repede, chiar ducând-o la spate, frecând-o cu putere de rochie, ca să îndepărteze orice atingere a lui. El nu păru să fi observat acest gest copilăresc și continuă să-i zâmbească într-un fel care-i amintea de un uliu, o creatură detestabilă, pe care o văzuse odată într-o carte.

Lui Hannah începu să-i bată mai tare inima, de teamă. Felul în care o privise era foarte calculat, dar și triumfător. Nu avea alte cuvinte ca să-l descrie. Simți un fior neplăcut pe șira spinării. Ce se petrecea aici?

– Domnul Hesketh îți va face onoarea să danseze cu tine, draga mea. Tocmai îmi spunea cât a așteptat petrecerea asta. Hannah abia auzea vorbele mamei din cauza bubuitului din urechi.

– Tocmai mă duceam la bucătărie.

– Nu acum. Ia-l de braț pe domnul Hesketh și condu-l. Mama își acompanie solicitarea cu un nou imbold, ceea ce nu mai lăsa loc de altă interpretare. Hannah s-a uitat disperată în jur, căutând să scape. Unde era Jacob când avea nevoie de el? Edward? Oricine.

– Hannah. Tonul mamei era dur, nu admitea contrazicere.

Hannah înghiți cu zgomot, întinzându-și din nou mâna. A închis ochii când domnul Hesketh și-a trecut-o sub brațul său, strângându-i ușor degetele cu mâna liberă.

– De mult aștept momentul ăsta, *miss* Hannah, i-a șoptit. De foarte mult timp.

Capitolul 4

Nordul Japoniei, iunie 1611

Aştept o explicaţie, Yanagihara san

Taro a îngenunchiat lângă canapeaua bătrânului, privindu-i chipul tras, obosit. Trecuseră câteva săptămâni de la căsătoria sa, şi Yanagihara continua să zacă, fără ca nimeni să ştie motivul. Poate era doar vârsta, şi-a spus Taro. *Senseiul* era, fără îndoială, cel mai bătrân om din castelul său.

– Te rog, se simţi obligat să adauge, deşi era conştient de dreptul său de a-i cere orice. Îşi amânase vizita – temându-se ce ar putea să afle despre viziunea bătrânului –, dar ştia că nu poate amâna la nesfârşit. Trebuia să afle.

– Nu este important acum. Poate e mai bine să nu afli, milord. Vocea lui Yanagihara era slabă, abia întrerupea liniştea dimineţii.

Aşa se gândise şi Taro la început, dar întrebarea ce văzuse Yanagijara ca să aibă o reacţie atât de violentă.

L-a bântuit de-atunci, refuzând să-i iasă din minte.

– Şi dacă-ţi ordon? Am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat, dacă mă priveşte pe mine sau pe soţia mea. Taro privea spre grădină prin uşa pe jumătate deschisă a *shogi,* strângând din dinţi în încercarea de a nu-şi pierde răbdarea.

– Foarte bine. Observ că nu vei avea linişte dacă nu vei afla. Yanagihara şi-a închis ochii, ca pentru a-şi aduna puterile. Ei bine, n-a fost chiar o viziune, nu aşa cum le am de obicei, dar când soţia ta şi familia ei au intrat în încăpere, am simţit că mă loveşte ceva ca un perete rece.

– Un perete rece? Ce vrei să spui?

– Am simţit ostilitate, mânie, confuzie, poate chiar ură şi n-am ştiut dacă îţi era ţie adresată sau altcuiva. Cred că doamna era foarte... tulburată.

Taro şi-a fricţionat inconştient bărbia şi a oftat. Asta simţise şi el, chiar dacă ori de câte ori o întreba îngrijorat, Hasuko răspundea că nu are nimic.

Îi zâmbea cu zâmbetul ei incredibil, care-l făcea să vrea să uite orice altceva şi astfel subiectul era dat uitării până la data următoare.

De fapt, nu avea motiv să se plângă de purtarea ei. Îşi îndeplinea perfect sarcinile de soţie, era ascultătoare şi atentă, dar el simţea că relaţiei lor îi lipseşte ceva. Îi era greu să spună ce anume. Ca şi cum Hasuko ar fi fost prezentă doar fizic şi şi-ar fi îndeplinit o datorie. Mintea ei era în altă parte, acolo unde el nu putea ajunge. Era foarte frustrant. Se aşteptase la mai mult de la căsnicia lor, chiar dacă înţelesese că avea pretenţii neobişnuite.

Toate cunoştinţele lui Taro se căsătoriseră cu cei aleşi de părinţii lor, fără a avea un cuvânt de spus. El presupusese c-a avut oarecare noroc, pentru că ambii săi părinţi muriseră şi făcuse alegerea singur. Totuşi, n-o cunoscuse pe Hasuko decât în ajunul cununiei şi astfel nu putuse să-i aprecieze caracterul.

Majoritatea bărbaţilor nu erau interesaţi de ceea ce gândeau soţiile lor sau oricine altcineva despre ei, dar Taro era altfel. Îşi dorise cu adevărat ca soţia sa să se simtă bine în căsnicie, să înveţe să-l respecte, pentru că el merita acest lucru, nu pentru că aşa trebuia. Când a constatat cât era de frumoasă, a vrut să-i arate că era mulţumit de alegerea făcută şi spera ca şi ea să simtă la fel. Dar până în acest moment dorinţele sale căzuseră pe un sol nefertil şi se simţea singur în această acţiune.

– Ai mai avut vreo viziune de-atunci? a întrebat.

– O singură dată, când i-am auzit vocea în grădină, discutând cu sora ei. Şi sora merită supraveghere atentă.

Şi Taro gândea la fel. Lady Reiko era mereu alături de sora ei, asigurându-se că aceasta are tot ce-i trebuie. Cele două erau, practic, inseparabile şi păreau cele mai bune prietene. Şi totuşi, ori de câte ori se uita la cumnata sa, aceasta flirta cu el, lucru care îl descumpănea.

Deşi Reiko era văduvă, şi soţul îi murise curând după căsătorie, Taro nu se simţea bine din cauza comportamentului ei frivol. Nu-şi imagina ce voia ea să obţină printr-un astfel de comportament, doar dacă nu cumva voia să devină consoartă oficială, pentru ca şi ea să aibă o poziţie în casa lui. Legal, el putea să aibă o soţie şi consoarte câte dorea, dar de ce s-o fi vrut pe Reiko, doar o avea pe Hasuko? Nicio altă femeie nu se putea compara cu soţia sa. Şi apoi, tatăl lor cu siguranţă voia s-o mărite pe Reiko în altă familie pentru a cimenta alianţa cu aceea.

Şi care a fost a doua viziune? a întrebat el.

Yanagihara şi-a întors capul.

– A fost aceeaşi.

– Care ar putea fi cauza, ce crezi?

Yanagijara n-a mai comentat despre faptul că acum stăpânul părea să-l creadă, deşi respinsese cu brutalitate ideea acestei viziuni. S-a întors să privească în ochii lui Taro.

– Probabil, lady Hasuko se consideră mai presus de tine, *milord,* şi i-a displăcut ideea tatălui său de a-i găsi un soţ. Au fost discuţii legate de o eventuală căsătorie a ei cu nepotul Şogunului, dar asta nu s-a întâmplat. Poate a fost dezamăgită. Există femei la fel de ambiţioase ca bărbaţii, poate chiar mai mult. Deşi nu pot acţiona direct, să facă ce ar vrea, o fac prin mijloace subtile. O altă posibilitate este să fie încă atrasă de nepotul Şogunului. Am auzit că are trecere la femei.

– Ştiu că nu mă înrudesc cu Şogunul, dar familia mea n-a avut niciun fel de probleme de-a lungul timpului şi, deşi nu mă mândresc cu asta, am fost şi eu curtat de femei. Şi am mai multă bogăţie şi pământuri decât îmi trebuie. Pot să-i ofer tot ce-şi doreşte, numai să ceară. Taro pufni dispreţuitor. Nu voia să-l creadă pe bătrân, dar vorbele acestuia aveau sens. Soţia sa avea o părere foarte bună despre sine, la fel şi Reiko. Asta o înţelesese din felul în care îi tratau pe servitori. Iar ea n-a dat până în acest moment vreun semn că l-ar considera atrăgător.

– Familia ei e mai veche ca a ta şi se înrudeşte direct cu Şogunul. Ar fi putut să se mărite cu oricine. Tatăl ei te-a ales pentru că sunteţi vecini, iar el e cam leneş. Nu se poate mobiliza să facă ceva care îi solicită un efort. Yanagihara a pufnit dispreţuitor – ca să-şi arate lipsa de consideraţie pentru astfel de oameni – apoi a adăugat: Nu spun asta din lipsă de respect, *milord.* Te-a ales bine, dar mă îndoiesc că s-a gândit prea mult şi a fost doar norocul. Poate fiica lui gândeşte altfel.

– Hm... Taro şi-a încrucişat braţele la piept. Asta era impresia pe care i-o făcuse şi lui socrul, dar chiar şi-aşa... lucrurile nu se pot da înapoi, nu. Şi nici nu mi-aş dori asta. Nu-mi doresc decât respect din partea ei, poate puţină admiraţie sau apreciere pentru calităţile mele. Crezi că cer prea mult? Sau îmi sugerezi că ar trebui să divorţez?

– Nu, nu, n-a făcut nimic greşit, nu ai de ce s-o repudiezi. Yanagihara clătină încet din cap. Regret, *milord,* dar va trebui să te descurci în situaţia asta în cel mai bun mod cu putinţă. După cum am spus, soarta

ţi-o cere. Atâta timp cât eşti conştient de această capcană, e de-ajuns ca să te protejezi.

– De ce crezi că-mi va face rău?

– Nu... doar dacă nu cumva... nu... Nu cred. Trebuie să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic şi s-o tratezi mereu cum se cuvine. Să n-o nesocoteşti vreodată nici pe ea, nici pe sora ei. Ţine minte asta, te rog.

– Foarte bine, o să ţin minte. Taro oftă, prea repede deziluzionat. Nu mi-am imaginat că va fi aşa.

– Nimic în viaţă nu este aşa cum vrei.

Capitolul 5

Plymouth, Devon, 4 iunie 1611

A fost cel mai lung dans din viaţa ei.

Hannah a executat mişcările cu un zâmbet prefăcut pe faţă, dar n-a putut să-şi controleze frisoanele pe care le simţea de fiecare dată când mâinile ei veneau în contact cu ale domnului Hesketh. El nu părea să observe că, pentru ea, dansul cu el era o corvoadă şi continua să-i zâmbească oarecum triumfător. Cu fiecare ocazie o atingea mai mult decât se cuvenea. Hannah trebuia să facă eforturi să nu-l atenţioneze.

În sfârşit, muzica s-a oprit. Domnul Hesketh şi-a aşezat mâna pe mijlocul ei ca pe ceva care-i aparţinea, dar ea n-a putut să dispară imediat, pentru că era prea multă lume în jur. S-a mai uitat odată în jur, căutând un motiv să-l părăsească, dar n-a găsit.

– Am aşteptat vizita aceasta, *miss* Hannah, pentru că voiam să-ţi vorbesc, spuse domnul Hesketh, dar afacerile m-au ţinut departe.

– Adevărat, zise Hannah, care abia acorda atenţie vorbelor lui şi continua să scaneze încăperea, căutându-l din priviri pe Jacob sau altă cunoştinţă pe care s-o folosească drept scuză.

– Intenţionam să...

O linişte nefirească se aşternu brusc peste toată adunarea, urmată de un freamăt colectiv. Tăcu şi domnul Hesketh. Rămase cu gura deschisă, uimit. Ca toată lumea se uita şi el spre uşa de la hol. Hannah s-a întors să se uite.

– O, iată-l! Nu ţi se pare că arată ciudat?

– Cu siguranţă, e ciudat.

– Mamă, de ce e aşa negricios?

– Uită-te la acei ochi de diavol. Plini de răutate! Vorbitorul rosti o scurtă rugăciune.

Hannah îşi întinse gâtul să-l vadă pe acel om misterios. În locul lui îl văzu pe căpitanul Rydon în cadrul uşii, cu părul blond în lumina soarelui. La început crezu că e singur, dar apoi observă un străin mic de statură, negricios. Era îmbrăcat într-un fel de pantaloni largi şi o jachetă de mătase uzată, cu centură. Hannah nu mai văzuse asemenea haine.

– L-am adus, oameni buni! El este Hodgson, micul chinez pe care l-am luat cu mine din ultimul meu voiaj. I-am salvat viaţa şi a jurat să mă servească până va ajunge s-o salveze şi el pe a mea. Căpitanul s-a înclinat maiestuos în faţa invitaţilor, care se uitau fără sfială la invitat, de parcă ar fi fost un accident al naturii. Străinul s-a înclinat politicos.

– Hodgson? Ce fel de nume chinezesc este ăsta? întrebă cineva.

– Desigur, nu este numele lui adevărat, pentru că acela ar fi prea greu de pronunţat, râse Rydon, în timp ce străinul rămase impasibil.

Hannah îl privi împreună cu ceilalţi. Trebuia să admită că bărbatul avea un aer ciudat. Avea o pereche de ochi neobişnuiţi şi un nas mic, cârn, dar nu se putea spune că era urât. Diferit poate, dar nu urât.

– N-aş vrea să-l întâlnesc pe întuneric, spuse cineva din spatele ei. M-aş speria de moarte.

Hannah s-a încruntat, uitându-se în direcţia vorbitoarei, o doamnă corpolentă. Bărbatul nu era înfricoşător, era chiar mic, în comparaţie cu ea. Hannah a fost tentată să-i ia apărarea bărbatului, dar a reuşit să se abţină. În schimb, s-a eliberat cam nepoliticos din mâna domnului Hesketh.

– Scuze, dar trebuie să vorbesc cu fratele meu, Edward.

– Dar... *miss* Hannah, n-am apucat să-ţi spun...

Hannah îl ignoră şi se strecură prin lumea adunată, conturându-şi în minte un plan de a-l salva pe chinez.

Ştia cum este să se zgâiască lumea la tine, poate din cauza părului ei roşu şi îi părea rău pentru el. Curând însă a înţeles că nu era cazul. Ochii aţintiţi asupra lui nu-l deranjau câtuşi de puţin. Hogdson avea un aer senin şi se uita curios la lumea din jur. Când a surprins privirea lui Hannah, i-a zâmbit cu înţelegere. I s-a părut că el a înclinat uşor din cap în semn de

recunoaştere. Apoi a zâmbit ca pentru sine, iar Hannah s-a încruntat. Ce putea fi amuzant în situaţia lui?

– Unde spuneai că l-ai găsit?

– Îl ţii bine încuiat?

– Vorbeşte-ne despre călătoriile tale, căpitane Rydon.

Apăreau exclamaţii şi interogări din toate colţurile, iar invitaţii vorbeau cu toţii deodată. Toţi voiau să afle cum căpitanul îi salvase viaţa bărbatului şi au vrut să-l audă pe Hogdson vorbind.

Hannah a observat cum sora ei s-a îmbufnat, fără îndoială pentru că nu mai era în centrul atenţiei.

Dar până şi Kate a părut fascinată când chinezul a făcut un pas în faţă pentru un gest curtenitor.

– Bună seara! le-a spus el, însoţindu-şi gestul de o plecăciune adâncă. A mai adăugat câteva vorbe care au părut lipsite de sens. Dinspre invitaţi se auzeau chicote şi râsete.

– Ce bizar! a rostit cineva.

– La ce v-aţi fi aşteptat de la un barbar?

Hannah a clătinat din nou din cap şi s-a retras încă o dată într-un colţ, după ce s-a asigurat că domnul Hesketh nu se mai afla prin preajmă. S-a încruntat din nou, văzând că domnul Hogdson era atins pe furiş. De parcă invitaţii nu credeau că este ceva real şi s-a întrebat cum face omul să nu-şi piardă răbdarea.

A ascultat fragmente din povestirea căpitanului, chiar dacă nu avea chef să asculte.

Hodgson lucra ca mercenar... da ... plătit de un comerciant portughez... o ambuscadă în întuneric... am auzit ţipete şi, desigur, am alergat să-l salvez... Imaginea chipeşului căpitan care alerga spre hoţi cu sabia în mână i s-a conturat în minte şi a oftat. Era o imagine de neuitat, şi-a spus ea şi nu era de mirare că bandiţii o rupseseră la fugă.

În cele din urmă, invitaţii s-au plictisit de acest subiect, iar Hodgson a primit permisiunea să se plimbe prin jur.

Hannah l-a urmărit cum înconjoară încăperea, curios să înţeleagă totul. S-a oprit să atingă tapiseriile. Hannah a observat cum mama priveşte suspicioasă scena, dar omul a aşezat totul la loc cu mare grijă. Dacă se lovea de vreunul dintre invitaţi sau ajungea în vecinătatea lor, aceştia se retrăgeau cu calm reţinut şi uşoare exclamaţii. Se uitau la el de parcă simpla lui prezenţă i-ar fi contaminat în vreun fel. Hannah a clătinat din cap. Ei îi părea un om obişnuit.

Şi-a lăsat capul pe spate, rezemându-l de perete, şi şi-a închis ochii. Simţea o durere de cap cumplită. Disperată, dorindu-şi să scape, şi-a croit drum spre locul unde se afla mama.

– Mamă, m-aş putea retrage? Am o durere de cap înfiorătoare!

– Nu, nu, nici să nu aud! Ar fi o impoliteţe faţă de cuplul care s-a logodit. Mergi la bucătărie să-ţi pregătească Emma o tizană. Doamna Marston şi-a gonit fiica.

– Acum, du-te! Draga de Kate, se simte atât de bine, încât nu cred că-ţi va simţi lipsa câteva minute. Iar domnul Hesketh va dori cu siguranţă să te mai invite la un dans.

Hannah privi spre masa unde se afla Kate împreună cu viitorul ei soţ. Observă că Henry o luase după umeri, iar ea încerca fără prea mare succes să se elibereze.

Hannah a observat cum Kate îl imploră din priviri pe căpitanul Rydon, care se rezemase de perete, la mică distanţă de ea. Dar acesta nu părea dornic s-o salveze pe Kate, rezumându-se să ridice din umeri.

Hannah a oftat, îndreptându-se spre holul expus la curent. Aici s-a aşezat pe treapta de jos a scării, rezemându-şi capul de perete. Nu mai putea suporta să se uite niciun moment la sora ei sau la căpitan. Asta o făcea să se gândească doar la ce aveau ei în gând să facă.

– Scuză-mă, *lady,* nu te simţi bine?

Hannah tresări şi, ridicându-şi privirea, observă că în faţa ei se afla chinezul. A vrut să-i răspundă, dar vorbele refuzau să se formeze.

– Eşti bolnavă? a întrebat-o el din nou, întinzând mâna să-i atingă fruntea. Ea s-a smucit brusc şi a mai urcat o treaptă, pentru ca el să n-o mai poată atinge, înainte de a-şi da seama că nu se purta mai bine ca acei oameni care făcuseră comentarii urâte la adresa lui. A revenit pe treapta dinainte.

– Nu, nu... adică... da, puţin. Mă doare capul.

El s-a dat un pas înapoi şi i-a zâmbit, apoi s-a înclinat politicos în faţa ei.

– Nu te teme, vreau doar să te ajut. Hannah s-a relaxat puţin când el a început să scotocească într-o pungă mică, legată la centură.

– Ah! *Koko ni aru.* Uite, aici.

A scos o fiolă mică şi i-a întins-o.

– Uite, pune trei picături în apă, durerea va trece. I-a zâmbit, înclinându-se din nou, întinzându-i fiola.

– O, mulţumesc, dar nu ştiu dacă o pot accepta.

– Te rog, *lady,* te va ajuta să te simţi mai bine. A încuviinţat şi s-a înclinat din nou, întinzându-i fiola. Eu am adus-o, da?

Hannah a luat mica fiolă cam fără convingere, apoi a aşteptat ca el să-i aducă ceva de băut. Omul s-a întors surprinzător de repede cu nişte bere uşor alcoolizată, administrându-i el singur doza cu oarecare ceremonie.

Hannah n-a putut să-l refuze şi a băut-o.

– Bine. Acum odihneşte-te; curând te vei simţi bine, i-a spus Hodgson.

– Mulţumesc, sunteţi foarte amabil. Privindu-l, Hannah s-a simţit jenată de felul în care chinezul fusese tratat mai devreme.

– Eu... regret că toată lumea v-a privit astfel, a bâiguit ea, încercând să-l împace.

Spre uimirea ei, el i-a zâmbit din toată inima.

– Nu este nicio problemă, i-a spus el. Şi eu m-am uitat la ei. Oamenii voştri sunt foarte urâţi, dar m-am obişnuit cu ei.

Hannah tresări. Îi considera urâţi? Era posibil? se întrebă ea, apoi pufni în râs. Acum înţelegea de ce o privise el amuzat.

– Presupun că asta face să fim chit, zise ea, ridicându-se. Deja durerea cumplită de cap începuse să cedeze şi încăperea nu se mai învârtea cu ea ca înainte.

El încuviinţă.

– Da. Ochii îi străluceau şi se simţi mai apropiată de el.

– Mergem înapoi în salon? propuse ea. Sau să vă aduc ceva de mâncare? N-aţi apucat să mâncaţi nimic.

– Mulţumesc, am mâncat înainte de a veni aici. Trebuie să plec acum. Căpitanul mi-a spus să nu stau prea mult.

– Înţeleg. Hannah ar fi vrut să-l invite să mai rămână, dar ştia că n-o poate face fără aprobarea căpitanului. Hodgson era în slujba acestuia. Foarte bine. Vă mulţumesc pentru ajutor.

– *Dozo onegai shimasu,* zise el, iar ea interpretă spusele lui ca pe un „nu aveţi pentru ce". *Sayonara.* După ce s-a mai înclinat o dată, a plecat.

Hannah a mai rămas o vreme pe trepte privind în urma lui, dorindu-şi ca omul să mai fi rămas.

A doua zi după petrecere, a fost chemată în biroul tatălui său pe care l-a găsit ca de obicei la biroul său.

Mama o privea cu un aer ameninţător.

– A, iată-te! Hannah observă că tata avea un aer de falsă veselie, de parcă asta l-ar fi ajutat s-o facă să accepte mai uşor ce avea de gând să-i spună. Dar, întrucât ea intui imediat ce avea să-i spună, acest şiretlic fu din start sortit pieirii.

– Ai trimis după mine? s-a oprit în faţa biroului şi şi-a pus mâinile la spate să le oprească din tremurat.

– Aşa este. Am noutăţi excelente. Am primit cea mai flatantă cerere în căsătorie pentru tine, şi împreună cu mama ta am decis s-o acceptăm în numele tău. Azi dimineaţă a fost aici domnul Hesketh, după cum cred că ai aflat, şi am pus la punct condiţiile. Foarte generoase, trebuie să afli.

– Înţeleg. Am de ales? Pentru că, de fapt, eu mă voi căsători cu el.

– Nu fi impertinentă! Tatăl o privi furios. Ştii prea bine că părinţii fac aceste aranjamente.

– Întotdeauna te-ai înţeles foarte bine cu verii tăi mai mici, interveni mama. Toţi te adoră. Şi, întrucât domnul Hesketh are nevoie de cineva care să aibă grijă de copiii lui, am considerat că eşti persoana ideală.

– Vreau să am copiii mei, nu pe ai altuia, mormăi Hannah.

– Îi vei avea şi pe ai tăi. De fapt, unul sau doi în plus nu mai contează. Ştii că ne gândim doar la binele tău, adăugă mama, încercând s-o consoleze, dar reuşi doar s-o înfurie şi mai tare.

– Binele meu? Să mă măritaţi cu un bărbat mai bătrân ca tata? E dezgustător!

– Hannah! Mama era deja scandalizată, dar tata ridică o mână s-o oprească să spună ceva.

– Omul are doar treizeci şi doi de ani, ceea ce nu înseamnă că e bătrân. Poate aşa ţi se pare acum, dar în câţiva ani vei gândi altfel. Eu şi tatăl tău considerăm că ai nevoie de cineva cu o mână forte. Faptul că domnul Hesketh are mai multă experienţă de viaţă nu poate fi decât în avantajul tău. Eşti prea încăpăţânată pentru a-ţi putea urmări interesele. Să nu crezi că n-am observat cum te înfurii pe Edward, chiar dacă eşti prea mare pentru un astfel de comportament. Trebuie să înveţi buna cuviinţă.

– Nu mă înfurii... doar...

– Hannah, nu se cuvine în cazul unei tinere de vârsta ta. Nu mai eşti copil, trebuie să te porţi responsabil. Cred că ai nevoie de ceva care să-ţi ocupe timpul, iar faptul că te-ai îngriji de copiii domnului Hesketh te-ar ţine ocupată...

– Dar nu vreau să mă mărit cu el! A înmormântat deja două neveste, iar cinci copii vitregi ar fi prea mult pentru mine! Cinci!

– Nu este ceva neobişnuit. Responsabilitatea te va ajuta să te maturizezi.

– Dar nu-mi place, rosti Hannah printre dinţi. Trebuie să mai existe cineva cu care să mă mărit. Oricine!

– Nu fi melodramatică! Hesketh e un tip excelent. Îl cunosc de mulţi ani. Te vei obişnui cu el, iar el va avea grijă de tine şi de progeniturile sale. Are o casă frumoasă, o mulţime de servitori. Nu-ţi va lipsi nimic.

Hannah clipi des ca să-şi stăvilească lacrimile. Ar fi vrut să mai protesteze, dar ştia că ar fi fost inutil. Odată ce părinţii se hotărau într-o privinţă, refuzau să asculte argumentele celeilalte părţi. De-acum putea să lupte oricât, tot ei aveau ultimul cuvânt. Aşa era întotdeauna. A închis ochii şi a încercat să asculte vocea raţiunii. Părinţii susţineau că îi vor numai binele şi în acest scop fusese ales domnul Hesketh. Era datoria ei să accepte alegerea lor cu eleganţă. Iar tata spusese că era un om excelent. Ar fi trebuit să ştie. Poate că nu era aşa de rău, de fapt. Dar de ce se simţea ca şi cum ar fi fost dusă la eşafod?

Capitolul 6

Nordul Japoniei, iulie 1611

La câteva zile după discuţia cu Yanagihara, când Taro s-a dus să-şi vadă soţia, încă îi răsunau în minte vorbele bătrânului. S-a hotărât să încerce altă abordare şi tocmai de aceea se afla în acest loc. În mod normal ar fi trimis pe cineva s-o aducă în apartamentul său, dar în seara aceasta voia s-o ia prin surprindere. În mânecă ascunsese un dar, un pieptene elegant, cu pietre, adus tocmai din capitala Edo. Spera ca, oferindu-i astfel de daruri, ea se va îmblânzi, apoi se va deschide total în faţa sa, ca minte şi ca trup. Cum ar fi putut ea să nu aprecieze un astfel de soţ, care o trata atât de frumos?

În locul grupului obişnuit de femei care o serveau pe soţia sa, a văzut-o doar pe Reiko, aflată în anticamera soţiei sale. Chipul ei s-a luminat de bucurie la vederea lui, dar, oricât a încercat, el n-a putut să-i

zâmbească la fel. A reuşit totuşi să nu lase să se simtă iritarea din glasul său când a anunţat-o:

– Am venit să-mi vizitez soţia. Apoi a făcut un gest cu capul spre uşile culisante. E înăuntru?

– Regret, *milord,* dar sora mea e indispusă, i-a spus Reiko, înclinându-se adânc în faţa lui. Vă pot fi de ajutor cu ceva?

– Ce are soţia mea? a întrebat el încruntându-se pe faţă acum, ignorându-i întrebarea.

Întrucât ea nu părea deloc îngrijorată, Hasuko nu putea fi bolnavă. De fapt, Reiko îl privea cu îngâmfare, ceea ce-l deranja teribil. Îşi dori să fi găsit o scuză ca s-o trimită înapoi la tatăl ei, dar se pare că Hasuko nu putea sta fără ea. Sau aşa spunea. Iar, după cum îi era firea, lordul Takaki nu se obosise să-i găsească un nou soţ fiicei sale. Poate uitase. Dacă aş fi avut şi eu norocul ăsta...

– Ştiţi... chestiuni femeieşti, răspunse Reiko zâmbindu-i rezervat.

Taro se întrebă de ce era ea singura care dormea în anticameră. Mai trebuia să existe şi alte doamne, dar poate fuseseră trimise în alte zone ale castelului pentru că stăpâna nu se simţea bine.

Reiko îngenunchease pe salteaua japoneză şi, în timp ce el o privea, cămaşa de noapte i-a alunecat lăsând să se vadă un umăr alb, gol. El a clipit des, convins că ea făcuse asta în mod voit.

Ce punea la cale femeia? Doar nu încerca să-l seducă, mai ales că soţia lui se afla la foarte mică distanţă şi putea auzi tot. Pereţii erau subţiri ca hârtia şi chiar şi cel mai slab sunet era de-ajuns s-o trezească pe Hasuko. Dar acest lucru nu părea s-o stânjenească pe Reiko. S-a apropiat în genunchi de el, ridicându-şi bărbia pentru a-şi expune gâtul lung, alb. Taro şi-a înăbuşit un cuvânt nu tocmai onorabil la adresa atitudinii ei provocatoare. Nu voia nimic de la ea. Cu atât mai puţin corpul ei. Gândul că Hasuko complota cu sora ei îl făcu să-şi încleştеze pumnii, sub mâneca chimonoului. Nu putea exista altă explicaţie pentru această situaţie ciudată şi se înfurie. Dacă speraseră că el va cădea sub vrăjile lui Reiko şi că o va face consoartă oficială, se înşelaseră. El îşi alegea femeile şi nu putea fi forţat nicicum.

Dar cum tolera Hasuko ideea de a-şi împărţi soţul cu sora sa? Nu exista decât un singur motiv: Hasuko nu-l putea suporta!

Yanagihara avusese dreptate, Hasuko dorea alt bărbat pe care, după cum se vede, nu-l putea avea.

A tras aer adânc în piept, să nu lase să i se vadă emoţiile.

– Te rog să-i transmiţi soţiei mele că-i doresc să-şi revină cât de repede, a spus el şi s-a întors să plece. Cu cât ajungea mai repede în apartamentele sale, cu atât mai bine.

– Aşteaptă, *milord,* te rog! Reiko s-a ridicat repede în picioare, mai repede decât şi-a imaginat el. A întins mâna să-l oprească. Ar putea dura câteva zile înainte ca sora mea să-şi revină. I-a aruncat o privire piezişă, care l-a făcut să nu se simtă prea bine, şi a continuat: Sunt convinsă că ea n-ar vrea să ştie că ai fost privat de ceva în timpul acesta. De fapt, mi-a spus asta şi mi-a cerut să... am grijă să te distrezi bine.

Taro a strâns din dinţi. Reiko era ori foarte mărginită, ori foarte insistentă. Nu-l interesa care din cele două. Nu ştia decât că vrea să plece cât mai repede.

– Sunteţi foarte amabile, dar am răbdare şi o vreau doar pe Hasuko. Este soţia perfectă. O aştept. Noapte bună, Reiko san!

S-a grăbit spre uşă înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Fără a fi fost nepoliticos, el i-a explicat clar că nu acceptă oferta ei. Vorbele lui Yanagihara îi răsunau în minte în timp ce se grăbea pe coridor urmat de gărzile sale. *Niciodată să n-o înjoseşti pe Hasuko sau pe sora ei,* îi spusese bătrânul.

El făcuse ce crezuse că ar fi mai bine, dar niciun bărbat nu putea suporta mai mult. Reiko era de-ajuns să pună la încercare chiar şi răbdarea zeilor şi, dacă nu înţelesese ce-i spusese în seara asta, trebuia să acţioneze drastic. Femeia era o ameninţare.

Capitolul 7

Plymouth, Devon, 28 iunie, 1611

Câteva săptămâni mai târziu, Hannah tocmai părăsea bucătăria, când tatăl ei a ieşit din biroul său strigând cât putea de tare. A fixat-o cu o privire încruntată.

– Jacob! La naiba, Jacob, unde eşti?

– Ţi-ai văzut fratele? Avem de discutat.

– Nu, tată, dar şi eu aş vrea să discut cu tine, te rog.

– Nu acum, nu vezi că sunt ocupat?

– Dar trebuie să-ţi vorbesc despre domnul Hesketh.

De la acea logodnă neoficială, omul devenise un obişnuit al casei şi era tot mai interesat de ea. Încercase să-i spună mamei că omul nu se purta cuviincios cu ea, dar doamna Marston refuza s-o asculte.

Nu te purta copilăreşte, îi spusese lui Hannah. Sigur că este atent. Aşa şi trebuie să fie. S-a îndrăgostit. Consideră-te norocoasă.

– Norocoasă, pe naiba!

Se pare că nici tatăl nu avea chef s-o asculte.

– Te măriţi cu el şi gata, a urlat. Nu vreau să mai aud nimic pe tema asta, clar?

– Dar, tată...

– Iată-mă, tată! Jacob coborî în grabă scările, câte două trepte, aproape împiedicându-se pe ultimele două. Ce s-a întâmplat?

Domnul Marston senior a uitat imediat de Hannah.

– A, ai venit? Avem planuri multe de făcut. Nu e timp de lenevit.

Sfios, Jacob a protestat:

– Nu stăteam în pat.

– Nu contează. Hai să începem.

Cei doi bărbaţi au dispărut în birou şi au închis uşa. Hannah a ezitat un moment, apoi a aruncat o privire de-a lungul holului să se asigure că nu era nimeni. S-a apropiat pe vârfuri şi şi-a lipit urechea de uşă. Trasul cu urechea era un obicei urât şi-şi promise să renunţe la el. Curând. Dar deocamdată era necesar.

– Sper că eşti conştient că viteza este esenţială, spunea tatăl lor. Nu va fi nicio escală, chiar dacă găseşti marfă profitabilă pe drum. Poate aştepta pentru altă deplasare.

– Da, tată, ştiu toate astea, dar tot mai cred că e bine s-o iau pe ruta normală, sperând că vântul îmi va fi favorabil.

– Nu, trebuie să ajungi în Japonia înaintea celor de la East India. Imediat ce ajungi acolo, iei legătura cu domnul Adams.

– Dar, dacă vasele companiei au plecat acum câteva luni, nu sunt sigur că pot ajunge înaintea lor. Au mai mult de două luni avans!

– O să poţi. Sunt sigur de asta. Şi-apoi nu vor ajunge toate. Orice se poate întâmpla pe mare. Trebuie să riscăm.

– Dar de ce să riscăm, tată? În mod sigur există alte rute mai sigure şi mai profitabile.

– Nu discuta cu mine în contradictoriu, m-am hotărât. Vreau să fiu primul englez care face comerţ cu japonezii şi gata. Poate mă aşteaptă şi vreun ordin de cavaler, cine ştie? Vapoarele sunt pregătite?

– Aproape. Putem pleca poimâine cu fluxul, dar cum rămâne cu nunta lui Kate? Doreşte ca eu, în mod special, să iau parte.

– Nu avem ce face. Călătoria e mai importantă. Sunt sigur că va înţelege. E o fată bună, aşa că va înţelege. Dacă ar face şi Hannah la fel...

Hannah n-a mai rămas să audă şi restul, stătuse deja mai mult decât ar fi trebuit. Cu paşi uşori se retrase spre spatele casei, apoi spre grădină.

Fu cuprinsă de disperare şi lacrimile îi împăienjeniră privirea. Amintirea felului în care o atinsese domnul Hesketh pe furiş doar cu o zi în urmă, când mama fusese atentă în altă parte, fu de-ajuns s-o facă să se simtă rău. Sau poate era doar prostuţă şi copilăroasă?

Oricare bărbat cu care s-ar fi măritat ar fi avut dreptul să facă orice cu ea. Era o chestiune de viaţă şi va trebui să se obişnuiască.

Domnul Hesketh era atât de dornic să se căsătorească, încât nu se mai putea abţine. Şi nu-l putea învinui pentru asta. Aşa cum spusese mama, trebuia să fie flatată că o dorea atât de mult. Poate nimeni altcineva n-o va mai face. Doar nu era la fel de frumoasă ca sora ei, Kate.

Dar ea nu era flatată. Câtuşi de puţin.

– Iată-te, iubito. Mama ta mi-a spus unde te găsesc, bucurându-te de razele soarelui.

Lui Hannah i s-a tăiat respiraţia când logodnicul ei s-a aşezat alături de ea pe banca de lângă peretele grădinii. Banca nu se vedea din casă, fiind ascunsă de nişte tufişuri foarte mari de iasomie şi unde sperase să rămână singură toată după– amiaza. Evident, n-a avut noroc.

– Da, nu vi se pare minunat? S-a bâlbâit ea simţind cum roşeşte, ceea ce i se întâmpla întotdeauna când domnul Hesketh era prea aproape. El îi ceruse să-i spună Ezekiel de-acum, dar ea nu simţea că trebuie s-o facă. I se părea o adresare prea familiară.

– Da, e minunat, murmură el privind-o aşa cum un lup flămând îşi priveşte prada. Privirea lui o învălui de la cap până la mijloc şi chiar mai jos, apoi se ridică din nou. Ochii lui ciudaţi, de culoarea muşchiului verde erau luminaţi de o emoţie pe care Hannah o înţelegea inconştient, dar de care se ferea. Intensitatea acestei emoţii a făcut-o să simtă cum corpul i se acoperă de o transpiraţie rece.

A simţit cum respiraţia i se accelerează şi s-a întrebat sub ce pretext ar putea fugi în siguranţa casei. Înainte de a avea răgazul să găsească ceva,

el a prins-o în braţe strângând-o la piept. A sărutat-o oarecum forţat, iar când ea a încercat să protesteze, i-a strecurat limba în gură. Hannah a fost aproape să se sufoce.

A încercat să-l împingă şi să-şi întoarcă faţa, dar el a apucat-o de bărbie cu putere, întorcându-i faţa spre el.

– Nu mi te împotrivi, drăguţo, a şoptit el. N-o mai face pe pudica acum, suntem ca şi căsătoriţi.

A sărutat-o din nou şi a strâns-o în braţe, ca să nu mai poată scăpa. Hannah a intrat în panică, şi lipsa de aer a făcut-o să vadă puncte negre în faţa ochilor. A încercat din nou să-i opună rezistenţă, dar el era mai puternic şi o apucase cu ambele mâini. Nu avea nicio şansă.

Când Hannah a simţit că va leşina, el s-a oprit brusc, dar oprirea a fost scurtă. A reînceput s-o sărute pe obraji, pe gât, lăsându-i o dâră de salivă care-i făcea greaţă. A început s-o pipăie. Pe măsură ce ea reuşea să i le îndepărteze, el îşi muta mâinile în altă parte. I-a aşezat o mână pe sâni şi i-a strâns cu putere, ceea ce a făcut-o să geamă de durere.

– Nu, te rog, nu! a protestat ea, dar el a luat vorbele ei ca pe o încurajare, ceea ce l-a făcut s-o maltrateze în continuare.

– Am ştiu c-o să-ţi placă, a murmurat el ridicându-i fusta ca să aibă acces la coapsele ei goale. Eşti genul.

Hannah a oftat şi a făcut un efort să scape din mâinile lui, folosindu-se de unghii şi de pumni, dar fără succes. S-a uitat disperată în jur să găsească ceva cu care să se apere, dar n-a văzut nimic.

– Te rog, opreşte-te! l-a implorat ea, dar domnul Hesketh nu păru c-a auzit-o. Scotea nişte zgomote din adâncul gâtului care au speriat-o şi mai tare.

Hannah şi-a ridicat privirea şi şi-a văzut salvarea în persoana lui Jacob, care privea uluit scena peste care dăduse accidental.

Domnul Hesketh a lăsat să-i scape o înjurătură, dar şi-a luat mâinile de pe ea, după ce i-a lăsat fusta în jos.

– Ce vrei? a mormăit, respirând cu greu, uitându-se mânios la Jacob.

Eu şi logodnica mea doream câteva clipe de intimidate.

– Îmi pare rău, dar am fost trimis după Hannah. Este nevoie de ea în casă. Jacob a ridicat din umeri. E ceva legat de rochii, ştiţi cum e.

Hannah a observat că avea un aer înverşunat, dar încerca să pretindă că totul este sub control, ca de obicei. Hannah l-a auzit pe domnul Hesketh trăgând aer adânc în piept, murmurând ceva care includea şi

termenul idiot, dar n-a spus asta cu voce tare, pentru a nu părea lipsit de politeţe. Nu s-ar fi aşteptat să audă comentarii din partea lui şi a sărit repede în picioare, îndreptându-se spre casă cu paşi grăbiţi, de parcă diavolul şi slujitorii lui veneau după ea. Îşi auzea inima bătând cu disperare şi era speriată că va interveni ceva care s-o împiedice să ajungă în siguranţa camerei sale. Spera doar ca picioarele s-o poată duce până acolo. Îi tremurau atât de tare, încât se îndoia c-o vor duce. Tocmai când se apropia de uşa din spate a ajuns-o Jacob din urmă.

– Nu te caută nimeni, urcă în cameră, i-a spus el.

Ea l-a privit uimită.

– Poftim? O! ... mulţumesc... nici nu-ţi imaginezi ce mult m-ai ajutat!

– Lasă că ştiu. Voi încerca să vorbesc din nou cu tata, dar mă îndoiesc că mă va asculta. I-a zâmbit trist. Acum urcă repede în camera ta.

Hannah a urcat rapid treptele, nu mai era nevoie să i se repete invitaţia.

Ce-ar trebui să fac? Străbătea cu paşi mari camera, prea agitată pentru a se aşeza. Nu putea fi de acord cu această căsătorie. Dar avea de ales? În ultimele zile i se conturase în minte o idee care refuza să dispară. Avea nevoie de o şansă de scăpare şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât înţelegea că exista o singură cale. Trebuia să profite de această unică şansă, să plece cu Rydon şi fratele ei. Dacă nu profita acum de ocazie, putea fi prea târziu.

– De ce să nu plec? murmură ea. Dacă refuza să se mărite cu Hesketh, va cădea în dizgraţie oricum. În plus, nu-i va simţi nimeni lipsa, era sigură de asta, poate doar Edward, dar el va pleca în curând cu unul dintre vapoarele tatălui lor. Sora ei o ura, tatăl o ignora aproape mereu, iar mama îi reproşa de fiecare că-i face probleme. Ai nevoie de o mână forte, repeta tata. Iar lui Hannah nu-i plăcea ca această mână să fie a lui Ezechiel Hesketh. Vapoarele plecau peste două zile, iar ea intenţiona să se afle la bordul unuia în ziua aceea.

– Hannah, adu-mi ceara de albine, te rog! Menajerele n-au lustruit bine, trebuie lustruit din nou. Dar de ce zâmbeşti afectat, mă rog?

Hannah rătăcea prin hol, aşteptând ocazia să se strecoare nevăzută în cămară. Şi iată că ocazia aceasta îi apăruse în cale ca pusă pe un platou, şi tocmai de aceea i se părea greu să-şi păstreze un aer serios.

– Da, mamă. A încercat cu greu să ia un aer solemn.

– Toţi servitorii sunt leneşi, nu poţi avea încredere în nimeni în vremurile astea, spuse doamna Marston. Iar tu de ce stai ascunsă? Nu ai nimic de făcut? Care-ţi sunt sarcinile? Mă surprinde că stai atât de liniştită, când sunt atâtea de făcut!

– Mi-am terminat treburile, mamă.

– Da, ţi le-ai terminat, dar de ce n-ai spus nimic? Pleacă atunci! Şi când te vei întoarce, îţi voi găsi altceva de făcut, ca să-ţi ocupi timpul. Ascultă-mă bine, nu vei mai avea timp să lâncezeşti după ce te măriţi.

Hannah s-a dus la treburile sale cu zelul ei obişnuit, iar mama i-a aruncat o privire plină de suspiciune. În mod normal, doamna Marston nu se putea aştepta decât la bombăneli din partea lui Hannah. Dar fiica ei părea binedispusă astăzi, deoarece strângerea lucrurilor necesare călătoriei pe mare s-a dovedit surprinzător de simplă.

În casă fiind o zarvă permanentă în vederea căsătoriei lui Kate peste două săptămâni, nimeni nu era atent la Hannah. Până în momentul acesta găsise tot ce-i trebuia şi pusese lucrurile trebuincioase într-un sac de pânză ascuns în dulapul de haine din camera sa. O pătură, un pieptene şi un cuţit, o lingură şi un bol de lemn fuseseră ascunse cu grijă. La fel şi hainele bărbăteşti pe care intenţiona să le poarte, pe care le furase din camera lui Edward.

Mai rămânea să facă rost de hrană şi apă. Ştia că nu putea lua prea multe, numai ce-i era necesar pentru supravieţuire. Pâine şi brânză, poate o plăcintă, nişte şuncă afumată şi cârnaţi. S-a gândit că alimente pentru trei–patru zile i-ar fi de-ajuns. Iar acum avea ocazia. S-a dus după ceara de albine şi să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile. Curând totul va fi pregătit pentru plecarea ei.

Mai târziu, seara, a trecut la ultima parte a zilei: să părăsească neobservată casa părintească. Deoarece vaporul ridica pânzele odată cu fluxul de dimineaţă, Hannah ştia că va trebui să urce pe vas în timpul nopţii. Nu era prea uşor să scape din casă seara, după lăsarea întunericului. Toate uşile erau încuiate şi verificate de tatăl ei înainte de culcare, iar un câine de pază era lăsat liber să cutreiere grădina toată noaptea. Problema uşilor încuiate putea fi depăşită prin escaladarea unei ferestre, dar câinele era altă problemă. Era agresiv de cele mai multe ori.

Un os m-ar scăpa de orice problemă, şi-a spus ea, furând un picior de miel, pe jumătate ciopârţit, din cămară, chiar înainte de a merge la

culcare. Dacă acel câine idiot nu va fi tentat, va trebui să-l lovesc în cap cu ceva.

Oricum, mai erau şi alte probleme pe care trebuia să le depăşească. Una ar fi fost faptul că dormea în acelaşi pat cu Kate, care avea un somn foarte uşor, sau că era posibil să nu se trezească înainte de plecarea vasului. Gândul acesta o cam speria, dar, pe când sta întinsă în pat ascultând zgomotele nopţii, a descoperit că era prea agitată să poată adormi.

– O, nu te mai foi atât! Ocupi atâta loc! mormăi Kate înghiontindu-şi sora cu cotul. Hannah era gata să-i întoarcă lovitura, dar s-a oprit la timp. Curând Kate a adormit profund.

– Foarte bine. S-a dus spre capătul opus al patului, rugându-se ca sora ei să fie prea obosită din cauza pregătirilor de nuntă.

Inima lui Hannah bătea atât de puternic, încât sora ei ar fi putut s-o audă, dar Kate s-a întors şi a început să sforăie uşor, lăsând-o pe Hannah pradă emoţiilor.

S-a prefăcut adormită, ca să se asigure că sora ei nu se va trezi prea uşor. Apoi a mai aşteptat puţin. În cele din urmă, când Hannah şi-a spus că poate coborî din pat în siguranţă, Kate a surprins-o prin faptul că a încetat să sforăie brusc şi a coborât din pat. Hannah a îngheţat, dar a continuat să simuleze un somn adânc şi o respiraţie egală. La un moment dat, Kate a coborât din pat şi a părăsit încăperea în vârful picioarelor. În razele lunii care pătrundeau în încăpere, Hannah a văzut cum sora ei ia în grabă un şal şi nişte pantofi, apoi dispare, iar încăperea a redevenit liniştită.

Hannah şi-a dat seama că şi-a ţinut respiraţia şi a dat aerul afară cu putere, ridicându-se în şezut. Nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc şi spera doar că sora ei, Kate, nu se va întoarce prea repede. Ca într-o doară a înşfăcat o pătură şi a aranjat-o sub cearşaf în forma unui corp omenesc. Cu puţin noroc, va putea s-o păcălească pe Kate până dimineaţă. Poate nici atunci Kate nu va observa, pentru că abia-şi privea sora.

Pariez că e la întâlnire cu căpitanul Rydon, s-a gândit ea, simţind o strângere de inimă. Ei bine, las-o să facă ce vrea. Curând se va mărita cu Henry Forrester şi poate acesta va reuşi să-i descopere rapid uneltirile, a adăugat Hannah. Cumva, gândul la un Henry intransigent o mai înveseli, cu toată părerea de rău pe care o avea faţă de el. Spera doar ca Henry să ştie ce are de făcut.

Şi-a luat bagajul pregătit din dulap şi a ieşit din încăpere. Multe scânduri din podea scârţâiau, dar ea ştia deja pe care trebuia să le evite. A reuşit să coboare în linişte. Se întrebă pe unde plecase Kate şi spera că o făcuse prin grădină. Începu să se audă câinele lătrând agitat, iar Hannah zâmbi când lătratul încetă, semn că şi Kate luase ceva să-l mituiască.

Nu i-a luat mult să coboare pe fereastra din bucătărie, lăsată deschisă de Kate. S-a grăbit, înaintând la adăpostul peretelui, până a ajuns la cel mai apropiat pom. Câinele mare, lăţos se afla chiar în mijlocul pajiştii rozând ce-i dăduse Kate. Abia şi-a ridicat capul să privească spre ea, dar Hannah i-a aruncat la rândul său trataţia. Atunci a auzit şoapte în apropiere şi s-a oprit.

– Rafael, n-ar trebui să mă aflu aici. Chiar trebuie să pleci?

– Frumoasa mea, Kate, ştii că trebuie. Şi nu poţi fi atât de crudă încât să mă laşi să plec fără o amintire. Iubito, de săptămâni întregi nu mă gândesc decât la tine. Ochii, zâmbetul tău... nu mai rezist niciun minut fără să...

– Nu... n-ar trebui... o, Rafael!

Şoaptele s-au transformat în suspine şi gemete, iar Hannah a strâns din dinţi şi s-a depărtat. Nu-i păsa de favorurile pe care sora ei consimţise să i le acorde căpitanului, curând Kate se va mărita, iar ea trebuia să se grăbească.

S-a schimbat repede cu hainele lui Edward. Cămaşa era prea largă, dar cu o vestă deasupra, ascundea şi puţinele rotunjimi pe care le avea. Pantalonii erau la fel de largi, dar a rezolvat problema cu o curea. Mai trebuia doar să-şi taie părul lung până la nivelul umerilor şi să-l împletească. Adusese o foarfecă în scopul acesta şi a îngrămădit părul tăiat în scorbura unui copac din apropiere. Apoi, pentru siguranţă, şi-a pus o pălărie pe cap, s-a frecat cu pământ pe faţă, chiar dacă nu credea că se va uita cineva la ea. A pornit pe vârfuri spre poarta care dădea în alee şi a deschis-o.

Din fericire, balamalele acesteia n-au scârţâit prea tare. N-a avut ce face în privinţa închiderii porţii pe dinafară, dar casa era încuiată, astfel că nu şi-a făcut probleme. Cu sacul într-o mână, a început să alerge spre port. S-a uitat o singură dată în urmă.

Capitolul 8

Nordul Japoniei, august 1611

Taro stătea cu picioarele încrucişate pe canapea, aparent calm şi răbdător. În sufletul său însă, lucrurile stăteau altfel. Ar fi trebuit să se concentreze la ce spuneau supuşii săi. Aceştia veniseră pe rând cu diferite solicitări sau plângeri, după cum era cazul. De obicei îi asculta pe toţi cu răbdare înainte de a-şi face o părere şi a da o soluţie. Dar astăzi abia auzea ce i se spunea.

Chiar dacă oamenii săi au observat că Taro dădea nişte răspunsuri mai vagi ca de obicei, nimeni n-a îndrăznit să comenteze. La un moment dat, a observat cum consilierul său, Tadashi, s-a încruntat la ceea ce spusese el şi a făcut un efort să se concentreze o vreme.

– Aşteaptă. Taro şi-a ridicat mâna. Poţi repeta ce-ai spus, te rog? Ai vorbit prea încet. Cu coada ochiului a văzut cum umerii lui Tadashi se relaxează, văzând că petiţia era rezolvată cu eficienţă. După ce s-a terminat, Taro s-a ridicat brusc, semnalând că întâlnirea se încheiase.

– Vă rog să mă scuzaţi, dar am altceva de rezolvat în dimineaţa aceasta. Restul vă rog să reveniţi mâine. A înclinat din cap şi oamenii au făcut o plecăciune adâncă.

Chiar dacă li se adresase politicos, toţi ştiau că fusese un ordin, nu o rugăminte. Nimeni nu discuta deciziile unui daymio. Ca feudal, Taro avea puteri absolute. Dacă i-ar fi cerut lui Tadashi să taie capul ultimului petiţionar, acesta s-ar fi executat imediat, fără ezitare. Din acest motiv, dacă i-ar fi ordonat lui Tadashi să comită seppuku, omul s-ar fi supus. Nu era uşor să fii daymio, dar pentru asta fusese educat de când se ştia. Teoretic, un daymio putea să facă tot ce dorea, dar odată cu această libertate venea şi povara împărţirii dreptăţii, a binefacerilor, a păstrării etichetei şi a onoarei. Tatăl lui Taro considerase că mărinimia şi înţelepciunea erau cerinţele de bază pentru un conducător şi îl făcuse şi pe fiul său să înţeleagă asta. De aceea Taro încercase întotdeauna să fie generos şi cinstit în afacerile sale cu clanul şi vasalii.

După ce toată lumea a părăsit încăperea lungă cu tavanul jos, Taro

a rămas nemişcat pe dais. Şi-a lăsat privirea să cutreiere, cuprinzând paravanele cu acele frumoase frunze aurii, cu imagini pictate reprezentând o varietate de animale sălbatice, care acopereau pereţii. Apoi şi-a mutat privirea la tavanul ornat şi la grinzile de lemn sculptate elaborat. Bogăţia nu-l mai impresiona. Desigur, mai văzuse toate astea înainte şi, dacă înainte era mândru de ce vedea, astăzi simţea doar un gol în suflet.

Ce se petrece cu mine, s-a întrebat cufundându-se din nou în pernele moi de mătase, sprijinindu-şi bărbia într-o mână. Ar fi trebuit să se simtă fericit şi împlinit, acum că avea tot ce-şi putea dori un bărbat: pământ, putere, bogăţie, o nevastă frumoasă şi prin această căsătorie accesul la alte familii bogate de samurai. Dar mai lipsea ceva. Ştia că totul pornea de la refuzul continuu al lui Hasuko a-l avea în gândurile ei. Tânăra sa soţie era foarte isteaţă, trebuia să recunoască, făcea tot ce intra în sarcina ei, fără să crâcnească, şi de obicei cu promptitudine. Dar felul în care îl privea nu era tocmai potrivit. Îl făcea să se simtă un nimeni. Ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unei regine de a cărei atenţie nu era vrednic. Iar lui nu-i plăcea. Nu se simţise niciodată inferior în faţa cuiva, nici măcar a Şogunului. Nu, nu-i convenea deloc, dar nu avea ce face.

Dar nu ştia de ce ar fi trebuit să-i pese. Ea era doar o femeie, una dintre multele care existau. Mai erau şi altele care-i puteau produce bucurie – cumnata sa, de exemplu, care insista cu privirile-i languroase, sugestive –, dar ele nu însemnau nimic. Hasuko era soţia lui. Ea îi datora respect şi, chiar dacă aparent i-l acorda pe deplin, el ştia că e doar de suprafaţă. Şi-a încleştat pumnii, dar a încercat să nu cedeze furiei care îl stăpânea.

Yanagihara, singura persoană care putea îndrăzni să tulbure solitudinea lordului, a intrat încet în încăpere. Mergea sprijinindu-se într-un baston frumos sculptat. Taro a observat că bătrânul se cocoşase mai mult, de parcă i-ar fi fost capul prea greu faţă de restul corpului. Ochii migdalaţi erau totuşi alerţi, privirea inteligentă şi ageră.

– *Milord?* zise Yanagihara înclinându-se atât cât îi permitea spatele cu probleme.

Taro reveni cu greu la realitate şi-şi înăbuşi un oftat.

– Yanagihara san. Cu ce te pot ajuta?

Chipul bătrânului se lumină de un zâmbet.

– Cu nimic, *milord.* Am venit pentru că ai nevoie de mine. Nu are astâmpăr sufletul tău, nu?

– Cum ai...

Taro s-a controlat la timp. Trebuia să ştie mai bine ca oricine că nu trebuia să pună o întrebare stupidă.

Probabil bătrânul avusese una dintre viziunile sale.

– Da, îi spuse. Mă poţi ajuta?

Bătrânul i-a răspuns cu o întrebare.

– Ai mai visat ceva în ultimul timp?

– Dacă am visat? Da, am visat, de fapt. Noaptea trecută am visat un kami, care nu voia să mă lase singur. Trăgea de mine, încercând să mă ducă într-un... nu-mi pot aminti. Poate într-un vid.

– A, spiritul era o femeie?

– Cu siguranţă. O vedeam foarte clar, chiar dacă era înconjurată de limbi de foc.

– A, mi-am imaginat.

Yanagihara n-a mai spus nimic vreme îndelungată. Taro ar fi vrut să urle, dar un samurai nu face asta niciodată, astfel că a aşteptat. Şi aşteptarea i-a fost răsplătită.

– Am răspunsul, *milord,* a spus Yanagihara mulţumit de sine. E femeia străină. Probabil se apropie, şi influenţa ei e tot mai puternică.

– Femeia străină? Taro se aşteptase ca visul său să aibă legătură cu soţia sa, Hasuko, şi uitase complet de acea gai-jin. Vrei să spui că este acea femeie care ţi s-a arătat de curând?

– Da, *milord.* Îţi va afecta viaţa, sunt sigur. Am revăzut-o de curând. În parte, ea este motivul care m-a adus astăzi aici.

– Şi ce făcea când ai văzut-o?

– Se afla încă pe vas, râdea de data asta, nu mă privea. Era mai puţin agitată.

Taro clătină din cap.

– Nu ştiu cum m-ar afecta o femeie pe care n-am cunoscut-o? Nu are sens ce spui. Am destule probleme cu femeile din jur, unele chiar supărătoare. Yanagihara s-a ridicat semeţ, pregătindu-se să plece.

Taro îl mai văzuse reacţionând astfel, când se râdea de viziunile sale sau erau disprețuite.

– Stai, a spus el, ridicând mâna. N-am spus că nu te cred, numai că mi se pare puţin probabil, deşi înainte ai avut dreptate şi nu mă îndoiesc de spusele tale.

Yanagihara se relaxă şi se întoarse. Şi mai înclinat o dată din cap.

– Va trebui să aşteptăm şi să vedem. Încearcă să te gândeşti la altceva, *milord*. Fă o baie şi un masaj şi lasă-le pe doamne să aibă grijă de tine. E plină lumea de femei, iar cea despre care vorbim este încă departe. Te voi anunţa când simt că se apropie.

– Mulţumesc. Da, îţi voi urma sfatul. O baie relaxantă, mâncare, apoi o vizită la soţia sa. Va trece cumva peste repulsia ei. Da, asta va face. Visul însă îl destabilizase. Dar nicio femeie nu va avea puterea de a-l face să se simtă nefericit. Nu va permite asta.

Capitolul 9

Plymouth, Devon, 29 iunie 1611

Cheiul portului Devon era învăluit într-o ceaţă foarte densă, ce acoperea şi străzile ca o pătură groasă care înăbuşea toate zgomotele. Hannah îi mulţumi lui Dumnezeu pentru această protecţie, dar se şi cutremură în acelaşi timp în faţa acestui spectacol straniu.

Ceaţa aceasta deasă avea ceva care pe ea o făcea să se simtă nereală, ca şi cum ar fi păşit într-o lume la fel de imaginară. De fapt, o lume de coşmar. Nu-i plăcea. Masa aceea ceţoasă se rostogolea dinspre mare, luând-o în direcţii diferite. Această himeră umedă părea mânată de spirite fără astâmpăr, întinzându-şi ghearele himerice asupra trecătorilor. Hannah a rostit o mică rugăciune, ca să ţină la distanţă spiritele rele.

Ştia că hainele lui Edward i se potriveau relativ bine, dar se simţea ciudat în haine bărbăteşti. Pe lângă asta, cizmele până la genunchi din care Edward ieşise de curând, îi erau prea largi. Faţă de mersul într-o fustă lungă, se simţea minunat de bine, fără nicio restricţie, chiar dacă pantalonii o jenau situaţie la care, în mod normal, n-ar fi fost atentă. A ignorat disconfortul şi a pornit mai departe cu un mers care spera ea să semene tot mai mult cu al unui bărbat.

După ce a luat colţul şi a ajuns spre artera principală, o mână adevărată s-a ivit din umbră. A tras-o în întuneric, înainte ca ea să aibă răgazul să ţipe speriată. Inima îi ajunsese în gât, iar stomacul i se făcuse ghem.

– Vrei să te distrezi, băiete? Nu te costă mult..., mi se pare că e prima oară.

Glasul suna mieros, dar mâna care o apucase de mijloc era cam dură şi o trăgea inevitabil mai aproape.

– Îmi plac cei care vin la mine pentru prima oară, şopti lângă urechea stângă a lui Hannah şi izbucni un râs înfundat.

Ea se simţi strânsă la un piept imens. Duhoarea copleşitoare de flori, amestecată cu mirosul corpului de femeie şi o respiraţie fetidă au fost prea mult pentru Hannah. S-a înecat şi a icnit, încercând să respire.

– Nu! Dă-mi drumul! Hannah s-a speriat şi teama i-a dat puteri sporite pentru că s-a eliberat din strânsoare.

A rupt-o la fugă, fără a se mai uita înapoi, dar cotcodăcitul femeii a continuat să-i răsune în minte. Ştia că nu-i va fi uşor să umble pe străzi noaptea, dar a sperat că, îmbrăcându-se cu haine bărbăteşti, va fi scutită de o astfel de atenţie nedorită.

Nu-şi imaginase că ar putea fi asaltată de doamnele nopţii. Evident, felul în care se deghizase funcţionase mai bine decât sperase.

A evitat cât a putut luminile tavernelor şi s-a ascuns cum a putut mai bine, ca să nu fie observată. Niciun magazin nu era deschis, singurii trecători erau marinari beţi, deplasându-se între o tavernă şi alta, lălăind răguşiţi. Hannah a fost atentă să-i evite.

– Hei, aici! Strigătul venit de undeva din spatele ei a făcut-o să tresară speriată şi să o ia pe o alee laterală. Inima îi bătea din nou să-i spargă pieptul, dar curând a realizat că vocea nu o viza pe ea. O alta, tot bărbătească, a răspuns la primul strigăt. A oftat uşurată, continuându-şi drumul, ridicând sacul de haine pe umăr.

– Nu mă mai pot întoarce acum, a murmurat ea. Am ajuns destul de departe. Însă făcea un efort fantastic să continue drumul. Conştiinţa îi spunea să pună capăt acestei nebunii şi să se întoarcă. A strâns hotărâtă din dinţi, continuându-şi drumul. Alternativa era căsătoria cu domnul Hesketh pe care n-o putea accepta.

În timpul zilei, portul era un viespar care vuia de activitate şi ori de câte ori se aventura acolo în timpul zilei Hannah era asurzită de zgomot. Comercianţii îşi strigau marfa din dughene sau din uşa magazinelor, iar muncitorii asudaţi încărcau sau descărcau marfă, strigând unii la alţii. Din mulţime se auzeau marinari de toate naţiile care strigau unii la alţii în limbi neinteligibile. Hamalii duceau coşuri sau împingeau cărucioare, strigând la oameni să se dea la o parte din drumul lor. Negustorii şi clienţii lor discutau cu voce tare despre marfă. Acum nu mai exista

niciunul, iar în noapte Hannah îşi auzea paşii grăbiţi pe caldarâm. Era ca şi cum ar fi fost într-o cu totul altă lume.

În sfârşit, a ajuns la capătul cheiului. Două vapoare, *Elizabetta* şi *Sea Sprite,* erau ancorate unul lângă altul în radă, abia vizibile din cauza ceţii dese care plutea deasupra apei. Corpurile lor masive se mişcau uşor în sus şi în jos legănate de apa mării. Hannah auzea scârţâitul frânghiilor, al palanului şi scripeţilor. Mirosul de gudron, de călăfătuială îi invadă nările ca şi zbaterea sărată a mării. Trăise întreaga viaţă în Plymouth, şi aceste zgomote şi mirosuri îi erau cunoscute. Numai că până acum nu se confruntase cu ele noaptea.

Ambele vase fuseseră angajate de tatăl ei pentru această aventură de a ajunge în cealaltă parte a lumii. Era o călătorie de o asemenea măreţie, încât Hannah abia şi-o imagina.

Din ce aflase, alte două vase ancorate în altă parte a portului urmau să le însoţească.

Ajungem dincolo de linia apusului, glumise Jacob când Hannah îndrăznise să-l întrebe cât de departe va ajunge. I s-a părut o descriere potrivită pentru ea.

Jacob era comandantul unuia dintre vase – chiar dacă ea nu ştia ea al căruia – iar Hannah era decisă să meargă cu el. Era în siguranţă cu Jacob. Căpitanul Rydon pilota alt vapor şi, deoarece Jacob comanda întreaga acţiune, ea presupuse că va pilota vaporul mai mare. S-a îndreptat aşadar spre *Sea Sprite,* ascunzându-se în spatele unor butoaie de pe chei. Din această poziţie favorabilă ţinu vapoarele sub observaţie o vreme. Trebuie să fii nemilos, dacă vrei să câştigi. Vorbele tatălui ei îi răsunau în minte, în timp ce se uita din ascunzătoare. Ea, cu siguranţă, îi urma sfatul, deşi el nu ar aproba ce făcea ea acum. Una era să-şi îndemne fiii să plece pe mare, dar fiicele trebuiau să rămână în siguranţa casei.

Ei bine, n-o să te ascult, dacă asta înseamnă să mă mărit cu domnul Hesketh.

Sea Sprite era în întuneric, cu o singură excepţie, o lanternă care se balansa undeva lângă punte. Omul care o purta verifica perimetrul navei pentru a se asigura că totul e în ordine. În afara lui nimic altceva nu se mişca pe punte sau pe ţărm. Nici nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Unde erau toţi ceilalţi?

Când bărbatul şi-a terminat patrularea, Hannah a profitat de ocazie. Şi-a luat sacul cu haine şi s-a îndreptat spre pasarelă. A mers cu paşi nesiguri, agitată, dar trecerea pe vas a făcut-o în siguranţă. Zgomotul făcut de paşii ei se auzea în liniştea nopţii.

S-a oprit în spatele catargului gros, încercând să se ascundă cât putea de bine.

– Cine e acolo?

Vocea răguşită se auzea terifiant de aproape. Pentru un scurt moment în care inima îi bătea să-i spargă pieptul, Hannah s-a aşteptat să fie descoperită, dar n-a fost aşa. În schimb a auzit paşii retrăgându-se şi înjurăturile proferate de omul respectiv cu jumătate de glas. I s-a părut c-a aşteptat o eternitate, abia îndrăznind să respire. În final, a considerat că nu mai era niciun pericol şi s-a îndreptat spre trapa care ducea la depozitul aflat în mijlocul vasului.

Hannah fusese pe multe dintre vasele tatălui său ca să ştie să se orienteze perfect. Fără a face vreo greşeală, a coborât pe puntea de jos, unde a rămas în linişte să asculte. N-a mai detectat zgomote făcute de vreo altă fiinţă, auzea doar valurile care se loveau de vas. Aerul stătut de pe puntea de dedesubt a făcut-o să se dea înapoi încet. Mirosurile corpurilor nespălate şi de putregai au asaltat-o, dar curând s-a obişnuit cu ele.

Ochii i s-au obişnuit şi ei cu întunericul, şi în colţul apropiat a zărit o găleată. A luat-o, ştiind că-i va fi de folos în zilele următoare. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte. A pornit spre cală tremurând când a învăluit-o întunericul. Toate formele obiectelor aflate acolo – lăzi, butoaie, butoaie de pulbere, saci de dormit – se conturau în jurul ei. Era incredibil că asemenea lucruri nu erau păzite, se gândi ea, dar poate că marinarii profitaseră de ocazie să se bucure de ultima lor noapte pe uscat. Sau poate dormeau profund, iar ea avusese norocul să nu-i trezească. Îi mulţumi Domnului pentru acest lucru.

Deodată simţi cum ceva se atinge de piciorul ei, ceva cam de înălţimea genunchiului, şi abia reuşi să nu ţipe: Miau...

Hannah lăsă să-i scape aerul acumulat în plămâni cu un icnet dur.

O, ruşine să-ţi fie, m-ai speriat de moarte! şopti ea.

Pisica vaporului se încolăci la picioarele ei, iar ea se bucură că există şi că nu va fi terorizată de şoareci. Se aplecă să mângâie animalul cu blana lucioasă, iar acesta toarse mulţumit că i s-a acordat atâta atenţie.

– Unde sugerezi să mă ascund? Ştii vreun loc mai bun, pisicuţo? murmură ea.

– Miau...

– Nu prea îmi eşti de ajutor. Presupun că trebuie să caut singură. Se simţea mai bine acum, că avea cui să-i adreseze o vorbă, chiar dacă era doar de o pisică, şi se mai relaxă căutându-şi un loc unde să se ascundă. Până aici, norocul fusese de partea ei, şi tot aşa va fi în continuare. Trebuia doar să evite să facă zgomot.

În cele din urmă a găsit un loc îngust unde se putea strecura, în spatele unor butoaie. Înghesuit şi întunecos, cu miros de la apa stătută care pătrunsese de dedesubt. În locul acela putea doar să stea aşezată cu genunchii la gură, dar era cel mai bun loc disponibil.

S-a străduit să se calmeze. Dacă nu suporta toate acestea, toate eforturile ei erau în zadar. Desigur, putea să suporte totul câteva zile.

Şi-a pus bagajul alături, aşezându-se pe podeaua dură.

I-a fost imposibil să adoarmă. La scurt timp după ce şi-a găsit această ascunzătoare, a început să se întoarcă echipajul. Presupunerea ei că marinarii îşi petrecuseră ultima noapte pe uscat fusese corectă, confirmată de strigătele lor şi de felul în care cântau, dar imediat s-au auzit nişte ordine dure, care i-au calmat. Hannah nu auzise ce li se spusese, dar ştia că marinarii erau nevoiţi să se trezească înainte de răsăritul soarelui ca să prindă fluxul. Nu-i invidia deloc pentru durerea de cap cu care se trezeau. Hannah s-a tot răsucit să-şi găsească o poziţie confortabilă pe pătura subţire, dar gândurile nu-i dădeau pace nicio clipă. A început să se întrebe dacă nu cumva şi-a pierdut minţile complet. Ce tânără cu judecată ar fi plecat într-o călătorie periculoasă ca aceasta spre cealaltă parte a lumii?

Era o adevărată nebunie, dar totuşi nu putea suporta ideea de a se fi căsătorit cu domnul Hesketh, de a-i fi dat dreptul să-şi continue asaltul de unde fusese întrerupt cu o zi în urmă. Se cutremură violent la acea amintire. Şi i se mai întâmplă ceva. Fugind de acasă în acest fel, va merge unde mergea şi căpitanul Rydon. Dacă ar fi rămas acasă, şansele să-l mai revadă vreodată ar fi fost foarte mici. Foarte mici. El va lipsi ani întregi, îl auzise pe Jacob spunând asta, şi până atunci, tatăl ei i-ar fi găsit un alt soţ. Nu mai conta dacă era domnul Hesketh sau altcineva.

Căpitanul Rydon îi admirase curajul.

– Ai spirit aventuros, îi spusese el.

Ei bine, îi va dovedi asta în continuare şi poate el va ajunge să admire şi alte lucruri la ea. Ce mai avea de pierdut acum, în afară de propria viaţă?

Jacob ţinea la ea. Chiar dacă va fi foarte furios, îl putea convinge s-o ia cu el, odată ce o descoperea la bord. De fapt, el nu avea de ales. Iar ea nu se va lăsa imediat descoperită. Urmărise destule plecări ale vaselor ca să ştie că existau nişte bărci mai mici care ar fi dus-o imediat la ţărm, să fie făcută de ruşine. Va sta bine ascunsă până ieşeau în larg.

În cele din urmă, i s-au închis pleoapele şi a început să zâmbească în întuneric. Jacob o va proteja. Poate chiar se va bucura de compania ei. Va fi totul bine dacă va putea trece neobservată în primele zile.

Capitolul 10

Nordul Japoniei, octombrie 1611

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Taro decât să cineze singur în apartamentele sale, departe de larma castelului, fără hoardele de servitori şi însoţitori care-l urmau peste tot. Aici se putea relaxa şi îşi putea lăsa gândurile să cutreiere fără întrerupere.

Servitorii ştiau că, odată ce-i aduceau mâncarea preferată, el se servea singur şi nu voia să fie deranjat decât dacă era o urgenţă. Chiar şi gărzile de la uşă păstrau liniştea, ca să nu-l deranjeze.

De aceea, imediat ce a terminat ultima înghiţitură, a început să-l enerveze teribil scârţâitul podelelor de pe coridor. Şipcile fuseseră fixate anapoda intenţionat, iar zgomotul l-a prevenit că apăruse un vizitator sau un intrus.

Taro nu avea chef de nimeni. Asculta fiecare zgomot şi, întrucât cel care se apropia, nu încerca să vorbească sau să păşească încet, a presupus că nu era un duşman.

A oftat, s-a rezemat de pernă şi a luat un aer fericit, dar nu era deloc adevărat.

– *Milord,* pot să intru?

Taro a clipit surprins. Cunoştea vocea, care nu-i aparţinea cuiva la care se aşteptase.

– Hasuko sama? Sigur că poţi intra. Datorită cărui fapt mă bucur de această onoare?

Soţia sa a deschis uşile culisante şi a intrat după ce şi-a lăsat papucii pe hol. Mătasea chimonoului ei a foşnit uşor când a tras-o la spate pe tatami şi a aranjat-o după ce a îngenunchiat în faţa soţului, făcându-i o plecăciune adâncă.

– *Konbanwa,* a spus ea, prea formal pentru a fi pe placul lui.

Taro s-a încruntat, dar a reuşit să nu lase să se vadă când ea şi-a ridicat capul.

– Bună seara, Hasuko! Eşti bine? S-a uitat spre pântecele ei care nu dădea semne de sarcina despre care îi spusese cu o săptămână în urmă.

– Atât de bine cât se poate, mulţumesc.

A făcut o plecăciune, aşteptându-se ca el să-i dea permisiunea să spună pentru ce venise. El s-a hotărât să mai aştepte.

– Atunci ai venit să-mi ţii companie. Foarte frumos din partea ta, i-a spus el, aruncând o privire piezişă spre dormitor. Uşa care dădea acolo era mascată de o pictură opulentă, care ilustra un fazan mândru, cocoţat pe ramura unui pin imens. Taro era conştient că Hasuko ştia prea bine ce se afla în spate. O chemase destul de des acolo.

– Nu! a exclamat ea cam repede, apoi i-a evitat privirea bâlbâindu-se. Adică, desigur, aş fi fericită să vă ţin companie, *milord*..., dar acum că sunt... într-o stare delicată, m-am tot gândit. Mai precis, această problemă mi-a ocupat gândurile în exclusivitate.

– Mă bucur să aud asta, a spus Taro, zâmbind, şi a fost fericit în secret, observând cum gâtul ei este cuprins de o roşeaţă uşoară.

– Vreau să spun, *milord,* că este posibil ca de-acum să nu mai pot avea grijă de toate nevoile tale. Şi, întrucât mă preocupă bunăstarea ta, *milord,* m-am gândit să-mi iau libertatea de a-ţi aduce o companioană.

– *Nani?* Ce vrei să spui? Lui Taro i-a pierit imediat buna dispoziţie şi a privit spre uşa care se deschidea a doua oară. Pe moment s-a temut c-o va vedea pe Reiko intrând şi abia s-a abţinut să nu profereze o înjurătură. Deşi nu-i mai făcuse avansuri în ultimul timp, era sigur că nu renunţase. Acum, că sora ei era însărcinată, va considera că el e o pradă mai uşoară.

Dar, spre marea sa uşurare, pe uşă n-a intrat Reiko. Cea care intrase era o femeie mică de statură, mai mult copil decât femeie. S-a înclinat în faţa lui.

– Cine este? a întrebat el.

– Aceasta este Kimi, *milord,* a răspuns Hasuko. I-a zâmbit fetei, făcându-i semn să se ridice.

Taro a observat că era frumoasă ca o păpuşă. Chiar dacă faţa îi fusese acoperită cu pudră albă, ochii şi gura machiaţi perfect, era clar că nu avea nevoie de asta. Ar fi fost la fel de frumoasă şi fără machiaj. S-a încruntat la ea şi a văzut teamă în ochii ei, chiar dacă a fost repede ascunsă.

– De ce mi-ai adus acest copil-femeie, Hasuko?

– Nu e copil, e o femeie în toată firea şi ţi-am adus-o ca să nu suferi cât timp eu sunt în starea asta.

***

A fost o explicaţie bine formulată, dar l-a supărat şi mai tare pe Taro. Din ce ştia el, femeile însărcinate nu erau bolnave. Nu exista niciun motiv pentru care Hasuko să nu continue să-şi îndeplinească rolul de soţie până în ultima lună de sarcină. Fusese pregătit să se poarte tandru cu ea, în special în primele luni când femeile suferă de greţuri, dar nu s-a gândit niciodată s-o înlocuiască, să-şi ia o concubină. Sau cel puţin nu aşa repede după cununie. Pe Hasuko o voia, pe nimeni altcineva. Avusese impresia c-a fost foarte clar în această privinţă.

A inspirat adânc, amintindu-şi ce-i spusese Yanagihara.

– Sunt onorat că te preocupă bunăstarea mea, dragă soţie, dar nu pot accepta.

Hasuko a deschis şocată ochii mari, înainte de a reuşi să se controleze.

– Nu-ţi place Kimi? Vrei pe altcineva? Poate o femeie mai matură? Pot găsi uşor pe altcineva. Am ales doar pentru că mi s-a părut că admiri frumuseţea unei femei, iar ea e atât de...

Taro şi-a ridicat mâna s-o oprească.

– Da, Kimi e prea tânără, dar, chiar dacă ar fi matură, răspunsul meu ar fi acelaşi. Problema ei nu e vârsta, ci faptul că nu-ţi poate lua locul.

– Poftim?

– În acest moment doresc o singură femeie, şi aceea eşti tu, Hasuko. Înţeleg că acum nu te simţi prea bine şi sunt pregătit să am răbdare. Va trece, aşa mi-au spus toate moaşele.

Se interesase de evoluţia sarcinii şi de naştere şi ştia la fel de multe ca ea. Nu-l putea păcăli.

Ochii ei s-au îngustat, dar cu un zâmbet el a lămurit-o.

– Odată ce m-am hotărât asupra ta, frumoasa mea soţie, consider că nicio alta nu se poate compara cu tine. Pur şi simplu nu doresc alta. Nu te bucuri?

– Ba da, *milord*. Sunt onorată de sentimentele tale.

Pe chipul lui Hasuko nu se putea citi nimic, dar Taro avu senzaţia că nu-i convenea deloc. Taro a oftat adânc. Oare va reuşi vreodată să-şi facă soţia să-l iubească sau măcar să-l respecte? Mai era posibil?

Nu credea.

Totuşi, preocuparea pentru binele lui Kimi, în lumina refuzului său, l-a făcut să adauge:

– Cine ştie, poate va veni vremea când voi gândi altfel. De aceea, Kimi poate să rămână. Sunt sigur că poate să înveţe multe urmărindu-te pe tine şi pe sora ta.

Chipul lui Hasuko s-a înseninat la aceste cuvinte.

– Mulţumesc, *milord,* o voi instrui, iar dacă vei simţi vreodată nevoia de compania ei, va trebui doar să spui.

– Aşa voi face.

Hasuko a plecat cât a putut de repede din cauza rochiei greoaie, iar Kimi a urmat-o nedumerită. Fata părea mulţumită c-a fost respinsă, iar Taro abia şi-a ascuns zâmbetul.

Probabil, biata fată fusese forţată să intre în jocul acesta de nişte părinţi săraci, nu voise cu adevărat să intre în acest joc. Acum urma să trăiască în castel, fără a avea să facă ceva din ce i se spusese. Probabil era mai mult decât sperase.

Taro a oftat. Simţise că supărarea soţiei sale dispăruse doar temporar şi spera că fata nu va suporta consecinţele.

Acum, că el ştia de existenţa lui Kimi, Hasuko nu mai putea s-o concedieze, dar ştia cât de puţin amabile pot fi femeile una cu alta, atunci când vor. Îşi auzise mama povestind imagini de groază despre soacra sa. Dar Kimi nu putea fi făcută responsabilă pentru ideile ciudate ale stăpânului.

Se va ocupa de asta chiar de-a doua zi dimineaţa, se va asigura că fata este tratată bine. Poate le va da părinţilor ei o sumă compensatorie. Probabil aceştia speraseră şi la alte favoruri, dacă fiica lor devenea concubină oficială. Taro se va asigura că nu se va întâmpla acest lucru.

S-a ridicat şi s-a dus să deschidă uşa din partea opusă a camerei care dădea în grădina sa privată. Gărzile postate acolo au dispărut în umbră pentru a nu-l deranja în vreun fel, chiar dacă el abia îi vedea. S-a aşezat cu picioarele încrucişate, privind apusul, căutând răspunsuri la întrebări, conştient că nu va fi uşor să le găsească.

Dar trebuia să existe o cale.

Capitolul 11

Plymouth, Devon, 30 iunie 1611

Au pornit înainte de răsărit. Hannah a auzit clopotul care suna trezirea pentru cartul de dimineaţă – pe la patru şi jumătate –, apoi mişcarea vasului s-a schimbat. Dacă înainte simţise doar o ridicare şi o lăsare uşoară pe val, mişcarea s-a amplificat, iar ea a presupus că părăseau portul. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Dacă apucau să iasă în larg până când sora ei realiza c-a dormit alături de un morman de pături, ar fi fost prea târziu ca aceasta să mai dea alarma.

Ocazional, Hannah mai călătorise cu câte o barcă în golf cu Edward şi prietenii lui şi se bucurase de plimbare, fără să fi avut rău de mare. De aceea nu prea crezuse în poveştile celor, care au o stare deplorabilă tot timpul călătoriei. Curând a constatat însă că una este să respiri aer curat pe puntea unei ambarcaţiuni mici, şi alta să fii închis într-un spaţiu foarte mic, întunecat, undeva sub linia de plutire.

Acolo jos, în burta vasului, orice mişcare a acestuia era exagerată de faptul că ea nu-şi putea folosi niciun alt simţ. Nu percepea decât mişcarea vaporului şi curând a devenit conştientă din plin de asta. Stomacul care-i făcea probleme, ameţeala, acea mişcare necontenită, toate astea o făceau să vrea să strige să oprească, măcar câteva momente.

Stomacul ei se revoltase, era ameţită şi dezorientată, până când n-a mai putut să se ridice de jos. Încerca să-şi treacă timpul dormind, pentru că doar în somn bietul ei corp nu mai simţea acea nebunie. Dar şi în vis, greaţa punea stăpânire pe ea şi o trezea.

Ar fi putut să renunţe la a mai consuma orice fel de hrană, fiindu-i imposibil să reţină ceva în stomac. După câteva încercări, a renunţat să mai mănânce. Se mulţumea să soarbă din când în când bere, pentru a-şi alina setea care o chinuia şi-i făcuse buzele să crape. S-a felicitat pentru găleata pe care o găsise.

O, Doamne, te rog, ajută-mă! se ruga mereu, dar bunul Dumnezeu

nu părea s-o audă. Sau poate nu era de acord cu ce făcuse, şi acum o pedepsea.

Zilele i s-au transformat curând în coşmaruri în stare de trezie. Uneori nici nu mai ştia dacă e trează sau visează, pentru că era mereu în întuneric. Auzea toate zgomotele de pe vas: paşii de pe punte, strigătele, înjurăturile, cântecele şi râsetele oamenilor care lucrau deasupra, fâlfâitul pânzelor imense, ca plesnetul unui bici, pe măsură ce se întindeau. Totuşi, aceste zgomote erau înăbuşite şi păreau să vină de departe. I se părea la un moment dat că visează, că nu mai ştie dacă mai este vie sau nu. Ca într-o lume doar a ei, plutind fără ţintă.

Mirosul curat, proaspăt al oceanului nu ajungea până la ea. O făcea însă acea umezeală sărată, care curând a început să-i păteze hainele şi pielea, s-o facă să se simtă lipicioasă şi umedă. În locul prospeţimii respira mirosul fetid al fundului de cală de dedesubt. Combinat cu mirosul produs de starea ei de rău permanent, era o agonie care se amplifica în fiecare clipă. Mai rău era cu şobolanii. Imediat ce pisica vaporului se mişca de lângă ea, acele creaturi respingătoare se aventurau. Se cutremura de fiecare dată şi le lovea cu un ţipăt uşor când îi treceau peste picioare.

Plecaţi... auuu... nu-i fusese teamă până acum de şobolani, dar nici nu-i văzuse în număr aşa de mare. Disperată, a aruncat din mâncarea ei cât mai departe, pentru a-i îndepărta de ea. A fost o soluţie de moment, care i-a mai dat răgaz. S-a ferit, scârbită, de zgomotele făcute de labele şobolanilor care alunecau, de chiţăielile lor când au început să se lupte pentru brânza şi bucata de plăcintă aruncate de ea. Epuizată, s-a înfăşurat în pătură, cuibărindu-se cu mâncarea rămasă foarte aproape. Cum va putea să îndure? Ar fi vrut să iasă, ţipând, din această ascunzătoare, dar, dacă ar fi făcut-o, tot ce îndurase până în acest moment ar fi fost în zadar. Adunându-şi puţinele puteri pe care le mai avea, s-a străduit să adoarmă.

Hannah a pierdut şirul numărului de bătăi ale clopotului, fără a mai şti cât a stat nemişcată în ascunzătoarea sa. Simţea cum îi slăbesc puterile, după care ştia că va veni moartea, dacă va mai rămâne ascunsă. Momentul adevărului venise. Nu putea decât să spere că fratele ei va fi înţelegător. Suferise mai mult decât ar fi fost cazul şi şi-a regretat imediat nesăbuinţa. Nu pe de-a-ntregul.

A reuşit să se urce pe scară, apoi a ajuns la al doilea nivel al vasului, puntea armelor. Acolo a căzut din picioare, a intenţionat să se odihnească, dar, înainte de a-şi continua drumul, a fost zărită de un grup de marinari.

– Hei, ia uită-te ce avem noi aici? a exclamat unul dintre ei şi a ridicat-o cu mâinile sale aspre. A scuturat-o aşa cum scutură câinele un şobolan, şi Hannah a avut senzaţia că-i plesneşte capul. Un pasager clandestin? Tinerelule, ai crezut c-o să ai parte de ceva aventură, nu?

Tovarăşii lui au început să râdă, iar unul a lovit-o în joacă peste braţ, împingând-o spre alt marinar. Ea şi-a ţinut respiraţia, n-a ţipat de durere, dar a fost mulţumită că bărbaţii credeau că e băiat şi n-a protestat la tratamentul lor dur. Din instinct şi-a strâns braţele la piept când au trecut-o spre următorul din şir.

– O să-ţi arătăm puţină aventură, nu, băieţi? A fost împinsă din nou, apoi braţele i-au fost apucate strâns de nişte mâini aspre, care au strâns-o ca nişte cătuşe. Hannah şi-a muşcat buzele ca să nu ţipe.

– Vă rog, duceţi-mă la căpitan! a implorat ea.

– La căpitan, zici? Da, cred c-o să vrea să audă de asta, dar noi n-am terminat cu tine încă.

A fost abordată cu şi mai multe hohote de râs şi cu o bătaie pe spate din toată inima, ceea ce a izbit-o de o grindă verticală. A durut-o umărul îngrozitor şi a ţipat de durere, închizând ochii, lăsându-se pradă greţii şi ameţelii. Când a deschis ochii din nou, i-a văzut pe marinari aplecaţi asupra ei rânjind. A fost cuprinsă de panică şi prin faţa ochilor i-au zburat puncte negre.

– Ce neastâmpărat mic! Mai multe râsete. Hannah a fost ridicată în picioare de cineva care o trăgea de urechi.

– Ridică-te în picioare când vorbim cu tine!

Hannah a apucat braţul care o trăgea şi a încercat să-l lase în jos, dar era tare ca oţelul. N-a cedat niciun pic atunci când ea s-a atârnat, practic, de el.

– Şi-acum, ce...?

– Ce se-ntâmplă aici? s-a auzit o voce nouă şi imediat s-a făcut linişte. I-au dat drumul la ureche şi, deschizând ochii, i-a văzut pe marinari cum dispar târându-şi picioarele, evitând s-o privească de parcă n-ar fi cunoscut-o. Un individ solid, cu părul cam încâlcit, cu favoriţi de culoarea nisipului se uita la grupul lor cu mâinile în şolduri.

– Ei bine? a lătrat individul.

– Am găsit un pasager clandestin, domnule Jones. Unul dintre marinari a arătat spre Hannah, care a înghiţit cu greu, încercând să nu clipească sub privirea dură a lui Jones. A presupus că era şeful echipajului sau un alt membru mai important.

– Aşa e? Şi de ce nu mi s-a raportat imediat? Domnul Jones s-a întors să se uite la grupul de bărbaţi, iar Hannah a răsuflat uşurată. Nu pe ea era supărat.

– Păi... tocmai am...

– Tocmai voiam să raportăm, *sir*. Ne distram şi noi puţin.

– Asta am văzut. Bărbaţii s-au dat imediat înapoi de teamă, vârându-şi capetele între umeri, aşteptând urmările. Domnul Jones nu i-a dezamăgit. A tras aer adânc în piept şi a urlat cât l-a ţinut gura: Şi-acum, de ce mai pierdeţi vremea pe-aici? Mergeţi la treabă, scursuri inutile!

Bărbaţii s-au risipit ca gândacii peste care vine o rază de lumină, iar Hannah a rămas singură cu teribilul domn Jones. Acum îşi vărsa nervii pe ea.

– Tu! Vino cu mine! A fost din nou apucată de braţ cu o violenţă care a făcut-o să simtă că nu mai are aer, apoi remorcată împotriva voinţei ei spre scară şi urcată cu forţa pe punte. Razele orbitoare ale soarelui i-au lovit ochii cu o forţă neaşteptată şi a clipit des de câteva ori înainte de a se putea concentra. A respirat adânc aerul sărat, proaspăt al mării, mulţumită că în sfârşit ieşise din ascunzătoare. Dar în secunda următoare acea mână dură şi aspră a început s-o tragă spre spatele vaporului.

– Cheamă-l pe căpitan să vină aici imediat! a urlat domnul Jones la cel mai apropiat marinar, care a plecat în fugă. Iar tu, tinere, vii cu mine. Şi să te rogi să fie căpitanul în toane bune, dar nu era când l-am văzut ultima oară.

A deschis uşa unei cabine spaţioase de sub puntea de la pupa, unde Hannah ştia că se află cabina căpitanului. A fost înghiontită între omoplaţi şi a aterizat în patru labe pe podea, aerul ieşindu-i din plămâni. Înainte de a avea timp să se ridice, s-a auzit altă voce:

– Pasager clandestin, zici? Cum naiba?

Ridicându-şi privirea, Hannah l-a văzut pe căpitanul Rydon. S-a încruntat confuză, încercând să înţeleagă din ce motiv acesta se afla pe vasul fratelui său. Apoi şi-a spus că poate Rydon vizita vasul lui Jacob pentru a discuta ceva. Poate traseul? Inima a început să-i tresalte de bucurie. Nu-şi imaginase că-l va putea vedea decât la oprirea în primul port. A fost un dar neaşteptat.

A deschis gura să-l salute, dar vorbele i-au murit în gât când a văzut dispreţul afişat pe chipul de obicei bronzat al căpitanului.

– Ce cauţi aici, băiete? s-a răstit la ea negru de supărare.

– Eu... eu... s-a bâlbâit Hannah, dezorientată de reacţia lui. Băiete?

Sigur n-o recunoscuse? Nu se mai văzuseră de la petrecerea de logodnă a lui Kate, dar nu trecuse mult de-atunci. Doar n-o uitase aşa de repede! A deschis încă o dată gura să întrebe de Jacob, dar el a început să vorbească înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– Ştii care e pedeapsa că te-ai aventurat pe un vas străin, tinere?

Hannah a simţit că nu mai are aer. Tinere? Omul ăsta e orb?

– Dar... căpitane... nu sunt... a început ea, dar a fost din nou întreruptă.

– O bătaie zdravănă, apoi vei fi aruncat peste bord.

Hannah a simţit cum îi piere tot sângele.

– Nu-i pot tolera pe pasagerii clandestini, l-a auzit mormăind, apoi s-a întors spre celălalt marinar. Mare problemă cu ăsta!

– Da, căpitane, dar e atât de tânăr... poate un pic de înţelegere... Jones s-a uitat la căpitan, apoi la Hannah şi-napoi.

– Nu fi nebun, omule! Lasă-ne şi du-te. Rydon a luat un aer dezaprobator, iar gura i s-a strâns ca o dungă, imediat ce uşa s-a închis în urma lui Jones. Hannah s-a târât un pas înainte, uitându-se la Rydon. Cabina părea mai mică acum din cauza staturii lui impozante.

S-a grăbit să se ridice. Pe când îşi scutura cu stângăcie hainele de praf, a observat cât erau de murdare. Probabil că şi miroseau foarte urât. Şi-a trecut o mână pe faţă şi a simţit funingine pe ea. Nu era de mirare că n-o recunoscuse căpitanul.

– Aş vrea să vorbesc cu celălalt căpitan, vă rog, a îngăimat ea. Avea nevoie de Jacob. El o va recunoaşte oriunde, cu sau fără funingine pe faţă.

Rydon s-a încordat, uitându-se la ea.

– Ce căpitan? E vasul meu şi, după cum ţi-am spus, nu-i tolerez pe intruşi.

Hannah s-a holbat la el. Vasul lui? Urcase pe alt vapor? Dumnezeule, asta însemna că de la plecare se aflase doar în compania unor bărbaţi străini, fără protecţia fratelui său. Plămânii i s-au contractat brusc şi a rămas fără aer, înţelegând situaţia disperată în care se afla.

– Aşteaptă aici, ca să-ţi administrez personal bătaia, a continuat el. Apoi te arunc în mare. Sper că ştii să înoţi.

Rydon s-a îndreptat spre uşă şi a pus mâna pe clanţă, ignorându-i rugăminţile.

– Căpitane...

– Linişte! Uşa s-a trântit în urma lui, iar ea a căzut la podea.

Ce făcuse?

Capitolul 12

Nordul Japoniei, noiembrie 1611

Ajuns la capătul răbdării cu soţia sa, Taro l-a căutat pe bătrânul său mentor în speranţa că acesta îi va adresa nişte cuvinte înţelepte.

– Femeile astea sunt imposibil de înţeles. Am făcut tot posibilul ca Hasuko să se simtă aici ca acasă, Yanagihara san, dar degeaba. Chimonouri scumpe, mulţi servitori, bijuterii, ornamente de păr, obiecte de artă, ce-şi mai putea dori? Şi i-am spus clar că o prefer celorlalte. Nu crezi că toate astea ar trebui să-i facă plăcere unei femei?

– Nu ştiu ce să spun. Noi, bărbaţii, nu le putem înţelege pe femei, trebuie doar să trăim cu ele în armonie.

– Păi tocmai asta vreau să fac! izbucni Taro străbătând veranda bătrânului, înainte şi-napoi. Nu cred că i-am cerut ceva imposibil. Ba uneori i-am permis să decidă singură cât timp vrea să petreacă alături de mine, doar sunt soţul ei. Are datoria să mă respecte, să mă trateze cu deferenţă.

Yanagihara n-a spus nimic. Fusese ocupat, caligrafia ceva când a sosit Taro şi şi-a continuat activitatea cu mişcări încete, deliberate şi cu concentrare. Taro ştia că nu are rost să pună presiune asupra lui, astfel că a tras aer adânc în piept şi s-a aşezat pe o pernă să aştepte, in interior. Yanagijara îi va da răspunsurile la timpul potrivit. Pentru a se linişti, Taro s-a uitat împrejur, prin camera în care trăia bătrânul. Era extrem de simplă, cu un singur kakemono, o pictură de perete pe material de mătase, care împodobea un alcov mic. A comparat mental încăperea cu cele din apartamentele sale cu paravane pictate pe fiecare perete şi s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să le scoată. Simplitatea din camera bătrânului sensei era mult mai odihnitoare.

– Ai trăit atât de mult, sensei, trebuie să-mi dai un sfat, l-a îndemnat el, când i s-a părut că bătrânul uitase de el, ocupat cu caligrafierea.

Yanagihara i-a arătat o literă pe care tocmai o scrisese pe hârtia din faţa sa:

– Ce este asta? l-a întrebat. Taro s-a încruntat şi s-a uitat un moment la acel kanjo, întrebându-se din nou dacă nu cumva bătrânul îşi pierduse minţile. Câţi ani avea acum? Nu era sigur, dar probabil Yanagihara avea peste şaptezeci de ani. I-a luat ceva timp să stabilească sensul acelei litere, pentru că era una mai rar folosită. Mister? Ceva ce nu vom putea afla? Încercă să ghicească.

– Aşa este, *milord,* încuviinţă Yanagihara. Observi că este alcătuită din două părţi?

Taro se uită din nou, apoi zâmbi, înţelegând.

– A, pricep ce vrei să spui. Separat, o parte înseamnă un bărbat şi cealaltă o femeie. Foarte inteligent.

– Asta este interpretarea ta, *milord.* Chiar şi chinezii care au făcut aceste caractere cu mult timp în urmă au identificat-o pe femeie cu misterul. Femeile au ceva ce bărbaţii nu vor înţelege niciodată.

Taro oftă.

– Vrei să spui că, dacă n-o pot schimba pe Hasuko, trebuie s-o iau aşa cum este?

– Desigur, eşti îndreptăţit să ai pretenţii de la ea, dar vei afla că nu va face niciodată ceva din plăcere pentru tine sau din respect. E trist, dar, deoarece ai hotărât să te însori cu ea, este Soarta ta.

– Ştii că nu puteam să dau înapoi în ultimul moment. Era imposibil. Şi, cu siguranţă, înţelege şi ea că am fost soarta ei, dar atunci de ce nu mă acceptă cu bunăvoinţă? Majoritatea femeilor fac asta. Şi mă port frumos cu ea. Poate că sunt prea tolerant?

– Nu, este caracterul ei. Poate tatăl ei a fost prea îngăduitor. Este cea mai frumoasă dintre fiicele sale şi mezina familiei, o combinaţie periculoasă.

– Şi cu problema concubinelor? Hasuko mi-o tot scoate în faţă pe Kimi, sperând că mă va incita. Mă deranjează că soţia mea îmi refuză mângâierile, chiar dacă îmi spune că face totul doar de dragul meu. Se gândeşte doar la ea. Oricare alta ar fi renunţat după ce am refuzat-o, dar nu şi Hasuko.

– Tu trebuie să decizi. Chiar vrei să ai în pat o femeie care nu ţi se dăruieşte de bunăvoie? Ce plăcere poţi avea din asta? Ea îşi face datoria şi s-a grăbit să rămână gravidă. În locul tău, aş lăsa-o în pace până când va fi pregătită să rămână din nou însărcinată. Dacă va da naştere unei fete, Hasuko sama se va grăbi să încerce din nou. Îşi cunoaşte menirea.

– Îmi spui că trebuie să accept o concubină aleasă de ea?

– Poate. I-ai arătat că eşti stăpânul, refuzând la început. Poţi refuza să fii generos. Poţi recurge la diferite forme de protest faţă de Hasuko sama, care presupun că pare grasă acum, că este însărcinată.

– Hmm. Foarte bine. O să mă gândesc la asta. Nu pot spune că-mi convine situaţia, dar ca întotdeauna înţelepciunea ta e mai mare.

Yanagihara s-a înclinat, apoi i-a prezentat lordului său pagina caligrafiată cu o lucire anume în priviri.

Ia-o, milord, ca să nu uiţi că nu eşti singur. Toţi bărbaţii au astfel de probleme şi le vor avea.

Capitolul 13

La bordul navei Sea Sprite, 4 iulie 1611

Hannah rămase rezemată de perete vreme îndelungată. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla, dar mai ales nu putea să stabilească o asemănare între imaginea căpitanului Rydon pe care-l cunoştea şi cea a căpitanului dur care urma s-o biciuiască. Gândurile îi se învârteau în cap, nu putea să înţeleagă. Nu i se părea posibil. Rydon fusese întotdeauna atât de politicos, de fermecător. De ce acum nu voia nici s-o asculte?

Când într-un târziu s-a deschis uşa, a apărut domnul Jones cu două lanterne ca să lumineze încăperea. Hannah nici nu observase că se întunecase şi l-a privit uimită.

Ei, tinere, poate că n-a fost chiar aşa de rău. Vocea lui profundă era acum ca un balsam, dar a observat că n-o privea. Ochii lui migdalaţi păreau îngrijoraţi. Căpitanul nu face asta de obicei, dar l-ai prins într-un moment prost, din păcate. Va veni dintr-un moment în altul. Strânge din dinţi. Se va termina repede.

Hannah făcu un efort să se ridice şi chiar reuşi s-o facă, tocmai când căpitanul se întoarse în cabina sa. Când s-a aşezat, cele două lanterne au aruncat o lumină misterioasă asupra trăsăturilor lui, iar ea a observat că nu mai era acel bărbat spilcuit cum fusese în port. Nu numai că părul îi era neîngrijit, dar şi cămaşa îi era murdară şi pătată, iar barba nepieptănată.

Privirea încruntată nu-i favoriza trăsăturile. Hannah şi-a surprins propria imagine în sticla unei lanterne şi a tresărit speriată, aproape să scape o exclamaţie. Era de înţeles de ce n-o recunoscuse el: de fapt, nici ea nu se recunoştea. Chiar arăta ca un tânăr murdar. Nici nu părea să aibă ceva feminin din ce vedea. Aşadar, cum ar putea să-l convingă pe căpitan şi să-şi păstreze şi decenţa? Oare mai merita să încerce? Poate era mai bine să continue să pretindă că este băiat. Nu-i plăcea acest nou Rydon şi, dacă se înşelase în privinţa lui, cum putea fi sigur că el o va proteja odată ce va afla că are în faţa ochilor o femeie?

Fără a sesiza lupta care se dădea în sufletul ei, Rydon şi-a întins cu nonşalanţă picioarele pe o masă acoperită de hărţi şi instrumente de măsură. Şi-a trecut mâna prin părul ciufulit şi a privit-o cu ochii duri, cenuşii. Hannah a înţeles din nou ce greşeală teribilă făcuse să confunde vasul fratelui ei cu cel al lui Rydon!

La naiba! şi-a spus ea, simţind nevoia să-şi dea palme că nu se asigurase înainte de a porni în această călătorie. Ce naivă fusese! Iar acum ce putea să facă? Mai exista totuşi posibilitatea de a-l convinge cumva pe căpitan de identitatea ei şi apoi acesta s-o transfere pe vaporul fratelui ei. Dar la ce bun?

Era prea târziu, Jacob se va înfuria. Nu va avea înţelegere pentru o soră care greşise prosteşte. Şi poate chiar va insista s-o ducă înapoi la Plymouth, punând capăt aventurii ei. *Nu, nu mă mai întorc acolo.* Hannah se hotărâse. Mai bine să accepte acum pedeapsa şi să meargă mai departe. Să rişte pe mare decât să se mărite cu Ezekiel Hesketh. Numai dacă-l putea convinge pe căpitan că s-ar putea face cumva utilă în timpul călătoriei, altfel aceasta se va scurta imediat.

– Lasă-ne, Jones! ordonă Rydon.

– A, da, desigur, domnule. Jones se înclină, apoi uşa se închise în urma lui, lăsând în cameră o tăcere greu de suportat.

– Cum te cheamă, băiete?

– Aa... Harry Johnson, *sir,* minţi Hannah alegând primul nume care-i venise în minte, pe un ton mai aspru, ca să semene cu vocea unui băiat.

– Ei bine, Harry, ce-ai de spus în apărarea ta? Ce te-a făcut să crezi că te poţi ascunde pe vasul meu? Şi stai drept când vorbesc cu tine! Ultima propoziţie fu rostită atât de tare, încât pe ea o durură urechile.

Hannah s-a îndreptat de spate, ascultătoare.

– N-am avut de ales, *sir.* Hannah nu-şi ridica ochii din podea, încercând să nu plângă.

– Chiar aşa? Păi nu am de ales, trebuie să te biciuiesc.

– Înţeleg, căpitane, dar, te rog, nu mă arunca peste bord. Ştiu să... gătesc. Ori să fac altceva, orice doreşti, l-a rugat ea repede, adăugând: Jur că fac tot ce spui!

– Ştii să găteşti? Rydon mută nişte hărţi de pe masă, le puse deoparte, apoi îşi ridică privirea repede spre ea. Păi nişte mâncare ar fi de folos pe-aici. A început să bată cu degetele în masă. Mă mai gândesc la asta. Şi-acum, întoarce-te cu faţa la perete şi dă-ţi vesta jos.

Hannah şi-a trecut mâna peste buzele uscate şi crăpate şi a înghiţit cu putere ca să ascundă panica ce o cuprinsese.

– Vesta, *sir?*

– Întrucât văd că nu gândeşti deloc, am o singură opţiune, să-ţi bag ceva în cap, îi explică Rydon ridicându-se şi începând să-şi scoată cureaua. Şi-acum execută ce ţi-am spus!

Hannah execută ce-i spusese, temându-se c-o va pune să-şi scoată şi cămaşa. Dacă ar fi fost aşa, el ar fi observat imediat că are o fată în faţa ochilor. Înainte de a avea timp să se gândească ce să facă, îl auzi pe Rydon apropiindu-se. Acesta i-a smuls cămaşa din pantaloni, a apucat-o din mijloc şi i-a rupt-o. Ea a auzit zgomotul făcut de materialul sfâşiat şi şi-a dus repede mâinile la sâni.

– O s-o coşi mai târziu, a bodogănit el. Face parte din pedeapsă.

Hannah şi-a închis ochii şi a strâns din dinţi. Repararea cămăşii va fi partea cea mai uşoară.

– Harry san! Harry san!

Hannah se ridica din întuneric spre lumină, dar durerea cumplită de spate aproape c-a făcut-o să se prăbuşească din nou. Zăcea pe podea, cu faţa în jos, iar creierul ei înregistra vag mirosul de mâncare gătită. Chiar dacă pe moment mirosul i-a produs greaţă, a ştiut că e încă vie. S-a relaxat uşor. Părea în siguranţă pe moment, trecuse de pedeapsă.

– Harry san, te rog, trezeşte-te! Spatele îţi este curat, ai nevoie doar de o cămaşă nouă. Repede, înainte să vină cineva.

– Ce spui? Oh! Hannah observă că era goală până la mijloc, avea doar acel lanţ gros de aur cu o cruce pe care îl purta întotdeauna la gât. I-a auzit sunetul de podea când a întors uşor capul să vadă cine îi vorbea. A clipit repede uimită, apoi şi-a adunat mâinile să se protejeze. La început i s-a părut că are vedenii, dar a înţeles că bărbatul de lângă ea era adevărat.

– Hogdson? a murmurat.

El a zâmbit încuviinţând.

– Da, eşti în bucătărie, căpitanul mi-a spus să am grijă de tine.

Hannah i-a întors zâmbetul, bucuroasă că-l întâlnea din nou pe străinul cel mic de statură. Poate totuşi lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. Îi plăcea chinezul şi putea să gătească graţie lecţiilor stricte ale mamei. Apoi şi-a amintit că era goală până la jumătate.

– Hainele mele... căpitanul a...

Hogdson a întrerupt-o, clătinând din cap.

– Nu. Scos doar cămaşa. Mult sânge, curăţat cu apă sărată. Trebuie una nouă. S-a aplecat spre ea şoptindu-i: Păstrez secret.

Ea l-a privit fix:

– Secret?

– Tu... fată, a spus el înclinând din cap.

Hannah a simţit că faţa îi va lua foc. Nu şi-a imaginat că va fi vreodată atât de jenată în întreaga ei viaţă. Un străin o dezbrăcase şi-i văzuse partea de sus a corpului goală. Dumnezeule!

Hodgson a atins-o încet pe cap, de parcă ar fi fost un copil.

– Nu face probleme, sigură cu mine. Acum îmbracă-te.

– În siguranţă faţă de căpitan? Hannah îndrăzni să se uite la el. Nu părea deloc deranjat de goliciunea ei şi-i întindea ceva de îmbrăcat.

– De toată lumea, adăugă el serios. Apoi adăugă: Stai întotdeauna cu mine. Niciodată, dar niciodată să nu mergi singură pe vas. Înţeles? Mare pericol dacă marinarii găsesc fată la bord... a lăsat fraza neterminată, dar Hannah crescuse într-un port. Ştia ce spunea el şi a fost impresionată de grija lui.

A încuviinţat.

– Jur c-o să fac doar ce spui tu.

– Bine. Ridică-te acum. Hogdson a împins-o de umeri, până ce ea s-a ridicat în genunchi şi şi-a încrucişat braţele la piept. A expirat cu putere dând aerul afară, să scape de durerea care-i brăzda tot spatele ca şi cum ar fi fost opărită cu apă fiartă. Încet, s-a uitat peste umăr.

– E chiar aşa de rău?

– Nu, nu e.

Chinezul n-o privea în ochi, ci se ocupa cu ceva aflat la spatele ei, de aceea nu l-a crezut. Îşi simţea tot spatele ca şi cum ar fi luat foc, dar leşinase după a zecea lovitură şi nu ştia cât mai continuase Rydon s-o

lovească. Nu-l învinuia cu adevărat. Avusese tot dreptul s-o biciuiască, iar ea meritase să fie pedepsită. Cu siguranţă era tratamentul aplicat pasagerilor clandestini. Dar asta nu făcea durerea mai uşor de suportat. Şi-a înăbuşit un suspin. Bine că o pedepsise în privat, şi nu în faţa echipajului. Iar ea nu ţipase sau aşa credea.

– A văzut şi căpitanul că sunt femeie? a îndrăznit să-l întrebe.

– Nu cred. Aveai cămaşa. Doar ruptă la spate până la mijloc. Au adus la tine aici.

– Dumnezeu fie lăudat! Hannah răsuflă uşurată. Dacă Rydon ar fi observat că e femeie, probabil n-ar fi lăsat-o aici cu chinezul.

Hogdson i-a aşezat ceva pe spate, şi ea s-a cutremurat la cea mai mică atingere. A reuşit să-şi vâre mâinile în haina adusă de el şi a realizat că era una dintre tunicile lui de mătase.

– De ce...? a început ea, dar el a oprit-o.

– Mătasea mai moale. Şi culorile închise. Cămaşa ta albă nu bună, face pete. Eu spăl, tu coşi.

– Înţeleg acum. Mulţumesc. Omul se gândise la tot, iar mătasea se simţea bine pe pielea ei, aluneca aşa cum alunecă apa rece de izvor.

– Uite, mănâncă supa asta, apoi culcă-te. O să te simţi mai bine.

Omul i-a întins un bol cu supă de peşte pe care a mâncat-o încet.

Când a terminat-o, a ajutat-o să se culce cu faţa în jos, aşezându-i singura cămaşă de rezervă sub cap. I-a spus că i-a descoperit ascunzătoarea din puntea de jos şi i-a dus lucrurile în bucătărie.

– Mulţumesc încă o dată, Hodgson. Eşti foarte amabil, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

– Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Dormi acum.

Când s-a trezit, Hannah a văzut lucrurile din jur mai clar. Se afla în bucătărie, o încăpere îngustă, cu podeaua din cărămidă, aflată chiar sub puntea principală. Era plină de ustensile de gătit, saci cu mâncare şi butoaie, toate aranjate în şiruri ordonate. În mijloc stătea Hodgson purtând toate acele podoabe ciudate. Era ocupat, mesteca într-un cazan. Hannah s-a ridicat şi, stând lângă , a observat că omul era de înălţimea ei, chiar dacă umerii îi erau mai largi. În lumina soarelui care răzbătea prin chepengul de sus, părul negru strălucea, dar era înspicat cu câteva fire albe, astfel că a intuit că omul era mai bătrân decât crezuse. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani, deşi era greu de spus. Când şi-a ridicat privirea, ochii lui negri erau ca ai unei pisici. Când a zărit-o, a

deschis ochii mari, iar chipul i s-a luminat de un zâmbet larg.

– Bună dimineaţa! Te simţi mai bine?

– Da, ceva mai bine, mulţumesc. Adevărul era că spatele o durea îngrozitor de tare, dar acum durerea era diferită. O durere surdă, suportabilă dacă se mişca încet.

– Acum mă mănâncă tot spatele. Ştia că senzaţia asta se datora apei sărate cu care Hogdson îi spălase rănile. Mama făcea asta ori de câte ori vreun membru al familiei se rănea. Sarea ajuta procesul de vindecare, dar usca şi pielea şi, de fiecare dată când se mişca, se întindeau şi crustele.

Hannah a examinat mai atent cabina. Totul era în ordine, suprafeţele curăţate perfect. Vasele străluceau, la fel cuţitele şi alte ustensile. Evident, Hogdson era un tip foarte curat.

– Harry san, mă ajuţi? Sau mai vrei să te odihneşti?

– Nu, voi încerca să fiu de ajutor. Hannah considera că el îi pronunţa numele cam ciudat, ceea ce o făcu să se gândească la numele lui.

– Cum te cheamă, de fapt? Căpitanul spunea că numele tău adevărat nu este Hodgson? a spus ea gândind cu voce tare.

– Nu, mă cheamă Hoji. În ţara mea se foloseşte *san* după nume, însemnând domn, sau *sama* dacă persoana este de rang nobil. Aşadar, Hoji san. S-a înclinat politicos.

– Haw-gee-sun? i-a imitat ea pronunţia cu grijă şi s-a înclinat. Am crezut că Hogdson e un nume ciudat pentru un chinez.

El a început să râdă, clătinând din cap.

– Nu, nu, Hogdson nu este numele meu, dar e mai uşor de pronunţat pentru englezi. Mi-ai pronunţat foarte bine numele adevărat. A râs din nou. Iar eu nu sunt chinez. Nihon jin desu. Eu din Japonia.

– Adevărat? O, te rog, mi-ai putea vorbi de ţara ta? Acolo mergem. Aş vrea să ştiu tot ce trebuie.

– O să-ţi spun multe lucruri, Harry san, dar deocamdată să gătim.

Hannah a învăţat multe în zilele următoare, aşa cum îi promisese Hoji. Nu numai despre ţara lui, despre care i-a vorbit pe îndelete, dar şi despre viaţa pe vapor.

După prima săptămână, curiozitatea marinarilor despre noul ajutor de bucătar a dispărut. Oamenii se opreau să se uite lung la ea, ori de câte ori apărea pe punte. Nu avea cum să-i oprească să se distreze pe seama unui nou-venit. În câteva ocazii, Hannah s-a trezit lovindu-se în mod

inexplicabil de alţi oameni sau întinsă pe punte, pentru că îi pusese cineva piedică.

Strigăte de genul:

– Uită-te pe unde mergi, băiete, uită-te pe unde calci, ţafandache, răsunaseră vorbele, urmate de râsete şi chicote.

– Fă-te că nu auzi, o povăţuise Hoji în şoaptă, ca de obicei.

Hoji era permanent lângă ea. Ca şi cum s-ar fi autointitulat paznicul ei. Îi era foarte recunoscătoare pentru tot ce făcea. Se simţea în siguranţă alături de el şi, chiar dacă era foarte exigent în bucătărie, ea îi asculta ordinele cu plăcere. Oricum, nu era mai rău decât ar fi fost cu mama ei. Ea îl putea răsplăti, oferindu-i sugestii legate de prepararea unor feluri de bucate care să-i facă mai multă plăcere căpitanului lor mofturos.

Dormeau amândoi în bucătărie, dar pe Hannah n-o deranja asta. Dormea pe podeaua goală, dar acolo cel puţin se simţea protejată. Ştia că nu era bine să se afle în preajma marinarilor, care dormeau pe unde apucau, de obicei pe punte, dacă era vreme bună. Hoji se cuibărea la baza scării, astfel încât oricine ar fi coborât ar fi călcat peste el.

Era totuşi ceva care o deranja sau, mă rog, asta a fost la început. În a doua zi, Hoji a trezit-o trântind o găleată cu apă lângă ea.

– Ohayo, gozaimasu!

– O, bună dimineaţa! Ce este asta?

– Te rog să te speli. Eu stau afară, nu intră nimeni. Schimbă-ţi hainele. Mai ai o cămaşă curată, nu?

Hannah s-a încruntat, uitându-se la chimonoul de mătase cu care era îmbrăcată.

– Dar nu s-a murdărit încă.

– Miroase urât, a lămurit-o Hoji.

– Poftim? Hannah s-a ridicat s-a frecat la ochi, nesigură că a auzit bine.

– Nu pot să muncesc cu oameni care miros. În ţara mea se face baie în fiecare zi. Curăţenia e bună. Dacă vrei să lucrezi cu mine, spală-te zilnic.

– Chiar aşa! a exclamat ea surprinsă. M-am spălat săptămâna trecută. Peste tot. Apoi chiar tu m-ai spălat cu apă sărată.

Hoji a clătinat din cap.

– Nu e de-ajuns.

Hannah şi-a încrucişat braţele la piept.

– Sunt bine aşa cum sunt acum. Nu vreau să mă spăl deocamdată.

– Dacă nu te speli, nu poţi lucra la bucătărie, a insistat Hoji privind-o în ochi.

– Dar e ridicol! Atâta vreme cât fac ceea ce trebuie, nu văd de ce n-ai fi mulţumit.

– Nu e de-ajuns, a repetat Hoji.

– Bine, eu refuz. Nu mă poţi forţa.

– În cazul acesta, căpitanul va trebui să-ţi găsească altceva de lucru. În camera mea, totul este curat. Fără mirosuri urâte.

Cam dezamăgită, Hannah şi-a cântărit opţiunile, dar a constatat imediat că nu are niciuna. Nici nu se putea pune problema să muncească alături de ceilalţi bărbaţi. Nici nu exista posibilitatea ca Rydon s-o lase să nu facă nimic. Cam fără chef, i-a răspuns:

– Aşteaptă un moment, te rog.

Bucătarul a privit-o peste umăr, ridicând dintr-o sprânceană.

– O, bine, a bombănit Hannah, dar nu înţeleg de ce este nevoie să mă spăl zilnic. Aş putea răci şi muri.

Hoji a pufnit şi n-a mai stat să asculte văicărerile ei. Văzând-o că ia cârpa de spălat dată de el, s-a urcat pe scară, iar ea l-a auzit aşezându-se lângă chepeng.

Ideile prosteşti ale străinilor, a bombănit ea, dar s-a executat şi a început să se fricţioneze din cap până-n picioare. Chiar dacă apa din găleată era adusă din mare şi i-a produs mâncărimi pe tot corpul după ce s-a uscat, a admis că totuşi se simţea mai bine îmbrăcată cu haine curate. Însă nu înţelegea de ce a insistat el atât. Era sigură de un lucru: nu voia să muncească alături de ceilalţi bărbaţi. N-ar fi rezistat nicio zi printre ei.

Capitolul 14

Nordul Japoniei, mai, 1612

Taro şi-a ridicat privirea. Se uita uimit la fiul său, Ichiro, ale cărui braţe şi picioare mici se mişcau energic, în timp ce scotea zgomote incoerente. Ochii copilului urmăreau particulele de praf care străluceau într-un fascicul de lumină şi părea fermecat de ele. La fel de fermecat părea şi tatăl său.

Milord, vino repede, te rog! Lady Hasuko...

– Scuze, ce-ai spus? Taro s-a încruntat la femeia care îngenunchease în faţa lui, dând din mâini.

– Soţia voastră, *sir,* e foarte bolnavă. Vă rog, duceţi-vă la ea, *milord.*

– Hasuko se simte mai rău? Mie mi s-a părut că se însănătoşeşte! Yanagihara îi spusese asta cu o săptămână în urmă, apoi chiar el suferise de o răceală severă, şi Taro n-a mai aflat nimic. Reiko o îngrijea pe Hasuko, iar el nu prea avusese chef s-o vadă pe cumnata sa.

– Îmi pare rău. Menajera s-a înclinat. Abia mai vorbeşte.

Taro s-a ridicat în picioare, dar în ultima clipă şi-a amintit de fiul său.

– Aveţi grijă de el! le-a ordonat femeilor care aşteptau liniştite în alt colţ al camerei. Să nu i se întâmple ceva.

– Desigur, *milord.*

Taro a pornit pe coridoarele castelului, apoi a ieşit în curtea interioară, ca întotdeauna flancat de gărzi. Mergea atât de repede, încât gărzile trebuiau să alerge ca să se ţină după el, dar el nu le observa. Toate gândurile sale erau doar la cea care-i făcuse cel mai frumos dar: un fiu. Totuşi, nu voia ca acest dar să fie făcut cu preţul vieţii lui Hasuko. La început, chiar după naştere, Hasuko părea că se va recupera. Dar de atunci sănătatea ei s-a înrăutăţit brusc, fiind tot mai epuizată, până când, cu două săptămâni în urmă, Yanagihara începuse să se ocupe personal de ea.

Iar acum brusc nu se mai simţea bine? Cum aşa?

A intrat în apartamentele lui Hasuko, fără să mai bată la uşă, iar servitoarele s-au împrăştiat din jurul lui ca nişte găini în jurul coteţului.

Străbătând în grabă încăperile, a ajuns la Hasuko. S-a oprit, uitându-se la femeia pe care o dorise cu ardoare cândva. Acum era doar o umbră palidă, de o frumuseţe stranie, ireală. În momentul acela el a simţit că nu mai simte niciun fel de atracţie pentru ea, dar asta nu însemna că voia ca femeia să moară. Ar fi fost un preţ prea mare pentru ea.

– Hasuko chan, mă auzi? a dezmierdat-o, fără să-şi dea seama, îngenunchind lângă canapeaua de lângă patul soţiei sale, şi a privit-o, simţind cum îi creşte disperarea. Cum se ajunsese aici? De ce nu-l informase nimeni? Îşi ridică privirea, gândindu-se că ar fi putut găsi răspunsul la cel puţin una dintre aceste întrebări.

Reiko stătea de cealaltă parte a patului, ţinându-şi sora de mână, şi Taro se uită la ea. Nu se simţea capabil să discute chiar în momentul acesta cu ea, dar s-a întărit singur şi a spus:

– Aş vrea să rămân un moment doar cu soţia mea, dacă nu te superi.

Reiko îi aruncă o privire urâtă, de parcă Hasuko era o proprietate a ei pe care el o încălca. Taro a ignorat-o şi după un moment a auzit-o cum pleacă. Cel puţin era singur cu Hasuko acum şi a mai rămas o vreme s-o privească. Se simţea foarte trist, dar era mai mult regret pentru ce ar fi putut să fie, nimic altceva. A înţeles că n-a cunoscut-o niciodată cu adevărat, a cunoscut-o doar la exterior, i-a cunoscut masca pe care o purta în prezenţa lui. Nu ştia cum era Hasuko în realitate, pentru că primise din partea ei doar frânturi de gânduri. Îşi ţinuse propria fiinţă ascunsă bine.

Iar de-acum nu va mai afla. Femeia arăta ca pe patul de moarte.

– Hasuko san, te rog, vorbeşte!

Buzele ei se mişcară încet, dar orice ar fi vrut să-i spună era neinteligibil. Taro s-a aplecat aproape de ea să-i înţeleagă cuvintele.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, vrei ceva? Ce pot face pentru tine?

– Ier... iertare.

Acel unic cuvânt a fost rostit în şoaptă, dar Taro a fost sigur că a auzit-o. S-a încruntat la ea.

– Vrei să te iert? Pentru ce?

Chiar dacă ştia ce voia ea, un gând anume, cam pervers, îl făcea să vrea s-o audă spunând asta cu voce tare. Să admită că nu s-a purtat bine cu el. Că el a făcut tot ce se putea pentru ca relaţia lor să meargă bine. Dar când s-a uitat la buzele ei care făceau un efort să formuleze cuvintele, l-a cuprins mila şi a înţeles că e prea târziu. Era prea slăbită şi el trebuia să se mulţumească doar cu regretul exprimat atât de clar în ochii ei.

Dar ce mai conta? Dacă îi ajuta pe zei s-o primească mai bine, cine era el să-i refuze această uşurare? A încuviinţat şi i-a luat mâinile fragile în palmele sale, strângându-i încet degetele.

Sigur că te iert, i-a spus. De fapt, nu am pentru ce să te iert. Te-ai achitat de sarcini şi nu e vina ta că eu nu ţi-am fost pe plac.

Lacrimile au ţâşnit din ochii ei şi a clătinat încet din cap.

– Te-ai răzgândit?

Taro a încercat să-i zâmbească, dar n-a fost sigur c-a reuşit. Şi ea a clătinat încet din cap.

– În cazul acesta fă-te bine mai repede ca să-mi poţi arăta.

În colţurile gurii ei s-a ivit un zâmbet timid şi i-a strâns încet mâna. Se pare că şi-a folosit în acest scop toată puterea rămasă şi curând a închis ochii şi-a adormit. Nu s-a mai trezit niciodată.

Capitolul 15

La bordul navei Sea Sprite, 14 iulie, 1611

Departe de mirosul cumplit al apei stătute de pe fundul calei, Hannah n-a mai avut rău de mare. Curând a început să mănânce, să pregătească mâncarea de fiecare zi, un fel de tocană. Era făcută din toate raţiile de peşte sărat ale oamenilor, biscuiţi, unt şi mazăre uscată, fierte la un loc, ca o masă cleioasă. Totuşi, nu se văita nimeni, iar ea era permanent flămândă şi ar fi mâncat orice.

Cu toate astea, Hoji nu mânca ce gătea. Îşi petrecea o oră pe zi pescuind, pentru a se hrăni adecvat. A surprins-o prin faptul că mânca uneori peşte crud, înmuiat în oţet, dar de cele mai multe ori îl prăjea la un vas cu mangal. Îşi consuma hrana cu ajutorul a două beţişoare, numite hashi, fără cuţit şi furculiţă. Ea îl urmărea fascinată cum foloseşte acele beţişoare. Niciodată nu i-a scăpat vreo bucăţică pe farfurie şi consuma chiar şi ultima firimitură. Hannah a observat că omul avea o rezervă proprie de legume proaspete sau conservate, cu care-şi suplimenta dieta. După câteva zile de observaţie, a devenit curioasă.

– Pot să gust şi eu, te rog?

– Peşte?

– O, nu, legume.

– Harry san, trebuie să le mănânci pe amândouă. Numai aşa sunt bune.

– Dar...

– Te rog, încearcă! Peştele e bun. Hannah s-a uitat la bucata de peşte proaspăt oferită de el şi s-a întrebat cum să-l refuze fără să-l supere. Chiar şi mirosul de peşte o făcea să dea înapoi.

– De fapt, prefer peştele pregătit, chiar dacă sunt sigură că felul în care ai gătit acest peşte este foarte gustos. Dacă-ţi place acest fel de a găti.

– Încearcă, e foarte bun pentru tine.

Hannah era în dificultate, dar, pentru că-şi dorea cu disperare câteva legume de la el, a încuviinţat.

– O, foarte bine. Mulţumesc.

El i-a oferit o porţie generoasă şi i-a arătat cum să folosească hashi. I-a luat o vreme până ce a reuşit să folosească beţişoarele aşa cum voia. În cele din urmă a reuşit să apuce o bucată de peşte cu beţişoarele, s-o afunde în oţet şi s-o vâre în gură. Şi-a închis ochii, aşteptându-se să se cutremure. Trebuia să aibă gust de peşte, lipicios, dezgustător.

N-a fost foarte rău, ci doar destul de rău şi a trebuit să facă un efort să-l înghită. A deschis ochii şi s-a uitat la Hoji.

– Nu e chiar aşa oribil. De fapt, a spus ea mestecând în continuare, am mâncat lucruri mai rele. Totuşi, dacă nu te superi, voi mânca doar legumele.

Hoji zâmbi, încuviinţând de parcă ar fi vrut să zică: *Ţi-am spus eu!*

– De-acum vei mânca mult mai bine cu Hoji san. În portul următor voi cumpăra mai multe legume şi pentru tine, Harry san. Dar te rog să-mi promiţi c-o să încerci peştele în fiecare zi. Obişnuieşte-te cu el.

– Păi... poate o s-o fac, dar... nu credea că se va obişnui vreodată cu peştele crud, dar şi-a amintit şi alternativa. Ghiveci pentru toată lumea, cu excepţia căpitanului Rydon, pentru care se gătea separat. Brusc a început să prefere peştele, crud sau pregătit. Şi poate după o vreme nu-i va mai simţi mirosul atât de pregnant.

– Eşti foarte amabil. Cred că-mi va plăcea.

Câteva zile mai târziu, Hannah stătea lângă Hoji, urmărindu-l cum pescuieşte. El insista să păstreze tăcerea, chiar dacă Hannah era convinsă că niciun peşte nu-i puteau auzi dacă vorbeau. Zgomotul pânzelor în bătaia vântului şi al valurilor care se loveau de pereţii vasului era mai puternic decât orice sunet scos de ea.

Uitându-se la oceanul infinit se simţea atât de mică şi lipsită de importanţă.

– Suntem incredibil de mici, nu? Orice val mai mare ne-ar putea înghiţi şi am dispărea într-o clipă.

– Soarta, spuse Hoji. Dacă trebuie să mori, vei muri. Aici, pe pământ, nu contează unde. Trebuie să-ţi accepţi soarta.

– Presupun că ai dreptate, dar totuşi... Hannah nu înţelegea de ce riscase atât de mult, doar ca să sfârşească aici. S-a cutremurat, dar cu multă hotărâre şi-a orientat gândurile în altă direcţie. Dacă era voia Domnului ca ea să trăiască, atunci va trăi. Nu putea decât să se roage pentru ajutor.

S-a rezemat din nou de balustrada vaporului, urmărindu-l mulţumită pe Hoji care aştepta ca un alt peşte să muşte nada. Îl privea uimită pe omuleţul enigmatic, care, cu fiecare zi, devenea ca un tată pentru ea. Îi vorbise mult despre ţara sa, dar niciodată despre sine. A îndrăznit să-i pună mai multe întrebări.

– De ce mănânci peşte în fiecare zi, Hoji san?

– Sunt samurai. Samuraii refuză carnea de obicei.

– Ce sunt samuraii?

– Oameni importanţi, luptători, uneori pe uscat.

– O, cum sunt nobilii la noi. Lorzi şi ladies?

– Da, cam aşa. Noi le spunem lorzilor daymio. Daymio este un om foarte important, conducătorul unei... cum îi spuneţi voi?

– Familii, clan?

– Soh neh. Da. Toţi oamenii din familia unui daymio sunt dintr-o categorie superioară. Daymio deţin mult pământ. Toţi samuraii sunt luptători duri, antrenaţi să nu simtă frigul, foamea, durerea. Să ducă o viaţă simplă. Să lupte cu sabia, arcul sau săgeata. Putere, onoare, curaj militar.

– Vitejie?

– Da. Aceasta este de mare preţ pentru samurai.

– Dar de ce? Sunt multe războaie în ţara ta?

– Uneori. Sau conflicte între clanuri. Chiar şi fiicele samurailor învaţă să lupte.

Hannah se încruntă.

– Hoji san, dacă eşti nobil, de ce munceşti aici pe vas ca bucătar al căpitanului Rydon?

– Pentru că sunt ronin.

– Poftim?

– Dacă samuraiul îşi pierde stăpânul prin dezonorarea acestuia sau pentru că acesta a fost învins în bătălie, devine ronin. Stăpânul meu a murit în luptă, la fel şi majoritatea oamenilor săi. Ronin trebuie să rătăcească încercând să-şi găsească alţi stăpâni în slujba cărora să se pună, dar e foarte greu. Străinii nu sunt acceptaţi. Mulţi ronin au devenit piraţi sau hoţi.

– Asta erai şi tu când te-a găsit căpitanul Rydon?

– Nu, eu munceam pentru un portughez. Luptam să-i apăr vasul de piraţi. Am mers cu vasul în multe locuri din lume. China, India. Eram în port când l-am întâlnit pe căpitan.

– Înţeleg. Şi nu există nicio posibilitate să găseşti din nou un lord japonez căruia să i te dedici? Lui Hannah îi părea rău de el. Probabil era foarte greu să ajungi proscris sau exilat, deşi nu ai nicio vină.

– Poate. E vorba despre soartă. Vom vedea, nu?

El s-a întors, iar Hannah a ştiut că subiectul era închis şi n-a mai insistat.

Hannah a fost dintotdeauna o fire curioasă, dorind să afle tot ce putea.

– Te rog, Hoji san, vrei să-l întrebi pe pilot pe ce rută mergem?

Pilotul, domnul Walker, era un bărbat mai vorbăreţ, iar ea spera că nu se va supăra că este întrebat. În calitate de navigator oficial, cu siguranţă avea o hartă pe care se putea urmări cât merseseră şi mai mult ca sigur avea şi ceva numit ruter cu instrucţiuni de la alţi navigatori, care făcuseră acest traseu înaintea lor. Hannah îşi auzise tatăl şi fratele vorbind despre asta. Hoji i-a mai spus că domnul Walker avea mai multe instrumente ca să poată stabili poziţia în care se afla vasul, deşi ştia că aceste instrumente nu ofereau întotdeauna exactitate. Era curioasă să ştie cât va mai dura drumul şi prin ce ţări treceau.

– Ne îndreptăm spre coasta barbară a nord-vestului Africii, i-a răspuns Hoji. Trecem pe lângă Portugalia. Hannah mai aflase că ţinta lor era un grup de insule Canary Islands, unde se refăcea stocul de hrană şi de apă. Urmau să ajungă acolo în trei–patru săptămâni.

Vremea s-a încălzit mult pe măsură ce se îndreptau spre sud. Jos în bucătărie, aerul devenise greu de respirat, mai ales când erau aprinse focurile pentru pregătirea hranei.

Cu toate acestea, Hoji nu părea să sufere deloc de căldură, iar lui Hannah nu-i plăcea asta. Se întreba dacă era datorită formaţiei sale rigide de luptător sau simplul fapt că Hoji era de altă rasă. Oare japonezii nu

simţeau căldura? Sau frigul? Se temea să-l întrebe, imaginându-şi că l-ar putea ofensa cumva, aşa că a preferat să-l întrebe:

– Când ai venit în Anglia n-ai venit pe aceeaşi rută? Nu-ţi aminteşti locurile astea?

– Nu, eu doar am gătit, am stat aici jos. Nu mă pricep la navigaţie. Pilotul spune că vom trece curând de capul st. Vincent. Hoji s-a oprit din treabă şi a privit-o lăsându-şi capul într-o parte.

– De ce vrei să ştii, Harry san? E prea grea munca pe vapor pentru tine? De ce te-ai urcat pe vas?

Hannah s-a gândit mult ce să-i spună dacă-i va pune această întrebare, dar în clipa aceea a simţit că e mai bine să-i spună adevărul. I-a vorbit despre Ezekiel Hesketh şi refuzul părinţilor săi de a-i asculta punctul de vedere.

– Hmm. Copiii trebuie să-şi asculte părinţii chiar şi în problema căsătoriei, a fost verdictul lui. Hannah a pufnit dispreţuitor. Îl considerase prieten şi mentor şi verdictul lui a rănit-o. El i-a observat reacţia şi s-a grăbit să adauge.

– Poate în ţara ta e altfel. Părinţii nu vor să-ţi afle părerea mai întâi?

Hannah s-a relaxat puţin.

– Uneori. A oftat. Poate am acţionat pripit, dar omul acela... s-a cutremurat vizibil. Nu pot să-ţi explic Hoji san, dar gândul că omul acela m-ar atinge... aş fi preferat moartea, crede-mă.

– Ai face *seppuku?* Hoji părea surprins chiar dacă pe chipul lui nu se putea citi mare lucru.

– Poftim?

– În Japonia, când o persoană nu mai are onoare, se va sinucide. La fel fac şi doamnele. Se numeşte *seppuku*. Hoji făcu o mişcare ca şi cum şi-ar fi despicat abdomenul, iar Hannah se încruntă.

– Adică îţi despici stomacul?

– Da, cu o sabie specială.

– O, oribil! Dacă tot vrei să-ţi iei viaţa există şi altă variantă mai practică.

Hoji o privi ofensat.

– *Seppuku* este singura cale onorabilă. Trebuie să existe o altă persoană în spatele tău care să-ţi taie capul, dacă sabia n-a intrat destul de adânc.

Hannah se cutremură, dar hotărî să păstreze pentru ea ceea ce gândea. Era evident că Hoji era foarte convins de ce-i spusese.

– Înţeleg, i-a spus. Şi e pentru samurai doar sau pentru toată lumea?

– De obicei, doar pentru samurai. Şi trebuie să aibă acceptul stăpânului pentru a o face.

– Nu mi-am pus problema vreodată să mă sinucid. E un mare păcat s-o faci.

– Ah, desu neh? Adevărat?

Au tăcut amândoi o vreme. Se mai auzea doar zgomotul făcut de cuţite pe tocătoare şi al focului care sâsâia uneori de la apa care dădea peste vasul imens unde Hannah pusese la fiert o bucată de carne sărată.

– Ei, acum nu mai e o problemă, se auzi vocea lui Hoji rupând tăcerea, făcând-o pe Hannah să tresară şi să se sperie, fiind aproape să-şi taie degetele. El îi zâmbi. Ei bine, acum eşti aici, totul va fi bine.

Îi zâmbi şi Hannah.

– Da, ai dreptate. Nici nu mai are rost să mă gândesc la asta. Domnul Hesketh nu m-ar mai vrea acum dacă m-aş întoarce. Începu să râdă. Slavă Domnului pentru asta!

Purtat de vânturi puternice, trecând prin două furtuni, vasul englez a ajuns în cele din urmă în insulele Canare. Ajunseseră cu o săptămână întârziere şi din acest motiv Rydon era mai nervos ca de obicei, dar cele patru vase reuşiseră să ajungă mai mult sau mai puţin în acelaşi timp. Şi asta era un mic miracol!

– Naiba să vă ia! Mişcaţi odată! Nu aveţi toată ziua să leneviţi, inutililor, leneşii pământului!

Vocea lui se auzea pe tot vasul, ţipa, ordona, lansa tot felul de imprecaţii, iar Hannah se ţinea mereu departe din calea lui. Auzise ce spusese tatăl ei că viteza era esenţială şi de aceea îi înţelegea frustrările. Totuşi, nu i se părea cinstit să exploateze echipajul în acest scop. De fapt, aceştia nu erau răspunzători de schimbările vremii.

Săptămânile petrecute pe vasul lui Rydon îi deschiseseră ochii lui Hannah în multe privinţe. Ajunsese curând la convingerea că bărbatul de care se simţise atrasă nu era ce credea ea. Era doar un rol pe care-l juca Rydon în beneficiul celor pe care voia să-i impresioneze. Bărbatul adevărat, cel pe care-l vedea acum, nu avea nicio legătură cu cel din visurile sale de fată. Era un individ greu de suportat.

Am fost o găgăuţă, aşa cum spunea Kate, s-a gândit ea. Fusese atât de naivă încât să-l aprecieze pe căpitan după aparenţe, deşi probabil nu fusese singura.Abia acum putea să fie recunoscătoare că-l văzuse aşa cum era.

Pasiunea pentru el se terminase şi a putut să răsufle uşurată.

Oraşul Las Palmas din Gran Canaria, o insulă aflată în mijlocul celorlalte, era, de fapt, un port plin de viaţă. Marele Cristofor Columb s-a oprit şi el în acest oraş pe drumul spre Americi, auzise pe cineva spunând. Ar fi dat orice să poată coborî pe pământ, să exploreze oraşul, după ce văzuse de la distanţă cele mai frumoase plaje de pe coastă. Ca să nu mai vorbim despre pieţe şi magazine. Dar nu îndrăznea să părăsească vasul pentru că putea da peste Jacob şi nu avea nici bani. Când au fost plătiţi membrii echipajului, ea n-a primit nimic şi nici n-a îndrăznit să întrebe. Probabil era o reacţie la faptul că fusese pasager clandestin.

S-a întrebat dacă avea sens să-l caute pe Jacob, dar se temea că acesta ar putea s-o urce pe un vas care s-o ducă înapoi acasă. Sau, şi mai rău, s-ar simţi obligat s-o însoţească, ruinând astfel afacerea familiei Marston. Niciuna dintre variante nu-i surâdea şi a hotărât să rămână pe vas.

L-a auzit pe Rydon urlând la Hoji san, care i-a răspuns doar „Hai, capitan sama", iar Rydon s-a înfuriat şi mai tare:

– Nu mai vorbi aşa! Ai stat destul timp cu noi ca să înveţi să vorbeşti ca un om normal.

Hannah a observat că Hoji s-a întors încruntat la bucătărie, afectat de spusele lui Rydon. L-a atins încet pe umăr:

– Hoji san, mie îmi place limba ta. Sună grozav! Mi-aş dori s-o vorbesc.

Hoji se înseninã.

Vrei să te învăţ? Ar fi bine, dacă mergi în ţara mea. Haide să stăm pe punte. Îmi place să simt briza pe piele.

Mare parte din echipaj mersese la ţărm, iar Hannah ştia că se vor întoarce în ultimul moment. Hoji mergea înainte pe puntea goală spre teugă, unde a găsit loc la umbră. Briza era într-adevăr foarte plăcută, iar Hannah se lăsă mângâiată de ea.

– De unde începem? l-a întrebat pe Hoji san zâmbind.

El şi-a dus degetul spre piept: watashiwa: eu sunt. Apoi a arătat spre ea: Anata wa. Tu eşti. Repetă, te rog.

Hannah a repetat şi lecţia a continuat cu râsete, privind felul în care ea pronunţa limba neobişnuită a lui Hoji. Nu semăna cu nimic ce auzise până acum, dar ea era talentată la limbi străine şi curând şi-a mulţumit profesorul prin eforturile sale.

– Foarte, foarte bine. O să învăţăm cuvinte noi în fiecare zi şi curând o să începi să vorbeşti.

Hannah a început să râdă.

– Nu ştiu dacă voi reuşi. Cred că mi-ar trebui ani întregi să învăţ. Ţie cât ţi-a luat să înveţi engleza?

– A trecut un an de când sunt alături de căpitan şi totuşi nu o vorbesc bine.

– Ba da. Eu te înţeleg; nu asta contează? Să te faci înţeles?

– Poate. Dar, dacă înveţi nihon, limba mea, vom putea discuta mai mult.

Au părăsit insulele Canare după aproape o săptămână şi soarele era încă puternic. Hannah simţea că trăieşte un vis fără sfârşit. Tânjea să simtă pământul solid sub picioare, să scape de sarea care se fixa pe orice. Pentru a nu se mai gândi la asta, s-a concentrat pe lecţiile de japoneză cu Hoji. De asemenea, ori de câte ori se simţea deprimată, Hoji era acolo s-o înveselească prin povestirile aventurilor sale. Părea c-o citeşte ca pe-o carte deschisă şi de multe ori îi anticipa stările.

– Te-ai săturat de ocean? o întrebă el într-o zi, iar Hannah zâmbi la perspicacitatea lui. Dacă vrei să vezi ţara mea, trebuie să mergi mult cu vaporul.

– Ştiu asta, dar regret că perseverenţa nu este una dintre calităţile mele. Nu te-ai plictisit de toate astea? Numai soare, dietă monotonă, apă pretutindeni.

Ca de obicei, el a zâmbit şi a ridicat din umeri.

– Asta e soarta mea. Într-o zi, călătoria se va încheia. Răbdarea e foarte importantă. Îţi creează un *wa* interior, o armonie.

– Aş vrea să pot vedea lucrurile în acest fel. Iar acum te rog să continuăm lecţiile. Mă ajută să nu mă mai gândesc la multe lucruri. Ea progresa rapid şi puteau de acum să desfăşoare mici discuţii despre sarcinile lor şi obiectele din jur. Hoji era mulţumit de progresele ei şi i se adresa ori de câte ori putea în japoneză.

– Eşti atât de bun că vrei să mă înveţi, spuse Hannah.

– Pentru mine e plăcut să aud vorbindu-se limba mea. Sună grozav în urechile mele, răspunse Hoji zâmbind.

Hannah ştia că el glumea, dar a înţeles că era şi o doză de adevăr în vorbele lui. Ea se bucura că putea să-l răsplătească în felul acesta, pentru că fusese atât de bun cu ea. Fusese un prieten adevărat.

Capitolul 16

La bordul navei Sea Sprite, august 1611

S-au mai oprit o dată la insulele Capului Verde, apoi au navigat mai aproape de coasta de vest a Africii, acostând de câteva ori ca să-şi refacă stocul de hrană şi de apă proaspătă. N-a fost o operaţiune prea uşoară, deoarece comercianţii portughezi controlau cele mai bune porturi şi ridicaseră fortăreţe de coastă, ca să nu lase pe nimeni să arunce ancora. Din acest motiv, vasele englezeşti erau forţate să se apropie de coastă în locuri îndepărtate, ceea ce însemna mai multe zile de întârziere decât îşi puteau permite.

– O, vremea asta este greu de suportat, s-a plâns Hannah.

Era teribil de cald şi multă umezeală şi nu numai ea suferea din acest motiv. Echipajul vasului urmând exemplul localnicilor renunţase la majoritatea hainelor. Se bronzaseră, unii se arseseră chiar la piele, dar ea nu le putea urma exemplul.

– E atât de nedrept, murmură ea.

– Gândeşte-te că ţi-e frig şi n-o să mai simţi căldura, a sfătuit-o Hoji, dar ea n-a considerat că ar merge. Indiferent câte viscole şi-ar fi imaginat, transpiraţia continua să-i curgă pe tot corpul şi pentru prima oară îşi blestemă soarta că era femeie.

În cele din urmă au pornit spre strâmtoarea Magellan, străbătând în forţă oceanul Atlantic. O oprire scurtă la o insulă numită Ascension s-a dovedit lipsită de scop. Insula era goală şi plină de praf şi numai după multe căutări au găsit o sursă de apă. În cele trei luni care au urmat n-au văzut decât apă.

Au fost şi câteva furtuni în timpul traversării, dar niciuna atât de puternică încât să le ameninţe viaţa şi, slavă Domnului, cele patru vase au reuşit să rămână împreună. Vânturile puternice le-au deviatul cursul. Apoi, parcă pentru a-i necăji, vremea s-a schimbat brusc şi au mai întârziat o săptămână şi ceva din lipsa vântului.

– La naiba! l-au auzit pe Rydon strigând frustrat din această cauză şi în momentul acela Hannah l-a înţeles. Orice căpitan se temea de marea calmă, pentru că nu putea face nimic. Din fericire, a revenit vântul şi şi-au continuat drumul, la o viteză foarte redusă. În sfârşit, pe la mijlocul lunii februarie a apărut şi coasta sud– americană. Echipajul a început să exclame de bucurie, dar curând s-a văzut că erau mai departe de coastă decât îşi imaginaseră. L-au auzit din nou pe Rydon zbierând, de data asta la bietul pilot, domnul Walker.

– Tu eşti pilotul! Cum Dumnezeului te-ai înşelat aşa de tare?

– Nu m-am înşelat. Ne aflăm pe lângă coasta Americilor, se apără Walker. N-am spus niciodată că vom merge direct spre Strâmtoarea Magellan.

– Dar ştiai al naibii de bine că...

Discuţia în contradictoriu a mai continuat o vreme, dar la un moment dat chiar Rydon a înţeles că nu avea sens.

– Aşadar, unde ne aflăm? l-a întrebat Hannah în şoaptă pe Hoji, în timp ce-şi scoseseră amândoi capetele pe hublou să privească ţărmul ciudat.

– Nu ştiu, o să vedem.

Hoji s-a întors cu informaţia că nu ştia nimeni sigur, dar, oricum ar fi fost, vor trebui să facă o oprire pentru apă şi mâncare.

– Ţara asta e controlată de duşmani, aşa că o să ieşim noaptea, a adăugat el.

Au fost necesare câteva incursiuni, înainte să facă rost de tot ce le trebuia. Au avut şi altercaţii cu localnicii, care i-au surprins în aceste operaţiuni. Oamenii n-au părut să ia prea uşor aceste incursiuni, chiar dacă Jacob s-a asigurat că le-a lăsat bani de-ajuns pentru ce luaseră.

În cele din urmă, au ajuns la strâmtoarea Magellan după alte două luni.

Coasta accidentată a acestui loc izolat se întindea pe mile întregi în fiecare direcţie, făcându-l lipsit de ospitalitate şi rece. Stânci izolate, abrupte, fiorduri adânci şi nenumărate insulişe, multe abundând în natură sălbatică. Ori de câte ori se aventura pe punte, Hannah vedea grupuri de morse şi lei-de-mare şi o multitudine de păsări.

Peisajul părea sculptat de vânt în gheaţă, iar la distanţă se profilau crestele munţilor acoperite de gheaţă. Hannah se înfioră. Îngheţa, şi

îmbrăcămintea subţire nu era adecvată pentru astfel de temperaturi joase.

– Sper că nu vom rămâne multă vreme aici, îi spuse lui Hoji, dar încă o dată soarta le jucă feste.

Iarna se instala şi, pentru că se forma o gheaţă groasă, era imposibil să-şi continue drumul în siguranţă prin strâmtoare. Au fost forţaţi să se adăpostească într-un fiord până la venirea primăverii. A fost un dezastru, considerând faptul că se grăbeau, dar n-au avut de ales. Indiferent cât îşi sfidaseră soarta, erau blocaţi.

Nordul Japoniei, iulie 1612

Yanajihara san, erai sigur la un moment dat că soţia mea se însănătoşeşte, dar, atunci când te-ai îmbolnăvit şi n-ai mai putut să ai grijă de ea, starea ei s-a înrăutăţit. Ce crezi că s-a întâmplat?

Trecuseră câteva luni şi, deşi bătrânul îşi revenise din propria boală, Taro amânase să-l invite la o discuţie. Considerase că e mai bine să lase lucrurile aşa cum erau, dar în cele din urmă hotărâse să încerce să afle adevărul. Se plimbau agale pe aleile grădinii castelului, iar Yanagihara păşea cu destulă agilitate. Ca de obicei, acesta nu i-a răspuns imediat.

– Cred că nu vom afla niciodată, a spus Yanagihara în cele din urmă. Totuşi, nu mai părea atât de sigur de sine ca altă dată şi Taro a simţit că bătrânul îi ascundea ceva.

De fapt, răspunsul neangajant al bătrânului îl făcu şi mai suspicios.

– Asta e tot? l-a incitat el. Mi-ai spus că n-ai avut nicio viziune, nicio părere legată de problemele ei?

Yanagihara a clătinat din cap.

– N-am spus asta, domnule, dar uneori e mai bine să nu cunoaştem motivele.

Taro şi-a înăbuşit un suspin. Asemenea răspunsuri enigmatice nu-l satisfăceau. A strâns din dinţi şi a mers mai departe.

– Aş fi vrut să-mi spui mai multe, a zis el încruntându-se la Yanagihara. Trebuie să iau hotărâri legate de viitor, dar nu pot din această cauză. Atârnă greu în mintea mea şi în capul meu stăruie zeci de întrebări, nu pot să gândesc clar.

– Dacă vei căuta în minte, cred că vei descoperi că răspunsul se află deja acolo. Ştii prea bine cine a îngrijit-o pe lady Hasuko. Am lăsat

instrucţiuni clare, şi ea începuse să se înzdrăvenească. Dacă a murit, există o singură explicaţie.

– Vrei să spui că vina este a lui Reiko? Nu ţi-a respectat instrucţiunile şi nu i-a dat medicamentaţia? Sau... a făcut şi mai rău, a otrăvit-o?

– Nu avem cum să ştim, dar este posibil. Au fost singure cam tot timpul.

– În acest caz, o să-i pun întrebări. Taro şi-a încleştat pumnii. Reiko nu e proastă. Dacă nu şi-ar fi îngrijit bine sora, ştia care sunt consecinţele. Şi-ar fi ucis propria soră? Şi dacă a făcut-o, care este scopul?

Yanagihara a clătinat din cap.

– Nu, *milord,* nu! Nu ai nicio dovadă că a făcut ceva rău. Te implor, ai răbdare. Totul se va rezolva.

– Nu cred că vorbeşti serios! Reiko poate fi periculoasă şi pentru alţii.

– O, nu, *milord,* nu există niciun pericol pentru nimeni. Ar trebui să ştii. Crede-mă, e bine să laşi lucrurile aşa cum sunt o vreme. Dacă n-o vei face, te vei pune în faţa sorţii.

Taro ar fi vrut să ridice glasul, dar avea încredere în bătrân. Bătrânul nu greşise niciodată.

– Foarte bine, dar îmi vei da de veste când observi ceva?

– Desigur, Kumashiro sama. Ştii c-o voi face.

Taro respiră adânc. Trebuia să înceteze să se mai gândească la ceva ce nu se mai putea schimba. Hasuko murise, nu se mai putea face nimic. N-o plânsese cu adevărat, ce rost mai avea să afle de ce murise. Cu mult înainte de naşterea fiului lor, se săturase de purtarea ei şi înţelesese că această căsnicie nu va fi niciodată ce sperase. Trebuia să trăiască în prezent. Un prezent care, din nefericire, o includea şi pe *lady* Reiko.

Această femeie enervantă insistase să rămână în casa lui, ca să aibă grijă de nepot. Sau asta spusese. Taro suspecta că, odată ce murise sora ei, Reiko sperase să se mărite cu el. Pentru mulţi, asta ar fi constituit o explicaţie, ştia asta, pentru că femeia făcea parte din aceeaşi familie şi ca atare aducea aceleaşi lucruri în căsnicie ca şi sora ei. Dacă ar fi luat-o de soţie, Taro şi-ar fi cimentat legăturile cu tatăl ei, iar acesta afirmase chiar că este pregătit să plătească o a doua zestre, chiar dacă ceva mai mică.

Dar adevărul era că el n-o voia. Mai ales dacă suspiciunile sale se bazau pe ceva real.

– Te rog, *milord,* lasă-mă să rămân aici ca să am grijă de nepotul meu, îl implorase ea. Cine ar putea să-l îngrijească mai bine, acum că nu mai are mamă?

Fusese o cerere rezonabilă, iar Taro a făcut un efort să n-o respingă pe loc. Nu-i putea uita comportamentul cât sora ei mai era în viaţă şi era convins că femeia făcea asta doar pentru propriul bine.

Yanagihara i-a zâmbit.

– Nu te mai chinui, *milord.* Ai luat o hotărâre bună pentru moment. Cât despre ceea ce ne va aduce viitorul, soarta noastră este în mâinile Domnului. Linişteşte-te şi gândeşte bine, nu te grăbi. Acesta este sfatul meu.

– Foarte bine. Îţi mulţumesc, sensei.

– Pentru puţin. Acum spune-mi despre cel mic. Creşte viguros?

Taro a zâmbit pentru prima oară în acea după-amiază.

– Da. Trebuie să-l vezi. Sper să vezi doar bine în viitorul lui.

Micul său fiu îi oferea cele mai mari bucurii. Îşi petrecea cel puţin o oră zilnic cu Ichiro şi-i urmărea progresele cu bucurie. Poate unii îl considerau prea implicat, dar el abia se smulgea de lângă copil. Se mândrea teribil cu el.

– Mâine. Vin mâine, dar deocamdată trebuie să mă odihnesc. Te rog să mă scuzi.

Yanagihara s-a înclinat şi a plecat, bastonul său făcând zgomot pe pavaj. Gândurile lui Taro s-au întors la lady Reiko. O va lăsa să mai stea deocamdată, pentru că era bine pentru Ichiro să aibă o femeie în jurul său, dar va pune să fie permanent supravegheată. Nu-i va mai oferi ocazii să se amestece.

La bordul navei Sea Sprite, aprilie–septembrie1612

Vântul din sud a durat vreo şase luni şi de câteva ori în acest interval Hannah s-a întrebat dacă făcuse bine să plece în această călătorie.

– E un loc uitat de Dumnezeu, iar vremea e cumplită, îi spunea zilnic lui Hoji, care clătina din cap, repetându-şi mantra.

– Răbdare, Harry san, răbdare.

Echipajul pierdea vremea adunat de-a valma sub punte, de unde se aventura în grupuri să caute mâncare şi combustibil pentru cuptoarele

artizanale. Vântul extrem de puternic, valurile periculos de înalte creau probleme permanent şi, în afară de peşte, mâncarea era cam puţină. Când căutau disperaţi o schimbare în meniu, începeau să mănânce carne de pinguin. La început, Hannah s-a opus, deoarece acele creaturi ciudate o fascinaseră cu aripile lor mici şi inutile, cu mersul legănat, dar foamea i-a curmat orice sensibilitate. Curând a ajuns să-i mănânce şi ea ca toţi ceilalţi. Erau de mărimea unei gâşte şi puteau sătura câţiva oameni.

Te rugăm, Doamne, ajută-ne! Aceste cuvinte erau rostite de oameni care, în condiţii normale, nu-şi pierdeau vremea gândindu-se la chestiuni religioase. În cele din urmă, pe la sfârşitul lui septembrie, vremea s-a îmbunătăţit şi au putut să părăsească portul unde acostaseră.

Când vaporul a intrat în strâmtoarea Magellan, delfinii au început să zburde pe lângă el, jucându-se, încântând pe toată lumea cu giumbuşlucurile lor.

Este un semn de bun-augur, a zis cineva şi Hannah a sperat cu ardoare că omul avea dreptate.

La bordul vasului Sea Sprite, martie 1613

– Instrumentele tale de pilotaj sunt defecte, Walker. Dacă nu ajungem curând pe pământ, murim cu toţii. Mă uit disperat că doar un sfert din echipaj se mai ţine pe picioare!

– Mi s-a spus că Japonia se află între latitudinile treizeci şi patruzeci, astfel că ne apropiem de ţinta noastră. Iar dacă spun asta, informaţia vine dintr-o sursă credibilă, a bombănit domnul Walker.

Pilotul a fost din nou ţinta furiei lui Rydon şi schimburile lor de cuvinte au făcut înconjurul punţii. Hannah şi Hoji schimbau priviri, dar nimeni nu putea face nimic. La început, se îndreptaseră spre coasta de vest a Americii de Sud, coborând la ţărm doar când aveau nevoie de apă şi merinde. Dar când au luat-o spre oceanul Pacific, n-au mai avut unde să oprească până au ajuns în Japonia. Traversarea în sine a durat peste patru luni şi toţi se săturaseră.

Hannah a auzit la un moment dat vocea furioasă a lui Jacob şi s-a oprit din rutina sa, ca să-i asculte urletele. Părea că-l învinuia pe Rydon pentru toate problemele prin care trecuseră, ceea ce ei i s-a părut nedrept. În ultimul timp el urcase frecvent la bord, ori de câte ori marea era destul de calmă, dar ea avusese grijă să stea ascunsă sub punte, deşi ştia că, după

aproape doi ani de mers pe mare şi multele greutăţi înfruntate, probabil era de nerecunoscut pentru majoritatea oamenilor. Lipsa hranei o făcuse costelivă, şi Hoji a asigurat-o că nimeni nu şi-ar închipui că e fată, decât dacă ar vedea-o dezbrăcată. Totuşi, Jacob nu era uşor de păcălit. Ar fi detectat-o oriunde.

– Ar fi bine ca Walker să nu se mai fi înşelat de data asta, au fost vorbele lui la despărţire.

Hannah a oftat şi a încuviinţat în tăcere. Lunile pe mare i se păruseră interminabile, iar echipajul a pierdut din membri. Diferitele molime au curmat vieţi, ca şi furtunile puternice care au aruncat câţiva nefericiţi peste bord ca pe nişte fire de praf.

A apărut apoi scorbutul, lăsându-i pe oameni fără dinţi, cu gingiile umflate, pe măsură ce raţiile de fructe proaspete şi legume s-au terminat. Toţi erau disperaţi să ajungă la ţărm, dar era ca şi cum nu vor mai ajunge vreodată.

S-a uitat la Hoji.

– Crezi că vom ajunge curând, Hoji san? Lecţiile de japoneză se dovediră binevenite, vorbea destul de bine limba lui şi puteau conversa uşor.

El a ridicat din umeri.

– N-am fost niciodată pe ruta asta, aşa că nu ştiu. A bătut-o stânjenit pe umăr. E soarta, *unmei*. Trebuie să înveţi s-o accepţi.

– Ştiu, ştiu. Numai că mergem de-atâta timp. Ar fi mare păcat dacă după asta n-am ...

– Opreşte-te, nu trebuie să gândeşti aşa. Fii puternică. Nu crezi că te-ar ajuta mai mult dacă te-ai ruga la Dumnezeul tău, iar eu la al meu?

Vorbele lui au făcut-o să zâmbească, deşi cam fără tragere de inimă. Credinţa lui în diferite zeităţi nu înceta niciodată s-o uimească şi avuseseră multe discuţii pe tema asta. În cele din urmă au fost de acord că părerile lor diferă. Ea continua să se întrebe dacă vreun zeu le-ar putea răspunde acum. Îşi suprimă gândul blasfemiator că probabil merita să te rogi la cât de mulţi cu putinţă.

A tras aer adânc în piept să-şi calmeze mintea agitată.

– Da, ai dreptate. Mă voi ruga să se înfăptuiască un miracol, pentru că de asta vom avea nevoie de el curând. Te rog să faci acelaşi lucru.

Capitolul 17

Nordul Japoniei, martie 1613

Grădina casei era locul preferat al lui Taro şi aici venea ori de câte ori voia să gândească. Cu toate acestea, în ultimul timp nu-i mai oferea liniştea pe care şi-o dorea. Trecuse aproape un an de la moartea lui Hasuko şi trebuia să ia o hotărâre în privinţa surorii acesteia, lady Reiko. Aluziile făcute de ea la o eventuală căsătorie erau tot mai dese, iar el nu era sigur că va mai putea s-o suporte prea mult.

În timp ce stătea pe marginea heleşteului, pierdut în gândurile sale, a fost întrerupt de glasul sfios al unui servitor.

Milord? Mă scuzaţi, *milord,* dar...

Omul se afla chiar lângă el, încercând să-i atragă atenţia, dar el nu-l observase.

– Nani! a răcnit Taro, mai tare decât intenţionase. Omul a făcut o plecăciune, tremurând vizibil.

– Eu... adică este... a venit un mesager, spune că vrea să vă vorbească urgent.

Taro a tras aer adânc în piept şi când i-a vorbit a făcut-o pe un ton calm, obişnuit.

Foarte bine, trimite-l aici la mine.

Servitorul s-a grăbit să plece şi imediat a apărut un om grăbit. Era prăfuit din cap până-n picioare, cu părul răvăşit, dat pe spate, parcă ar fi venit călare. S-a înclinat în faţa lui Taro.

– Da! a exclamat Taro. Ai un mesaj pentru mine?

– *Milord,* vin de la Nagasaki. Mi s-a spus să vă informez că au fost văzute nişte vapoare străine.

– Poftim? Vase străine?

Mesagerul a aruncat o privire peste umăr să se asigure că nu mai era altcineva acolo.

– Da, cu steaguri aşa cum n-am mai văzut până acum, trimise de

conducătorul unei ţări... *Ingi rand?* Omul era nesigur pe pronunţie şi a continuat mesajul în grabă. Am înţeles că aţi cerut să fiţi imediat informat.

Taro a înţeles, în sfârşit, ce voia omul.

– Da, firește. Mulţumesc că mi-ai spus. Cât ai făcut pe drum?

– O săptămână şi jumătate. Am avut probleme cu calul şi...

– Ai făcut bine şi vei fi răsplătit pentru strădanie. Mulţumesc. Acum, mergi să te odihneşti.

Omul a făcut din nou o plecăciune, apoi a plecat părând dintr-odată relaxat.

Taro s-a uitat în urma lui şi chipul i s-a luminat de un zâmbet.

Poate acea femeie gai-jin a ajuns în cele din urmă, a murmurat el, cu curiozitate şi încântare faţă de această posibilitate. Bătrânul nu-i mai spusese că ea se apropia, dar poate nu văzuse el încă. Sau uitase să-i spună. Era, ce-i drept, bătrân şi cam distrat. Brusc, Taro a dat uitării toate celelalte gânduri şi a pornit cu pas hotărât spre castel. Problemele legate de viitorul său şi o posibilă căsătorie au fost date uitării. Avea alte probleme la care să se gândească.

La bordul navei Sea Sprite, aprilie 1613

Cineva le-a ascultat ruga şi, sincer, lui Hannah nu-i păsa care zeu înfăptuise minunea. Pe la mijlocul lui aprilie au fost observaţi primii pescăruşi, ceea ce însemna că pământul nu era prea departe. Cei rămaşi din echipaj au început să aclame bucuroşi, deşi erau prea slăbiţi ca să le mai pese. Hannah s-a aşezat în genunchi în bucătărie, să mulţumească Cerului pentru ce urma să vină.

Mai slăbiţi ca oricând, Hannah şi Hoji nu suferiseră totuşi prea mult în timpul voiajului datorită dietei ciudate introduse de el.

– Eşti mai slab ca un peşte, Hodgson, glumeau marinarii când vedeau că el şi Hannah mănâncă peşte crud. O să mănânci şi nişte iarbă de mare, nu?

– Vedem noi cine râde la urmă, a murmurat Hannah. Cel puţin, ea şi Hoji se ţineau pe picioare.

S-a urcat pe punte alături de Hoji, să urmărească mersul vaporului care se apropia de destinaţia finală, Hirado.

– Cum este locul acesta? l-a întrebat.

– E o insulă în sudul Japoniei, singurul port unde străinii au voie să facă comerţ, i-a răspuns el.

Pilotul a condus vasul cu îndemânare printr-un canal îngust dintre continent şi malul stâncos al unei insule cu pini. La stânga, o mică deschidere ducea într-un golf, unde au lăsat ancora la mică distanţă de chei. Hannah a văzut un port înconjurat de dealuri şi o coastă plină de pitoresc, cu o mulţime de pini pe stânci, asemănător oarecum cu peisajul văzut în insulele Canare, cu mult timp în urmă. Era atât de diferit de Plymouth, dar ea era mai entuziasmată. Ajunseseră, în cele din urmă.

Hirado era un port mic, agitat, cu ţărmul alungit. Treptele din piatră coborau până la ţărm, iar peste tot oameni. Toţi aveau părul negru ca al lui Hoji şi trăsături asemănătoare sau aşa păreau de la distanţă. Oamenii purtau jachete scurte cu centură, cu un fel de cămăşi pe piele, picioarele goale, unii cu un soi de pantaloni largi. Alţii purtau nişte pălării de pai în formă de con.

La scurt timp după sosirea lor, a venit un lord local împreună cu suita sa, ca să-i întâmpine pe nou-sosiţi în cadrul unei ceremonii speciale. S-au îndreptat spre vasul cel mai mare, *Sea Sprite,* al lui Rydon, presupunând, desigur, că el fusese liderul expediţiei. Aceşti japonezi de rang înalt erau bine îmbrăcaţi şi în costumele lor exotice de mătase semănau cu un stol de păsări exotice.

Hannah i-a urmărit cu interes, întrebându-se în ce scop veniseră, iar Hoji a fost chemat ca să traducă discuţia.

– Acesta este lordul Matsura, căpitan sama, i-a spus lui Rydon. Este proprietarul insulei şi mai deţine şi mult pământ acolo. Hoji a arătat spre ţărm. Apoi, pe un ton scăzut, a adăugat: Trebuie să-l faci să se simtă primit cu plăcere. Să-i faci daruri, să-i oferi mâncare, muzică

– Ce? a răcnit Rydon. Dumnezeule, abia avem noi ce mânca! Marinarii noştri sunt morţi de foame.

– Dacă omul e atât de important, nu ne putem permite să-l ofensăm, a rostit Jacob printre dinţi. Vrem să facem comerţ cu oamenii ăştia.

Rydon l-a privit deranjat, apoi a oftat:

– Bine, bine. Hoji, poţi face rost de ceva de mâncare din oraş chiar acum?

– Da, căpitane, aranjez imediat.

În timp ce aşteptau să le sosească mâncarea, Hannah stătea ascunsă în spatele catargului principal şi studia pe furiş chipurile oamenilor din

grupul lui Matsura. Cei mai mulţi păreau a fi supuşii acestuia şi-i arătau mare respect, doar un bărbat se detaşase. Avea un aer arogant, de parcă ar fi fost egalul lui Matsura sau poate superior. Era mai înalt decât compatrioţii săi, cu o aură de putere abia trecută sub tăcere, chiar dacă multele straturi ale robei veneau să se adauge la această impresie, la fel şi cele două săbii pe care le purta. În contrast cu restul oamenilor purta cea mai fină mătase. Acest lucru îl făcea să aibă un aer uşor ameninţător, ca un uliu care se pregătea să atace. Hannah s-a întrebat dacă făcea asta intenţionat.

Omul îi supraveghea pe concetăţenii ei. Hannah a remarcat cum privirea lui inteligentă a observat fiecare detaliu, chiar dacă pe chip nu i se citea nimic. Totuşi, când s-a uitat spre ea, a ridicat aproape perceptibil din sprâncene şi a rostit ceva neinteligibil. Sesizându-i privirea, ea s-a uitat în altă direcţie şi şi-a îndepărtat coada groasă de păr roşcat de pe umăr, înainte de a dispărea complet în spatele catargului. S-a gândit că, după atâtea luni pe mare, trebuie să fi fost un spectacol îngrozitor. Îmbrăcămintea îi era zdrenţe, picioarele goale. Ce-o fi crezut despre ea? Apoi şi-a amintit că o vedea ca pe un băietan uscăţiv, astfel că nu mai conta cum arăta.

– Akai, neh? Se auzi o voce calmă din spatele ei, iar ea tresări fără să vrea. Bărbatul se deplasase cu o viteză fantastică şi acum se afla chiar lângă ea, atât de aproape, că se putea uita în ochii lui de culoarea chihlimbarului. O studia cu interes mai mare ca pe ceilalţi.

– Hai, akai desu, i-a răspuns fără a se mai gândi. Făcuse un comentariu despre culoarea părului ei, iar ea simţise nevoia să confirme că era culoare adevărată, roşu puternic. Aproape adăugase şi „din păcate", dar s-a oprit la timp. Adesea era cuprinsă de disperare când se privea în oglindă, dar era conştientă că trebuia să trăiască aşa. Acceptase faptul că nu va fi niciodată frumoasă ca sora ei cu părul blond-argintiu.

– Vorbeşti limba mea? o întrebă el, arătându-şi uimirea printr-o ridicare uşoară din sprâncene.

– Da, dar nu foarte bine, îi răspunse ea.

– O vorbeşti destul de corect. Cine te-a învăţat, translatorul? El a privit în direcţia unde se afla Hoji, iar Hannah a încuviinţat.

– Da, Hoji san este prietenul şi profesorul meu în acest voiaj.

– Şi de ce nu i-a învăţat şi pe ceilalţi?Ar fi fost bine pentru ei, dacă au venit aici să facă comerţ. Tonul lui era aspru, un pic repezit. Hannah avu senzaţia că omul nu suporta proştii.

– *Poate pentru că nu i-au cerut asta,* ezită Hannah, nevrând să-i discrediteze pe Rydon şi pe Jacob în faţa acestui străin, dar, fiind o persoană sinceră, admise că avea dreptate.

– Aveţi dreptate, ar fi trebuit să încerce măcar câteva fraze.

El continua s-o privească, cu capul uşor lăsat într-o parte, de parcă ar fi fost uimit de ceva la care nu găsea încă rezolvare sau răspuns. Hannah a simţit cum roşeşte şi a încercat să-şi dea după ureche o buclă răvăşită. Niciun bărbat n-o mai privise cu atâta interes până acum, poate cu excepţia domnului Hesketh, dar el nu conta. Ştia că bărbatul din faţa ei o privea doar din curiozitate, nu pentru că ar fi plăcut-o. Cum ar fi putut s-o placă, dacă nici nu ştia că e femeie? Totuşi, era jenant. A tras aer adânc în piept şi l-a privit la rândul ei. E un joc care se joacă în doi, şi-a spus ea ridicându-şi bărbia.

La acest mic act de bravură el a zâmbit brusc şi în obraji i-au apărut gropiţe. Hannah a deschis ochii mari, intrigată de felul în care se transformase chipul lui dur şi rigid.

A realizat cu un mic şoc că era un bărbat foarte chipeş. Avea pielea frumoasă, măslinie, întinsă pe pomeţii înalţi. Nasul îi era cam mic pentru un bărbat, uşor cârn, şi-i dădea un aer obraznic atunci când zâmbea. Nu avea păr pe faţă, chipul îi era neted. Părul negru, lucios era strâns în acea coadă în vârful capului, aşa cum au majoritatea japonezilor, unii chiar cu părul de pe creştet ras, dar nu şi el. Cumva i se potrivea perfect.

– Aşadar, roşcatule, vrei să spui că un simplu marinar gai-jin e mai deştept decât şefii săi de pe navă. A fost o afirmaţie nu o întrebare, dar Hannah a clătinat repede din cap.

– Nu, nu, nu asta am spus, numai că fratele meu şi căpitanul sunt uneori un pic cam încăpăţânaţi. Consideră că nu este nevoie să înveţe limba ta dacă îl au ca interpret pe Hoji san. Doar nu vor rămâne mult timp aici.

– Dar tu?

– Nu, sigur că nu rămân. Adică... Ce voise să-i transmită? Apropierea lui o făcuse să roşească şi nici nu putea să gândească bine pentru a nega concluzia logică, fără îndoială, la care ajunsese el.

– Asta înseamnă că am avut dreptate când am afirmat că eşti mai inteligent. Când ea a vrut să protesteze a nu ştiu câta oară, el a ridicat o mână. Era un gest arogant, al unuia obişnuit să fie ascultat. De-ajuns! Am mai observat că le eşti loial concetăţenilor tăi, ceea ce este de admirat.

Mă bucur că te-am cunoscut, akai.

Hannah era conştientă că roşea din nou. Nu era obişnuită să fie lăudată, cu siguranţă nu de către bărbaţi frumoşi, fie ei şi barbari. După câteva clipe, el o făcu să se agite şi mai tare când întinse mâna să-i atingă părul, un gest scurt, şovăielnic, pe care părea că-l face împotriva voinţei sale. Ea văzu ceva ce semăna cu mirarea şi sesiză un sentiment de teamă şi de uimire în adâncul ochilor lui, dar el îşi retrase brusc mâna şi din nou nu mai putut să citească nimic. Hannah avea senzaţia că obrajii i-au luat foc, îi simţea arzând.

– Mă cheamă Hannah, nu Roşcatul, rosti ea impulsiv, poate pentru a-şi ascunde încurcătura, dar în clipa următoare înţelese că a fost greşit să facă această afirmaţie.

El a zâmbit din nou.

– Chiar aşa? a zis el. A început să chicotească, apoi să râdă de-a binelea. A fost un râs puternic care a reverberat pe toată puntea, deşi când s-a uitat în jur n-a văzut pe nimeni care să poată auzi. Toţi ochii erau aţintiţi asupra discuţiei dintre lordul Matsura şi cei doi căpitani.

– Gai-jin sunt într-adevăr ciudaţi dacă-şi botează fiii cu nume de flori, a comentat el, cu ochii strălucindu-i de amuzament, de parcă ar fi necă-jit-o.

Hannah a înţeles c-a greşit. Uitase că în japoneză cuvântul hanna înseamnă floare. Şi, de fapt, ar fi trebuit să aibă un nume de băiat.

– Nu,... nu..., de fapt, numele meu nu are aceeaşi semnificaţie... în limba noastră..., doar că sună la fel.

– Hmm.

El a mai apreciat-o o dată din priviri, iar Hannah s-a simţit aproape jenată de privirea lui.

– Pentru mine vei fi întotdeauna Roşcatul, pentru că n-am mai văzut astfel de păr la nimeni, i-a spus el. Sayonara, rămas-bun. Poate drumurile noastre se vor intersecta şi altă dată.

S-a înclinat abia perceptibil, apoi s-a alăturat grupului său.

Hannah l-a urmărit cum pleacă şi n-a putut să-şi ia ochii de la umerii lui largi. S-a întrebat cine era, dar se îndoia că se vor mai întâlni vreodată, astfel că faptul că el nu se prezentase a fost irelevant. Totuşi, i-ar fi plăcut să-i ştie numele măcar.

Pe lângă faptul că, practic, i-a forţat pe străini să se despartă cu mult mai multe daruri decât ar fi vrut, lordul Matsura a abuzat de ospitalitatea

care i s-a arătat. A fost tratat regeşte, iar Hannah s-a agitat tot timpul ajutându-l pe Hoji la aranjarea mâncării aduse de undeva din zona debarcaderului. Când s-a încheiat acea masă care părea interminabilă, membrilor echipajului li s-a ordonat să cânte şi să danseze pentru musafiri.

Hannah s-a urcat pe puntea din spate a parapetului, bucurându-se de departe de acest spectacol şi de briza uşoară care-i răcorea obrajii.

Se lăsa întunericul şi luminile străluceau de-a lungul ţărmului. În jur oamenii duceau lampioane, iar vocile şi râsetele aveau ecou peste apă. Mirosul de pin stăruia în aer, combinat cu cel al apei mării. Hannah a tras aer adânc în piept. Ce minunat era să ai pământul atât de aproape, să nu te mai afli în mijlocul oceanului, s-a gândit ea.

– Tot singur, akai? Nu ai nimic de făcut?

Întrebarea a făcut-o să se întoarcă repede, inima bătându-i de teamă. Privea în ochii bărbatului cu părul negru, cu care vorbise înainte.

– Ce... căutaţi aici? s-a bâlbâit ea, uitându-se în spatele lui să vadă dacă mai era cineva, dar nu era nimeni.

El a privit-o uşor uimit de parcă n-ar fi fost obişnuit să fie chestionat, apoi i-a răspuns pe un ton obişnuit.

– Ca şi tine, pentru a putea gândi, trebuie să iau o gură de aer proaspăt. Cabina căpitanului e sufocantă şi, iertat să-mi fie, nu miroase neapărat frumos.

– O, desigur. Hannah a înţeles ce voia să spună.

În timpul călătoriei, normele de curăţenie ale lui Hoji deveniseră obligatorii pentru ea, dar ceilalţi de la bordul navei nu-şi făceau astfel de probleme. Ea nu se mai gândise la acest aspect, doar urma exemplul lui Hoji, chiar dacă se mai relaxase în timpul acelor săptămâni groaznice când suferiseră de foame. Era conştientă că toţi ceilalţi duhneau.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti el. Sunt curios să aflu cum sunt trataţi servitorii în ţara ta. Sau tu eşti tratat diferit doar pentru că eşti fratele căpitanului?

– Nu. Hannah şi-a muşcat buzele, neştiind cum să răspundă. Cumva mintea ei nu funcţiona prea bine în preajma acestui bărbat. N-ar fi trebuit să-i spună nici despre fratele ei şi a fost uimită că omul şi-a amintit aceste detaliu, menţionat în treacăt.

– De obicei am multe sarcini, dar astăzi a fost o zi specială. Suntem bucuroşi că am ajuns pe pământ. S-a uitat pe chepeng la bucătărie. De

obicei, nu am voie să mă duc singur nicăieri. Hoji san este mereu alături de mine, dar în ceea ce mă priveşte lucrurile sunt mai complicate. N-ar trebui să mă aflu la bordul acestui vas.

– De ce?

– Păi... am venit fără să cer permisiunea...

Hannah avu impresia că zăreşte iarăşi amuzament în privirea lui, dar era prea întuneric ca să poată vedea bine şi nu putea fi sigură.

– Înţeleg, spuse el. Şi acum munceşti din greu să-ţi ispăşeşti pedeapsa?

– Da.

– În cazul acesta, este bine să nu te mai reţin, să-ţi poţi îndeplini sarcinile. El s-a înclinat din nou şi de data asta şi ea a făcut o plecăciune, ceva mai accentuată ca a lui, pentru a-şi arăta respectul, cum o învăţase Hoji. Înainte ca el să plece, ea n-a rezistat fără să pună întrebarea care i-a ocupat mintea de la prima întâlnire.

– Cum vă numiţi? Adică... dacă nu vă deranjează întrebarea mea.

El s-a crispat uşor, de parcă ar fi considerat că e impertinentă, apoi a replicat: Kuma.

În foşnet de mătase, el a dispărut la fel de neaşteptat cum a şi sosit, iar Hannah a răsucit în minte cuvântul, savurându-l. Kuma însemna ursul. Oare era numele lui real sau îl alcătuise pe moment? Nu ştia, dar i se potrivea perfect.

Capitolul 18

A doua zi dimineaţa, Hoji era foarte tăcut, dar la un moment dat şi-a ridicat privirea spre Hannah şi a întrebat-o:

– Acum ce se va întâmpla?

– Scuze? Ce vrei să spui, cu mine ce se va întâmpla? Nu am idee. Hannah îşi făcuse multe probleme, dar nu găsise un răspuns. Sper să văd ţara voastră, apoi să mă întorc acasă. A oftat. Nu era un gând care să-i facă plăcere, dar ştia că nu putea amâna inevitabilul. Mai curând sau mai târziu va răspunde pentru faptele sale.

– Te întorci şi tu?

Hoji încuviinţă.

– Da, îi datorez viaţa căpitanului. Rămân până îi salvez viaţa la rândul meu.

– Aşadar voi lucra cu tine şi pe drumul de întoarcere şi apoi... Hannah înghiţi cu greu. Când ajungem în Anglia, va trebui să-mi găsesc undeva de lucru, departe de Plymouth. Mă îndoiesc că familia mă va primi înapoi.

– Vei deveni şi tu ronin, glumi Hoji, dar Hannah abia zâmbi.

– Da, într-un fel. Dar să nu vorbim despre asta acum. Să ne bucurăm de clipa asta. Presupun că toată lumea va primi permisiunea să plece la ţărm, deşi cred că va trebui să facem cu schimbul. Te superi dacă merg cu tine? Sau ai alte planuri, acum, că ai ajuns acasă?

– Nu sunt chiar acasă. Nu am familie, nu am clan, aşa că voi rămâne cu căpitanul. Dar sigur că poţi veni cu mine, dacă primeşti permisiunea să cobori de pe navă.

– Mulţumesc. Mi se părea de neconceput să fi venit până aici fără să pot vedea ceva. N-aş putea suporta. Lui Hannah i se părea greu de crezut că a ajuns în Japonia, locul pe care visase mult să-l vadă. I se părea de neconceput să fie oprită de a o explora.

De fapt, planurile lor n-au fost necesare, după cum s-a văzut.

Rydon l-a chemat pe Hoji şi i-a cerut să găsească o casă undeva în oraş pentru el şi ceilalţi ofiţeri de rang superior.

– Mi-a mai spus că vrea să-i gătesc în continuare cât stăm aici, i-a spus Hoji lui Hannah. Şi a mai spus să te iau ca ajutor. E bine, da?

– Minunat! a exclamat Hannah. Abia aştept să cobor de pe vas. Dar de ce ţipă iar? Răgetele lui Rydon se puteau auzi de la un capăt la altul al vasului *Sea Sprite,* dar era doar un lung şir de înjurături, iar ea nu înţelegea de ce era furios.

– Vino să scoţi capul pe hublou, i-a spus Hoji, arătându-i alte vase ancorate în port.

– Nu înţeleg, oh! Hannah a văzut un steag englezesc fluturând la catargul unuia din vase. Nu vrei să spui că...

– Ba da. Este *The Clove,* vasul companiei Indiilor de Vest. Am auzit pe cineva spunând că a ancorat aici cu două luni în urmă. John Saris, căpitanul, se află deja la curtea Şogunului, încercând să obţină nişte privilegii. Am întârziat prea mult şi de asta e furios căpitanul.

– Oh! Hannah şi-a amintit avertismentul tatălui ei că e vital ca ei să ajungă primii în Japonia. Oprirea neprogramată lângă strâmtoarea

Magellan le-a sabotat planul. Aşadar acesta este motivul pentru care el şi Jacob au avut acea discuţie înfierbântată după plecarea lordului Matsura. I-am auzit ţipând. Dar, cu siguranţă, există loc şi pentru concurenţă. N-am putea face comerţ cu oamenii tăi?

– Nu ştiu. Căpitanul Rydon încearcă să dea de omul acela, Will Adams, să vadă ce are de spus. Sunt şi nişte olandezi aici, dar cel cu care a discutat până acum nu ştie mare lucru. Poate fi asta sau faptul că nu vor să-i spună mai mult. Acum mai bine mă grăbesc să fac cum mi-a spus, ca să nu se supere şi mai tare. Aşteaptă-mă aici, te rog.

Japonia era diferită de tot ce văzuse ea până în acel moment şi nu şi-ar fi imaginat-o, nici dacă ar fi vrut. Hoji îşi descrisese cât de bine putuse ţara, dar vorbele nu fuseseră de ajuns.

Casele mici, ridicate din cherestea şi mortar, se aliniau pe străzile imaculate. Nu exista murdărie pe nicio suprafaţă, şi Hannah văzu oameni care măturau în faţa caselor lor. Alţii stropeau străzile cu apă, ca să nu existe praf. Ţărmul era măturat, iar oamenii reparau plase, scoteau mărunţaiele peştilor şi alte activităţi asociate cu marea. Bărci ciudate, pătrate, pluteau în port, iar Hannah s-a gândit că bărcile englezilor păreau mai mari şi mai greoaie prin comparaţie.

Hannah se uita la oameni, care o priveau şi ei. Deschideau ochii foarte mari când îi vedeau părul roşu, care îi crescuse până în talie. Nu se mai ostenise să-l taie, pentru că şi alţi marinari de pe vas îl aveau la fel de lung.

Chiar dacă îl împletea foarte bine, mai scăpau câteva şuviţe din şnurul de piele şi se cârlionţau în jurul feţei. Oamenii erau şi mai surprinşi când îi zăreau ochii albaştri. Câţiva copii s-au speriat şi au alergat spre mamele lor strigând: Kami, kami, a venit să ne ia!

Hannah a început să râdă.

– Copiii cred că sunt un spirit rău? Aşa de îngrozitor arăt?

– Nu, nu, e din cauza părului tău. Pe-aici nu există decât păr negru, i-a explicat Hoji. Iar al tău e ca o flacără, nu?

– Da, este, a chicotit Hannah.

Hannah spera că japonezii nu erau atât de superstiţioşi încât s-o atace pentru că era diferită de ei, dar avea încredere că Hoji o va apăra, dacă era necesar.

– Bărbatul acela poartă saboţi de lemn? Nu arată ca aceia de pe la noi, i-a şoptit Hannah prietenului ei, arătând spre un om care mânuia viguros

o mătură. Omul purta ceea ce arăta ca o bucată plată de lemn în fiecare picior cu alte două bucăţi de lemn ataşate în unghi drept dedesubt. Hannah consideră că era o adevărată minune că omul îşi putea ţine echilibrul cu aceste invenţii.

– Da, le numim geta. Ca şi la voi, se poartă când e noroi sau ud afară. Totuşi, majoritatea oamenilor poartă sandale de pai. Iar dacă e frig poartă şosete numite tabi, desfăcute între degetul mare şi următorul, ca să poată fi purtate cu şlapi.

– Înţeleg. Par foarte inconfortabile.

– Te vei obişnui cu ele. Abia aştept să cumpăr o pereche.

Chiar dacă Hoji avea o pereche de cizme englezeşti, a preferat să umble desculţ cam tot timpul cât a fost pe vapor, desigur cât i-a permis vremea.

Hannah îşi privea încălţările aflate în stare jalnică. Încălţase cizme, dar prezenţa constantă a apei sărate făcuse ca pielea lor să se roadă. Presupuse că va trebui să se obişnuiască şi ea cu sandalele japoneze, dacă nu voia să umble cu picioarele goale.

– Unde mergem? a întrebat ea când Hoji s-a oprit la colţul unei străzi.

– În direcţia aceea. După tine. A făcut un gest cu mâna spre dreapta.

Imediat după ce a dat colţul, Hannah s-a lovit de un piept solid.

– Oh, sumimasen, îmi pare rău!

L-a auzit pe Hoji aflat în spatele ei cum trage aer cu putere de parcă ar fi fost îngrozit de ceva, dar două braţe puternice s-au întins s-o sprijine şi o voce puternică i-a spus:

– O hayo, gozaimasu, akai.

Ridicând privirea, Hannah a întâlnit ochii lui Kuma, de culoarea ambrei, şi a făcut un pas înapoi:

– Bună dimineaţa! A încercat să facă o plecăciune, iar el i-a dat drumul şi s-a înclinat. Ea a observat că de data asta era însoţit de câţiva servitori care mergeau în spatele lui, aşteptându-l cu toţii să continue.

– Nu mă aşteptam să vă întâlnesc aici, Kuma san. Vi-l pot prezenta pe Hoji san, senseiul meu? A făcut plecăciunea cuvenită cu obrajii arzând, întrebându-se de ce i se întâmpla asta în prezenţa bărbatului. O deranja că prezenţa lui avea acest efect asupra ei.

Hoji se aşezase în genunchi în praf şi făcuse o plecăciune atât de adâncă, încât fruntea îi atingea pământul. Hannah se întrebă ce ştia

omul în plus despre acest Kuma, ceea ce ea nu ştia, dar înţelese că era prea târziu să-şi mai pună întrebarea. Nu putea deveni brusc prea obedientă, dacă n-o făcuse înainte.

– Ne îndreptam spre casa lui Yashi san, pe care am închiriat-o, spuse ea.

– În cazul acesta mergem în aceeaşi direcţie. Dacă doriţi, vă pot arăta unde este. Şi eu am închiriat-o cu diverse ocazii, chiar dacă de data asta sunt oaspetele lordului Matsura.

– Sunteţi foarte amabil, *milord.* Hoji s-a ridicat în picioare, chiar dacă continua să-şi ţină capul plecat respectuos. A atenţionat-o din priviri pe Hannah, dar ea nu i-a înţeles avertismentul. Şi de unde ştia Hoji că acesta era un nobil? Nici măcar nu se prezentase adecvat. Se gândi să-l întrebe mai târziu, dar pe moment porni cu un pas în urma lui. Hoji îi spusese că în Japonia femeile merg întotdeauna un pas în urma bărbatului şi, chiar dacă se presupunea că ea era bărbat, îi era inferior ca rang. Ea nu voia să ofenseze pe nimeni, astfel că trebuia să se supună regulilor. Poate asta voia să-i transmită Hoji?

Spre surprinderea ei, Kuma s-a oprit, făcându-i semn să vină mai aproape.

– Te rog să mergi alături de mine. Vreau să mai discutăm.

– Despre ce, *lord* Kuma? Auzi cum însoţitorii acestuia murmură surprinşi în spatele lor, dar încercă să-i ignore. Fără îndoială, aceştia se întrebau cum unui băiat străin, murdar şi ciufulit i se acorda un astfel de privilegiu. Şi ea îşi punea aceeaşi întrebare şi a bătut în retragere la gândul că arăta îngrozitor.

– Vorbeşte-mi de călătoria ta, te rog. De unde ai venit? Am înţeles că eşti din aceeaşi ţară cu Anjin san, străinul care este consultantul Şogunului.

– Dacă vă referiţi la Will Adams, aşa este. Se numeşte Anglia. Am mers pe mare doi ani, când, de fapt, am crezut că vom ajunge în optsprezece luni. Din nefericire, gheaţa ne-a împiedicat şi de aceea drumul a durat atât.

– Şi probabil aţi îndurat multe privaţiuni.

– Da. Mulţi oameni ni s-au îmbolnăvit sau au suferit accidente şi sincer vă spun eram disperaţi să ajungem.

– E un drum prea lung doar pentru a face comerţ. Nu puteţi face profit undeva mai aproape?

– Din păcate, nu ştiu prea multe în această privinţă. Din ce am înţeles, bunurile de aici ne-ar aduce mai mulţi bani, pentru că sunt neobişnuite. Probabil căpitanii au considerat că merită riscul.

Kuma a încuviinţat de parcă i-ar fi înţeles spusele.

– Presupun că aşa este.

– Va trebui să-l întrebaţi pe căpitanul Rydon, dacă doriţi detalii. Voi fi fericită să traduc discuţia. Hannah nu ştiu ce o făcuse să adauge această ofertă, fiind sigură că Rydon nu va fi de acord, dar era fascinată de bărbatul acesta şi ar fi vrut să-l mai întâlnească. Sau Hoji san, desigur, a adăugat.

– Mulţumesc, este posibil. Acum iată că am ajuns la casa voastră. Rămas-bun!

Kuma a făcut o plecăciune, deşi nu foarte adâncă, aşa cum a observat Hannah, apoi şi-au luat rămas-bun. L-a auzit pe Hoji san expirând cu putere, de parcă n-ar mai fi respirat o vreme, şi s-a întors încruntată spre el.

– Ce s-a întâmplat? L-am supărat cu ceva? N-am făcut decât să-i răspund la întrebări, dar sunt conştientă că nu vorbesc perfect limba voastră, încă.

– Ai făcut foarte bine şi nu cred c-ai comis o impoliteţe, dar asemenea bărbaţi sunt impredictibili. Sunt amabili şi iertători, pentru ca mai apoi să-ţi reteze capul pentru cea mai mică greşeală. Trebuie să fii atentă, Hannah chan.

– Să-mi taie capul? Sigur nu. S-a cutremurat la gândul acesta. Să fii sigură c-ar face-o! E un bărbat puternic, daymio sau alt rang înalt de samurai, fără îndoială. Nu i-ai observat săbiile scumpe şi îmbrăcămintea rafinată? De ce ar fi invitatul lordului Matsura, de ce ar avea atâţia servitori?

– Dumnezeule, nu am idee! Mi-a spus doar că se numeşte Kuma, fără să aibă vreun rang.

Hoji a clătinat din cap.

– Sincer îţi spun că era să fac un atac de cord când te-am văzut mergând alături de el. Am crezut că ţi s-a apropiat ceasul. Totuşi, a încercat să-ţi facă pe plac, poate din curiozitate. Dar fii atentă.

– Să fii sigur!

Se opriseră în faţa unei porţi cu gardul de lemn. Un servitor a deschis-o şi, după ce a schimbat câteva vorbe cu Hoji, omul a făcut o plecăciune să le ureze bun venit în casa lor temporară.

Hannah abia a observat asta, fiind vrăjită de minunata grădină aflată în spatele porţii. Simplitatea acesteia a lăsat-o fără suflare şi i s-a părut incredibil de frumoasă.

Nu existau flori sau plante, aşa cum suntem obişnuiţi în grădinile englezeşti, dar tot ce creştea acolo avea diferite nuanţe de verde, de la menta cea mai deschisă la culoare până la cel mai profund smarald, iar efectul era uluitor. Pietrele şi rocile fuseseră aranjate aparent fără un model anume, dar arătau chiar bine cu micile lampioane de piatră pe ele.

– Hoji san, e uimitor! Hannah îi zâmbi companionului său şi observă uimirea de pe chipul servitorului care le deschisese uşa, pentru faptul că ea vorbea japoneza. Servitorul s-a mai înclinat o dată, mai adânc, iar ea i-a întors plecăciunea cu graţie, aşa cum o învăţase mentorul.

– Vino, Harry chan, să-ţi arăt casa, apoi să mâncăm ceva. Hoji luase obiceiul de a adăuga „chan" după fiecare nume în timpul acelei călătorii interminabile. Hannah înţelesese că era o manifestare a afecţiunii faţă de un copil sau o persoană dragă. Dar, pentru că-l considera un fel de tată sau unchi, nu-şi făcea probleme. Fără el era sigură că n-ar fi supravieţuit acelei călătorii.

* * *

Taro a rezistat impulsului de a se întoarce s-o privească din nou pe mica gai-jin. Încercase s-o observe în timpul discuţiei lor, fără a o face într-un mod prea evident, dar nu-i fusese de ajuns. O considera fascinantă şi şi-ar fi dorit s-o cunoască mai bine, dar asta nu era posibil fără să dea naştere la bârfe şi speculaţii. Pe scurt, îi scandalizase destul pe însoţitorii săi invitându-l pe acel străin murdar să ţină pasul cu el.

Era sigur că era vorba despre o femeie. Chiar dacă reuşise să-l înduce în eroare la început, curând s-a convins că era vorba despre o femeie. În pofida hainelor zdrenţăroase, aşa cum purtau şi ceilalţi membri ai echipajului, ea nu se abţinuse să roşească sau să facă un gest feminin: felul inconştient în care-şi arunca părul roşu peste umăr.

Poate că n-ar fi observat dacă nu i-ar fi spus Yanagijara că urma să sosească o femeie. Şi, pentru că aşteptase o femeie, inconştient căutase semne şi le găsise. Nu încăpea nicio îndoială, era una dintre femeile văzute de Yanagihara în viziunile sale.

Acum, când o văzuse, îi venea să râdă de ce-i spusese Yanajihara că femeia este o ameninţare. Cum putea să fie periculoasă femeia asta? Nu numai că era mică şi foarte slabă după lunile petrecute pe mare, dar nu era nici vreo împărătească sau un conducător. Doar o servitoare.

Era un noroc c-o găsise. El sosise la Hirado cu săptămâni în urmă să vadă vasele străine despre care-i vorbise servitorul său. Erau dintr-o ţară de care nu auzise şi pretindeau că fac comerţ în numele regelui lor. Deşi erau la bordul navei destui marinari cu părul blond-roşiatic, nu putuse să găsească o singură persoană cu părul roşu, ca să nu mai vorbim de o femeie. Conchisese că Yanagihara se înşelase, dar, tocmai când voise să plece acasă, apăruseră alte patru vase. A aşteptat sosirea lor şi ea era la bord. Akai. Va trebui să discute problema cu Yanagihara, dar, din câte văzuse, nu avea de ce să-l avertizeze pe Şogun. Sigur că ar fi fost de folos dacă ar fi putut să vorbească mai mult cu ea. Discuţiile cu ea fuseseră edificatoare, dar mai avea multe întrebări la care ar fi vrut să afle răspuns. Părea destul de inteligentă, dovadă era faptul că se străduise să înveţe limba lui. Ar fi trebuit să-i răspundă la majoritatea întrebărilor despre ea şi ţara ei. Dar cum să poată discuta doar cu ea?

Hannah şi Hoji şi-au început traiul în noua casă şi ori de câte ori aveau puţin timp explorau oraşul în compania unei servitoare numite Sakura, pe care Hoji o angajase să aibă grijă de casă. Oamenii din oraş se obişnuiră curând cu ea şi se plecau cuviincios în faţa ei. Încă mai cleveteau pe seama părului ei, iar Hannah se amuza. Englezii ei nu se amuzaseră pe seama lui Hoji în Plymouth? Era firesc, se gândi ea, să fie curioşi. Se oprea când şi când, ca să-i lase pe copii să-i atingă coada de cal, să se asigure că nu e periculoasă.

După ce a jurat că nu va da în vileag faptul că Hannah e femeie, Sakura i-a prezentat plăcerile unei băi japoneze. Asta presupunea să se lase spălată din cap până-n picioare de servitoare, apoi să se înmoaie în apa caldă cât voia de mult. I-a luat câtva timp să se obişnuiască, şi la început baia i se părea prea fierbinte, pentru ca apoi să i se pară plăcută şi reconfortantă. După aceea i se făcea un masaj relaxant şi primea haine curate de schimb. I-ar fi plăcut să încerce unul dintre acele chimonouri purtate de doamnele japoneze, dar trebuia să se limiteze la îmbrăcămintea masculină. O bucată de pânză pe spate, un halat până la coapse cu curea şi încă ceva numit hakama. Aceasta era un fel de fustă lungă, despicată pe mijloc şi purtată peste alte straie.

– Observ că ai împrumutat obiceiurile nativilor, băiete, a şicanat-o Rydon când a văzut-o. Cred că urmează să te duci la templele lor, asta va fi mişcarea următoare.

Hannah l-a evitat cât a putut, la fel cum a făcut pe vapor, şi şi-a ţinut respiraţia de teamă ca el să nu observe că e fată.

Dar Rydon se obişnuise să se gândească la ea ca fiind băiat, pentru că n-a părut să observe, şi privirea lui nu zăbovea asupra ei, o privea doar iritat. Ea a îndrăznit să-i răspundă.

– Nu, deloc. Ar trebui să le încerci, căpitane. Straiele astea sunt foarte confortabile, mai ales când va fi cald, şi sunt sigur că vor fi de ajutor.

Clima era foarte caldă şi umedă vara în partea aceasta a Japoniei, după cum îi spusese Hoji.

– Aproape ca în prima parte a călătoriei noastre, unde trăiau oamenii cu pielea închisă la culoare. Totuşi, Japonia e destul de mare, astfel că, dacă mergi spre nord, va fi mult mai răcoare.

– Nu, mulţumesc, a răspuns Rydon la sugestia ei. N-am de gând să mă îmbrac ca un maimuţoi sub niciun motiv.

– Vreţi să faceţi o baie, s-o lăsaţi pe Sakura să vă spele hainele până atunci? N-a mai adăugat că ar fi politicos să fie curat, chiar dacă ardea de nerăbdare să-i dea acest sfat.

– Pentru ce? M-am spălat pe mâini şi pe faţă de dimineaţă, iar hainele mele sunt în ordine, i-a spus Rydon părăsind încăperea, timp în care aproape a dărâmat paravanul subţire de lemn şi hârtie care o separa de încăperea învecinată.

Hannah ar fi vrut să-i spună că miroase îngrozitor, că servitorii şi oricare alt japonez considerau asta o ofensă. Dar a realizat că era lipsit de sens să discute acum în contradictoriu cu el. N-ar fi ascultat-o.

Prin comparaţie cu Rydon, totul în jurul ei era curat şi proaspăt. Casa era construită din lemn de cedar şi camfor, iar aproape toate podelele erau acoperite cu covoraşe ţesute din paie de orez.

– Se numesc tatami, i-a spus Hoji.

– Hmm, miros grozav! Hannah a tras aer adânc în piept. Îmi amintesc de mirosul fânului şi le simţi grozav când păşeşti pe ele.

Noaptea erau aduse aşa-numitele *futon,* nişte saltele mai moi, care se aşezau peste covoraşele tatami.

Hannah s-a gândit că nu mai dormise în viaţa ei atât de confortabil. Era o mare diferenţă faţă de cărămizile dure din bucătărie şi i-a luat o vreme până n-a mai simţit acel tangaj al vaporului.

Îi plăcea mult această viaţă nouă pe care o ducea în această ţară ciudată. Datorită faptului că mânca fructe şi legume proaspete zilnic, a

început să câştige în greutate, era sănătoasă şi mulţumită. Refuza să gândească la viitor şi trăia doar în prezent. Era ca într-un vis continuu şi, ca orice vis, părea un pic ireal.

Toate astea până în ziua în care visurile ei s-au năruit.

Capitolul 19

Hannah avea grijă să nu iasă din bucătărie atunci când Rydon avea invitaţi. Nu voia să rişte să dea peste Jacob sau alţi străini.

– Acum, când obrajii ţi s-au rotunjit şi au căpătat o culoare sănătoasă, arăţi tot mai puţin ca un băiat, o avertizase Hoji.

Vorbele lui au pus-o pe gânduri, dar nu avea ce să facă. Fără îndoială, când vor porni spre casă, va pierde din nou în greutate. Deocamdată se ferea să fie văzută.

Vremea se încălzea cu fiecare zi şi, după ce a petrecut câteva ore în bucătăria umedă, într-una dintre seri, Hannah a ieşit să ia aer curat. Grădina arăta minunat în amurg acelei serii de la începutul verii. Hannah a cutreierat-o ca vrăjită pentru a se bucura de simetria perfectă. A tras aer adânc în piept, era o imagine care-i inducea o stare de calm.

Când s-a întors cam fără chef să intre în casă, cineva a coborât de pe veranda care ţinea cât întreaga casă şi a apărut chiar în faţa ei. Ridicându-şi privirea, a îngheţat.

Era Jacob.

El s-a oprit privind-o nedumerit, nevenindu-i să creadă, dar asta n-a durat mult. Înainte ca ea să poată să scape el, şi-a întins mâinile, apucând-o de braţe.

– Hannah? a şuierat el. Dumnezeule, ce cauţi aici?

Şocată, Hannah şi-a muşcat buzele. Habar n-avea cum să-i explice, chiar dacă avusese doi ani să se gândească ce să-i spună în eventualitatea că-l va reîntâlni, dar vorbele refuzau să se articuleze. A înghiţit cu putere, iar picioarele au început să-i tremure.

– Eu... am..., am venit cu căpitanul Rydon, a reuşit să rostească în final.

Chipul lui Jacob a trecut de la furie la scepticism. Pe moment n-a putut rosti nimic, apoi a explodat.

– Ai fost doi ani la bordul navei *Sea Sprite?* Ce înseamnă asta? Ce vrei să-mi spui, că eşti târfa lui Rydon? Nemernicul! După toate şiretlicurile şi clandestinităţile... mişelul!

Hannah a rămas fără suflare din cauza indignării.

– Nu, sigur că nu! Cum poţi să gândeşti astfel?

– Păi... cum ai vrea să gândesc? Nicio fată decentă nu petrece doi ani pe un vas doar cu bărbaţi. Eu... eu... nu pot să exprim ce simt. Nu-ţi imaginezi cât sunt de dezamăgit.

Hannah a tras aer în piept. Observa că fratele ei tremura de furie şi ştia că trebuia să-l calmeze ca s-o asculte.

– Jacob, îmi imaginez ce simţi, dar pot să-ţi explic. A fost o greşeală prostească... a început ea, dar Jacob nu i-a lăsat răgaz să continue.

A ridicat o mână şi a întrerupt-o.

– Nu am nevoie de explicaţii. Nu ştiu ce te-a determinat să iei o asemenea decizie disperată, dacă nu cumva a fost doar faptul că nu voiai să te măriţi cu domnul Hesketh, dar...

– Sigur că nu voiam să mă mărit cu el, îl întrerupse Hannah. Tu ai fost martor la ce s-a întâmplat şi mi-ai promis că discuţi cu tata, dar nu s-a schimbat nimic.

– Am vorbit, dar tata m-a asigurat că domnul Hesketh e un gentleman perfect responsabil. Numai că s-a lăsat puţin furat de evenimente...

– Ţi-ai pierdut minţile? Am crezut că eşti de partea mea! Omul ăla m-a atacat!

– Poate ai exagerat. Orice bărbat cu care te-ai fi măritat ar fi avut dreptul să te atingă. Nu era cazul să i te împotriveşti.

– Jacob, văd că nu mă asculţi! Hannah a bătut disperată din picior, dar n-a obţinut efectul scontat. Jacob o privea rece, cu chipul dur, chiar dacă ochii îi ardeau de furie ca doi tăciuni.

– Ei bine, acum nu mai contează. Rămâne doar faptul că te afli aici. Nu eşti singura vinovată, iar Rydon n-ar fi trebuit să te încurajeze, dar totuşi...

– El nu ştie că sunt aici.

– Nu pot să cred. Indiferent care este adevărul, ai fost doi ani pe vaporul lui. Trebuie să te măriţi cu el. Nu văd cum îţi poţi proteja reputaţia altfel.

– Poftim? Să mă mărit cu Rydon? Erau peste o sută de bărbaţi pe acel

vas, iar eu mă aflam sub protecţia lui Hoji san. E singurul bărbat cu care m-am aflat între patru ochi.

Chiar dacă lumina era destul de slabă, Hannah a observat cum Jacob păleşte.

– Şi mai rău! Un păgân!

Buzele lui s-au strâns într-o linie dură.

– Evident că nu te poţi mărita cu el sau cu alt marinar. Este responsabilitatea căpitanului, care ar fi trebuit să te sancţioneze la început.

– Da, a făcut-o, dar ştiind că sunt băiat. Uită-te la mine, sunt îmbrăcată bărbăteşte, aşa am fost de la început. Nu m-a văzut decât murdară şi costelivă. Întreabă-l, îţi va spune că mă cheamă Harry. Harry Johnson.

– Ridicol! pufni Jacob. Oricine are ochi poate vedea că eşti fată.

– Acum, poate, dar nu şi în timpul călătoriei, insistă Hannah.

– Acum nu mai contează. M-am hotărât. Nu pot permite ca această stare de fapt să continue, iar acasă nu te pot duce, aşa dezonorată. Tata m-ar ucide. Trebuie să te mărit.

Hannah îl privea fix.

– Jacob, pentru numele lui Dumnezeu! Sper că nu vorbeşti serios! Chiar te aştepţi să mă mărit cu Rydon? Chiar aşa?

Era o idee care, cu doi ani în urmă, ar fi făcut-o să sară de bucurie, dar acum o umplea de repulsie. Era conştientă că acel Rydon de care se îndrăgostise prosteşte era doar o iluzie alcătuită de născocirile ei romantice. Fusese oarbă. Cel care era el cu adevărat nu avea nicio legătură cu idealul de bărbat cu care şi-ar fi dorit să-şi petreacă nu doar o noapte, ci toată viaţa.

Jacob s-a uitat la ea.

– Niciodată n-am vorbit mai serios.

– Jacob, te rog, ascultă-mă. Am vrut să merg cu vasul tău, numai că din greşeală m-am urcat pe alt vas.

– Şi ce te face să crezi că te-aş fi primit cu braţele deschise? N-am mai auzit asemenea prostii. Locul tău e acasă.

– Ştiu, dar...

– Şi tocmai din acest motiv te vei mărita mâine. Mă duc chiar acum să discut cu Rydon. Trebuie să-ţi salvăm reputaţia.

– Nu e nevoie. La întoarcere nu am de gând să rămân în Plymouth. Plec în altă parte, sunt sigură că voi găsi ceva de lucru, chiar dacă va fi

la spălat de vase. Dumnezeu ştie că am exersat mult acasă. Nu mă vrea nimeni înapoi, asta e sigur. Poate îmi voi schimba şi numele.

– Acum ai început să vorbeşti prostii. Dacă te măriţi cu Rydon, totul va fi bine.

Hannah şi-a încleştat pumnii. Ar fi vrut să-i aplice o lovitură dură lui Jacob, dar asta n-ar fi schimbat lucrurile.

– Nu, refuz! Nu mă mărit cu el.

– O vei face, şi ăsta este ultimul meu cuvânt! Cât timp ne aflăm aici, mă consider capul familiei, iar tu te vei supune. Jacob s-a întors să plece, însemnând sfârşitul discuţiei.

Furia şi frustrarea au făcut-o să izbucnească.

– Foarte bine, fă cum vrei, Jacob Marston. Dar te voi urî până la moarte pentru că m-ai forţat să mă mărit cu cineva care îmi repugnă. Nu vreau să mai schimb niciun cuvânt cu tine. Nu te mai consider fratele meu!

Hannah a plecat cu capul sus, dar, odată ajunsă în siguranţă alături de Hoji, a dat drumul lacrimilor de disperare. Ştia că lui Hoji îi displac astfel de manifestări emoţionale, dar, după ce i-a explicat situaţia, de data asta el n-a spus nimic, doar a părăsit încăperea cu tactul său cunoscut.

Mai târziu, Hannah a ieşit în cadrul uşii privind în întuneric. Nu mai avea lacrimi, numai furia nu cedase.

Nu mă poate forţa, a murmurat ea. Am fugit de o căsătorie care-mi repugna, va trebui s-o fac din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, Jacob nu este gardianul meu!

Acţionând din impuls, s-a ridicat, a traversat grădina şi a ieşit pe poartă. Strada era ciudat de goală, ceea ce o favoriza. Nu avea chef să vadă pe nimeni, să vorbească cu cineva, aşa că-i convenea de minune. Dând frâu liber furiei, a pornit spre port, fără să se gândească unde merge. Oriunde era mai bine ca aici.

* * *

Taro a tresărit agitat şi s-a întors pe *futon,* fiindu-i imposibil să adoarmă. A doua zi urma să plece spre nord, stătuse aici, în sud, departe de casă, mai mult de câteva săptămâni. Tot nu găsise o scuză bună pentru a o vizita pe fata aceea străină şi hotărâse cam fără chef că trebuia să ia şi altfel de măsuri mai necinstite. Pentru a-şi pune planul în aplicare, trebuia să fie văzut plecând mai întâi, pentru ca nimeni să nu-l suspecteze de implicare.

A oftat pentru a nu ştiu câta oară şi s-a ridicat. Nu mai avea rost să stea, somnul refuza să vină. *Poate ar trebui să ies, să caut ceva distractiv,* s-a gândit el, *lucru uşor de făcut într-un port.* Erau mereu marinari prin preajmă, chefuind. Nu trebuia decât să vadă de unde venea zgomotul.

I-a oprit cu un gest scurt din mână pe bodyguarzii care s-au ridicat imediat ce l-au văzut ieşind din camera sa.

– Nu, voi rămâneţi aici, le-a spus. Pot să am grijă de mine.

Se îmbrăcase simplu, ca să nu atragă atenţia, şi în locul săbiilor pe care le purta de obicei luase doar două pumnale ascuţite sub mantie. Nimeni nu putea ghici că e un daymio, mai ales în întuneric.

Hirado nu era un oraş mare, astfel că a ajuns repede în zona de distracţie. Se auzeau cântece, voci răguşite, râsete, chiote venind din direcţii diferite şi a rămas pe loc un moment, întrebându-se încotro s-o ia. În pofida pornirii iniţiale de a ieşi, nu prea avea chef de distracţie. Încă se mai gândea dacă să intre în primul han să comande un sake, când a auzit un ţipăt ascuţit. Fără să se gândească, a pornit în direcţia aceea.

Hannah a înţeles cam târziu că fuga într-o ţară străină fusese o idee proastă. Fusese atât de orbită de furie, încât nu mai gândise bine, dar când mare parte a furiei s-a risipit după mersul rapid, instinctul de conservare s-a instalat, făcând-o să se oprească. Numai că era prea târziu. Un grup de tineri s-a revărsat dintr-o casă învecinată, cu siguranţă sub influenţa alcoolului, şi au văzut-o imediat. Înainte ca ea să poată fugi, tinerii au înconjurat-o şi unul dintre ei – un conducător autointitulat – a început să-i pună întrebări.

– Unde te grăbeşti aşa, gai-jin? Nu ştii că e periculos?

Hannah n-a răspuns, sperând că o vor lăsa în pace dacă nu le răspunde.

– Nu vorbeşti? Ţi-ai înghiţit limba? Sau nu ne înţelegi?

– Da, toţi străinii vă aşteptaţi să fiţi acceptaţi, dar nu faceţi niciun efort să ne fiţi de ajutor, nu? interveni un altul.

– Lăsaţi-mă în pace, le spuse Hannah ca să le arate că poate vorbi limba lor.

– O, ştie să vorbească! Bine, bine. Conducătorul lor se apropie de Hannah o prinse de umeri şi o scutură. Atunci, să ne distrăm. Vreau să văd cum vă distraţi voi, străinii.

– Nu, lăsaţi-mă, trebuie să mă întorc! Se va vedea că lipsesc, spuse

Hannah, încercând să scape de el. Tipul se ţinea ca scaiul de ea, de parcă braţul îi rămăsese lipit de umerii ei.

– Hei, nici vorbă! Mergi cu noi, şi gata.

– Am spus nu! Hannah era cuprinsă de panică. În disperare l-a lovit pe tânăr în fluierul piciorului, sperând că acesta îi va da drumul, dar gestul ei a avut efect contrar.

S-a simţit apucată de ceafă şi strânsă.

– Vrei să joci dur, nu? Stai că-ţi arăt eu ţie joc dur!

Fără a se gândi, Hannah a început să ţipe, apoi a înţeles c-a făcut o prostie. Făcuse un gest tipic femeilor. Nu avea cine s-o audă şi, chiar dacă o auzea, cine venea s-o salveze? Ce să facă? A suspinat sufocată de teamă, apoi a înghiţit cu putere şi a încercat să riposteze. Şi-a înfipt cotul în pieptul tânărului, l-a lovit, i-a opus rezistenţă, luptând cu el, dar strânsoarea lui s-a întărit. A început să ţipe din nou, de data asta din frustrare.

Tocmai când a crezut că nu va mai putea respira, ceva mare şi negru s-a năpustit asupra a doi dintre tineri, dându-i deoparte. Cineva a strigat: chikusho!, iar cel care o strângea de gât s-a trezit cu lama ascuţită a unui cuţit. A început să se văicărească de teamă.

– Dă-i drumul! Vocea era la fel de puternică precum lama cuţitului, iar atacatorul lui Hannah n-a mai pierdut nicio secundă.

El a tresărit şi a slăbit strânsoarea imediat, bombănind ceva cum că ar fi vrut doar să se distreze puţin. Curând a luat-o la picior urmat de tovarăşii săi şi au fost înghiţiţi de întuneric.

Hannah s-a aplecat şi a tras de câteva ori aer în piept. A simţit o mână pe umăr, dar era una prietenoasă şi nu s-a simţit ameninţată. Ridicând capul l-a văzut pe lordul Kuma. S-a întrebat ce făcea atât de târziu, dar îi era foarte recunoscătoare că o salvase.

– Eşti rănită?

Întrebarea lui a fost concisă, dar Hannah a simţit o undă de îngrijorare în glasul lui. Dar în lumina care venea de la o lanternă a observat că era încruntat.

– Sunt bine. Îţi mulţumesc, Kuma sama.

– Gai-jin sunt atât de nesăbuiţi încât să-şi lase femeile să umble singure pe întuneric? a întrebat-o el. Hannah a realizat din nou prea târziu că îi spusese tânărului beat să-i dea drumul. L-a fixat cu privirea.

– F... femeile? s-a bâlbâit ea.

El a făcut un gest impacientat.

– Nu sunt orb, akai. Nici prost. Aşadar, ce făceai aici noaptea singură?

– Păi... fugeam, recunoscu Hannah, deşi acum, după ce rostise adevărul cu voce tare, i se părea tot mai stupid.

– Nani? se răsti el, iar chipul lui încruntat căpătă un aer neîncrezător. Despre ce e vorba?

Hannah clătină din cap.

– Ştiu că e o prostie, tocmai ajunsesem la concluzia asta, când acei oameni m-au atacat. Jur că mă duc chiar acum înapoi.

– Mă voi asigura c-o faci. Vino.

– Nu e nevoie să mă însoţeşti. Mă păzesc singură acum.

El pufni.

– Şi la ce te va duce asta? Nu ţi se potriveşte orice bărbat. De parcă pentru a-şi sublinia spusele, s-a aplecat asupra ei şi a luat-o în braţe, ţinând-o atât de strâns la piept încât nu-şi putea mişca braţele. Hannah a simţit că nu are aer. Chiar dacă el avusese intenţia s-o sperie puţin, ea a simţit o stare de euforie. Fusese ţinută atât de strâns doar de domnul Hesketh..., dar a refuzat să se gândească la el. Situaţia era diferită acum şi nu simţea niciun fel de teamă.

– *Lord* Kuma! Te rog, dă-mi drumul! Eu... înţeleg.

Şi el îi dădu drumul, aparent satisfăcut că îşi atinsese scopul.

– Să nu mai ieşi la plimbare singură, îi spuse el încruntat.

– N-o s-o mai fac, crede-mă. A încercat să nu lase să se simtă tremurul vocii, dar el o tulburase cu demonstraţia sa şi a trebuit să facă un efort să se calmeze. El a pornit spre casa lui Rydon, iar ea l-a urmat, brusc recunoscătoare că exista.

– Din ce motiv fugeai? a întrebat-o el.

– De ceva ce fratele meu vrea să fac, dar eu nu mă voi supune.

– El e mai mare, iar tatăl tău nu se află aici.

– Aşa este.

– Asta înseamnă că el poate decide în numele tău, atât în ţară cât şi aici.

Hannah a oftat şi a încuviinţat.

– Atunci? E datoria ta să te supui. De ce i te împotriveşti?

– Nu ştiu. Hannah a strâns din dinţi. *Lordul* Kuma avea dreptate,

poate şi Jacob avea dreptate. Ea se purtase urât, fugise fără să gândească, asta ca să nu mai vorbim despre faptul că se ascunsese atâta timp printre atâţia bărbaţi. I s-ar fi putut întâmpla orice şi, dacă n-ar fi fost Hoji, ar fi fost pierdută. Dacă s-ar putea căi pentru greşelile sale măritându-se cu Rydon, atunci ar trebui s-o facă? Onoarea familiei era în joc, ca să nu mai vorbim despre onoarea ei. Se simţi înfrântă, umerii i se lăsară. Mi-am atras toate astea. Trebuie să suport consecinţele. Ajunseseră în faţa porţii lui Rydon, iar ea se întoarse spre *lordul* Kuma:

– Mulţumesc din nou, *milord.* Aţi fost foarte amabil şi vă sunt recunoscătoare.

– Dozo. Cu plăcere! Poate vei avea posibilitatea să te revanşezi curând.

Cu această frază enigmatică, el a plecat.

Capitolul 20

Ceremonia căsătoriei s-a desfăşurat pe verandă, a doua zi dimineaţa. Fusese găsit un preot olandez pentru a oficia, dar omul nu părea prea bucuros că trebuia s-o facă.

Hannah suspectă că nu-i plăceau englezii şi fusese cumva constrâns să-şi facă treaba, pentru că arunca priviri rău-voitoare către toată lumea. Lui Hannah nu-i păsa.

Nu fusese singurul forţat să asiste. Rydon stătea lângă ea ca un vulcan gata să erupă. Îi arunca priviri crunte, apoi o examina încordat, de parcă nu-i venea să creadă că era acel băieţandru pe care-l angajase să gătească. Pentru ceremonie, ea îmbrăcase un chimono simplu, cumpărat în grabă, şi-şi lăsase liber părul spălat proaspăt. Acum nu se mai îndoia nimeni că era femeie.

Hoji îi spusese că între Jacob şi Rydon avusese loc o ceartă zdravănă în timp ce ea fugise cu o noapte în urmă, şi ea îl crezuse. Se pare că totuşi Jacob avusese câştig de cauză, pentru că oficial, Rydon nu protestase. Totuşi, privirea lui spunea tot adevărul.

Preotul olandez vorbea engleza cu un accent greoi şi folosea mai multe fraze în latină pentru a oficia slujba.

Considerată *lingua franca* a Europei probabil era mai uşor de folosit pentru el, iar Hannah nu avea probleme în a-l urmări. Preotul de la biserica la care mergea de obicei la Plymouth folosea şi el latina pentru slujbele importante, astfel că era obişnuită. Nu că ar fi fost interesată să asculte ceva din slujbă, iar din expresia răzvrătită de pe chipul lui Rydon înţelese că şi el gândea la fel.

Era prezent şi Jacob, dar Hannah nici nu se uită la el. Chiar dacă se gândise mai mult la această căsătorie după plecarea lordului Kuma, tot nu voia s-o facă. Era conştientă de dreptul lui Jacob de a veghea asupra ei în lipsa tatălui, dar în inimă simţea că face o greşeală. Era o căsătorie nepotrivită şi ea nu avea cum să coopereze sau să facă lucrurile mai uşoare pentru fratele său. Era sigură că s-ar fi putut găsi o soluţie mai bună, dacă Jacob ar fi fost dispus să discute.

S-a concentrat pe cuvintele preotului, doar ca să aibă ceva de făcut. Când s-a ajuns la partea în care ea trebuia să rostească jurămintele, a clătinat din cap strângând din buze.

Preotul s-a uitat uimit la Jacob, dar a fost forţat să continue.

– A spus da, a mormăit Jacob.

– N-am spus, a precizat Hannah, dar Jacob a ignorat-o.

– Să continuăm, i-a spus preotului, iar omuleţul s-a conformat, arătând de parcă abia aştepta să termine.

– *In nomine patris et fillis et spiritus sancti. Amen!* Olandezul îi declarase soţ şi soţie, iar Hannah i-a aruncat o privire cruntă. Probabil arăta cumplit, pentru că el s-a dat un pas înapoi, cu ochii mari.

Nu sunt soţia lui Rydon, s-a gândit cu încăpăţânare, *indiferent ce se spune. N-am promis nimic. Şi Dumnezeu mi-e martor că nu m-am măritat azi.* A refuzat să semneze certificatul de căsătorie scris la repezeală de preot ca să înregistreze căsătoria. Jacob a făcut cruce în numele ei.

Hannah i-a întors spatele, dar nu înainte de a-l privi cu dispreţ. Imediat ce s-a terminat ceremonia, Rydon a dus-o în casă, în camera sa.

– Sper că eşti fericită acum, s-a văicărit el. Nu pot să cred că m-ai păcălit atâta timp. Doi ani. Doi ani! Ai fost chiar sub nasul meu. Începu să străbată încăperea cu paşi mari. Ţi-ai bătut joc de mine, copilă proastă!

– Nu sunt copilă. Hannah şi-a încleştat pumnii pe sub mânecile chimonoului. Am nouăsprezece ani acum.

– Oh! exclamă el. N-aş spune asta uitându-mă la tine. Nu e de mirare că te-am crezut băiat. Nu ai ruşine? Zile întregi te-ai plimbat prin faţa bărbaţilor îmbrăcată în pantaloni. De ce n-ai spus nimic?

– În primul rând pentru că nu mi-ai dat şansa s-o fac şi apoi... lucrurile merseseră prea departe.

– Prostii! Nu trebuia decât să vorbeşti.

– Aşa cum ai făcut-o tu de dimineaţă? De ce n-ai refuzat să te însori cu mine? Doar eşti bărbat, puteai să alegi!

– Trebuia să mă gândesc şi la onoarea mea, i-a spus el ţâfnos. În plus, ţi-am făcut un serviciu. Dacă nu m-aş fi însurat eu cu tine, fratele tău te-ar fi măritat cu domnul Jones. Este următorul în rang şi, ştiind că-i plac tinerele, mă îndoiesc că te-ar fi refuzat.

Hannah l-a privit uluită, şocată că fratele ei s-ar fi putut gândit la o asemenea variantă.

Rydon avea dreptate, acţionase ca un bărbat onorabil, chiar dacă o făcuse cu întârziere şi presupuse că trebuia să-i fie recunoscătoare. Deodată puterea de a lupta o părăsi şi căzu pe o canapea. Ce încurcătură!

– Mai are rost să mai discutăm? oftă ea. Se pare că suntem căsătoriţi, aşa că ar trebui să ne bucurăm. Asta, dacă nu-mi vei da anularea căsătoriei!

– Aş vrea s-o fac! Fratele tău m-ar mânca de viu la micul dejun, mormăi el, dar se pare că vorbele ei avuseseră oarecare efect, pentru că Rydon s-a calmat aşezându-se. Curând s-a auzit o bătaie la uşă, care anunţa sosirea mâncării, aranjată frumos pe o tavă lăcuită.

– Mulţumesc, i-a spus Hannah, în timp ce el a rămas tăcut.

Au mâncat în tăcere, deşi niciunuia nu-i era foame, apoi el s-a ridicat, îndreptându-se spre uşă.

– Am treburi de rezolvat, i-a spus. Stai în casă până mă întorc, te rog.

– Durează mult?

– Habar n-am şi oricum nu e problema ta.

Timpul a trecut încet, iar Hannah s-a plictisit rău. A umblat prin casă, dar i s-a părut părăsită. Nu era de mirare că li se spusese tuturor să plece şi să lase noul cuplu singur, chiar dacă ea nu voia să se gândească la implicaţii. Se întrebă dacă va mai putea să-şi petreacă timpul alături de Hoji, dar se îndoia. Probabil lui Rydon i s-ar fi părut nepotrivit să fie prietenă cu cineva care nu-i era soţ. Era ridicol, dar era sigură că aşa ar fi văzut el lucrurile. Totuşi, poate el ar considera că nu este vreo problemă,

atâta vreme cât Sakura era prezentă. De fapt, Hannah trebuia să se ocupe de casă de acum.

Timpul continua să se scurgă şi, observând că Rydon nu se întorcea, Hannah a încercat să-şi ocupe timpul cumva. A găsit o copie veche a Bibliei printre lucrurile lui Rydon şi a început să citească. Nu avea ce face altceva şi, întrucât trecuse atâta vreme de când nu mai citise, s-a bucurat de fiecare cuvânt.

Ziua a trecut şi ochii au început să i se închidă. Dormise foarte puţin noaptea precedentă, şi lipsa de somn îşi spunea cuvântul. Probabil Rydon nu se va întoarce prea curând, astfel s-a hotărât să doarmă un pic înainte de sosirea lui. Ştia că Rydon se aştepta să doarmă în acelaşi pat cu ea, astfel că s-a gândit să se întindă puţin în aşteptarea lui.

Futonul lui arăta bine, dar când s-a întins pe el a izbit-o duhoarea de transpiraţie stătută. Era evident că Rydon nu adoptase stilul japonez al băii, şi Hannah a strâmbat din nas. Mirosul a deranjat-o la început, apoi nu l-a mai simţit. Era prea obosită să-i mai pese.

– Zici că eşti nevasta mea? O să demonstrezi asta!

Vorbele erau rostite nedesluşit, dar şi faptul că s-a simţit trasă de păr au trezit-o brusc. S-a străduit să se ridice, dar a fost împinsă la loc de o mână puternică. A înregistrat mental faptul că proaspătul ei soţ se întorsese.

– Rydon? Ce s-a întâmplat?

– Nu-mi spune aşa! Mă cheamă Rafael, după cum ştii. Sau mi te poţi adresa cu „bărbate", presupun.

Inima ei a început să bată cu putere când a realizat care erau intenţiile lui. Teama ei s-a dovedit îndreptăţită când, în loc de răspuns, el i-a ridicat brusc chimonoul, înainte ca ea să poată protesta, şi şi-a trecut o mână peste coapsele ei ciupind-o cu putere.

– Nu, Rafael, aşteaptă!

El a ignorat-o, văzându-şi de treabă. Hannah şi-a amintit episodul de altă dată cu domnul Hesketh şi a încercat să-l împingă. Era ca o scenă în reluare, numai că de data asta era mai rău, iar teama era multiplicată de zeci de ori, pentru că era întuneric şi nu avea cine s-o salveze.

– Crezi că poţi să mă tragi pe sfoară, nu? Simţea duhoarea de vin în răsuflarea lui şi ştia că e beat. Se temea cu atât mai mult. Ştia că oamenii beţi nu mai au raţiune.

– N-am avut niciodată intenţia asta, jur!

– Taci şi fă-ţi datoria de soţie!

S-a simţit din nou împinsă în aşternut, dar a început să lupte.

– Nu, opreşte-te! Nu poţi să...

– Pot să fac ce vreau! Nu trebuie să fiu recompensat pentru târgul ăsta mizerabil? Am nevoie de o femeie şi nu vreau o păgână. Trebuie să te supui.

– Rafael, nu! Te rog, nu aşa! Simţea gustul fricii în gură. Nu aşa îşi imaginase noaptea nunţii. Era cu totul diferit de visurile ei romantice, chiar aşa prosteşti cum erau, iar bărbatul ei nu era cel potrivit.

– Nu face gălăgie, ţi-am spus. N-am chef să trezesc tot cartierul.

Centura chimonoului i-a fost desfăcută brutal, apoi chimonoul scos. L-a auzit înjurând murdar. Chiar dacă era de-acum obişnuită cu limbajul dur al marinarilor, nu crezuse că astfel de vorbe îi vor fi adresate vreodată. Era şocată.

– Nu eşti la fel de femeie ca sora ta, a mormăit el, punându-şi o mână pe sânii ei mici, masându-i dureros, aşa cum făcuse şi Hesketh. Hannah a simţit că i se va face rău.

– Ăsta a fost norocul meu să mă aleg cu ce a mai rămas, a bombănit Rydon.

Furia a luat locul fricii. Cum îndrăznea s-o insulte, pe lângă toate celelalte? Era prea mult. Mai furioasă ca oricând, i-a aplicat cu sălbăticie un pumn în cap.

– Dă-mi drumul, fiu de căţea! Dă-mi drumul!

El a înjurat din nou, continuându-şi asaltul.

Hannah a strigat după ajutor, dar ştia că nu va veni nimeni. Era singură.

Chiar dacă lupta din toate puterile, era convinsă că în cele din urmă el va câştiga. Era mai puternic ca ea şi furios că fusese forţat să se însoare, ceea ce-l făcea şi mai înrăit în a-şi lua ce-i aparţinea. Nimic din ce ar fi putut zice sau face ea nu-l putea opri. Dar ea refuza să cedeze fără să lupte, astfel că a încercat să-l lovească cu piciorul, să-l zgârie şi chiar şi-a înfipt dinţii în el, dar nu l-a putut opri.

În cele din urmă a înţeles că împotrivirea şi lupta ei îl inflamau şi mai tare. A ajuns la concluzia că eforturile ei nu vor da rezultate şi s-a forţat să stea liniştită pentru ca el să se grăbească şi totul să se termine mai repede. Cum a putut Kate să-l dorească era de neînţeles. Era dezgustător.

Şi-a întins o mână, încercând să găsească ceva de care să se apuce, ca să aibă puterea de a rezista chinului. Dar a atins cu degetele ceva neaşteptat printre aşternuturi. A reuşit să apuce acel ceva, care, spre bucuria şi uimirea ei era un pistol. L-a tras încet spre ea cu grijă, ca să nu-l dezvelească, sperând că Rydon nu va observa. Nu trebuia să-şi facă probleme, pentru că el era ocupat să-şi descheie pantalonii şi să vorbească singur.

– E sarcina ta.... vei ajunge să apreciezi... de ce-ar trebui să sufăr eu pentru nebunia ta, Dumnezeu ştie...

Hannah l-a ignorat, în timp ce mintea ei lucra febril. Ce putea face cu pistolul? Nu putea să-l împuşte pur şi simplu, pentru că ar fi fost condamnată pentru crimă. N-ar fi rezolvat nimic, iar dacă l-ar fi ameninţat cu pistolul, el ar fi luat-o în serios? Şi mai era o problemă, în încăpere era întuneric, cu excepţia unei lanterne mici care nu dădea lumină. Nu putea să vadă dacă pistolul era armat sau nu. Dacă nu era, cu siguranţă Rydon trebuia să ştie şi desigur nu avea rost să-l ameninţe cu el. Decise că singura posibilitate era să-l folosească în alt mod.

Chiar când el şi-a terminat de descheiat pantalonii, Hannah a înşfăcat pistolul de butoi şi l-a lovit cât a putut de tare deasupra urechii cu patul armei. S-a auzit un zgomot înăbuşit, iar el n-a mai făcut niciun zgomot. S-a prăbuşit deasupra ei, ca mort.

Hannah a rămas să privească în întuneric pentru moment, pieptul ridicându-i-se cu emoţie şi uimire. A reuşit în cele din urmă să-l împingă şi să se dea la o parte de pe *futon*. Tremurând, s-a aşezat de-o parte, încă ţinând pistolul în mână, încercând să se calmeze. A înghiţit greu de câteva ori ca să scape de senzaţia de greaţă. Fusese aproape, prea aproape.

S-a mai uitat o dată peste umăr să se asigure că Rydon era inconştient, apoi a strâns din dinţi şi a făcut un jurământ. *Asta nu se va mai întâmpla niciodată, aşa să-mi ajute Dumnezeu!* Avusese noroc să scape astfel, dar ştia că era doar o chestiune de timp până el va încerca din nou şi trebuia să-l oprească într-un fel.

Capitolul 21

L-a trezit a doua zi dimineaţa pe Rydon, aruncându-i peste faţă o găleată cu apă rece. El s-a ridicat şi a scos o exclamaţie de furie, clipind des ca să scape de apa din ochi. Ca şi când ar fi fost atacat şi s-ar fi pregătit să lupte, a început să scotocească prin aşternut după sabie şi pistol, dar nu le-a găsit. Hannah îşi luase măsuri de precauţie, îndepărtându-le de acolo. El şi-a coborât picioarele de pe *futon,* le-a aşezat pe tatami şi s-a oprit cu maxilarul căzut.

Hannah îngenunchease în faţa lui la oarecare distanţă. Şi-a ridicat bărbia hotărâtă, îndreptând pistolul spre el.

– Nu te mişca! l-a avertizat. Nu voi ezita să-l folosesc.

Rydon s-a încruntat la pistol, de parcă încerca să-şi amintească dacă e încărcat sau nu. Şi era. Îl verificase imediat ce se iviseră zorii. Nu era expertă, dar, având doi fraţi, măcar atâta ştia.

– Ce dracului înseamnă asta? A încercat el s-o intimideze. N-ai dreptul să...

– Fiu de căţea! a izbucnit ea, întrerupându-l. Nu-mi pasă ce spune Jacob. Nu sunt nevasta ta nici după ceremonia aia ridicolă. Să nu mai îndrăzneşti să te arunci vreodată asupra mea, auzi? A făcut un gest cu pistolul în direcţia patului, iar Rydon s-a încruntat. Firește, nu-şi amintea prea mult din noaptea precedentă, dar era sigură c-a înţeles ce i-a spus. Pentru a se asigura c-a fost înţeleasă, şi-a ridicat una din mânecile chimonoului să-şi arate rănile făcute de el. El a privit-o cu ochii mari, înţelegând că erau opera lui.

– Hannah, îmi cer iertare, n-am vrut să fie aşa, începu el. Dar sake-ul se vede că are efecte ciudate asupra omului.

– Pentru mine nu contează cum ai vrut tu să fie. Îţi spun acum că nu se va repeta. I-a pus în faţă o hârtie, un condei şi cerneală. Vei semna acum scrisoarea asta prin care juri pe propria ta onoare că nu s-a consumat această căsătorie şi că vei cere anularea ei imediat ce ajungem din nou în Anglia. Acum mă duc în camera mea şi, dacă te mai apropii de mine, te împuşc, ai înţeles?

– Vrei să spui că n-am...

– Nu... n-am... ţi-ai dat duhul între timp.

Rydon a părut uluit pe moment şi şi-a dus mâinile la frunte, de parcă gestul acesta ar fi putut să-i curme durerea de cap cumplită de care, probabil, suferea.

– Ce e umflătura asta? a mormăit el.

– Cred că te-ai lovit cu capul de uşă când ai intrat, a minţit Hannah. Nu era nevoie să-i spună că-l lovise cu pistolul.

El a închis ochii şi s-a încruntat, dar tocmai când Hannah a vrut să sară din nou la el, şi-a deschis ochii şi a privit-o.

– Bine, bine, semnez, a bodogănit el. Nici eu n-am chef să rămân însurat cu tine. Jacob nu mai poate spune că n-am încercat. Trase foia de hârtie spre el şi semnă. Gata, uite.

– Mulţumesc. O să fac orice să se rezolve asta, nu uita.

După ce părăsi camera, strângând la piept preţiosul document, îl auzi pe Rydon înjurând:

La naiba cu ea! La naiba cu toate femeile!

Dar ei nu-i mai păsa ce gândea el. Era un nimeni în ochii ei.

***

Hannah ştia că Rydon şi Jacob aşteptau de câteva săptămâni veşti de la englezul Will Adams şi că erau cam agitaţi că au fost lăsaţi să aştepte în zadar, întrucât nu apăruse niciun mesager. Deoarece reprezentanţii de la East India Company îşi primiseră deja privilegiile de la conducătorul japonez, Adams era singura lor speranţă.

– Măcar dacă ne-ar ajuta să obţinem nişte marfă bună, sau aşa ni s-a spus, zise Jacob. Asta ca să nu considerăm că voiajul a fost un fiasco.

– Să sperăm că ai dreptate, a răspuns Rydon, deşi n-aş paria pe asta.

La câteva zile după căsătoria dezastruoasă, Rydon a intrat în camera ei, fără a bate la uşă, fluturând o foaie de hârtie. Ea a întins mâna după pistolul pe care-l ţinea şi s-a gândit dacă să facă o problemă din asta. Abia atunci a sesizat aerul lui îngrijorat şi a înţeles că n-a făcut-o dinadins. Gândurile lui erau doar la vestea pe care o aducea.

– Cel puţin am primit un răspuns. Ni s-a permis să ne deplasăm spre un loc numit Edo, ca să-l cunoaştem pe Adams, care vrea să intervină pentru noi la conducătorul japonez. Ne-a trimis chiar şi o mică escortă. Nu e o veste bună? Rydon era foarte mulţumit, iar Hannah uimită.

– Da, deşi am sperat că domnul Adams va veni aici. Nu m-aş duce atât de departe într-o ţară de barbari. În plus... el se încruntă.

– În plus... ce?

– Păi, nu am încredere în ei. Am vorbit cu nişte comercianţi olandezi, care mi-au spus că străinilor li se permite foarte rar accesul în rada portului. E ceva în neregulă, poate chiar o capcană.

– Pe Hoji san l-ai întrebat? El poate descifra esenţa lucrurilor.

Rydon pufni dispreţuitor.

– El spune că totul e în regulă, că permisele de călătorie sunt valabile, dar aşa trebuie să spună, nu? Doar e unul dintre ei!

– Da, dar a jurat să te protejeze. Îţi datorează viaţa, îţi aminteşti?

– Crezi că iau drept bun cuvântul unui păgân? Ştiu că eşti părtinitoare, dar nu te lăsa păcălită. Este şi va rămâne un barbar şi va ţine cu ai lui. De data asta va muri de propria-i petardă, dacă încearcă ceva. Îl iau cu mine ca translator şi nu-l scap din ochi.

– Pleci cu el? Hannah simţi că-i îngheaţă sângele. Era atât de obişnuită cu protecţia lui Hoji, încât gândul că va rămâne fără el era chiar dureros. Era singurul în care putea avea încredere în momentul acesta. Era o slabă consolare că acela de la care ar fi trebuit să primească protecţie, adică Rydon, pleca şi el.

El încuviinţă.

– Desigur. Cum crezi că aş putea negocia cu altcineva, în afară de Adams? Nu înţeleg o iotă din ce vorbesc ei.

– Te-aş putea ajuta. Vorbesc destul de bine limba lor. Dacă aş putea merge cu tine.

– Nici nu intră în discuţie! Trebuie să stai în casa asta unde eşti în siguranţă. Femeile îşi cunosc locul aici, n-ai observat?

Hannah îi ignoră afirmaţia şi se abţinu să sublinieze că din cauza comportamentului lui şi al ui Jacob se răzvrătise. Nu avea rost să discute cu el, pentru că l-ar fi înfuriat, era sigură. A preferat să-şi strângă mâinile în poală, lăsându-şi privirea în jos, aşa cum văzuse că fac femeile japoneze.

– Cât timp vei fi plecat? l-a întrebat.

El a ridicat din umeri.

– Săptămâni, luni, de unde să ştiu? Ţara asta uitată de Dumnezeu nu cred că are vreun drum ca lumea.

Hannah a hotărât să-l întrebe pe Hoji, care oricum ştia mai mult decât acest fanfaron.

– Greu de spus, a fost răspunsul dezarmant al lui Hoji. Drumurile sunt bune, dar depinde cât durează tranzacţiile. Şi în cât timp primeşte aprobarea Şogunului. Ar putea dura săptămâni întregi, dacă nu mai mult. El ridică din umeri.

– Îmi pare rău, dar nu-ţi face probleme. Voi angaja servitori de încredere şi gărzi care să aibă grijă de tine. Totuşi, n-ar fi bine să te aventurezi prea departe. Nu-ţi pot garanta siguranţa decât în casă.

Hannah oftă. Se pare că nu avea decât o singură posibilitate: să rămână.

Foarte bine. Vă doresc o călătorie uşoară şi mă voi ruga să vă întoarceţi cu bine.

***

În ziua dinaintea plecării, Jacob venit să stea de vorbă cu ea. Hannah se afla pe veranda din care se vedea cărarea care ducea la casă. Când l-a zărit pe Jacob şi a aflat cererea lui, a privit departe, spre grădină.

– Spune-i fratelui meu că nu am nimic de discutat cu el, Hoji san, îl instrui ea, ştiind prea bine că fratele ei îi auzea fiecare cuvânt.

Când i s-a transmis mesajul, Jacob a insistat.

– Te rog să ai amabilitatea de a-i comunica surorii mele că se comportă copilăreşte şi că aş vrea să mă împac cu ea, înainte de a pleca în acel loc necunoscut. Dacă mi se întâmplă ceva... ar fi bine să punem capăt ostilităţilor...

Hoji i-a transmis răspunsul lui Hannah.

– Îmi pare rău, dar fratele meu ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a mă forţa să închei acea căsătorie nefericită. Şi nu cred c-o să i se întâmple ceva. Va fi în perfectă siguranţă cu tine.

Aproape îl auzea pe Jacob scrâşnind din dinţi, dar încă refuza să-i vorbească. Nu merita să fie iertat, pentru că o legase împotriva voinţei ei de un om ca Rydon. Poate, cu timpul, va da uitării acest episod, dar până atunci nu mai voia să aibă vreo legătură cu fratele său.

– Te rog să-i transmiţi surorii mele că am urmărit doar interesele ei şi orice altă femeie s-ar fi simţit onorată de o astfel de căsătorie. La capătul acestui voiaj, căpitanul Rydon va fi un om bogat. Şi oricare bărbat e mai bun decât niciunul, atunci când nu ai o reputaţie bună, explodă

Jacob în faţa lui Hoji, care s-a întors să-i transmită lui Hannah.

Hannah a rostit cu glas tare:

Dacă ar fi urmărit doar interesele mele, mi-ar fi ascultat părerea. Fratele meu e bărbat şi nu ştie ce înseamnă să fii forţat să te culci cu căpitanul împotriva voinţei tale. Spune-i să-şi întrebe prietenul de insuccesul primei nopţi. Spusese asta cu glas ridicat. A aruncat o privire grăbită peste umăr spre fratele ei pe care l-a văzut luând o mină scandalizată la lipsa de delicateţe a vorbelor ei.

Jacob i-a aruncat o privire cruntă, apoi a plecat fără o vorbă, fără să-şi ia rămas-bun. Hannah şi-a încleştat pumnii şi a clipit des să alunge lacrimile care ameninţau să curgă. Poate greşise că refuzase creanga de măslin oferită de Jacob, dar pe moment rana era prea proaspătă.

***

– O, cât ai crescut!

Taro l-a prins pe Ichiro care pornise agale spre el şi i-a zâmbit din toată inima.

– Mă mai ţii minte? l-a ridicat pe băiat în aer, făcându-l să strige de bucurie.

Se temuse că fiul său îl va uita cât va fi departe şi a răsuflat uşurat, constatând că nu era aşa. Cele câteva luni i se păruseră o veşnicie micuţului, dar Taro avusese afaceri şi nu-şi putuse scurta vizitele la Hirado.

După umiditatea dezgustătoare din Sud, se simţea minunat acum că se întorsese în Nord, unde aerul era curat şi proaspăt.

– Să mergem în grădină, a sugerat el, ridicându-l pe Ichiro pe umerii săi largi. Îmi duc fiul la plimbare, le-a spus îngrijitoarelor, care se adunaseră în jurul lui, semn că se pregăteau să-l urmeze. Singur, a adăugat.

Gărzile, fireşte, l-au urmat, dar nu le-a luat în seamă. Erau umbre care-l urmau peste tot, dar era obişnuit cu ele şi atenţia îi era concentrată asupra sa şi a micului său fiu.

Ichiro exclama la vederea unei păsări care se aşeza pe o creangă, a unei libelule care zbura deasupra heleşteului, a unei broscuţe care se scălda în razele soarelui, dar nu rostea cuvinte inteligibile, deşi era clar ce voia să comunice.

Taro râdea şi se bucura privindu-şi fiul cu mândrie de fiecare dată. Le era atât de recunoscător zeilor că-i făcuseră darul acesta.

Cu toate acestea, ceva din această bucurie i-a pierit când a văzut că era aşteptat de lady Reiko. Ea îngenunchease pe o perniţă din mijlocul încăperii, privind în jur ca o regină. A observat că femeile din suita sa şi menajerele o priveau cumva cu teamă. Îi amintea lui Taro de un păianjen în mijlocul plasei sale, şi asta îl făcea să se încrunte. A salutat-o înclinând abia perceptibil din cap.

– Lady Reiko.

Ea a făcut o plecăciune adâncă.

– Bine ai revenit, *milord!* Am auzit de întoarcerea ta. I-a spus asta oarecum acuzator, iar Taro presupuse că ar fi trebuit s-o salute pe ea mai întâi, şi apoi pe un copil. Dar Ichiro era fiul său, singurul căruia îi simţise lipsa cât fusese plecat. Şi-a dat seama că nu se gândise niciun moment la lady Reiko.

– Sunt convinsă că deplasarea în Sud a fost una plăcută, a continuat Reiko.

– Da, mulţumesc, a fost. N-a intrat în detalii. Nu era problema ei ce făcuse el acolo şi oricum nu-i putea spune că fusese s-o vadă pe femeia aceea străină. L-ar fi considerat nebun. Trebuia să admită că şi el se considera la fel, dar Yanagihara avusese dreptate: femeia străină chiar sosise.

Gândurile i s-au întors la ea: Akai, cea voluntară, nesupusă şi naivă, dar atât de fascinantă. Spera că femeia va ţine seamă de cuvintele lui şi nu se va mai avânta în noapte. Cum putuse să facă o astfel de prostie? Părea o făptură ghidată doar de emoţii şi fusese clar afectată, ochii ei erau prevestitori de furtună, plini de indignare. Şi-a înăbuşit un zâmbet. Nu-l invidia pe fratele ei pentru misiunea acestuia de a o îmblânzi. Străinii nu-şi educă femeile cum trebuie dacă ea nu-şi cunoaşte locul, iar la vârsta ei va fi greu să fie făcută să-l cunoască.

A clătinat din cap, încercând să se concentreze la problemele sale. Hannah nu era problema lui. Deocamdată.

După plecarea bărbaţilor, Sakura a ocupat poziţia lui Hoji de la uşa lui Hannah pe timpul nopţii. Chiar şi după ce au plecat de pe vas, el a continuat să doarmă la uşa ei ca s-o protejeze. Hannah nu era sigură că Sakura îi putea fi de folos, dar cel puţin, dacă venea cineva, putea fi alertată. Nimeni nu putea să intre fără să se lovească de Sakura, iar

zgomotul urma s-o trezească pe stăpâna acesteia, care dormea cu pistolul la cap.

A încercat să se liniştească, să-şi spună că nu avea de ce să-şi facă probleme, dar până atunci nu auzise de ninja. Prima oară a aflat de existenţa lor când i s-a pus mâna pe gură ca să nu poată ţipa, iar altcineva a împins-o pe saltea. S-a panicat şi a început să lupte instinctiv din toate puterile. A încercat să ajungă la armă în timp ce se lupta să scape de mâinile care o luaseră în stăpânire, dar curând a înţeles că rezistenţa este inutilă. Lângă umbra neclară de lângă ea a apărut o alta, şi un ninja s-a aşezat pe picioarele ei, în timp ce altul i-a vârât un căluş în gură cu multă pricepere. Erau foarte bine instruiţi şi lucrau în tandem, blocându-i fiecare mişcare, de parcă ar fi fost un copil. Curând Hannah a fost legată fedeleş, ca un pui la frigare.

A avut timp doar să observe nişte siluete în lumina lunii, înainte ca un sac să-i fie tras peste cap. A intuit că atacatorii erau îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare, aveau chipurile murdare cu funingine sau vopsea neagră şi probabil erau nişte hoţi renumiţi, pentru că reuşiseră să pătrundă în casă fără zgomot. În timpul scurt în care i-a observat, aceştia au comunicat doar prin semne şi au operat fără cel mai mic zgomot.

Cu căluş în gură, legată fedeleş, cu capul acoperit, a fost scoasă din încăpere în noaptea înmiresmată. Bărbaţii s-au mişcat repede, fără zgomot, cărând-o cu rândul. Când a fost trecută de pe umerii unuia pe ai altuia, i-a ieşit aerul din plămâni şi a făcut efort să respire. Singurul licăr de speranţă era că o capturaseră vie. Poate îi vor cere răscumpărare lui Rydon. Gândul acesta a dus-o la alt gând mai dezarmant că el, nedorind s-o aibă înapoi, va refuza să plătească. Spera doar că răpitorii îl vor aborda şi pe Jacob, altfel nu avea nicio şansă de scăpare. Chiar furios pe ea, fratele ei n-ar fi lăsat-o să moară în acest fel. Sau da? Începu să-i pară rău că nu se împăcase cu el.

Capitolul 22

Lumina soarelui care strălucea pe suprafaţa apei a trezit-o pe Hannah a doua zi după răpire şi a descoperit cu surprindere că se afla pe o barcă. Una dintre acele bărci japoneze văzute la Hirado. Chiar dacă se afla departe, pe mare, mai putea să distingă pământul la tribord. Asta însemna că se deplasau spre nord, pentru că şi soarele răsărea din aceeaşi parte a bărcii.

Ridicându-se, a observat cu uşurare că Sakura dormea alături de ea. Nu se îndoia că răpitorii erau persoane fără scrupule şi se temuse că mica ei servitoare putea fi ucisă.

Niciuna din ele nu mai era legată sau încătuşată, iar Hannah şi-a întins picioarele chinuite de cârcei. Înainte să aibă timpul necesar s-o zgâlţâie pe Sakura să se trezească, s-a apropiat un om care s-a plecat în faţa ei.

– O-hayo Gozaimasu.

– Bună dimineaţa! Hannah s-a ridicat cu greu, întrebându-se dacă în ţara asta era un obicei să te adresezi politicos prizonierilor înainte de a-i ucide. S-a simţit cuprinsă de o teamă cumplită, dar a luptat cu panica în creştere şi a încercat să-şi păstreze calmul. Nu voia să arate că-i este teamă, astfel că s-a aplecat la rândul ei, răspunzând la salut. Omul a ridicat surprins din sprâncene la reacţia ei. A înţeles că, la fel ca orice altă persoană întâlnită, nu se aşteptase ca ea să vorbească limba lui.

– Înţelegeţi japoneza, doamnă?

– Sigur. Hannah a abordat un aer trufaş. Omul i se adresase cu lady şi se înclinase în faţa ei de parcă i-ar fi fost servitor sau pentru că aşa i se ordonase s-o trateze pe moment. A interpretat asta ca pe un semn că nu avea să fie ucisă imediat şi s-a hotărât să scoată unele informaţii de la el.

– Care este sensul acestei jigniri grave? De ce am fost aduse aici şi unde ne îndreptăm?

– Îmi cer scuze, *lady,* dar nu vă pot spune. Am primit instrucţiuni să am grijă de dumneavoastră în timpul acestei călătorii. Nu ştiu încotro ne îndreptăm. Vă rog să mă scuzaţi. Omul a mai făcut o plecăciune.

Hannah s-a încruntat. Era posibil ca omul să spună adevărul, dar să şi mintă în egală măsură. Cu un oftat, a hotărât să ia drept bun ce i se spunea. Dacă omul era doar un servitor, era puţin probabil să ştie ceva.

– Aş putea vorbi cu stăpânul dumitale? Nu suporta să nu ştie ce le aştepta, chiar dacă era mai rău să afle.

– Nu este aici. Vă rog, doriţi ceva? Mâncare, poate?

Lui Hannah nu-i era deloc foame, dar ştia , dacă ar fi recunoscut asta, i-ar fi arătat cât era de speriată.

– Da, mulţumesc, aş aprecia. Există cineva aici care să ne spună unde mergem?

– Nu, îmi pare rău. Toţi cei de aici au primit ordine. Doar căpitanul cunoaşte destinaţia şi v-o va spune doar dacă este necesar.

– Înţeleg. Foarte bine. Aduceţi-ne mâncarea, vă rog.

Cu un alt oftat, Hannah a încercat să-şi trezească servitoarea.

***

Călătoria nu se mai sfârşea, iar starea ei de spirit nu se îmbunătăţea, pentru că nimeni nu-i spunea încotro se îndreptau. Căpitanul vasului refuza chiar să-i vorbească, aşa spuneau servitorii. Când a încercat să insiste, servitorul a pretins că este surd sau că nu înţelege nimic, de fiecare dată când îl întreba. Hannah era conştientă că japoneza ei era departe de a fi perfectă, dar era sigură că putea fi înţeleasă destul de bine.

Au navigat mai multe zile, numai spre nord, după cum şi-a dat ea seama. Apoi au oprit într-un sat pescăresc mic, unde toţi locuitorii s-au prosternat în faţa celor care o luaseră captivă. Din gestul lor, Hannah a înţeles că nu avea rost să încerce să afle ceva de la săteni. Chiar dacă ar fi avut ce să le ofere la schimb şi de fapt nu avea, aceştia n-ar fi făcut nimic pentru ea.

Este acesta locul unde voi fi ucisă? s-a întrebat. *Dacă aşa era, de ce aici?* Nervii îi erau întinşi la maximum pe când mergea pe o străduţă extrem de îngustă din sat. Era atent păzită şi urmată de Sakura. Mica servitoare aparent părea calmă, dar Hannah ştia că era speriată, mai ales că niciuna din ele nu ştia de ce fuseseră răpite.

– Probabil vor o răscumpărare, a spus Hannah, încercând să se convingă pe sine dar şi pe servitoare. Până acum am fost tratate bine. Ar avea sens să ne mai hrănească, dacă ar intenţiona să ne ucidă?

Sakura a clătinat din cap, fără să aibă vreo părere.

– E ceva obişnuit să se întâmple asta în ţara voastră? a insistat Hannah.

– Îmi pare rău, *lady,* nu ştiu. Există mulţi ronin, dar... Sakura a ridicat din umeri. Nu ştiu.

Hannah s-a cutremurat când a urcat dealul. Vremea se răcise pe măsură ce se îndreptaseră tot mai departe, spre nord. Primise o rochie simplă pe care s-o poarte peste cămaşa de noapte, dar nu se putea încălzi, şi asta se datora mai degrabă neliniştii decât vremii.

Casele pe lângă care treceau nu erau de cea mai bună calitate, dar nici dărăpănate. Sătenii pe care-i văzuseră erau bine hrăniţi şi mulţumiţi. La periferia satului au fost întâmpinaţi de un grup mare de soldaţi. Hannah s-a oprit brusc la vederea lor, ascunzându-se în spatele celor care-o luaseră captivă. Erau cel puţin o sută de soldaţi înraiţi, dacă nu cumva mai mult, şi a simţit un nod în stomac.

O, Dumnezeule, ajută-mă! a murmurat. Te rog, nu mă lăsa să mor aici, nu în acest fel. Soldaţii arătau foarte bine şi erau înarmaţi până-n dinţi cu săbii, arcuri şi suliţe. Va fi predată lor şi măcelărită fără milă? Dar de ce o duseseră atât de departe de Hirado? A încercat să se calmeze. Nu avea sens să fie adusă cale aşa de lungă doar pentru a fi ucisă. Trebuia să existe alt motiv.

Cei care o luaseră prizonieră i-au salutat cu calm pe soldaţi şi curând ea a înţeles că soldaţii se aflau aici doar pentru a o escorta. A răsuflat uşurată când bărbaţii au format mici grupuri în faţa şi în spatele ei. Se aşezaseră în rânduri: unii călare, alţii mergeau pe jos.

A fost adus un palanchin în care să călătorească cele două femei. Era făcut din lac negru, lustruit şi decorat cu ghirlande din vopsea aurie, cu blazon, ceea ce era impresionant pentru o lady de origine nobilă. Nu mai călătorise niciodată în aşa ceva.

A fost plăcut surprinsă să găsească tatami şi perne de mătase aşezate pe fundul palanchinului pentru confortul său. Chiar dacă mişcarea acestui mijloc neobişnuit de transport a făcut-o să se simtă rău la început, curând s-a obişnuit. Dacă ar fi întrebat-o cineva, i-ar fi spus că preferă să călărească, dar oricum era mai bine decât să meargă pe jos. Era şi mai cald, pentru că putea ţine obloanele permanent închise pe lateral.

– Să ridicăm un pic obloanele, să vedem pe unde ne aflăm, i-a şoptit Sakurei. Este posibil să ne găsim singure drumul înapoi, a adăugat, chiar dacă spera să nu se întâmple asta.

Chiar dacă printr-un miracol putea să scape şi să-şi găsească drumul spre sat, nu avea cu ce să închirieze o barcă s-o ducă înapoi în Sud. Era un gând deprimant.

Zona pe care o traversau era frumoasă, cu vegetaţie abundentă, de un verde incredibil. Erau desişuri de bambus, râuri repezi care tăiau văile înguste. În aceste văi se adăposteau sate mici de fermieri, iar în munţii abrupţi din jur fuseseră tăiate terase, care arătau ca treptele unei scări imense. Hannah era ca vrăjită de peisaj, în pofida fricii care îi stăpânea sufletul.

– Sakura, e minunat! Nu mi-am imaginat că ţara voastră poate arăta aşa. Complet diferit de Hirado, nu?

Servitoarea a zâmbit şi a încuviinţat.

– Da, e foarte frumos. Suntem norocoşi, insulele sunt speciale.

– Insulele?

– Da, Japonia e alcătuită din multe insule, mari şi mici. La voi nu e tot aşa?

– Nu. Există o singură insulă mare şi câteva mai mici în jur, aproape de coastă.

– Aşa deci? Mult mai mici, da?

– Sinceră să fiu, habar n-am. N-am călătorit foarte mult. Totuşi, partea de ţară din care provin e foarte frumoasă.

Hannah a simţit dor de casă şi i-a fost greu să mai continue. Se afla prea departe şi nu pusese la îndoială niciodată tot ce se afla la Plymouth. Nu s-ar fi gândit vreodată să iasă ca să admire natura, pe când aici putea să aprecieze frumuseţea naturii după bunul plac.

Presupun că nu suntem niciodată conştienţi de ceea ce avem decât atunci când este prea târziu, a gândit ea cu voce tare. Dacă-şi va mai vedea vreodată ţara depindea doar de Dumnezeu. Acţionase impulsiv, fără să se gândească prea mult, dar nu mai avea ce face acum. Trebuia să suporte consecinţele.

Au călătorit pe un teren arid –, urcând munţi abrupţi –, apoi au coborât în văile înguste. Au mers pe poteci înguste, prin păduri dese. Vegetaţia emana un miros de pământ reavăn, ceea ce era o schimbare foarte plăcută după mirosul de peşte şi apă de mare cu care Hannah trăise atâtea zile. A tras de multe ori aerul curat în piept, savurându-l de fiecare dată. A pierdut şirul zilelor. Când ea şi Sakura au epuizat toate subiectele

de discuţie, au moţăit mare parte din timp, legănate de balansul palanchinului. De câteva ori pe zi, li se dădea voie să coboare ca să-şi întindă picioarele chinuite de cârcei, dar de fiecare dată i se părea că vremea s-a mai răcit. Hannah era fericită să se întoarcă în palanchin şi să tragă obloanele.

Dar deodată s-a auzit un strigăt din faţa suitei, şi Sakura s-a ridicat, ascultând atentă.

– Ce este? Ce spune? Hannah s-a luptat cu lentoarea care o cuprinsese şi s-a rezemat într-un cot.

– Cred c-am ajuns. Omul strigă ceva de castelul lordului. Probabil ne duc la un castel.

– De ce ar face-o? Nu suntem periculoase ca să ne închidă în temniţă.

Sakura a ridicat din umerii delicaţi.

– Nu ştiu.

Hannah a ridicat obloanele şi a văzut o câmpie care se întindea de ambele părţi ale râului. În mijlocul acestei câmpii vaste se afla un imens castel alb, iar ei coborau un drum şerpuitor care ducea la el. Brusc toată lumea începu să se mişte mai repede. Ca şi cum atât oamenii, cât şi caii simţiseră că sunt acasă şi voiau să ajungă cât mai repede, iar restul îi urmau fără voia lor. Palanchinul se legăna alarmant, dar pentru Hannah nu mai conta. Nu-şi lua ochii de la ceea ce i se părea a fi destinaţia.

Mă întreb cine trăieşte aici? murmură ea, deşi nu era prea sigură că voia să afle.

Sakura n-a putut să identifice blazonul care decora palanchinul şi niciun om din escortă nu răspunsese la întrebările ei.

Cred că voi afla singură curând.

A avut o presimţire urâtă. Probabil, în scurt timp va da ochii cu persoana care ordonase răpirea ei.

Văzut de aproape, castelul arăta formidabil, aproape ca o fortăreaţă cu fundaţii solide. Hannah a trebuit însă să recunoască faptul că era şi foarte frumos, cu acei pereţi albi care reflectau razele soarelui după-amiezii. Fusese construit probabil, pentru a inspira teroare celor mai slabi de înger.

Sakura i-a spus că turnul central înalt cât şase etaje se numea tenshu. Acesta era înconjurat de mai multe turnuri mici, de doar trei– patru etaje. Hannah nu văzuse niciodată o construcţie atât de impresionantă şi s-a

întrebat ce fel de persoană stăpânește un astfel de castel. Și ce anume, în numele lui Dumnezeu, ar putea să vrea de la ea? A încercat să-și alunge nedumerirea și s-a concentrat pe ce vedea în jur.

Toate acoperișurile aveau marginile întoarse în sus, ceea ce părea ciudat. Lui Hannah i se părea că adaugă grație și frumusețe unei structuri altfel neplăcute. Un perete enorm și două poduri mobile înconjurau complexul castelului. Și-a spus că oricine ar fi vrut să atace castelul trebuia să se gândească de două ori înainte de-a o face. I-a pierit cheful de orice. Aici nu putea veni nimeni s-o salveze, chiar dacă ar fi reușit să afle unde era, deși i se părea puțin probabil.

– OK, Sakura ce este asta?

A mai avut o strângere de inimă la gândul de ce i s-ar putea întâmpla aici, dar a încercat să-și îndrepte umerii și să fie calmă. Aflase că japonezii consideră că este un semn de lașitate să lași să vadă că te temi. Nu voia să le dea celor care o luaseră captivă impresia că tremură în fața lor. Toată procesiunea a trecut huruind pe un pod de lemn, apoi pe sub o poartă imensă tot de lemn. Gardianul i-a salutat, făcându-le semn să treacă, rezemat alene în lancea sa. Când a zărit-o pe Hannah cu părul ei roșu prin fereastra palanchinului, s-a trezit la realitate. Hannah a fost tentată să râdă de aerul hazliu al omului, dar era prea încordată. A încercat să se calmeze.

Au trecut peste alt pod – printr-o curte exterioară –, apoi pe o poartă mai mică ce ducea spre un dreptunghi interior.

– Sunt aici, Hannah san, a anunțat-o Sakura, deși nu era necesar, și a luat-o de mână s-o calmeze. Hannah a reușit cu efort să schițeze un zâmbet de răspuns. Tremura.

– Da, dar unde ne aflăm?

Capitolul 23

Hannah a fost condusă într-o cameră mică la etajul trei sau patru al clădirii centrale şi lăsată acolo. Sakurei i s-a ordonat să plece cu una dintre gărzi.

– O să fiu bine, i-a spus Hannah, făcând un efort să-i zâmbească încurajator. Nu era prea sigură că reuşise, pentru că Sakura a privit-o cu milă, întinzându-şi mâinile spre ea.

– O, stăpână! Aş fi vrut să pot rămâne cu tine.

– Lasă asta acum, am primit şi eu ordine. Garda a tras-o pe Sakura pe coridor şi uşa s-a trântit în urma ei, înainte ca Hannah s-o poată linişti.

Hannah a străbătut mult timp încăperea cu paşi mari, prea nervoasă ca să se poată calma. După ceea ce i s-a părut o eternitate, picioarele i-au cedat şi s-a aşezat pe podeaua proaspăt lustruită. Era epuizată fizic şi mental şi ar fi vrut să ţipe de frustrare. Cei care o luaseră captivă continuaseră să refuze să-i dea vreun indiciu despre destinaţie sau despre motivul pentru care o răpiseră şi îşi petrecuse ore întregi întrebându-se ce o aşteaptă. Acum se pare că ajunsese la destinaţie şi totuşi nu i se spunea nimic. Era o adevărată tortură.

Umbrele din încăpere se alungeau. Începuse să creadă c-a fost uitată acolo când s-a trezit deodată cu un bărbat care a intrat cu picioarele goale în încăpere. De acolo de unde şedea, nu i-a văzut imediat chipul, dar a observat că era un bărbat mare şi puternic, cu un aer ameninţător. A sărit imediat în picioare, uimită peste măsură. A deschis ochii mari privind un chip cunoscut.

– *Lord* Kuma!

Şocul de a-l fi văzut s-a repercutat asupra ei şi aproape a simţit că picioarele îi cedează. A închis ochii, dar, când i-a deschis din nou, el se afla tot acolo. Nu era o iluzie.

El a înclinat din cap în semn de salut, dar atât. A continuat s-o privească, de parcă voia să se obişnuiască din nou cu trăsăturile ei.

Calmul şi nonşalanţa lui au înfuriat-o, şi toată teama şi frustrarea ei au debordat.

– Cum îndrăzneşti? De ce m-ai adus aici? i-a cerut ea să-i spună fără altă introducere. Am călătorit foarte mult şi nu mi s-a spus din ce motiv. Nu poţi răpi oamenii după bunul plac. Mă aflu sub protecţia englezului Anjin San, iar el este favorizat de Şogun, după cum bine ştii. Vei regreta asta.

A simţit că nu mai are aer, dar el continua s-o studieze. A venit încet spre ea, a înconjurat-o privind-o de sus în jos. Ea s-a întrebat ce joc face bărbatul. Încerca să-o intimideze? Ei bine, nu va reuşi.

Posibil, a admis el în final, referindu-se probabil la ameninţarea ei că Will Adams o va răzbuna cumva, dar ideea nu părea să-l tulbure defel. Hannah s-a străduit să nu întoarcă capul, ca să vadă ce făcea el. Nu trebuia să lase să se vadă că se teme. A strâns din dinţi. Îi va arăta că englezoaicele nu sunt uşor de intimidat.

După ce şi-a terminat verificarea, a mai măsurat-o o dată din priviri.

– Nu ţi s-a spus că nimeni nu are voie aici să vorbească decât după ce îi vorbesc eu? a întrebat-o calm.

Ea s-a încruntat, dar era uşurată că el i-a vorbit, nu doar s-a uitat la ea, şi i-a răspuns imediat cu curaj.

– Nu, nu mi-a spus nimeni şi nici nu ştiu unde mă aflu. Poate vei avea amabilitatea să-mi spui. Sau e secret?

El i-a zâmbit arătându-şi gropiţele din obraji, care o atrăseseră la el prima oară când îl văzuse. Chipul lui, atât de dur cu un minut în urmă, a devenit brusc mai binevoitor. Hannah a inspirat adânc, sperând că acesta fusese momentul de răscruce. Poate acum vor putea lămuri ceea ce era evident o neînţelegere. Sigur nu avusese intenţia s-o răpească?

De data asta te iert, pentru că eşti o gai-jin şi nu cunoşti obiceiurile noastre, i-a spus el. La Hirado ţi-am tolerat ignoranţa, pentru că abia sosiseşi, dar locul acesta este casa mea, castelul Shiroi, şi aici lucrurile stau altfel. Sunt Kumashiro Taro, daymio al acestei provincii, a anunţat-o pe un ton plin de importanţă, şi în casa asta cuvântul meu este literă de lege, să nu uiţi asta vreodată! a adăugat cu aroganţă.

Kumashiro. Ea a tradus imediat cuvântul în minte şi a găsit că i se potrivea. Ursul alb, nu doar ursul. Iar în momentul acesta el arăta destul de periculos să poată fi considerat urs. Auzind ameninţarea voalată din vocea lui, Hannah a decis că e bine să fie prudentă.

– Eu sunt Marston Hannah din Plymouth, Anglia, a răspuns ea oficial, rostindu-şi mai întâi numele de familie, aşa cum făcuse şi el. Aşa era obiceiul, ştia asta. S-a înclinat politicos, aşa cum o învăţase Hoji san, însemnând că-şi înclinase capul destul de mult pentru rangul acestui om. Ştia că ar fi trebuit să se prosterneze în faţa lui, dar a vrut cumva să-i arate că e diferită.

– Ştiu, Hannah san, i-a răspuns el, abia înclinându-se. Numele tău e foarte potrivit, chiar dacă, aşa cum mi-ai spus, nu înseamnă acelaşi lucru în limba ta.

– Mda... mulţumesc. Hannah a recunoscut că ar fi preferat să i se dea un nume de floare. Totuşi, pentru a sublinia faptul că nu era una de-a lor, i-a întins mâna spre a fi sărutată.

El a privit-o ridicând uimit din sprâncene, apoi i-a privit chipul.

– Nani wa shite imasu ka? De ce mi-ai întins mâna? A luat-o de degete privind-o, întorcând-o pe ambele părţi. Nu e prea curată, a spus cu jumătate de glas.

Hannah s-a încruntat.

– După cum am mai spus, sunt de mult timp pe drum. În ţara mea un bărbat sărută mâna unei doamne în semn de respect, aşa cum mă înclin eu în faţa ta, pentru că ştiu că este un obicei aici, i-a răspuns ea înţepată. Şi-a smuls degetele din mâna lui, înainte să apară din nou acea furnicătură pe care o mai simţise şi să devină greu de suportat. Nesuferit om, a murmurat ea în limba engleză.

El a chicotit uşor şi a schimbat subiectul.

– Observ că,, în sfârşit, te-ai îmbrăcat ca o femeie, a remarcat el.

– Da, dar, dacă oamenii tăi nu m-ar fi răpit în timpul nopţii, m-aş fi îmbrăcat corespunzător, i-a răspuns ea, simţindu-se ridicol în faţa lui în haine de noapte.

– Să fii mulţumită că te-au lăsat şi cu hainele astea.

Hannah a vrut să protesteze indignată, apoi a observat că el o privea din nou amuzat. Râdea de ea. Brusc i s-a părut că e prea mult. Nu-i venea să creadă că făcuse tot drumul acesta doar pentru a fi un subiect de batjocură.

– Nu cred că am fost adusă până aici ca să râdă cineva de mine, i-a spus pe un ton ascuţit.

– Poate că nu, dar am sentimentul că ar fi bine să te obişnuieşti cu situaţia, Akai Hannah san, i-a răspuns el binedispus. Ne vedem mai târziu.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, i-a întors spatele şi a părăsit încăperea, lăsând-o să se uite în urma lui, simţindu-se frustrată, fără grai.

– Aşteaptă! a strigat în urma lui. Ce voise să spună? Nu discutaseră motivul pentru care o adusese aici şi ce intenţiona să facă. Dar uşa s-a închis în urma lui, şi el nu s-a întors.

Era clar acum de ce o numise Akai – roşcată –, şi asta însemna că voia s-o ţină aici ca să râdă lumea de ea? Să fie un fel de nebun de la Curtea regelui? Dar noutatea oferită de culoarea deosebită a părului şi chipului ei va trece. Hannah şi-a prins capul în mâini. Prea multe întrebări la care să răspundă. Îi provocau durere de cap.

S-a ridicat, s-a dus la uşă şi a început să bată cu pumnii în ea. Nu voia să stea pasivă, să accepte ce-i rezerva soarta. Dacă urma ceva rău, voia să se termine cât mai repede. Suportase destul.

Dincolo de uşă fusese postat un gardian cu un chip fioros. Chiar dacă i-a făcut o plecăciune, el a refuzat să-i răspundă la orice întrebare. I-a spus doar atât:

– Veniţi cu mine, vă rog.

Cu inima grea şi-a ridicat marginea veşmântului şi a pornit în urma lui pe treptele abrupte ale tenshu.

Au străbătut un adevărat labirint de încăperi şi coridoare. În loc să meargă în jos, unde presupusese ea că ar fi închisoarea subterană, au înconjurat o curte. Apoi au mai urcat nişte scări până la etajul al doilea al unuia dintre turnurile mai mici.

Pe drum, Hannah a privit uimită în jur. Lordul Kumashiro nu se zgârcise în decorarea castelului său. Fiecare încăpere avea paravane de mătase pe pereţi şi inevitabilele tatami pe podele, chiar dacă majoritatea coridoarelor aveau pardoseală de lemn. Când a intrat la început în turn, a primit o pereche de papuci pe care să-i poarte în locul sandalelor de pai primite de la cei care o luaseră captivă. Înţelesese de-acum că tatami trebuiau protejate să nu se uzeze. Totuşi, nu era prea uşor să mergi cu aceşti papuci pe podelele de lemn. Era forţată să meargă cumva târându-şi picioarele ceea ce i se părea jenant, dar a reuşit s-o facă fără să cadă pe burtă.

La fel ca în camera sa din Hirado, aici nu era prea multă mobilă, în afară de o măsuţă joasă şi nişte perne. Aflase că acesta era stilul japonez obişnuit. Orice alt obiect era păstrat într-un dulap până era nevoie de el, aşa cum erau şi saltelele pe care dormeau. Încăperile păreau goale, dar erau libere şi cufundate în linişte. Pe unele măsuţe se aflau aranjamente

florale asimetrice, aşa cum nu văzuse în Anglia. Pe altele erau expuse obiecte lăcuite şi articole de olărit de o mare frumuseţe. Hannah n-a putut să nu admire bunul gust al lordului Kumashiro.

Paznicul s-a oprit în faţa unei uşi glisante şi a bătut. A deschis o femeie îmbrăcată într-un chimono de mătase bleumarin, care s-a înclinat.

– Te rog, poftește, Hannah san, a spus femeia. Erai aşteptată. Eu sunt Yukiko.

– Oh! Hannah nu era sigură c-a înţeles prea bine, pentru că uneori îi scăpa sensul anumitor cuvinte, dar parcă femeia îi spusese c-o aşteptaseră. În continuare a fost şi mai surprinsă să constate că mai erau şi alte femei în încăpere. Una dintre ele era Sakura, care s-a grăbit să-şi întâmpine stăpâna.

– Hannah san, nu-i aşa că e minunat? Suntem musafirii lui Kumashiro sama, unul dintre cei mai de vază daymio din nordul Japoniei.

– Da, cu siguranţă, e minunat, a răspuns Hannah pe un ton batjocoritor. Chiar suntem musafiri sau e doar o minciună? Era încă suspicioasă, nu vedea pentru ce motiv ar fi fost adusă aici. De fapt, lordul aranjase răpirea lor şi nu primise din partea lui o invitaţie să rămână aici.

– Nu, nu e minciună. Uite, aceste doamne sunt aici ca să te servească. Sakura s-a înclinat, iar celelalte doamne au zâmbit şi au încuviinţat. Hannah le-a auzit exclamând la vederea ei şi era sigură că râseseră de ea, exact aşa cum spusese lordul.

– Cum, toate? Hannah le privea confuză. Scuzaţi-mă, dar nu am nevoie de atâta ajutor. Te am pe tine, Sakura!

– Da, da, vino acum. Mergem la *o-furo,* la baie. Există o baie splendidă în castel, cu un izvor termal care izvorăşte direct din pământ. Vino, o să vezi. E minunat!

Hannah nu avea chef să discute în contradictoriu cu mica servitoare. Părea atât de entuziastă! Pe lângă asta, după un drum aşa de lung, o baie era binevenită, indiferent ce o aştepta după aceea. Lordul Kumashiro avusese dreptate. Era murdară şi trebuia să-şi întâmpine soarta într-o stare de curăţenie. Indiferent care era acea soartă.

Trecuse mai mult de o săptămână de când Hannah făcuse baie, iar acum, că Hoji o învăţase obiceiurile lor legate de curăţenie, se simţea dezgustător de murdară. Cât de repede se obişnuia cu noile reguli! Cu doi ani în urmă n-ar fi deranjat-o defel dacă nu se spăla câteva zile. Baia într-o cadă era ceva foarte rar pentru ea, dar deocamdată abia aştepta să ajungă la baie.

O-furo era exact aşa cum o descrisese Sakura, splendidă. Izvorul fierbinte care ţâşnea din pământ fusese captat într-o sală de baie, şi un abur ceţos plutea în aer.

– Există mai multe izvoare în zona asta, îi explică Sakura. Din nefericire, asta însemna şi cutremure uneori, mai des în această parte a ţării, dar să sperăm că totuşi nu vor fi prea multe.

Doamnele au ajutat-o să-şi scoată hainele. Apoi au spălat-o din cap până-n picioare cu apă dintr-o căldare, înainte de a o lăsa să se apropie de bazinul cu apă.

– De ce nu mă pot spăla în cadă? Hannah pusese această întrebare prima dată la Hirado, dar Sakura chicotise şi clătinase din cap, ca la o întrebare prostească.

– Nu poţi, vei murdări apa, i-a explicat ea. Toată lumea trebuie să se bucure de ea.

– Sigur asta e problema? Să mă cureţe pe mine şi să murdărească apa?

Sakura chicotise din nou, explicându-i că baia era pentru relaxare, nu pentru a te spăla.

Femeile erau fascinate de trupul ei şi se auzeau chicoteli în spatele mâinilor ridicate. Lui Hannah nu-i plăcea să fie astfel examinată. Nu-i plăcea să fie goală în faţa altora, dar s-a gândit că e mai bine să nu discute în contradictoriu cu ele. De fapt, erau femei toate şi în mod sigur corpurile lor nu puteau fi cu mult diferite de al ei.

Când servitoarele au considerat că este de-ajuns de curată, Hannah a fost condusă pe marginea bazinului. Abia aşteptase să se bucure de apa fierbinte şi a intrat repede, doar a ţipat de durere şi a vrut să sară afară.

– Uf, nu pot sta acolo, mă arde! a strigat ea. Era acesta felul în care lordul Kumashiro îşi tortura prizonierii? Le amorţea simţurile, înainte de a-i fierbe de vii? Sakura a luat un aer uşor indignat, conducându-şi stăpâna înapoi la apă, de parcă ar fi fost copil.

– E mult mai fierbinte ca în Hirado, dar aşa trebuie să fie. Pune un picior, apoi pe celălalt, i-a spus. Corpul se va obişnui cu temperatura ridicată. Durează, dar merită.

Hannah i-a aruncat o privire suspicioasă, dar s-a supus. După ce primele senzaţii ale băii au cedat, căldura a devenit suportabilă şi s-a scufundat mai mult în apă. I-a luat ceva timp, dar apoi a avut o senzaţie nemaiîntâlnită. Apa fierbinte i-a făcut corpul să vibreze şi a simţit o

oboseală plăcută, care a făcut-o să închidă ochii şi să ofteze mulţumită.

– Ai avut dreptate, Sakura, baia e minunată, a recunoscut ea. Acum înţeleg de ce aici oamenii vor s-o facă zilnic. E foarte relaxantă.

A rămas în apă până i s-a spus să iasă. Doamnele au îmbrăcat-o cu haine curate şi au început să-i descâlcească părul. A existat şi o mică încăierare, chiar dacă pentru o cauză bună, în privinţa celei care va avea onoarea să-i descurce buclele roşii. Hannah a început să râdă, sugerându-le să facă cu rândul. În final, s-a ales cu părul pieptănat de cinci ori, operaţie în timpul căreia era să adoarmă.

După ce fiecare femeie şi-a adus aportul, părul i-a fost uns cu uleiuri parfumate şi adunat în vârful capului într-un coc ciudat. Acesta a fost fixat cu nişte beţe şi piepteni lăcuiţi, din os, frumos ciopliţi.

– Sunt superbi! le-a spus ea admirând lucrătura.

– Da, şi foarte scumpi. Kumashiro sama ne-a spus să te facem frumoasă.

Hannah a tras aer adânc în piept, apoi a revenit imediat la realitate. Baia fusese atât de plăcută, încât aproape uitase unde se afla. Teama şi suspiciunea reveniră în forţă. Hannah simţi o senzaţie ciudată în stomac.

Cu ce scop? a întrebat ea, dar doamnele au refuzat să-i răspundă. Au chicotit în cor, cu chipurile ascunse în dosul palmelor, iar una dintre ele a murmurat ceva neinteligibil. Hannah a tras propriile concluzii, iar disperarea i s-a cuibărit în suflet ca o iederă. Era clar acum că era captivă, nu musafir.

Capitolul 24

Chimonoul purtat de Hannah era dintr-o mătase de culoarea cerului albastru, brodată cu flori albe de cireş. Era foarte frumos, şi în alte condiţii ar fi exclamat de bucurie, dacă i s-ar fi oferit un asemenea articol.

Are culoarea ochilor tăi, i-a spus Sakura, în timp ce-o ajuta să-şi lege centura numită obi. Era lată şi acoperea toată zona din talie până sub sâni şi, chiar dacă i se păruse ciudată prima oară când o îmbrăcase la nuntă, se obişnuise cu ea.

Odată ce toaleta i-a fost terminată, a fost condusă spre spatele castelului, unde se afla o grădină uluitoare. Era, de fapt, un peisaj, ca şi

cel din faţa casei din Hirado, dar la scară mult mai mare, completat de cascade în miniatură cu copaci mari şi blocuri de rocă. Erau şi zone acoperite doar cu pietriş greblat în forme simetrice. Urmau pajişti pe care se aflau copaci şi tufe de proporţii perfecte. Totuşi, doamnele care o escortau n-au stat să le admire şi şi-au continuat drumul spre o clădire joasă, înconjurată din toate părţile de o verandă. Acolo, pe o pernă mare stătea lordul Kumashiro, şi ele s-au oprit la câţiva paşi distanţă de el şi s-au înclinat cât de adânc au putut, căzând în genunchi în faţa lui.

– Konbanwa, le-a spus el.

– Bună seara, *milord!* i-au răspuns doamnele în cor.

Intenţionat, Hannah s-a înclinat mai puţin decât celelalte. Lordul nu era stăpânul ei, iar oamenii lui o răpiseră şi o aduseseră în faţa lui împotriva voinţei ei. De ce să-i arate consideraţie, s-a gândit ea, dar dacă el a observat atitudinea ei, n-a făcut niciun comentariu.

Bună seara, Hannah san! i-a spus el cu un gest mic din cap, apoi le-a făcut celorlalte semn să dispară. Puteţi pleca acum.

Doamnele care o serveau s-au mai înclinat o dată şi au pornit înapoi pe unde veniseră, împreună cu Sakura. Hannah a rămas în picioare în faţa lordului. De data asta era hotărâtă să nu vorbească decât dacă era întrebată. Se simţea ca mielul de sacrificiu, dar, la naiba!, nu se va lăsa intimidată. Şi-a ridicat bărbia şi l-a privit direct în ochi.

Taro a examinat-o în tăcere pe femeia din faţa sa. Arăta mai bine acum curată şi îmbrăcată adecvat şi n-a putut să nu observe că, de când n-o mai văzuse, de câteva săptămâni, fata parcă înflorise. Părul ei minunat strălucea şi nu doar de la uleiurile cu care i-l unseseră doamnele ei. Chipul ei nu mai avea acel aer înfometat, pielea ei strălucea, chiar dacă era atât de albă încât părea transparentă.

Dar ce ochi avea! Culoarea lor îl fascina şi îl păstra sub mirajul ei de fiecare dată când o vedea. Nu se putea sătura să privească în albastrul ochilor ei, care contrasta atât de puternic cu albul pielii. Lui Yanagihara san ochii ei îi păreau reci, dar Taro nu-i vedea aşa. De fiecare dată când se uita la ei, scânteiau ca safirele şi, întrucât Hannah era mereu agitată şi plină de viaţă, păreau că scot flăcări albăstrui.

Faptul că erau înconjuraţi de gene negre care atingeau obrazul era o altă sursă de mirare ori de câte ori se uita la ea. Nu mai văzuse astfel de gene lungi şi curbate, ca penele dintr-o aripă de pasăre. Ar fi vrut să le atingă, să vadă dacă sunt reale.

A observat că ea tremura uşor şi a ştiut că, în pofida atitudinii ei sfidătoare, fata se temea. Taro nu voia să se teamă de el, voia să-i câştige încrederea. De ce voia asta, nu avea habar. I-ar fi putut ordona să stea în faţa lui atâta timp cât avea chef s-o privească, s-o forţeze să-i răspundă la toate întrebările care i se aglomerau în minte. Dar cumva nu i se părea corect. Hannah era diferită de toţi ceilalţi pe care-i cunoscuse şi trebuia tratată cu grijă.

– Deocamdată.

A terminat examinarea ei şi a înclinat satisfăcut din cap.

– Mai bine, a spus el. Să intrăm. Se face rece.

Aşa era, şi Hannah s-a înfiorat şi l-a urmat în interior. Nu ştia sigur dacă tremură de frig sau de nervi, sau un pic din amândouă. *Nu fi ridicolă,* şi-a spus. *Nu are rost să-ţi faci probleme de ceea ce ar putea să se întâmple până nu ştii asta sigur.* Poate trebuia să-şi accepte soarta aşa cum îi spusese Hoji. Dacă lordul Kumashiro îi voia răul, va trebui să îndure, dar deocamdată el se purta civilizat. Şi-a încleştat maxilarele. Va aştepta să vadă ce-i spune el.

Taro a închis uşa cu paravan din spatele ei şi i-a făcut semn să se aşeze pe o pernă aflată lângă o masă joasă, unde se afla foarte multă mâncare. Hannah simţea cum îi chorăie stomacul de foame, amintindu-i că nu mâncase de ceva vreme. A simţit cum roşeşte de jenă, dar lordul Kumashiro n-a observat.

Hannah, care îşi scosese sandalele la uşă, a făcut repede câţiva paşi spre pernă. Şi-a tras trena greoaie a chimonoului în spate, asigurându-se că nu va fi şifonată. Lordul Kumashiro s-a aşezat în faţa ei.

– Vom mânca mai întâi, apoi vom discuta. Şi asta nu era o invitaţie, ci un ordin.

Hannah a încuviinţat şi şi-a ridicat *hashi*-ul, aşa cum văzuse c-a făcut el. Îi era atât de recunoscătoare lui Hoji c-o instruise. Asta i-a dat încredere că nu se va face de râs la masă cu manierele sale.

Mâncarea era excelentă: farfurii mici cu peşte proaspăt, crud, ridiche prăjită pe grătar pentru început, urmate de feluri mai consistente ca somonul gătit şi orezul. Erau pe masă murături de toate felurile, cu care să-ţi cureţi cerul gurii între feluri. Au terminat cu fructe proaspete, tăiate frumos în forme complicate. Spre uimirea sa, Hannah a descoperit că-i era foame, cu toată starea ei de teamă şi nelinişte. A încercat multe feluri şi i-au plăcut. Au mâncat în linişte, ceea ce era enervant. Uneori simţea privirea lui Kumashiro aţintită asupra ei, dar încerca s-o ignore.

– Ţi-a fost foame, a remarcat el când ea s-a rezemat, simţindu-se plină. Era şi amuzament în glasul lui, chiar dacă pe chipul lui nu citea nimic. Hannah şi-a amintit brusc de ce-i spusese Hoji, că doamnele abia se ating de mâncare. Oare daymio o vedea ca pe un porc pentru că mânca mult? A simţit cum roşeşte la acest gând.

– Hmm, mi-a fost foame. A înţeles imediat c-a spus ceva ce nu trebuia şi n-a fost surprinsă când el a început să râdă tare.

– Asta a fost evident. Sper doar să nu te îngraşi prea tare aici.

– Nu sunt genul care se îngraşă uşor. Ceea ce era adevărat, se gândi ea mâhnită. Putea să mănânce foarte mult, fără să se vadă pe trupul ei doar piele şi os. De când plecase de-acasă, nu-i crescuse bustul deloc şi continua să arate ca un ţăruş.

– Întotdeauna voi fi mică şi slabă, a oftat ea.

Lordul Kumashiro a ridicat abia perceptibil din sprâncene.

– Ai vrea să fii grasă?

– Nu chiar grasă, doar ceva mai rotundă... în anumite locuri.

– De ce? Nu este necesar.

– Bărbaţilor din ţara mea le plac femeile cu rotunjimi, răspunse Hannah nefericită, gândindu-se din nou la Kate şi la mulţii ei admiratori.

– Ciudat. Nu mi se pare nimic rău legat de silueta ta.

A fost rândul ei să se arate surprinsă.

Nu? Poate îmbrăcată cu acele haine cu mai multe straturi, el nu-şi putea da seama prea bine, s-a gândit ea. Da, asta era. Şi-a îndreptat spatele. Ce mai conta de fapt? Nu-i păsa ce credea el.

L-a privit din nou.

– Ce-ai vrea să fac, *lord* Kumashiro? Nu mai putea suporta tensiunea niciun moment, fără să ştie care erau planurile lui.

– Să vorbeşti.

– Poftim?

– Mă bucur că vorbeşti limba mea. Ar fi fost foarte greu să găsesc un interpret aici. Am multe întrebări pentru tine. De exemplu, aş vrea să aflu despre oamenii voştri, obiceiurile lor. Îmi vei spune ce vreau să aflu?

– Fireşte, dar asta e tot? clipi Hannah nedumerită. Nu-i venea să creadă că voia să discute cu ea. Se gândise la atâtea posibilităţi, încât aceasta i se părea cea mai inofensivă. M-ai adus atât de departe *doar* ca să-ţi răspund la nişte întrebări?

– Nu.

– Atunci?

– Vreau să te şi privesc.

– Dar m-ai privit şi în Hirado. Hannah era uluită. Ea nu era o femeie interesantă. Sau cel puţin nimeni nu se mai gândise la ea în aceşti termeni.

– Am făcut-o în treacăt. N-ar fi fost prudent să te caut acolo. Ştii, bârfele servitorilor. Apoi, de când am aflat că vii în ţara mea, m-am şi gândit să te aduc aici. Ninja erau pregătiţi şi aşteptau ordinul meu.

Hannah s-a încruntat.

– De unde ai ştiut că vin?

– Yanagihara san te-a văzut.

– Poftim? Yana... cine?

– Ajunge! a spus el. Şi-a ridicat o mână. Eu pun întrebările. Acum vorbeşte-mi despre ţara ta.

– Foarte bine.

Hannah a încercat să-şi înfrângă curiozitatea, dar nu putea înţelege ce voise să spună el. De unde să ştie cineva de care nu auzise niciodată că ea venea în Japonia? Mai ales că nu plănuise asta. Era un mister, unul la care va trebui să se gândească mai târziu. Deocamdată trebuia să facă ce i se ceruse.

– Ce-ai vrea să ştii, Kumashiro?

– Totul.

Trecuseră câteva zile şi în fiecare seară era îmbăiată şi îngrijită înainte de a fi dusă la lordul Kumashiro în micul pavilion din grădină. Acolo, mâncau şi discutau. Atât.

– Ştii că regina voastră are aceeaşi culoare a părului? A fost prima lui afirmaţie într-una dintre seri.

– Da. Mulţi oameni au părul roşu în Anglia. Nu este ceva neobişnuit, deşi vei găsi oameni cu culori ale părului de la alb până la cel mai închis negru, ca al tău.

– Honto? Neh? Adevărat? Căpitanul vostru are părul blond-auriu, din câte-mi amintesc, şi am observat multe nuanţe de castaniu, dar nu roşu ca al tău.

– Da, nu e la fel de comun cum este castaniul.

– Am mai văzut străini când am călătorit în Sud acum câţiva ani, dar toţi aveau părul negru. Şi nasuri mari, nu mic ca al tău.

– Poate erau portughezi? Asta ar fi o explicaţie. Portughezii au toţi părul negru, din ce ştiu. În privinţa nasurilor, ele variază ca mărime.

– Înţeleg.

Întrebările au continuat.

– Vorbeşte-mi despre ţara ta. Cât este de mare? Câţi oameni trăiesc în ea? Sunt şi alte ţări în jur? Vă războiţi cu ei? Regele vostru are armată mare?

Voia să primească cât mai multe informaţii şi Hannah a trebuit să ţină pasul cu el. Uneori îşi dorea să fi fost răpiţi Rydon şi fratele ei, pentru că ea nu ştia să răspundă la întrebările lui Kumashiro despre comerţ şi războaie.

Totuşi, el părea mulţumit de răspunsurile ei şi o asculta atent. Cu cât petrecea mai mult timp în compania ei, cu atât era mai fascinată de el. Era un bărbat enigmatic, complex. Hannah s-a surprins urmărindu-l atentă când vorbea, observându-i privirea inteligentă, umorul pe care-l manifesta adesea. De cele mai multe ori, el nu-şi permitea să-şi manifeste emoţiile, dar unele lucruri pe care le afla de la ea îl făceau să treacă peste rezerva sa aparentă. Datorită faptului că erau singuri, Taro se relaxa cu fiecare zi. Nu era defel aşa cum se aşteptase ea să fie un feudal, atât de diferit de oricare alt bărbat cunoscut de ea.

A constatat cu stupoare că seara abia aştepta întâlnirile cu el.

Hannah era lăsată singură toată ziua, înconjurată doar de femeile din suita sa. Avea camerele la parterul clădirii, lângă grădină, nu în turn. Avea şi o verandă care dădea într-o mică grădină privată, dar nu i se permitea să umble liberă prin castel.

– Mă simt ca o pasăre într-o colivie frumoasă, a bombănit nemulţumită în prezenţa Sakurei. Niciodată n-am suportat să fiu îngrădită. Nu i-a mai spus fetei că ar fi vrut să existe o cale de a scăpa de aici, dar Sakura se pare că a intuit.

– Vrei să te întorci la ai tăi, nu? a spus ea cu şiretenie.

– Sigur că da. Tu n-ai vrea să te întorci acasă?

Sakura a ridicat din umeri.

– Nu am casă, nu am familie. Merg unde vreau. Iar aici nu e chiar aşa de rău.

Hannah n-avea cum s-o contrazică, dar nu-şi găsea liniştea. Pentru a o ajuta să-i treacă timpul, Yukiko a început s-o înveţe să citească şi să scrie în japoneză, dar mai ales arta caligrafiei. Şi pentru că Hannei i-a plăcut întotdeauna să deseneze, a învăţat scrisul mai simplu numit kana. Erau nişte redări fonetice ale silabelor, mai degrabă decât litere individuale, şi nu i-a trebuit mult să le stăpânească. Caracterele mai complexe, kanji, erau cu totul altceva.

– Cred că nu le voi învăţa niciodată, s-a plâns ea într-o dimineaţă, iar Yukiko a zâmbit.

– Poate nu pe toate, dar măcar cele mai importante kanji. Îţi trebuie timp şi răbdare să le înveţi pe cele mai dificile.

– Pentru astăzi îmi ajunge, mi se învârte capul. Mi-ai putea da o bucată de cărbune ca să desenez, te rog?

A fost găsită o bucată ascuţită pentru ea şi, pentru a se amuza, a început o schiţă a chipului lui Yukiko. Femeia avea un chip care putea fi uşor imortalizat pe hârtie, cu trăsături distincte ascuţite. Hannah a lucrat fără oprire o vreme, apoi, când s-a declarat mulţumită, le-a arătat schiţa celorlalte femei. Yukiko a simţit că i se taie respiraţia şi a exclamat încântată:

– Hannah, e minunat! Seamănă mult cu Yukiko, a spus Sakura, cu ochii măriţi. Cum ai reuşit?

– M-am uitat la ea şi am desenat-o. Nu aveţi portretişti aici? Trebuie să aveţi.

– Da, avem, dar un portret de cele mai multe ori nu seamănă cu persoana care se presupune a fi. Este mai stilizat, a explicat Yukiko. Dar aici sunt chiar eu.

Hannah a început să râdă şi i-a întins bucata de hârtie.

Te rog s-o iei dacă îţi place.

A urmat un cor de rugăminţi, iar Hannah a fost ocupată tot restul zilei.

Capitolul 25

Două săptămâni mai târziu, se îndreptau spre casa din grădină. Mergând încet, bucurându-se de frumusețea grădinii. Fuseseră aprinse laampioane mici, din loc în loc, pentru a lumina peisajele grădinii, cum ar fi cascadele. Peisajul era de basm.

– Ai uitat să-mi aranjezi părul în seara asta, i-a spus Hannah Sakurei.

– Nu, nu am uitat. Lordul Kumashiro ne-a spus să-ți lăsăm părul natural astăzi. Voia să-i vadă onduleurile.

– Buclele? Hannah presupuse că la buclele ei se referise și se întrebă care era motivul că era interesat de ele. Chiar dacă părul ei fusese uns zilnic cu uleiuri frumos mirositoare, câteva bucle scăpaseră și îi înconjuraseră fața. Poate el voia să vadă dacă și restul părului ei se ondula la fel. Sau poate avea alt motiv, unul la care ea nici nu se gândea...

El stătea nemișcat pe verandă, ca de obicei, și n-a schițat niciun gest văzând-o cu părul liber. Deși părul ei mai crescuse de când se afla aici, nu era la fel de lung ca al celorlalte doamne, al căror păr ajungea până la coapse sau chiar dincolo de ele. Fiind proaspăt spălat și uscat, buclele roșiatice s-au cârlionțat în jurul feței ca un nor de șuvițe roșii pline de viață. S-a întrebat dacă el îl va considera urât. Mama ei îi spusese întotdeauna să-și țină părul ascuns, din cauza nuanței violente de roșu.

– Intră! i-a ordonat el, fără să dea semne c-a văzut ceva neobișnuit. Ea s-a executat.

Ușa s-a închis în urma ei și Taro s-a apropiat foarte tare în spatele ei. N-a spus nimic, doar a ridicat o buclă spre lumină. Apoi a răsucit-o pe deget înainte de a o lăsa să cadă din nou. Hannah s-a crispat și a rămas nemișcată. Era grozav de excitant felul în care el îi atinsese părul, dar o și speria.

Hannah a sesizat că-și ținuse respirația și a dat drumul aerului încet, încercând să-și controleze teama. Ce se întâmpla? Hotărâse că venise momentul să se culce cu ea și ordonase ca părul să-i rămână liber? Poate

îşi satisfăcuse deja curiozitatea cu multele întrebări puse şi acum era interesat doar de ea? Hannah tremura când el i-a ridicat altă şuviţă privind-o atent.

– E remarcabil, a spus în cele din urmă. Uite, îşi schimbă culoarea când îl răsucesc.

– Da... Presupun că aşa este. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– E ciudat că se ondulează în acest fel.

– Da. Aşa m-am născut. Aproape jumătate din oamenii din ţara mea au astfel de păr, iar cealaltă jumătate are părul drept sau ceva între cele două.

Hannah era conştientă de faptul că el era atât de aproape şi de efectul ciudat pe care-l avea asupra ei. A simţit brusc dorinţa de a se rezema de pieptul lui lat, dar şi-a amintit imediat unde se află şi cu cine.

– Uimitor! a spus el, mângâindu-i părul din creştet până în talie. Ea s-a înfiorat, dar a încercat să nu reacţioneze. E atât de moale, ca de copil. Uite, simte, părul meu, e cu totul diferit. I-a luat mâna şi a aşezat-o pe creştetul său, unde ea a simţit acea buclă. Avea firul de păr mai gros ca al ei, dar mai neted şi mai lucios.

– Da, ai dreptate, dar părul tău are o culoare frumoasă. Hannah nu ştia de ce, dar simţea nevoia să-l complimenteze în acest fel ciudat. Parcă şi-ar schimba culoarea de la negru la albastru în lumină şi e mai strălucitor ca al meu.

– Poate, confirmă el. Când mi-a povestit Yanagihara san de părul tău, am crezut că şi-a pierdut minţile. Unii spun că e puţin cam nebun, dar eu nu mă voi mai îndoi niciodată de el.

– Cine e acest Yanagihara san? s-a încruntat Hannah. Şi-a amintit că lordul Kumashiro îl mai menţionase. Cum putea să ştie cum arăt, dacă nu m-a văzut niciodată?

– E un clarvăzător, care adesea are viziuni. De obicei, sunt avertizări ale zeilor, dar când mi te-a descris, n-am ştiut ce să cred. În mare parte acesta este motivul pentru care te-am adus aici, ca să văd dacă eşti o ameninţare în vreun fel.

– Eu, o ameninţare? râse Hannah. Nu sunt. Apoi a redevenit serioasă. Dar de fapt, a avut o viziune cu mine? Mă înspăimântă.

Lordul Kumashiro a încuviinţat.

– Ştii, de fapt, tu l-ai speriat pe el. Credea că părul tău e făcut din fire de foc. Cât despre ochii tăi... El i-a , şi Hannah a observat gropiţele pe

care le avea. Ar fi vrut să i le atingă, dar s-a oprit, îngropându-şi mâinile adânc în mânecile chimonoului. Te voi duce să-l cunoşti.

– Pe cine? Hannah îi privea zâmbetul şi uitase ce discutau.

– Pe Yanagihara san. Locuieşte aici, în castel. Poate mâine, dacă am timp.

Lordul Kumashiro a ridicat o mână şi i-a ridicat tot părul Hannei, lăsându-i gâtul liber. Ea s-a întors pe jumătate.

Ai gâtul subţire şi pielea foarte albă, i-a spus atingându-i ceafa uşor. Cu siguranţă nu eşti aşa de urâtă cum m-am aşteptat.

Hannah a revenit la realitate îndepărtându-se de el, astfel că el i-a lăsat părul să cadă.

– Urâtă? Nu sunt o frumuseţe ca sora mea, dar nu sunt urâtă.

– Tocmai asta am spus. El şi-a încrucişat braţele puternice la piept. Dar eu îţi par respingător? Mi s-a spus că aşa cred oamenii tăi.

– Nu. Nu te consider respingător. Hannah nu ştia ce să spună. Mai ales nu-i putea spune că tocmai se gândise ce atrăgător era când zâmbea. Nu s-ar fi cuvenit.

Niciodată nu se gândise cum arăta Hoji, pentru că-l considera doar un unchi bătrân, inofensiv. Acum însă trebuia să recunoască faptul că un bărbat japonez tânăr putea fi foarte atrăgător, perturbator. Şi-a întors privirea spre podea, confuză. Trăise de-ajuns de mult printre japonezi încât nu i se mai păreau ciudaţi? Nu credea. El, lordul Kumashiro, avea acest efect asupra ei. Doar el.

Bine, a spus el întrerupându-i gândurile. Să mâncăm atunci.

Taro a mâncat mecanic, fără a conştientiza ce vâră în gură. Era atent doar la femeia din faţa sa, care îi ocupa toate gândurile, excluzând orice altceva.

Când o întâlnise la Hirado, fusese intrigat de inteligenţa ei şi de felul ei deschis de a vorbi, dar atunci ea nu fusese decât obiectul curiozităţii lui. O adusese la castelul său pentru că voise să afle mai multe despre ea şi despre ţara din care venea, dar nu se aşteptase să fie atras de ea. Fusese fascinat de chipul ei ciudat, asta până când nu mai constituise o noutate, dar apoi, nimic. Înţelesese cu uimire că se obişnuise cu ochii ei în care se putea oglindi, cu părul ei roşu, ondulat, dar acum abia se mai gândea la ea. Începuse să devină conştient de ea ca femeie.

Ochii ei albaştri erau uluitori, fără îndoială, dar la fel era şi chipul ei. Era perfect proporţionat, cu ochii mari, migdalaţi, nasul mic şi nostim,

dar şi gura cu aspect generos, cu formă frumoasă. Avea pielea frumoasă, curată, fără imperfecţiuni, la fel de moale ca roua care cade dimineaţa pe o frunză. Abia rezista tentaţiei de a-şi întinde mâna s-o mângâie, când era aproape. Gândul destabilizator era că o considera extrem de atrăgătoare. Compatrioţii l-ar fi crezut nebun. Ea nu avea purtări prea alese, nu ştia să se comporte în prezenţa lui şi fiecare emoţie i se citea pe faţă. Nu era nimic ascuns, dar se îndoia că ar fi putut păstra un secret, chiar dacă ar fi vrut. În mod normal nu i-ar fi plăcut astfel de comportament, dar, după ce se întâmplase cu Hasuko, îl considera binevenit.

Cu Hannah san se putea purta aşa cum simţea. Dacă ar fi încercat să facă dragoste cu ea, iar ea n-ar fi vrut, i-ar fi spus.

Pe de altă parte, avea sentimentul că, dacă ea l-ar fi plăcut, n-ar fi ezitat să i-o arate, nu s-ar fi ascuns. Dacă îi câştiga afecţiunea şi încrederea, ea i le-ar fi dăruit cu toată inima. Dar asta îşi dorea? Observase că fata se obişnuise cu el şi era din ce în ce mai puţin încordat în prezenţa ei. Fiorii pe care-i simţea când îi atingea gâtul, părul îi confirmaseră că ea spunea adevărul. Nu-i repugna acestei tinere, nici vorbă. Iar el o dorea, asta era fără îndoială. Era o nebunie.

Nu aveau un viitor împreună. O răpise şi nu ştia nimeni unde se afla acum, dar intenţiona s-o trimită înapoi, imediat ce-şi satisfăcea curiozitatea. Dacă ar profita de ea? Cum ar reacţiona compatrioţii ei? Ar putea crea animozitate în comunitatea de afaceri, poate ar declanşa un război. Şogunul i-ar cere capul, pământurile, clanul. Cu siguranţă, nicio femeie de pe pământ nu merita astfel de sacrificii. Şi dacă, după ce ar fi avut-o, ar fi decis că nu vrea s-o lase să plece? Taro s-a încruntat la acest gând. Ar fi mai bine s-o lase să plece acum. Să scape de ispită.

Taro a oftat. Trebuia să se gândească mai mult la acest aspect, poate să-l discute cu Yanagihara san. *Nu încă. Nu mă pot despărţi deocamdată de ea. Mai am încă multe de aflat.*

– Mai vorbeşte-mi despre zeul vostru, la care te rogi, şi la fiul lui, tâmplar.

Hannah şi-a ridicat capul din farfuria cu orez şi l-a privit clipind des.

– Ştii ceva despre creştinism?

– Sigur că da. Sunt bine informat, i-am ascultat pe creştinii cu părul negru, care predică despre zeul lor. Pretind că este unic, atotputernic.

Prin străinii cu părul negru, Hannah înţelese că el făcea referire la preoţii portughezi care încercau să-i convertească pe păgânii japonezi la credinţa lor.

– Ce vrei să afli mai exact, *milord?* Dacă i-ai auzit predicând, ai aflat povestea lui Iisus. În ţara mea credem în el şi în atotputernicul Dumnezeu, deşi există diferenţe în modul de abordare.

Nu ştia cum să-i explice despre catolici şi protestanţi. Pentru el, fără îndoială n-ar fi existat diferenţe.

– Da, zise el, am aflat povestea şi presupun că e adevărată. Şi aici mulţi bărbaţi au devenit zeităţi. Voi de ce credeţi într-un singur zeu? Noi preferăm să credem în mai mulţi. Avem şi spiritele kami, care ne ajută în viaţa de zi cu zi. Trăiesc în lacuri, în râuri, în copaci. Le aducem ofrande, ne rugăm la ele. Voi aveţi spirite?

– Da, Duhul Sfânt. Presupun că e un spirit. Unii oameni cred în stafii. De fapt, oameni morţi, care din diferite motive rămân alături de oamenii vii în loc să se ducă în rai. Dar nu la ei te-ai referit, nu?

– Nu. Noi avem stafii. Dar asta este cu totul altceva.

– Nu prea ştiu cum să-ţi explic. Şi oamenii din Europa obişnuiau să creadă în mai mulţi zei, dar când a apărut Iisus, i-a convins că se înşală.

Dumnezeu, le-a spus el, este atât de puternic, încât nu mai este nevoie de alţii. Şi le-a dovedit asta celor care trăiau la vremea aceea.

Nu sunt sigur că-mi place ce aud. Prea multă putere concentrată în mâinile unei singure persoane poate fi periculoasă. E mai bine să fie divizată.

Hannah s-a gândit pe moment la spusele lui, apoi l-a provocat.

– Aşadar, nu crezi că Şogunul ar trebui să deţină toată puterea în ţara voastră?

– N-am spus asta. Taro s-a încruntat. E un lucru diferit.

Hannah a clătinat din cap.

Nu, nu este. El este atotputernic în Japonia şi nu puteţi face nimic în privinţa asta din ce am auzit.

Lordul Kumashiro s-a înfuriat.

N-am spus asta, a oprit-o el. Există spioni peste tot şi ai putea muri din cauza acestei afirmaţii. Ca să nu mai vorbim despre faptul că mi-ai putea crea probleme serioase.

Inima ei a început să bată cu putere şi l-a privit sfidător.

– Foarte bine, n-o să vorbesc despre asta, dar nu înţeleg de ce aveţi standarde duble. Poate că, dacă i-aţi da Dumnezeului nostru o şansă, v-ar ajuta.

– Mă îndoiesc. L-aş putea adăuga celorlalte, poate, dar fără să mă rog

la el în exclusivitate. Oricum, îmi plac zeităţile şi spiritele pe care le avem. Şi încă ceva pe acest subiect.

– Da?

– Mi s-a spus că porţi un lanţ cu cruce la gât.

– Şi? Hannah şi-a dus automat mâna la gât unde, sub haine se afla un lănţişor cu o cruce mică din aur.

– Încearcă să nu laşi să fie văzut de altcineva în afară de doamnele din suita ta. Ar putea deveni periculos pentru tine.

Hannah a înghiţit cu greu.

Foarte bine. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

O tăcere stingheră s-a lăsat între ei o vreme, iar Hannah a simţit că nu mai are poftă de mâncare. S-a întrebat dacă va ajunge vreodată să-l înţeleagă pe bărbatul acesta şi cultura din care provenea el. Oare el va ajunge s-o înţeleagă?

– O, dar chiar contează? a murmurat pentru sine.

– Nani?

– Scuze, vorbeam în engleză.

– Da. Mă gândeam la asta. Învaţă-mă, te rog, câteva cuvinte în igirisu.

Hannah l-a privit uimită. Nu mai părea furios, revenise la calmul său intelectual. Pe de altă parte, ea a fost luată prin surprindere de cererea lui.

– Vrei să înveţi limba mea?

– Da. De ce nu? Tu ai învăţat-o pe-a mea.

– Pentru ce? Vreau să spun că dacă eu sunt singura persoană de origine engleză pe care ai cunoscut-o, ce rost ar avea să-mi înveţi limba?

El a zâmbit.

– Sunt sigur că vor fi şi alţi englezi.

Yanagihara îmi spune că vor veni curând în număr mai mare. Dar, chiar dacă nu i-aş cunoaşte, n-aş considera că mi-am pierdut timpul discutând cu tine în limba ta. Îmi voi extinde gândirea. Este bine să înveţi orice. Şi probabil, dacă aş discuta cu tine, aş înţelege mai bine cum gândeşti.

Hannah nu-şi pusese niciodată problema astfel, iar ca fată nu avusese ocazia să înveţe ceva doar de dragul de a învăţa. Totuşi, ce spunea el avea sens, astfel că i-a zâmbit şi a încuviinţat.

– Voi fi încântată să te învăţ. Vrei să începem chiar acum?

– De ce nu?

***

Hannah ducea o viaţă protejată la castel, abia văzându-i pe unii dintre locuitori. Totuşi, după câteva zile, ea şi suita ei s-au întâlnit faţă în faţă cu un alt grup de doamne, aproape ciocnindu-se de ele. Doamnele din suita ei s-au dat imediat la o parte şi s-au înclinat adânc. Hannah a făcut la fel, chiar dacă nu avea habar pe cine salută. Nu avea sens să manifeste opoziţie faţă de cineva, s-a gândit ea.

Ridicaţi-vă! Le-a ordonat o voce arogantă. Hannah şi doamnele ei s-au ridicat, uitându-se cu prudenţă la cea care le vorbise.

În mijlocul grupului era o doamnă îmbrăcată în cel mai elegant chimono de mătase, atât de fină, încât lucea la fiecare mişcare a ei. Era brodat cu fir de aur şi argint, iar bijuterii preţioase erau fixate în podoabele ei de păr. Faţa îi fusese pudrată pentru a o face cât mai albă, iar machiajul îi punea în evidenţă gura şi ochii.

Hannah a privit într-o pereche de ochi foarte negri şi abia a reuşit să-şi suprime un fior de teamă. Femeia o ura. Hannah a ştiut asta chiar în clipa în care a privit-o. Nu putea interpreta altfel ostilitatea din ochii negri ai femeii şi s-a încruntat. *De ce m-ar urî dacă nici nu mă cunoaşte, s-a întrebat.* Cu o ultimă privire, fără a da vreun semn de recunoaştere, femeia a trecut de ele. Suita a urmat-o imediat, chiar dacă deplasarea în chimono nu era prea uşoară. Hannah a rămas să privească surprinsă în urma lor.

– Cine era doamna? a întrebat ea.

– Reiko sama, cumnata lordului Kumashiro, a murmurat Yukiko.

– Cumnata? O, înţeleg. Hannah era supărată că se lăsase surprinsă de informaţia asta. Desigur, bărbatul acesta avea o soţie. Era un daymio şi, fără îndoială, avea nevoie de moştenitori. Era normal ca unele dintre rudele soţiei să locuiască în castel.

– Lady Reiko ştie cine sunt? N-a părut surprinsă la vederea mea.

– Lady Reiko este informată despre orice se întâmplă în castel, i-a spus Yukiko pufnind uşor dispreţuitor şi arătându-i că nu era de acord cu ea.

Hannah s-a cutremurat. Şi ei i se părea sinistru, chiar dacă toate doamnele cu cea mai înaltă educaţie de aici gândeau la fel. I-a venit ideea să întrebe:

– Lordul Kumashiro are copii?

– Da, unul cu lady Hasuko, sora lui lady Reiko. Micul Ichiro s-a născut anul trecut, este mândria şi bucuria lordului Kumashiro. Cred că-l vizitează zilnic.

– Are un fiu, ce frumos! a oftat Hannah simţindu-se deprimată. Apoi a trecut rapid în revistă ce aflase. Aşadar, omul avea o soţie pe nume Hasuko şi un fiu. De fapt, nu era problema ei dacă omul avea o duzină de soţii şi de copii. Avea speranţa că în curând va fi departe de acest loc. Iar datorită faptului că lordul Kumashiro n-o atinsese se putea întoarce la Hirado. Apoi, poate într-o zi, se va căsători cu un bărbat cu care va avea şi copii. Dar o va mai vrea cineva acum? Gândul acesta o făcu să se simtă deprimată, dar îşi dorea copii. Foarte mult.

– E timp destul să-ţi faci probleme mai târziu, şi-a spus încet în engleză.

– Nan desu ka? Ce-ai spus?

– Nimic, Yukiko san, nimic.

Capitolul 26

Întâlnirea cu cumnata lordului Kumashiro a destabilizat-o şi a constatat că nu poate face exerciţiile de scriere în dimineaţa aceea. În final a aruncat pensula şi a exclamat:

Ajunge!

Yukiko a clipit des, dându-se un pas în spate.

– Sumimasen demo, s-a aventurat ea. Ce s-a întâmplat?

– Nu mă pot concentra astăzi. Cred c-o să fac o plimbare. Cu o seară înainte, lordul Kumashiro îi spusese că se putea plimba în grădină, dacă simţea nevoia.

– Numai să nu te rătăceşti prin castel, spusese el.

S-a ridicat, îndreptându-şi partea din spatele chimonoului. S-au ridicat şi celelalte doamne, dar ea le-a făcut semn să se aşeze la loc.

– Nu, vă rog, rămâneţi aici. Vreau să fiu singură. Toate au privit-o intrigate, astfel că a adăugat repede: Este ceva ce noi, străinii, facem din când în când. Este necesar pentru a ne simţi bine.

A rostit minciuna cu uşurinţă şi s-a simţit vag ruşinată că le-a indus în eroare. Poate era doar o gafă socială să se plimbe singură, dar nu i-a păsat în momentul acela. Simţea nevoia să fie singură şi, dacă cineva ar fi atenţionat-o că nu poate merge fără însoţitor, ar fi pretextat că nu cunoaşte regulile. Dar de ce i-ar trebui un însoţitor? Era deja cât se poate de compromisă.

Ajunsă afară, a tras aerul curat în piept, şi trăirile înăbuşite atâta vreme au început să se disipeze. S-a relaxat când a început să se plimbe pe cărările curate, lăsându-şi gândurile să zboare liber.

După o vreme, s-a aşezat pe o piatră încălzită de soare. Ascunsă vederii de câteva tufişuri mari, şi-a închis ochii şi s-a bucurat de linişte.

Prin faţa ochilor ei treceau imagini cu chipul femeii frumoase pe care o văzuse în acea dimineaţă şi se întrebă cum arăta soţia lordului Kumashiro. Presupuse că era la fel de frumoasă ca sora ei. El nu-i vorbise de niciuna dintre doamne, dar, de fapt, discuţia lor se desfăşurase în jurul lucrurilor care se petreceau în străinătate, aşa că nu era surprinzător. Hoji i-a spus lui Hannah că majoritatea căsătoriilor samurailor erau aranjate de ambele părţi, acceptate unanim. Oare era şi cazul lordul Kumashiro, s-a întrebat ea sau el îşi alesese soţia având sentimente pentru ea? Oricum ar fi fost, probabil era mulţumit de căsnicia cu o persoană atât de uluitoare. Starea de spirit a ei s-a prăbuşit brusc şi s-a supărat că îngăduise astfel de gânduri. Căsnicia lordului Kumashiro nu era problema ei. Spera doar să poată pleca în curând din acest loc, fără să-l mai vadă pe el şi familia lui.

– Ai vrut să-mi vorbeşti, *milord*?

Vocea caldă, feminină a scos-o pe Hannah din starea ei proastă şi s-a uitat peste tufişuri să vadă cine vorbeşte. Spre surprinderea sa lordul Kumashiro se afla destul de aproape, însoţit chiar de femeia la care se gândea Hannah, cumnata lui. Nu se mai afla nimeni prin preajmă, în afară de câţiva bodyguarzi. Cuplul se afla faţă în faţă, fără a ţine seamă unde se afla, iar Hannah s-a întrebat dacă acesta era modul în care se vedeau cei doi. Părea ciudat. Niciunul nu arăta nicio emoţie, dar ea a simţit că era oarecare încordare între ei.

– Da, îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, i-a spus lordul Kumashiro salutând-o scurt, pentru ca apoi să treacă la subiect. Am primit o scrisoare de la Şogun, care spune că vrea să-mi cunoască moştenitorul. Din tonul mesajului, am înţeles că nu e prea încântat că

este lăsat să aştepte. Au fost şi nişte ameninţări voalate. Dacă nu mă conformez ordinelor Şogunului, cine ştie ce va face? Nu vreau să mi-l fac duşman. N-ar fi înţelept, şi asta ar duce la probleme şi pentru tatăl tău.

– Nu l-aţi informat, *milord,* că suntem încă în doliu şi nu putem călători?

– Desigur, dar asta era cu mai mult timp în urmă. Şogunul îşi pierde răbdarea şi nu pot folosi aceste scuze la nesfârşit. Trebuie să mergem luna asta. Te-am avertizat că nu mai putem amâna plecarea. De ce nici măcar n-ai început pregătirile? Dacă ar exista spioni aici, i-ar putea raporta stăpânului lor că nu s-a făcut nimic.

Lui Hannah i s-a părut că aude o exclamaţie înăbuşită a lui lady Reiko, dar nu putea fi sigură. Nu înţelegea de ce femeia se opunea unei vizite în capitală. Nu era o onoare să fie prezentată conducătorului ţării? Ar fi trebuit să fie fericită pentru nepotul ei.

– Am fost înmărmurită de durere. Am crezut că...

– Nu mai accept scuze. Te rog să începi imediat pregătirile.

Hannah a presupus că lady Reiko era responsabilă cu aranjamentele de călătorie, motiv pentru care ea primea aceste ordine, şi nu soţia lordului. Lordul Kumashiro părea un despot, şi Hannah ştia că nimeni nu îndrăznea să i se opună când vorbea pe acest ton. Totuşi, Reiko a surprins-o.

– Regret, *milord,* dar nu mi-am revenit deocamdată. Chiar nu pot să călătoresc.

– În acest caz, vei rămâne aici sau te vei duce înapoi în casa tatălui tău. Am crezut că-ţi place să ne însoţeşti, dar poate m-am înşelat.

– Nu, sigur că nu, dar... nu vrei ca fiul tău să rămână aici unde-l poţi vedea zilnic, sugeră ea. Dacă mergem la Edo, va trebui să rămână acolo.

Hannah n-a înţeles de ce trebuia să fie aşa, dar el probabil înţelegea şi de aceea chipul i-a devenit foarte crispat. A fost singurul semn prin care Hannah a înţeles că era agitat. Şi-a amintit comentariul făcut de Yukiko despre ataşamentul lui faţă de copil şi vizitele zilnice în odăile acestuia.

– Sunt conştient de asta, iar dorinţele noastre nu sunt relevante, după cum bine ştii. Voi petrece cât pot de mult timp în capitală.

– Câteva luni sunt o perioadă lungă pentru un copil. Ar putea să te uite dacă nu eşti tot timpul acolo.

Lordul Kumashiro s-a crispat, iar Hannah s-a gândit că este o provocare din partea lui Reiko. Cum îndrăznea? Se presupunea că femeile japoneze sunt respectoase tot timpul, dar se pare că această cumnată nu se supunea legilor.

– Prostii! Fiul meu mă va recunoaşte oricând. Acum, te rog du-te să începi pregătirile. Vom călători încet şi vei fi oricum în palanchin, iar drumul n-ar trebui să fie atât de dificil.

– Sunt sigură că ştii cel mai bine, *milord.* Reiko s-a înclinat uşor ca şi cum ar fi cedat în faţa unei forţe superioare, dar Hannah a văzut un zâmbet pasager pe buzele ei. Îl văzuse şi lordul Kumashiro? s-a întrebat ea. Dacă-l văzuse, nu dăduse niciun semn că i-ar fi făcut jocul.

– Plecăm la sfârşitul lunii, a fost tot ce i-a spus.

– Desigur, *milord,* a spus Reiko înclinându-se mai adânc de data asta. Încep imediat pregătirile, deşi...

– Nani?

– Ar putea dura ceva mai mult, sunt multe de făcut. Un copil are multe nevoi, mai ales în timpul unei călătorii lungi şi obositoare.

– Vom face tot ce trebuie. Nu mai accept scuze.

El a plecat, iar Hannah a observat cum lady Reiko rămâne să privească în urma lui cu pumnii încleştaţi. Hannah nu înţelegea de ce femeia nu voia să plece cu el, dar suspectă că era mai mult decât ştia ea. Privirea pe care a aruncat-o în urma lordului Kumashiro a fost una de dorinţă amestecată cu ură. Hannah n-a înţeles-o.

Încă uimită de schimbul de cuvinte la care asistase, Hannah i-a cerut lui Yukiko să-i spună de ce îi ceruse Şogunul lordului Kumashiro şi familiei acestuia să vină la el. Şi, mai ales, de ce trebuia să rămână copilul la Edo?

– Sankin kotai cere asta.

– Sankin kotai? Ce este asta?

– Un mod inteligent prin care Şogunul se asigură că daymio nu va conspira împotriva sa, a răspuns Yukiko. În acest fel, ţine familiile în ascultare, oprind la el fiul şi moştenitorul fiecărei familii puternice de războinici. Ei trebuie să rămână în oraş. Lorzii trebuie să se afle o vreme în capitală. În felul acesta nimeni nu îndrăzneşte să se ridice împotriva Şogunului, în nicio regiune mai îndepărtată din ţară. Ştiu că el le-ar pedepsi familiile.

– Acum înţeleg. Pot să pricep motivul pentru care lady Reiko are reţineri în privinţa mersului la Şogun, a răspuns Hannah. Trebuie să fie greu să trăieşti departe de familia ta luni întregi. Probabil e îngrijorată pentru nepotul său, adăugă ea.

– Şi pentru propriul viitor, murmură Yukiko.

– Pardon? În ce fel? Ardea de nerăbdare s-o întrebe pe Yukiko din ce motiv lordul şi cumnata se aflau pe poziţii antagonice, dar n-a îndrăznit o astfel de impoliteţe. Reiko făcuse aluzie la o pierdere grea şi poate că ea şi sora ei încă mai sufereau, dar acesta nu părea să fie singurul motiv de fricţiune. Totuşi, Yukiko, o femeie foarte discretă nu suporta să fie trasă de limbă.

– N-am vrut să spun nimic special, a fost tot ce a zis ea.

***

Au trecut câteva zile şi Hannah n-a mai văzut pe nimeni, în afara doamnelor din suita sa. S-a întrebat dacă lordul Kumashiro uitase de ea, după ce-i satisfăcuse curiozităţile legate de ţara ei. Ultima oară când îl văzuse, îi spusese că va trimite după ea curând, dar până în momentul acesta n-o făcuse.

Probabil avea alte probleme de rezolvat şi nu putea sta de vorbă cu ea în fiecare seară. Îşi petrecea timpul cu soţia sa. Nu era de mirare că Reiko o privise cu oarecare invidie, dacă lordul îşi neglijase soţia de câteva săptămâni pentru a sta de vorbă cu ea. Probabil şi ea ar fi reacţionat la fel, deşi i se spusese că japonezii aveau amante oficiale numite consoarte, tolerate de soţiile lor.

Nu mai aflase nimic de lady Reiko şi de sora acesteia.

Pregătirile pentru călătoria la Edo au intrat în linie dreaptă, a informat-o Yukiko, dar merg greu. Hannah n-a fost surprinsă, mai ales că ştia care era atitudinea lui Reiko. Nimeni nu voia să comenteze aceste probleme, iar Hannah se simţea izolată. Cu toată libertatea ei relativă, se simţea ca o prizonieră, nicidecum ca un musafir.

În dimineaţa celei de-a patra zi, a simţit că nu mai poate sta închisă. Vremea era bună, soarele strălucea, nu era o zi pe care s-o pierzi stând în casă bosumflată.

– Am putea ieşi la o plimbare? a întrebat-o pe Yukiko. Am nevoie de aer curat.

– Da, sigur că da. Să le invit şi pe celelalte?

– Dacă vor să meargă, sunt binevenite, dar pot face cum doresc.

Se pare că restul doamnelor au simţit la fel, pentru că niciuna nu a vrut să rămână în casă. Erau un grup vesel şi vorbăreţ care a pornit pe cărările grădinii. Hannah era hotărâtă să alunge gândurile negre, ba chiar să cânte ceva, spre uimirea tovarăşelor sale.

Ce cântec ciudat, a comentat Sakura. Dar este frumos, foarte frumos.

Hannah a început să chicotească la această minciună politicoasă.

După ce am ascultat cântecele voastre, mă îndoiesc că sună foarte bine pentru voi, dar mi s-a spus că am o voce bună. Va trebui să mă crezi pe cuvânt că îl cânt foarte bine. Aş dori să mă înveţe cineva un cântec japonez, vă rog.

Cu multe râsete, doamnele au reuşit s-o înveţe un cântec simplu, dar ei i se părea greu să-l interpreteze aşa cum făceau ele. I se părea mai mult o jelanie, dar firește, nu le putea spune asta.

În final au ajuns pe malul unui bazin mare, aproape cât un lac în miniatură, unde s-au aşezat pe nişte lespezi, să se bucure de razele soarelui. Doamnele au continuat să ciripească, discutând eforturile lui Hannah de a cânta, în timp ce ea s-a îndreptat spre marginea heleşteului. Apa era limpede şi putea să vadă umbrele întunecate ale peştilor, care înotau aproape de suprafaţă. S-a gândit că ar putea fi crapi, pentru că semănau cu ceva ce mâncase cu câteva zile în urmă. Asta însemna că heleşteul nu avea doar scop ornamental.

S-a aşezat pe o piatră plată de lângă apă şi şi-a trecut mâna peste valuri. Era rece, dar nu-ţi îngheţa mâna şi a rămas mult timp acolo pierdută în gânduri. În jur se aflau copaci care, fără îndoială, mai târziu vor căpăta nuanţe de toamnă, care se vor reflecta în apă. S-a aplecat deasupra suprafeţei strălucitoare, să-şi privească propria imagine, şi a zâmbit. Yukiko îi spusese că, atunci când va veni momentul, părul ei se va potrivi perfect culorii copacilor, care deveneau de un roşu accentuat, mai roşu ca în Anglia.

– Am fost o naivă! şi-a spus ea. Probabil lordul Kumashiro o zăpăcise de cap cu comentariile despre părul ei roşu. Înainte nu-i prea păsase de felul în care arăta, de ce i-ar păsa acum?

După o vreme, a auzit nişte zgomote venind dintr-un tufiş de lângă heleşteu. A urmărit cum un grup de femei apare în lumină nu departe de un dig ornamental mic. Hannah a observat-o pe lady Reiko în mijlocul

doamnelor. Îmbrăcată într-o ţinută impunătoare ca de obicei, avea o prezenţă regească, inconfundabilă. Hannah s-a ascuns, sperând că femeia n-o va observa. Le-a studiat pe celelalte doamne, întrebându-se care dintre ele era lady Hasuko.

Chiar dacă unele doamne erau foarte frumoase, niciuna nu rivaliza cu lady Reiko şi nu purta toalete atât de costisitoare. Hannah a conchis că soţia lui Taro a preferat să rămână în urmă.

Doamnele din suita lui lady Reiko veniseră mai bine pregătite decât cele din suita lui Hannah. Au întins imediat covoraşe pe iarbă şi au desfăcut coşuleţele cu alimente. În timpul acesta au discutat cu însufleţire, dar n-au râs aşa de mult ca grupul lui Hannah, care nu le observase pe cele nouvenite.

Însăşi Hannah era pe jumătate ascunsă la umbra unui tufiş şi observa ce se petrecea, fără a fi văzută. Se uita la grupul celălalt din când în când, curioasă s-o vadă pe cumnata lordului Kumashiro. Ce fel de femeie era? De familie foarte bună, era evident. Frumoasă şi graţioasă, asta putea să vadă oricine. Şi educată. Dar de ce avea acel aer de superioritate? Se purta ca şi cum ar fi fost doamna castelului, chiar dacă nu era aşa. Dar de ce nu ieşise şi soţia lordului Kumashiro? Poate era bolnavă?

Hannah s-a hotărât s-o întrebe pe Yukiko. Spera doar că aceasta nu va obiecta la câteva întrebări inofensive. Doar nu erau secrete de stat. Hannah s-a ridicat, şi-a scuturat chimonoul din mătase verde, frumos, brodat cu frunze de toamnă pe care i-l împrumutase cineva, şi s-a pregătit să se întoarcă la doamnele ei. În clipa aceea, un licăr de culoare, pe micul pod de lângă grupul lui lady Reiko i-a captat atenţia şi a auzit un pleoscăit, ca şi cum cineva ar fi căzut în apă. A clipit mijindu-şi ochii să vadă ce era. În clipa următoare a văzut un căpşor şi o mânuţă ieşind la suprafaţă. O teamă de moarte a cuprins-o.

Fără ezitare s-a repezit spre locul unde zărise capul, care acum nu se mai vedea.

Tasukete! a strigat ea şi a intrat în apa care devenise destul de adâncă. Ajutor! Lui Hannah i s-a părut că zăreşte ceva roşu, nu departe de locul unde intrase, şi s-a aruncat în apă, fără a ţine seamă de îmbrăcăminte. Chimonoul greu o trăgea în jos, împiedicând-o să înoate, deşi era o bună înotătoare. A împins cu toată puterea deschizând ochii, mulţumindu-i lui Dumnezeu că apa era atât de limpede. Norocul era de partea ei, şi acolo, chiar în faţă, a văzut un copilaş care dispărea repede, fără să se mai mişte.

L-a apucat şi a lovit apa cu picioarele cât a putut de repede, ţinând copilul în faţa ei, ca să-l scoată la suprafaţă.

– Ajutor! a strigat din nou, imediat ce a scăpat de apa din gură. Împingând umerii şi căpşorul, să se asigure că stau la suprafaţă, s-a îndreptat spre o ieşire din heleşteu. Curând nişte mâini au ridicat copilul din braţele ei obosite. Hannah a ajuns la margine, rezemându-şi capul de pietriş, încercând să-şi tragă sufletul. L-a căutat îngrijorată din priviri pe copil, care fusese ridicat din apă şi bătut uşor pe spate. O cantitate de apă a ţâşnit din el, apoi, din fericire, micuţul a început să vomite şi a ţipat.

– Îţi mulţumesc, Doamne! Îţi mulţumesc mult, a şoptit Hannah.

– Hannah san, trebuie să ieşi din apă. O să răceşti. Aici. Ca prin vis, a auzit vocea Sakurei. Era amestecată cu a lui Yukiko şi a altor doamne care-i spuneau să se ridice, să meargă, să se acopere cu ceva. S-a supus automat cererii lor, apoi, după ce i-a mai aruncat o privire copilului, a fost dusă spre *o–furo*. Ultimul lucru pe care l-a auzit fost vocea lui Reiko:

– Cine se face răspunzător pentru asta?

Hannah s-a înfiorat, şi nu din cauza frigului.

Capitolul 27

Hannah stătea în cada cu apă fierbinte, cu dinţii clănţănind, chiar dacă apa era fierbinte.

Şocul nenorocirii care fusese foarte aproape să se întâmple se instalase şi corpul ei reacţionase predictibil.

– Al cui era copilul?

– Fiul lordului Kumashiro, Ichiro, s-a auzit vocea Sakurei prin toată încăperea de baie, chiar dacă nu vorbise tare.

– Dumnezeule, nu trebuia mai bine supravegheat?

– Aşa este. Sakura s-a întors. Am înţeles că problema a fost discutată.

– Discutată? Ce vrei să spui?

– Doamna care trebuia să aibă grijă de el va fi decapitată. Lady Reiko a cerut să facă chiar ea lucrul acesta, pentru că ea răspunde de întregul grup de doamne, dar lordul Kumashiro a refuzat să-i dea permisiunea.

– Decapitată? Hannah a înghiţit cu greu simţind cum fierea i se ridică

în gât. Nu e o pedeapsă prea grea? Şi de ce ar vrea o altă femeie s-o pună în aplicare? N-am auzit niciodată de aşa ceva.

– Ai mai gândi aşa dacă ar fi fiul tău?

– Nu ştiu, presupun că nu. Hannah recunoscu că, dacă ar fi avut un copil, l-ar fi protejat cu disperare. Dar ar fi ordonat moartea altcuiva pentru neglijenţă? Numai în cazul în care copilul ar fi murit, s-a gândit ea.

– Îţi mai este frig, Hannah san?

– Puţin, încep să mă încălzesc. Mulţumesc că m-ai ajutat aducându-mă aici atât de repede. Am cam înţepenit şi nu doar la corp.

– Este de înţeles. Păcat de chimono, totuşi.

– Nu se mai poate face nimic cu el?

– Mă tem că nu. Nu va mai fi la fel niciodată.

– Păcat. Şi nici nu am cui să-i rămân datoare dacă tot l-am distrus.

– Poate lordul Kumashiro îţi va dărui unul ca răsplată că i-ai salvat fiul?

– Poate. Hannah şi-a spus că nu are nevoie de asemenea răsplată, că-şi dorea cu totul altceva. Ceva ce nu va putea avea niciodată. A intrat mai adânc în apă şi a închis ochii. A rostit încet în engleză: Ce bine ar fi fost să nu fi ajuns aici!

***

În acea după-amiază, Hannah se afla în camera sa însoţită de doamnele din suita sa. Începuse să se obişnuiască să stea în genunchi pe podea. Genunchii ei nu mai protestau de fiecare dată şi nu simţea lipsa scaunelor şi a băncilor. Aici se găseau întotdeauna multe perne şi combinat cu covoraşele tatami moi, era confortabil.

Yukiko i-a adus un aranjament floral pe care l-a aşezat într-o firidă.

– Ikebana pe care ai realizat-o e încântătoare, i-a spus Hannah. M-aş dori să am îndemânarea ta, dar va trebui să mă rezum la desen. A luat o hârtie şi o bucată de cărbune şi a încercat să imortalizeze o imagine frumoasă. Femeia folosise doar bucăţele de crengi şi verdeaţă, aşezate asimetric într-un bol, alături de câteva flori frumoase. Era ceva sobru, dar pentru Hannah era liniştitor să le privească.

– Nu este vorba doar despre îndemânare, a răspuns Yukiko cu modestie. Respect nişte reguli pe care le-am învăţat în ani. Poate vrei să le înveţi?

– Da, te rog.

– Scopul este de a crea armonie într-o încăpere, a adăugat Sakura.

Vorbele ei i-au adus un zâmbet pe buze lui Hannah, amintindu-i de Hoji care mereu preamărea virtuţile a ceea ce numea *wa*.

Unde eşti acum, prietene? Probabil se afla încă la Edo cu Jacob şi Rydon. Oare le-a trimis cineva vreun mesaj să le spună că Hannah lipseşte, s-a întrebat ea. Şi, dacă a făcut-o, ce puteau face ei? Se îndoia că oamenii lordului Kumashiro lăsaseră urme care să conducă la ea. Europenii nu aveau cum s-o găsească. Singura ei salvare era să-l convingă pe lordul Kumashiro s-o trimită înapoi, dar deocamdată părea imposibil.

A oftat încercând să-şi alunge astfel de gânduri triste din minte.

S-a auzit o bătaie în paravan şi Yukiko s-a ridicat să răspundă. Imediat s-a înclinat foarte adânc, aproape de podea. Spre surprinderea ei, a intrat lady Reiko dându-i senzaţia că pluteşte uşor prin încăpere, urmată de o servitoare care ducea ceva învelit într-un material. Hannah s-a înclinat şi ea repede.

– Hannah san, i-a spus Reiko, făcând o mică plecăciune. Am venit să-ţi mulţumesc că ai salvat viaţa nepotului meu. Domo arigato gozaimashita. Îţi mulţumesc. Te rog să accepţi acest mic semn al recunoştinţei mele. I-a făcut un semn servitoarei să aducă acel ceva învelit în material, pe care tânăra l-a aşezat la picioarele lui Hannah. Chipul lui Reiko era o mască impasibilă şi Hannah n-a putut să citească nimic pe el. Era sigură totuşi că acesta era ultimul lucru cu care voia să aibă de-a face înalta doamnă. Hannah a făcut o plecăciune adâncă, atât cât a putut.

– Vă mulţumesc, mă simt onorată, dar nu este necesar. Am fost bucuroasă să fiu de ajutor.

– Cu toate acestea, va trebui să accepţi darul din partea mea şi a soţului surorii mele. Când a rostit ultimele cuvinte, a privit-o cu ochii mijiţi, iar Hannah a înghiţit cu putere. Era evident că lady Reiko ştia că-şi petrecuse timpul în compania lordului Kumashiro. Timp pe care acesta trebuia să-l petreacă în compania soţiei sale. Asta însemna că era de două ori mai greu pentru ea. Hannah a mai făcut o plecăciune.

– Sunteţi foarte amabilă. Vă mulţumesc.

Lady Reiko n-a mai spus nimic, s-a întors şi a plecat, în tăcere, aşa cum a şi venit. Toată lumea din încăpere a rămas în tăcere câteva momente, înainte de a-şi relua activitatea.

Trebuie să despachetezi darul, Hannah sama, a îndemnat-o Sakura. Mă întreb ce poate fi?

Hannah a privit câteva clipe legătura din faţa ei, înainte de a se apleca să desfacă nodul. Degetele îi funcţionau încet, nu se puteau coordona, dar în cele din urmă a reuşit să-l desfacă. Materialul în care era învelit s-a desfăcut dând la iveală un chimonou uluitor în nuanţe de stacojiu puternic, ornat cu fir de aur şi argint. Doamnele din încăpere au exclamat uluite, uitându-se la părul Hannei, apoi din nou la chimonou. Unele şi-au dus mâna la gură speriate.

Hannah le-a zâmbit.

– Oh, Hannah san, este un material foarte scump. Probabil costă o avere. Aşa multă broderie de aur peste tot... Biata Sakura nu mai înceta să-l laude, încercând cu mult curaj să se convingă şi să-şi convingă stăpâna că lady Reiko îi făcuse o mare onoare.

Hannah şi-a ridicat o mână în sus.

– Da, da, ştiu. E în ordine, Sakura. Îmi place. Un alt freamăt în rândul doamnelor. Îl voi purta cu mândrie.

Era evident că lady Reiko îi dăruise lui Hannah acest chimono, chiar dacă nu i se potrivea culoarea, dar era o îmbrăcăminte luxoasă.

Îl va purta pentru a-i arăta femeii că nu-i păsa dacă încercase s-o insulte sau nu şi să confirme că poate lady Reiko avea dreptate să fie supărată că lordul Kumashiro îşi neglijase sarcinile de soţ din cauza ei. Şi, de fapt, nu era nevoie de nicio mulţumire. Ea era fericită că-i salvase viaţa fiului lordului.

– Vă rog, ajutaţi-mă să-l îmbrac, le-a îndemnat pe celelalte. Vreau să-l port chiar acum.

– Chikusho! În numele tuturor zeilor, cu ce te-ai îmbrăcat? Au fost primele vorbe pe care i le-a adresat lordul Kumashiro când ea a intrat în acea seară în casa din grădină.

Hannah a fost fericită că, în sfârşit, fusese chemată din nou, dar reacţia lui la chimonoul cu care venise îmbrăcată a descumpănit-o.

Hannah i-a zâmbit.

– Nu ţi se pare frumos? a spus ea învârtindu-se în faţa lui. Lady Reiko a fost foarte amabilă să mi-l dăruiască, nu? Şi am înţeles că trebuie să-ţi mulţumesc şi ţie pentru el.

– Mie? Nu. Nu am nicio legătură cu asta. Crede-mă, este ultimul

chimonou din lume pe care ţi l-aş fi dăruit.

– De ce? S-a încruntat Hannah. Este o culoare şocantă, dar...

El şi-a ridicat mâna s-o oprească.

Nu are legătură cu culoarea. Ultima dată când am văzut acest chimonou era purtat de soţia mea.

Hannah a rămas fără cuvinte. I se dăruise un lucru folosit? Aşadar lady Reiko o desconsiderase de două ori, încercând să-i şi reamintească subtil că lordul era căsătorit.

Înţeleg, a spus nesigură pe sine, apoi şi-a ridicat bărbia ceva mai mult.

Mie îmi place oricum. Te deranjează foarte tare dacă-l păstrez?

El a ezitat, apoi a clătinat din cap.

– Nu, cred că nu. Atâta timp cât nu te simţi ofensată. Mintea femeii e complicată şi prefăcută, aşa mi-a spus tata, şi a avut dreptate. Apoi a zâmbit confuz. Dar niciuna n-o întrece pe a lui Reiko.

– Nu mă simt ofensată.

– Foarte bine, pentru că-ţi datorez atât de multe mulţumiri, mai multe decât pot exprima, pentru că ai salvat viaţa fiului meu. A făcut o plecăciune adâncă în faţa ei, iar Hannah a simţit cum ochii i se deschid neobişnuit de mult în faţa unei asemenea privelişti cu care nu era obişnuită. Domo arigato gozaimashita, Hannah san. A scos un pachet din mâneca chimonoului şi i l-a întins cu ambele mâini. Acesta sper că e un dar mai potrivit, prin care să-ţi pot mulţumi.

– Mulţumesc, dar nu este nevoie. S-a întâmplat să mă aflu acolo. Hannah a desfăcut pachetul şi a rămas fără grai văzând o oglindă elegantă din lac negru de Japonia. Mânerul şi dosul erau placate cu perle de sidef şi aur care formau împreună o imagine cu flori şi ramuri de cireş. Eu... este deja prea mult, *milord*. Nu avusese niciodată ceva nici pe jumătate atât de frumos şi era copleşită.

– Nimic nu este prea mult atunci când este vorba de viaţa fiului meu. I-a zâmbit din nou. Mă bucur că-ţi place. Acum, mâncăm? Apoi m-am gândit că ţi-ar plăcea să joci un joc cu mine. Simt nevoia să-mi mut gândurile de la ce s-ar fi putut întâmpla.

– Un joc? Bucuria provocată de darul lui neaşteptat s-a transformat în suspiciune. Oare îi dăruise oglinda ca s-o răsplătească şi pentru altceva? Dar teama ei s-a disipat când el i-a arătat o placă din preajma unei mese.

– Se numeşte go. L-ai jucat vreodată?

– Nu, dar mi-ar plăcea să-l învăţ. E greu? Hannah ştia câteva jocuri de acest gen şi nu se îngrijora fără rost. Era sigură că-l va stăpâni şi pe acesta.

– Asta depinde de cât de isteaţă eşti. Ochii lui sclipiră răutăcios. Vom vedea.

Go s-a dovedit un joc destul de simplu, jucat pe o tablă cu o reţea de linii. Jucătorii aveau de aşezat alternativ nişte pietricele albe sau negre, în funcţie de rândul fiecărui jucător, la intersecţia acelor linii. Scopul era să ajungi să controlezi o zonă mai mare din tablă decât adversarul.

– O piatră sau un grup de pietre este considerat a fi capturat dacă nu mai are intersecţii libere sau învecinate, i-a explicat lordul Kumashiro. Acest lucru se întâmplă când înconjori complet zona cu pietrele de culoarea ta. Apoi acestea vor fi îndepărtate de adversarul tău.

– Şi dacă le aşez la un loc, mă ajută să evit acest lucru? l-a întrebat Hannah.

– Exact, deşi este bine să le pui şi la distanţă, pentru a domina acele părţi ale tablei. Lordul Kumashiro i-a zâmbit. Poate ţi se pare simplu la început, dar curând vei vedea că ai nevoie de o strategie bună pentru a câştiga.

– Să încercăm. Sunt sigură că voi învăţa pe parcurs.

La început, el a învins-o cu uşurinţă, dar Hannah jucase şah seri de-a rândul cu fraţii săi şi începu să pună la cale strategii mai bune. Curând a câştigat teren şi a primit o înclinare admirativă din cap din partea lordului Kumashiro pentru o mutare inspirată.

– Ah, n-am anticipat mişcarea asta, a murmurat el. Excelent!

Lordul a cerut răcoritoare, şi o servitoare a adus o tavă cu delicatese miniaturale şi un vas mic de pământ cu pahare potrivite.

– Ai încercat vreodată sake? a întrebat-o el.

– Da, o dată sau de două ori. Da, mi s-a părut acceptabil, a minţit Hannah. De fapt, nu-i plăcuse băutura, i se păruse fadă şi cam uleioasă. Şi pentru că se servea fierbinte, lui Hannah nu i se părea că este la fel de reconfortantă ca un pahar de vin. Totuşi, se putea bea.

– Vrei să-ţi torn un pic?

Servitoarea dispăruse, astfel că Hannah s-a gândit că poate ea ar fi trebuit să facă oficiile de gazdă.

– Toarnă pentru amândoi, comandă el. Te va ajuta să gândeşti.

Hannah se îndoia extrem de tare de asta, dar a făcut cum i s-a spus. Ceştile de sake erau micuţe, conţineau doar câteva înghiţituri de băutură, astfel că a fost nevoită să toarne de câteva ori în timpul jocului. A pierdut şirul de câte ori a umplut ceştile şi după o vreme acel rachiu puternic de orez a început să-i circule prin vene relaxând-o.

I-a dezlegat şi limba, iar pe la jumătatea celui de-al doilea joc l-a întrebat pe lord fără să se gândească.

Nu se supără soţia ta că-ţi petreci timpul cu mine, *milord?*

Încruntat asupra tablei pe care trebuia să gândească mişcarea următoare, el şi-a ridicat privirea şi sprâncenele.

– Poftim? Nu am soţie.

– Scuze. Dar ai spus că acel chimonou..., iar lady Reiko este cumnata ta. Asta înseamnă că...

El a clătinat din cap.

– Da, este, dar sora ei, soţia mea, a murit cu un an în urmă. Hannah a observat cum trăsăturile lui se întunecă o clipă, dar a fost atât de scurtă, că ea n-a avut timp s-o interpreteze. Poate a fost regret sau tristeţe, dar dacă a fost aşa, a fost combinat cu altceva.

– Nu mă mir că ai fost şocat să mă vezi îmbrăcată cu chimonoul ei, *milord.* Îmi pare rău.

– Am crezut c-ai ştiut, dar, de fapt, nu contează. Hasuko l-a purtat o singură dată, ceea ce înseamnă că nu i-a plăcut. Este un chimono frumos, după cum ai spus, şi nu ştiu de ce n-a fost folosit, dar dacă ţi-a plăcut... a ridicat din umeri.

– Înţeleg.

Ea a tras aer adânc în piept. Era necăsătorit!

I s-a luat o piatră de pe inimă, dar gândul acesta a făcut-o să se ruşineze. N-ar fi trebuit să conteze pentru ea, chiar dacă lordul era necăsătorit, nu trebuia să fie vreo diferenţă pentru ea. Dar fusese! S-a simţit dintr-odată mai uşoară la gândul că el era liber. Cel puţin nu trebuia să se simtă vinovată că profita de timpul lui.

Când şi-a ridicat privirea, a observat că el o studia cu capul lăsat într-o parte, cu o lucire anume în priviri.

– M-ai considerat un ticălos care-şi ignoră soţia noapte de noapte. Poate chiar o ascunde undeva, departe de ochii lumii, şi se poartă rău cu ea?

– Nu, sigur că nu!

El a început să râdă satisfăcut.

– Da, aşa ai crezut. Pentru că am pus să fii răpită şi de aceea nu mă consideri o persoană onorabilă.

– Păi... eu... nu poţi nega c-ai comis o faptă reprobabilă, dar acum, că am ajuns să te cunosc mai bine, îmi dau seama că nu eşti un ticălos. Cel puţin aşa cred.

– Honto, neh? Adevărat? Hmm ţi-ai putea schimba convingerile într-o bună zi.

– Ce vrei să spui? Hannei nu-i prea plăcea turnura pe care o luase discuţia lor, dar era destul de ameţită din cauza băuturii şi nu era sigură că înţelegea prea bine.

El i-a zâmbit privind-o pieziş.

– Nu-ţi mai face probleme din cauza asta acum. Haide, e rândul tău să joci. A înclinat din cap în direcţia tablei, iar ea i-a urmărit privirea, oftând:

– Oh, m-ai bătut din nou! Chikusho! S-a lovit frustrată peste genunchi.

– Akai, un asemenea limbaj nu este potrivit pentru o doamnă! i-a reproşat el, dar era sigură că ieşirea ei îl amuzase. Dar, pentru că nu eşti familiarizată cu comportamentul nostru, te iert şi-ţi mai dau o şansă să câştigi. Eşti pregătită?

– Sigur. Aşteaptă, o să te surprind de data asta.

El începu să râdă.

Întotdeauna mă surprinzi, Akai. Asta îmi place cel mai mult la tine. Hannah şi-ar fi dorit să-l întrebe ce altceva îi mai place la ea, dar s-a gândit că era mai bine să nu afle.

Capitolul 28

A doua zi.Hannah i-a spus lui Yukiko san că ar vrea să-l viziteze pe băiat, şi să constate că nu are nicio problemă.

După ce se gândi o clipă, Yukiko încuviinţă:

– Nu văd de ce nu. Voi trimite pe cineva la lordul Kumashiro să întrebe dacă ai voie, ca să mă asigur.

O servitoare s-a întors imediat şi le-a spus că Hannah este binevenită, iar ea a pornit imediat însoţită doar de Yukiko.

– Ar fi bine să nu-l copleşim pe micuţ cu atâţia vizitatori, a spus femeia mai în vârstă. E foarte mic, nu vrem să-l speriem.

Hannah s-a întrebat dacă felul în care arăta ar putea să-l sperie pe micuţ, dar din ce ştia ea copiii acceptau pe oricine foarte uşor. Cei pe care-i cunoscuse fuseseră foarte curioşi şi totul li se părea interesant. Avea câţiva veri mai mici care abia aşteptau să vadă lucruri noi.

Micul urmaş al lordului Kumashiro avea propriile apartamente şi cele două femei au fost introduse într-o încăpere spaţioasă, însorită, cu mai multe perne, comparat cu restul camerelor. Printre ele se mişca un băieţaş dolofan, oprindu-se să ridice şi să verifice diferite obiecte: mingi de mătase, animale sculptate în lemn şi clopoţei lucraţi cu multă măiestrie. Hannah observă că băieţelul avea tot ce-i trebuia, mai puţin o mamă.

În încăpere se aflau două bone care nu-l slăbeau din ochi pe micuţ. Hannah îşi imagină că erau speriate să nu fie pedepsite, dacă i se mai întâmpla ceva rău copilului, după ce se întâmplase deja. Nu le putea învinui, dar copilului chiar nu i se putea întâmpla nimic rău într-o astfel de încăpere. Nici nu se putea răni în caz că ar fi căzut, pentru că acele covoraşe tatami erau foarte moi.

Hannah şi Yukiko le-au salutat pe bone, apoi Hannah s-a aşezat în genunchi să i se adreseze lui Ichiro.

– Salut, Ichiro san! Eu sunt Hannah, i-a spus ea zâmbindu-i, apoi a arătat spre pieptul său: eu sunt Hannah. Ha-nahh.

Apoi a rămas nemişcată, în timp ce copilul o privea cu ochii săi mari, serioşi. Ca şi cum s-ar fi gândit dacă să interacţioneze cu ea sau nu. În final s-a hotărât că a întrunit condiţiile, pentru că i-a întins mingea de mătase pe care o avea în mâini.

– E pentru mine? O, mulţumesc, i-a spus Hannah cu un zâmbet larg, luând mingea din mâinile lui. Apoi a aruncat-o în aer şi s-a prefăcut c-a scăpat-o. Oh! A luat o figură neajutorată şi a recuperat mingea. Ichiro a început să chicotească.

– Din nou? l-a întrebat zâmbindu-i. El a încuviinţat, astfel că ea a reluat jocul. De data asta el a râs tare, un gângurit minunat care părea că vine din adâncul fiinţei sale. Hannah s-a uitat la dădacele care o priveau intrigate când i s-a adresat la început lui Ichiro. Acum păreau mai relaxate, astfel c-a putut să se joace o vreme cu băiatul. Îi plăceau copii şi ştia că se va bucura de acest joc. Din fericire şi copilului i-a plăcut.

Taro s-a hotărât să petreacă mai mult timp cu fiul său după acel nefericit accident în heleşteu. Accidentul l-a marcat foarte tare. Fusese conştient şi până atunci că băiatul era foarte preţios pentru el, dar abia acum înţelesese cât de mult îl iubea pe Ichiro. Gândul că ar putea să-l lase curând la Edo fără să-l vadă săptămâni de-a rândul îl făcea să se simtă foarte frustrat, încât îi venea să lovească pe cineva. Totuşi, era ceva ce el nu putea să schimbe şi s-a gândit să profite la maximum de timpul pe care-l mai avea.

Tocmai îşi terminase micul dejun când i s-a spus de solicitarea lui Hannah.

– Fireşte. Are permisiunea mea.

Gândul că Hannah îi vizita fiul l-a făcut curios. Nu putea decât să se întrebe cum va reacţiona Ichiro şi de ce voise ea să-l vadă. S-a ridicat şi s-a decis. Va merge să vadă singur.

Pe când se îndrepta spre apartamentele fiului său l-a auzit râzând tare. A zâmbit. Îi plăcea acel sunet şi era întotdeauna fericit când reuşea să-l facă să râdă pe copil. Micul Ichiro era de obicei foarte serios şi râdea doar când se amuza cu adevărat. Taro era curios să vadă ce-l încântase atât de mult.

A deschis foarte puţin uşa de la camera de joacă, vrând să observe totul înainte de a intra. Ceea ce a văzut l-a făcut să tresară de uimire. Hannah stătea întinsă pe spate în mijlocul încăperii pe un teanc de perne. Îl ridica pe Ichiro în sus şi-n jos, într-un fel care, probabil îi producea durere în braţe, în timp ce băiatul îşi ridica mâinile ca o pasăre în zbor.

De fiecare dată când îl ridica, băiatul se îneca de râs.

Mo! a strigat Ichiro în clipa în care ea l-a lăsat în jos, ceea ce însemna că mai voia să fie ridicat o dată, după cum ştia Taro. Hannah i-a făcut pe plac.

Taro a observat că părul ei se desfăcuse, răsfirându-se pe umeri, dar ea părea să nu observe asta. Era o imagine ispititoare, senzuală într-un mod inconştient, ceea ce lui i-a provocat o scânteie de dorinţă, dar a preferat să nu insiste pe acest aspect în momentul acela. A observat felul în care interacţiona ea cu Ichiro. Era evident că şi ea se distra la fel cum se distra şi fiul său şi era uimit.

În mod evident, Hannah era făcută să fie mamă. Nu mai văzuse nicio femeie jucându-se cu atâta naturaleţe şi a realizat că-i place asta. Chiar foarte mult. La fel şi lui Ichiro, asta era evident.

Nu putea să nu compare acest comportament cu cel al lui Reiko, cu acea îngrijorare prefăcută, lipsită de căldură adevărată. Indiferent cât s-a străduit nu şi-a amintit niciun moment în care Reiko interacţionase cu adevărat cu copilul. Îl instruia doar într-un fel adecvat pentru copii mai mari, ceea ce, evident, copilul nu înţelegea.

Taro continua să privească uimit, când Hannah s-a ridicat şi a spus:

– Gata, am nevoie de o pauză. Ne jucăm mai târziu, da?

Totuşi, nu l-a abandonat pe Ichiro, ci l-a strâns la piept, apoi s-a aşezat cu el în poală. Copilul s-a rezemat de ea, bucurându-se de căldura şi îmbrăţişarea ei. Când ei i-a căzut o buclă de păr pe umăr, copilul a luat-o şi şi-a trecut-o peste mână, ca şi cum ar fi vrut să-şi păstreze noua prietenă.

Taro a văzut-o pe Hannah sărind ca arsă când Ichiro o trăgea de păr, dar ea nu i-a făcut observaţie, ci doar l-a strâns mai tare la piept. Văzându-şi astfel copilul în braţele femeii pe care a înţeles c-o dorea mai mult ca orice, Taro a înghiţit greu. Ceva s-a schimbat în sufletul său şi s-a lăsat cuprins de o senzaţie de căldură. Fiul său avea nevoie de mamă, iar el, de o soţie. Oare Ichiro făcuse alegerea în locul său?

– Ah, *lord* Kumashiro!

Hannah şi-a ridicat privirea văzându-le pe cele două bone care s-au aruncat la picioarele lui, odată cu Yukiko. A simţit că nu poate respira văzându-l şi inima ei a uitat să mai bată. El se afla în cadrul uşii, arătând grozav ca întotdeauna, dar Hannah n-a mai simţit teamă, ci dorinţă, atât de puternică, încât a trebuit să-şi muşte buzele.

– *Milord,* a spus ea înclinându-se cât de tare i-a permis faptul că avea copilul în braţe. S-a întrebat dacă era cumva supărat c-o găsise jucându-se cu copilul, dar spera că nu era aşa. Şi-a ţinut respiraţia, aşteptând să vadă ce va spune sau va face el, dar a observat imediat că nu era supărat.

– Bună dimineaţa! i-a spus Taro intrând, apoi aşezându-se lângă Hannah şi fiul său. Şi-a întins braţele, Ichiro a exclamat vesel şi a coborât din poala lui Hannah să se ducă la tatăl său. Taro l-a strâns la piept pentru un moment, apoi l-a ridicat în aer aşa cum făcuse ea, dar l-a şi aruncat în aer, apoi l-a prins din nou. Ichiro râdea şi mai tare.

– Aşadar ai venit să-mi vizitezi fiul, i-a spus lordul Kumashiro între două aruncări ale fiului său, cu o privire pe care ea n-a putut s-o desluşească.

– Da, sper că nu te deranjează. Am vrut să văd dacă e bine... îmi plac copiii.

– Asta se vedea cu ochiul liber. El i-a zâmbit, iar ea s-a mai relaxat puţin. Crezi c-ar trebui să-i ofer o nouă mamă?

Hannah a clipit des. Nu se aşteptase la o întrebare atât de directă şi nu ştia ce să răspundă.

– Eu... sigur asta trebuie să decizi singur, *milord.* Copilul este foarte bine îngrijit... dar desigur, fiecare copil are nevoie de o mamă.

– Aşa consider şi eu. Mă voi gândi la acest lucru.

El a schimbat brusc subiectul, concentrându-se asupra lui Ichiro în următoarea jumătate de oră.

– Cred că trebuie să mă întorc în apartamentul meu, a spus Hannah la un moment dat, dar el a clătinat din cap.

– Nu, rămâi, i-a ordonat el, iar ea a rămas, chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit s-o facă.

– Vrei să facem o plimbare în grădină, Hannah san?

Hannah nu ştia dacă era o invitaţie sau un ordin, dar a fost fericită să se conformeze, aşa că n-a mai contat. Era chiar speriată la gândul că tânjea să-şi petreacă mai mult timp în compania lui şi nu putea să-i reziste.

Au pornit pe o alee, plimbându-se însoţiţi de gărzile lui Kumashiro şi de Yukiko. Hannah a încercat să meargă câţiva paşi în urma lui, aşa cum trebuia, dar, ca şi la Hirado, el i-a făcut semn să i se alăture.

– Îţi place grădina mea? a întrebat-o.

– Firește. Cum să nu-mi placă? a zâmbit Hannah. E incredibil de

frumoasă, dar sunt sigură că ştii deja. Ea a râs. Te-ai fi speriat dacă ai fi văzut grădina din casa părinţilor mei, din Anglia. Grădina aceasta arată ca domeniul unui rege prin comparaţie. El a clătinat din cap.

– Şogunul are grădini şi mai mari.

– Dar tu o preferi pe aceasta? ghici Hannah.

– Da, pentru că este a mea şi înaintaşii mei i-au adus diverse îmbunătăţiri, de-a lungul timpului. Asta o face specială în ochii mei.

– Şi tu? Ai adăugat ceva? Îndrăzni ea să întrebe.

– Nu încă, dar mă gândesc la asta. Trebuie să fie ceva diferit, dar să se potrivească la ceea ce se află deja aici, de parcă ar fi fost aici dintotdeauna. Nu e chiar uşor.

– Poate îmi dai detalii despre grădinile din alte ţări? Ar putea fi idei noi.

– Aş fi încântată.

Ajunseseră într-o parte pe care doamnele o numeau zona armoniei. Era o secţiune pavată cu pietricele sau prundiş aranjat în diferite modele. Printre acestea se aflau bucăţi mari de stâncă, forme neobişnuite, frumoase, care adăugau calm imaginii. Hannah a putut înţelege acum de ce, privind peisajul, puteai atinge acel wa interior.

– Să ne aşezăm, a spus lordul Kumashiro şi i-a făcut semn unui servitor care ducea o pătură. El s-a aşezat cu picioarele încrucişate la marginea pietrişului, iar Hannah lângă el.

– Acum, învaţă-mă să scriu ca voi, străinii, te rog.

– Cum? Aici?

– Da, e un loc bun să exersezi. Uite. A scos un băţ mic de bambus din mâneca chimonoului şi a schiţat un kanji pe pietriş. Senseiul meu obişnuia să mă aducă aici când eram copil. Scuteam hârtia.

– Înţeleg. Hannah a luat băţul întins de el. Foarte bine, scrierea noastră este mult mai simplă ca a voastră, astfel ar trebui s-o înveţi repede. Există doar 26 de simboluri sau litere, cum le numim noi, fiecare reprezentând un sunet. Ele sunt...

El a început să înveţe rapid şi amândoi au devenit absorbiţi de lecţie. La un moment dat chiar, Hannah şi-a aşezat mâna pe mâna lui să-l ghideze în formarea unei litere mai complicate şi această mică atingere i-a produs un fior. L-a lăsat să treacă atât de repede cât a putut, dar nu înainte ca el să privească în ochii ei un moment.

– Hmm... faci progrese, i-a spus ea.

El a încuviinţat zâmbind.

– Ştiu.

Hannah a avut în clipa aceea sentimentul că vorbele lui aveau o semnificaţie ascunsă, dar nu şi-a permis în acea clipă să se gândească la asta. Probabil îşi imagina diverse. Nu exista un motiv pentru care el să simtă acea scânteie de atracţie care se aprinsese în inima ei la atingerea lui. Fără îndoială ea continua să fie o străină urâtă.

– Eşti căsătorită, Hannah san? a întrebat-o el brusc.

– Am fost, i-a răspuns Hannah muşcându-şi buzele, întrebându-se cum să-i explice împrejurările neobişnuite ale căsătoriei sale. Căsătoria se va anula. Soţul meu şi cu mine am căzut de acord că nu ne potrivim.

– Înţeleg. Aşadar vei fi o femeie liberă. Căsătoria s-a terminat.

– Da. Hannah nu a considerat că era cazul să-i spună că era mai complicat de-atât. Habar nu avea cum se rezolvau astfel de probleme în Japonia, dar în ceea ce o privea căsătoria ei era încheiată. Nu fusese de acord cu această căsătorie încă de la început şi avea în scris acceptul lui Rydon pentru anularea căsătoriei. Nu exista cale de întoarcere.

– Nu există nicio problemă de dezonoare aici. Căsătoriile nu sunt întotdeauna potrivite şi când apar neînţelegeri unul din soţi poate alege să-i pună capăt. Hannah nu ştia ce să spună. Probabil lordul Kumashiro n-ar fi înţeles că problema este altfel văzută în Anglia. Nu era sigură dacă alţi oameni o considerau vinovată pentru mariajul destrămat. Existau multe anulări ale căsătoriei din ce auzise ea, şi adesea părţile se recăsătoriseră. Nu că i-ar fi păsat. Doi ani se gândise că reputaţia îi era afectată total şi chiar dacă Jacob încercase să remedieze asta, nu reuşise. Indiferent ce ar fi făcut ea acum depăşise situaţia şi cine ştie ce-i rezerva viitorul? Nu ştia nici dacă va mai părăsi locul acesta sau dacă se va întoarce în Anglia.

Zgomotul unor paşi care se apropiau îi întrerupse gândurile şi îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Hannah zări un om foarte bătrân care venea pe alee încet, ajutându-se de un baston. Era complet chel, faţa şi capul îi erau arse de soare şi avea o barbă ca de ţap care-i flutura în vânt.

– Yanagihara san. Lordul Kumashiro s-a ridicat şi a făcut o plecăciune plină de curtoazie, la care s-a răspuns în acelaşi mod de către sensei, în măsura în care îi permitea sănătatea. Ce te aduce aici, în această după-amiază? Am vorbit despre tine ceva mai înainte, despre cum mă aduceai aici când eram mic.

– Aşa este, *milord,* a confirmat Yanagihara zâmbind, arătându-şi gingiile goale, fără dinţi. Vremuri fericite.

– Ea este *lady* Hannah, a spus lordul Kumashiro. Hannah s-a ridicat şi i-a făcut o plecăciune. Astăzi ea este profesoara mea. Învăţ *kana* străine.

– Oh! Sună interesant. E o plăcere să vă cunosc, în sfârşit, Hannah san, i-a spus Yanagihara, apoi s-a îndreptat de spate cât a putut, studiindo cu privirea sa ageră.

– Şi eu mă bucur să vă cunosc! Am auzit multe despre dumneavoastră. Hannah a ezitat, nefiind sigură dacă ar fi fost politicos să-l întrebe ce viziuni avusese despre ea.

El a încuviinţat, ca şi cum ar fi înţeles oricum.

– Lordul Kumashiro v-a spus, aşa-i? Dacă aşa este, am prevăzut sosirea dumitale, dar n-am ştiut că vei fi o doamnă atât de graţioasă.

– Chiar aţi crezut că sunt o ameninţare? zise Hannah continuând să râdă, neputând să se controleze. Regret, dar acum cred că aţi constatat singur cât este de ridicol!

Yanagihara a râs şi el.

– Da, dar sunt mai multe feluri de ameninţări. Unele pot veni din interior. El s-a uitat la lordul Kumashiro şi Hannah l-a observat pe acesta ridicând din sprâncene a mirare. Yanagihara a revenit cu privirea la Hannah.

– Da, ai dreptate, nu poţi fi o ameninţare, în niciun fel.

Hannah nu era sigură dacă şi-a imaginat asta, dar i s-a părut că simte cum lordul Kumashiro s-a relaxat.

– Aşadar crezi că ea... a întrebat el misterios.

– Da, a răspuns Yanagihara, cu o voce fermă. Da, cred. Da, e soarta ta.

Hannah a trecut cu privirea de la unul la altul şi-napoi.

– Ce este? a întrebat ea nedumerită de turnura pe care o luase conversaţia.

– Continuăm lecţia, i-a răspuns lordul Kumashiro calm. Rămâi cu noi, sensei?

– Nu, mulţumesc, oasele mele bătrâne preferă confortul camerei şi al pernelor. Dar mi-aş dori foarte mult să stăm de vorbă altă dată, lady Hannah. Poate vei avea amabilitatea să-mi faci o vizită într-una dintre zilele în care mă simt mai bine? Îţi trimit eu un mesaj.

– Aş fi onorată.

– Bine, bine. Vă las să vă continuaţi lecţia. Rămas-bun!

Au urmărit în tăcere cum pleacă Yanagihara. Apoi Hannah s-a întors spre lordul Kumashiro.

– Continuăm? a spus ea.

– Poate mai târziu, i-a răspuns el. Din nou ea a avut sentimentul că vorbele lui transmiteau un sens diferit de ceea ce auzise. El a privit-o, apoi un zâmbet abia schiţat a făcut să-i apară gropiţe, iar căldura emanată de privirea lui a făcut-o să se întoarcă, să nu se vadă că roşise.

– Ne vedem diseară, Hannah san, a adăugat el.

Lecţia luase sfârşit, el s-a ridicat, iar Hannah l-a urmat la castel fără o vorbă, cu gândurile tulburate. Avea sentimentul că se schimbase ceva între ei în această după-amiază, în bine sau în rău, nu ştia. Dar Dumnezeu ştia că abia aştepta să-l revadă.

Capitolul 29

În seara aceea, la scurt timp după lăsarea întunericului, una din doamne a venit să-i spună că este aşteptată în sala de baie.

La *o-furo?* Hannah a clipit des şi a simţit cum roşeşte. Acum? Asta putea să însemne un singur lucru, dar nu se simţea încă pregătită.

Dar nu conta dacă era pregătită sau nu, nu avea de ales şi nu avea unde fugi. Putea să-şi accepte soarta sau să lupte împotriva ei, dar orice ar fi făcut el urma să aibă cuvântul final.

Da, Hannah san. Servitoarea a făcut o plecăciune şi a aşteptat.

Hannah a înghiţit cu putere şi a pornit după servitoare fără alte întrebări.

Ce mai conta? s-a întrebat. Oricum ar fi privit situaţia, era o femeie înfrântă. Iar, dacă era onestă cu sine, nici nu voia să lupte împotriva acestei situaţii. Lordul Kumashiro nu era nici Rydon, nici Hesketh. Acest bărbat nu-i repugna în niciun fel, iar acum, că primul şoc al invitaţiilor lui trecuse, a fost înlocuit de un val de exaltare care îi cuprindea încet tot spatele. Avea răspunsul.

Îl dorea.

Era conştientă că trebuia să lupte împotriva atracţiei pe care o simţea faţă de el. Nu putea să iasă nimic bun din asta. Dacă-l lăsa să facă dragoste cu ea, era o greşeală. Un păcat. Nu erau căsătoriţi şi nici nu vor fi vreodată. Iar în ochii Bisericii şi ai legii engleze, ea era încă soţia lui Rydon. Chiar dacă ar fi fost liberă, lordul Kumashiro nu i-ar putea promite nimic, în afară de ce se petrecea aici şi acum. Iar ei nu-i era de-ajuns.

Atunci de ce era atât de tentată de el? *Eşti irevocabil compromisă,* îi spunea o voce subţire care-i răsuna în cap. Era adevărat. Era departe de Rydon şi de fratele ei de săptămâni întregi, iar ei probabil îşi imaginau ce e mai rău. Şi-atunci, de ce să nu lase lucrurile să meargă de la sine? Fusese răpită de ceea ce ei ar fi numit barbari şi onoarea ei, aşa cum era, va fi şi mai pătată dacă se va petrece ceva între ea şi lordul Kumashiro în această seară. Şi ţi se va anula căsătoria cu Rydon, în orice caz, a continuat vocea.

Şi atunci, de ce să nu cedeze? A continuat să meargă pe alee.

Casa de baie părea o feerie în lumina atâtor lampioane de grădină. Aburul ieşea printr-un geam mic şi plutea în aer ca o ceaţă fină într-o dimineaţă de vară. Era o noapte tihnită, chiar dacă de la distanţă se auzeau muzică şi râsete. Veneau de departe şi o făceau să se simtă ca de pe altă lume.

Servitoarea i-a deschis uşa de la sala de baie şi Hannah a intrat. A auzit cum se închide uşa în urma sa şi s-a întors să-i mulţumească servitoarei, dar femeia ieşise. Hannah rămăsese singură în semiîntunericul sălii de baie, unde se afla doar o mică luminiţă. Locul părea părăsit şi a făcut un pas şovăitor înainte. Era o linişte totală, se auzea doar cum picură apa provenită din condensare pe podea, pe măsură ce grinzile n-o mai puteau suporta.

Alo! E cineva aici?

A intrat cineva încet pe o uşă îndepărtată, care ducea la izvorul fierbinte, iar Hannah a simţit că i se taie răsuflarea.

Era lordul Kumashiro, cu un prosop mic legat în jurul taliei. Moţul din vârful capului, de obicei atât de îngrijit, era desfăcut acum, iar pletele îi atârnau pe umeri, lucioase şi drepte. Pielea îi strălucea în lumină, muşchii îi erau reliefaţi de umbrele care cădeau pe el. Hannah a deschis ochii mari.

El era atrăgător, cu un trup ferm, ca al unui animal bine antrenat. Corpul ei a fost străbătut de un fior de teamă, dar în acelaşi timp era fascinată şi nu-şi putea lua ochii de la el. Îi amintea de un prădător, o pisică ce abia aştepta să se arunce asupra prăzii. Iar prada era ea, nu avea nicio îndoială. A făcut paşi în spate spre siguranţa uşii.

El a intrat mai adânc în încăpere şi a privit-o pe sub pleoape.

– Te temi de mine, akai? a întrebat-o pe un ton obişnuit.

– Eu... nu... Hannah a mai făcut un pas înapoi când el s-a apropiat, dar faptele îi contraziceau vorbele.

– Nu e nevoie. Nu te voi răni. Îţi promit că-ţi voi oferi doar plăcere. A întins o mână şi a luat-o cu blândeţe de bărbie, încât a fost forţată să-l privească în ochi.

– Plăcere? Hannah era prinsă în privirea lui, împotriva voinţei sale. Nu i-a înregistrat vorbele la început.

– Făcând dragoste, a lămurit-o el.

– Oh! Ea şi-a întors capul, teama explodând în interiorul ei, făcându-i picioarele să tremure.

El i-a întors faţa spre el din nou, ţinând-o cu blândeţe de bărbie. Vedea că el se încruntase.

– Ce se întâmplă? Mi-ai spus c-ai fost măritată.

– Mda... dar... Hannah a simţit cum sângele i se urcă în obraji. Cum putea să-i explice despre noaptea nunţii ei? De teama cumplită resimţită? Poate o va considera laşă că nu şi-a făcut datoria de soţie. Şi ar fi avut dreptate.

Acum el nu mai părea atât de crunt şi i-a zâmbit încurajator.

– A, înţeleg. Te temi că nu te voi dori pentru că ai fost a altui bărbat? Ei bine, poţi sta liniştită, asta nu contează pentru mine.

Hannah nu ştia ce să spună. Lordul Kumashiro nu va înţelege dacă i-ar explica şi s-a întrebat dacă explicaţia ar fi de folos. Părea deja hotărât şi nimic din ce i-ar putea spune nu l-ar opri. Şi nici nu voia cu adevărat s-o facă. În pofida acelei senzaţii de teamă o parte din ea era dornică şi curioasă să afle cum ar fi să facă dragoste cu el.

Nu, Hannah, nu va merge. Va trebui să rămâi fermă pe poziţii, îi dicta conştiinţa. Dacă îi spui că nu vrei, poate nu te va atinge. Dar trupul ei ignora acea voce interioară. Avea alte idei.

Fiind atât de aproape de pieptul lui puternic, a simţit o dorinţă

aproape irezistibilă să-l atingă. Era atât de bine clădit. Avea pielea foarte moale, dar muşchii îi erau foarte puternici, de luptător, iar părul... o, cum tânjea să-şi treacă degetele prin el.... A întors spatele tentaţiei, încercând să lupte cu impulsul.

– De ce eu? a întrebat cu o voce care era mai mult o şoaptă chinuită.

– Pentru că te doresc, i-a spus el simplu.

Hannah s-a întors să-l privească. A observat că era serios. Nu o dorea doar pentru că era disponibilă sau pentru că era o noutate, o nouă soţie pe care s-o facă să se supună, aşa cum ar fi făcut Hesketh. Lordul Kumashiro o dorea pe ea, Hannah, în mod special. De data asta o lăsase să întrevadă care-i sunt sentimentele pe care acum i le citea în priviri. Era un imbold puternic, seducător. Ea a oftat. Era obligată să-i vorbească lordului Kumashiro despre căsătoria ei, care fusese un simulacru şi care nu se consumase. Trebuia să-i mai spună că se temea să facă dragoste. Dar cum să-i facă această confesiune unui bărbat care punea curajul mai presus de orice? Pentru el a te teme era echivalent cu a-ţi pierde reputaţia.

– De fapt... nu mi-a plăcut deloc, s-a confesat în final, încercând să ia un aer nonşalant, chiar dacă nu era sigură că va reuşi. S-a smuls de lângă el, adunându-şi braţele la piept, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură, într-un gest protector. Partea cu dragostea... vreau să spun... a fost groaznică.

– Înţeleg. Soţul tău n-a fost tandru?

Hannah a schiţat un zâmbet trist.

– Nu. Sigur nu! Apoi şi-a ridicat privirea sfidător. A încercat o singură dată şi i-am spus că, dacă mai face gestul acesta, îl omor. S-a hotărât să nu-i spună că Rydon n-a apucat să încheie ce a început. I se părea irelevant.

Lordul Kumashiro i-a zâmbit şi ca întotdeauna gropiţele din obrajii lui au avut efect asupra ei. S-a relaxat vizibil.

– Va fi mai bine cu mine, akai.

Hannah stătea cu ochii în jos, încă neconvinsă.

– Nu-ţi voi face rău. Îţi promit că, dacă vei avea încredere în mine, de data asta va fi altfel. O să-ţi placă, jur!

În inima lui Hannah se dădea o luptă. Să îndrăznească să-l creadă?

A făcut greşeala să-l privească în ochi. Ochii lui i-au spus să aibă încredere în el şi s-a simţit atrasă, manipulată de nişte fire invizibile. El nu mai era acel feudal aprig, ci un bărbat inteligent, fascinant, pe care ea

îl intuise în timpul acelor discuţii ale lor din fiecare seară. Putea să aibă încredere în el? Voia să se lase atinsă de el? Răspunsul era clar afirmativ.

Dar dacă refuza? Va încerca s-o forţeze, aşa cum făcuseră ceilalţi? Cumva, nu credea că va fi aşa. El era mult mai subtil.

A făcut un pas înainte, lui i-a reapărut zâmbetul care i-a făcut sângele să-i circule mai repede. Totuşi, a aşteptat, iar ea a mai făcut un pas spre el, astfel că acum se aflau la câţiva centimetri distanţă. Ea şi-a închis ochii, şovăind. El părea că aşteaptă permisiunea ei pentru a o atinge, dar această permisiune îi cerea mult curaj. Era împotriva a orice ştia ea că este bine.

Dacă-l lăsa pe lordul Kumashiro să facă ce dorea, acest lucru ar transforma-o într-o femeie păcătoasă, în cel mai rău caz, într-o adulterină. A tras aer adânc în piept şi a mai făcut un pas înainte.

Aşa e mai bine, a murmurat el cu o voce calmă, de parcă ar fi intuit frământarea ei interioară şi ar fi voit s-o ajute să scape din ea. Era un luptător îndârjit care respecta curajul, dar ea se îndoia că va afla vreodată cât curaj i-a trebuit ei să facă aceşti paşi spre el.

El i-a mângâiat obrajii, nasul, ochii şi gura. Degetele lui i-au conturat linia buzelor. Când ea le-a întredeschis să respire, el i-a strecurat un deget cu mişcări tandre. A simţit o senzaţie stranie şi s-a aplecat spre el, obrazul ei gol atingându-i pieptul gol, neted şi fără păr. El a continuat să-i mângâie părul roşu şi gâtul în tăcere până când şi cea mai ascunsă temere a ei a cedat. Atunci a tras-o la pieptul său.

– Akai, a murmurat el.

Căldura trupului lui a pătruns prin chimonoul ei şi a făcut-o să se crispeze. Mâinile lui au început să-i cutreiere spatele în sus şi-n jos ca şi cum ar fi mângâiat un animal speriat şi asta a avut efect. Când a simţit că devine moale în braţele sale, el i-a spus:

– Vino, lasă-mă să te spăl.

– Poftim? S-a eliberat din braţele lui şi şi-a ridicat speriată privirea spre el.

– Dar, *lord* Kumashiro...

– Spune-mi, Taro, te rog, când suntem singuri. A luat-o de mână s-o conducă spre un scaun. Înainte ca ea să poată scoate o vorbă, i-a desfăcut cordonul, i-a lăsat chimonoul pe umeri, expunându-i pielea albă.

– Nu... Taro, a protestat ea, dar el a redus-o la tăcere ca pe un copil şi a strâns-o la pieptul său. În acelaşi timp, i-a scos chimonoul şi l-a lăsat

să cadă pe podea. Ei i s-au înmuiat genunchii şi s-a lăsat aşezată pe scaun, acoperindu-şi sânii cu mâinile. Era singură cu un bărbat şi goală. Nu se simţise niciodată atât de expusă, de vulnerabilă. Nici atât de torturată. În orice clipă el putea face vreun comentariu cu privire la felul în care arăta corpul ei, iar ea va fi complet umilită. Dar el n-a spus nimic.

A continuat s-o uimească, înlăturându-şi prosopul cu care venise acoperit, rămânând gol ca şi ea. Nu mai văzuse un bărbat gol înainte şi îl privea stupefiată. Pe moment a uitat de propria jenă. L-a auzit chicotind parcă de la distanţă, apoi el a luat o găleată şi un prosop şi a început s-o spele pe spate.

– Pot să mă spăl singură, a protestat ea cu jumătate de gură, dar el a clătinat din cap. Eu te spăl acum, apoi mă speli tu. A continuat cu mişcări lente, domoale şi i-a îndepărtat braţele pentru a-i spăla partea din faţă. Hannah a strâns din dinţi şi a închis ochii, dar el încă nu-i spusese că nu-i place cum arată. Nu s-a oprit până ce n-a spălat-o toată.

– E rândul tău. I-a spus el punându-i prosopul în mâna moale.

Hannah s-a ridicat cu picioarele tremurându-i, iar el a ocupat locul ei pe scaun. După ce i-a privit spatele un moment, ea a început, ca în transă să-l spele. *Nu poate fi adevărat,* s-a gândit ea, dar pielea lui părea foarte reală sub mâinile ei. După o vreme, a constatat că îi făcea plăcere să-l atingă. Netedă şi de culoarea măslinei i se părea că pielea lui o hipnotizează. Nemaipomenită. Şi atât de caldă... şi-a ridicat privirea şi l-a văzut zâmbindu-i peste umăr, cu ochii lucind în lumină.

– Nu e chiar aşa de rău, nu? Nu sunt nici bătrân, nici ridat, nu-ţi produc dezgust.

– O, nu! Eşti foarte bine făcut. Era adevărul, de fapt.

– Soţul tău? Era la fel?

Hannah clipi încurcată.

– Nu ştiu. Era întuneric şi cred că avea majoritatea hainelor pe el.

Taro a clătinat din cap de parcă i-ar fi considerat nebuni pe străini, dar n-a comentat. S-a ridicat şi s-a întors ca s-o strângă la piept. Hannah a tresărit nervoasă.

– Relaxează-te, i-a şoptit el, adunându-i tot părul pe un singur umăr înainte de a se apleca s-o sărute pe gât. Buzele lui au ajuns sub urechea ei, în timp ce mâinile i-au mângâiat pântecele plat, curba sânilor. Spre uimirea sa Hannah a constatat că îi plăceau acele senzaţii ciudate care îi traversau trupul.

– Cred că voi scrie un haiku mâine în onoarea gâtului tău, a murmurat el cu glas încărcat de dorinţă. E minunat, atât de lung, ca gâtul unui tsuru, un cocor frumos. Hannah auzise de frumoasele poeme despre care vorbea el, dar încă nu ajunsese să le înţeleagă. Pentru ea, poezia însemna rimă, nu nişte cuvinte la întâmplare, care să alcătuiască un număr de silabe. Ideea că bărbatul din faţa ei intenţiona să scrie un poem în onoarea unei părţi a corpului ei era onorantă. Dar de ce alesese chiar gâtul, asta nu înţelegea.

I-a simţit bărbăţia cum îi arde spatele. Simţea cum o împinge, ca pentru a-i aminti de ceea ce va urma, dar când mâinile lui au coborât spre pântecele ei şi spre acea zonă despre care prefera să nu vorbească, şi-a uitat temerile şi a gemut de plăcere. El ştia cu adevărat cum să facă să pară minunat, iar când a ridicat-o pe o banchetă de la perete, ea n-a protestat.

Taro a continuat s-o mângâie, mai plin de dorinţă. Ea s-a pierdut în acele trăiri arzătoare create de el şi nici măcar n-a clipit când el şi-a găsit poziţia preferată, deasupra ei.

– Akai, a şoptit din nou folosind cuvântul ca să-şi exprime dragostea şi mângâierea.

Ea era atât de concentrată asupra plăcerii provocate de el cu degetele, încât nici n-a observat că el le-a înlocuit cu altă parte a trupului său, până când n-a simţit o durere ascuţită. Dar în momentul acela nu-i mai păsa şi nu voia decât să lase noile senzaţii s-o poarte într-o furtună. Din momentul acela n-a mai avut scăpare până când lumea ei a explodat în mii de bucăţi şi ea a ţipat agăţându-se de el, de parcă ar fi fost singura stâncă dintr-o mare agitată. A fost cea mai minunată experienţă din viaţa sa.

Hannah n-a mai avut gânduri coerente o vreme, dar Taro n-a lăsat-o să se gândească la ce s-a întâmplat. A ridicat-o şi a dus-o în acea parte a băii unde din pământ ţâşneau nişte izvoare fierbinţi. A lăsat-o jos şi, împreună, ţinându-se de mână, au intrat în apă, puţin câte puţin, până doar capetele le-au rămas afară. Aburul se ridica în jurul lor în linişte, învăluindu-i într-o lume umedă, de vis. Taro s-a ridicat pe marginea bazinului, şi a ridicat-o şi pe ea în poală. S-a cuibărit la pieptul lui, simţind ca pe ceva firesc să fie atât de aproape de el. Toată jena îi dispăruse pe moment. Nu mai fusese niciodată atât de apropiată de vreo altă fiinţă, era un sentiment de care trebuia să se bucure.

– De ce m-ai minţit? a întrebat-o Taro, chiar dacă nu părea supărat. Ai fost neatinsă.

– Am auzit că virginele sunt mai căutate şi n-am vrut să-ţi mărturisesc,

atâta timp cât exista o şansă să te răzgândeşti. Hannah ştia că e o minciună, dar nu putea să-i spună adevărul.

– Înţeleg. Dar ce s-a întâmplat cu soţul tău?

– A încercat să se culce cu mine, dar era beat şi n-a reuşit. După asta, m-am ferit de el.

– Şi-acum te mai temi să faci dragoste?

– Eu nu... Ea a început să clatine din cap, nevrând ca el să afle cât îi fusese de teamă, dar Taro i-a lipit un deget de buze.

– Să nu mă mai minţi. Ai un chip foarte expresiv şi ţi se citeşte tot pe faţă. Acum înţeleg că nu de mine îţi era teamă, ci de a fi cu un bărbat, oricare ar fi fost acela. Era firesc în acea situaţie, dar de mine nu vreau să-ţi fie teamă.

– Nu-mi este.

– Bine.

Hannah s-a relaxat la pieptul lui. Taro îi spusese adevărul, îi provocase plăcere. Chiar dacă era un luptător barbar, o tratase mai bine ca orice soţ din societatea civilizată sau ca logodnicul ei. Ce va face acum? Pe moment, a preferat să nu se gândească la asta. Acum, aici era tot ce conta. Când Taro a început s-o mângâie din nou cu mişcări mai lente, s-a întors spre el dornică.

Au făcut dragoste la marginea apei şi ea i s-a dăruit fără rezerve de data asta. A fost chiar mai bine ca prima dată, pentru că a îndrăznit şi ea să-l atingă, chiar dacă ezitând la început. El a încurajat-o până când şi-a abandonat timiditatea, lăsându-şi mâinile să-i cutreiere nestingherite trupul. A descoperit că voia să simtă fiecare parte a trupului lui, ca o oarbă care memorează trăsăturile fără a le vedea. Trupul lui i s-a întipărit curând în minte.

Au rămas în casa de baie aproape toată noaptea, dormind, făcând dragoste. El n-a rostit cuvinte de dragoste, dar a venerat-o cu trupul său, spunându-i cât este de frumoasă.

– Aşa crezi? l-a întrebat ea, neavând curaj să-l creadă.

El a înclinat din cap convins de ce-i spunea.

– Da, te consider perfectă.

Din nou a văzut în ochii lui că era sincer şi, chiar dacă s-a minunat că aşa ceva este posibil, l-a crezut. A lăsat deoparte orice gânduri de viitor. Era de-ajuns să trăiască momentul şi era mulţumită.

Capitolul 30

Hannah s-a întors în camera sa în zori şi a căzut într-un somn profund, lipsit de vise. Când în cele din urmă s-a trezit, a găsit-o pe Sakura stând într-un colţ al camerei aşteptând s-o servească.

– O, îmi pare rău. Am dormit prea mult? Hannah s-a frecat la ochi întinzându-şi muşchii care o dureau.

– Nu. Dar probabil ţi-e foame de acum. Voi comanda ceva de mâncare pentru tine.

– Mulţumesc. De fapt, Hannah era flămândă şi a închis ochii ca să viseze la ceva de mâncare, mâncare englezească: pâine, brânză, carne prăjită şi unt, mult unt. A oftat. Cu câtva timp în urmă întrebase dacă poate mânca nişte carne prăjită de porc şi chiar se oferise s-o pregătească singură. Doamnele care erau în suită i-au spus că va trebui să aştepte până ce lordul Kumashiro se va duce la vânătoare, că ar putea fi organizată una, dar asta a fost tot. Până în momentul acesta se bazase doar pe orez, peşte, murături şi uneori pui, ca oricine altcineva, şi începuse să se obişnuiască cu această mâncare. Doar ocazional tânjea după ceva mai substanţial.

A mâncat tot ce i-a adus Sakura şi s-a ridicat, simţindu-se mai vie ca oricând, chiar dacă unii din muşchii ei protestau. Era conştientă că ar fi trebuit să se simtă vinovată de cele întâmplate noaptea precedentă, dar nu putea regreta nimic. Nicio clipă. Dacă n-ar fi avut această experienţă, n-ar fi aflat ce înseamnă să faci dragoste şi s-ar fi temut toată viaţa. A schiţat un zâmbet. Taro o vindecase definitiv de această teamă.

Abia acum înţelegea acele versete din Biblie care se refereau la păcat şi la ispită. Despre asta vorbea Cartea Sfântă. Înţelegea că putea rezista extrem de greu regulilor impuse de aceasta, odată ce ştia despre ce era vorba. Totuşi, nu fusese aşa cu Rydon şi se îndoia că va fi vreodată. A clătinat din cap. Rydon fusese un nerod ignorant şi nu voia să-l mai vadă niciodată. Nici pe Ezechiel Hesketh, care fusese la fel de ignorant sau poate doar egoist. Niciunuia nu-i păsase de dorinţele ei.

– Ai petrecut o seară plăcută, Hannah san? a îndrăznit s-o întrebe mica ei servitoare.

Hannah a simţit cum roşeşte şi a evitat s-o privească.

– Da, foarte plăcută, mulţumesc. Acum aş vrea să mă îmbrac, te rog.

– Desigur. Sakura s-a dus în camera alăturată de unde a revenit cu ceva pe braţ. Era un chimono pe care l-a ridicat pentru a fi văzut de Hannah.

– Lordul Kumashiro ţi l-a trimis în dar dimineaţă. Probabil a fost foarte mulţumit, e un dar scump, nu?

Aşa era. Mătase gri, perle strălucitoare, broderie cu fir de argint, cel mai frumos obiect de îmbrăcăminte pe care-l văzuse vreodată.

– O, Dumnezeule! Era însoţit de un obi alb-argintiu, care făcea ca acest ansamblu să fie perfect, şi l-a îmbrăcat cu ajutorul Sakurei. S-a întors spre ea.

– Cum arăt?

– Minunat, stăpână, minunat!

Hannah a început să râdă. Nu, ea nu va fi frumoasă niciodată, dar cu siguranţă se simţea ca o prinţesă în hainele acestea. Taro fusese foarte bun cu ea să i le trimită. Gândul la el a făcut-o să zâmbească din nou şi s-a simţit tulburată. S-a întrebat dacă-l va revedea seara. Doar nu se plictisise de ea după o singură seară?

S-a gândit şi la faptul că, dacă se va plictisi de ea, Taro o va trimite înapoi la Hirado. Şi-a dat seama că nu-şi dorea deloc acest lucru şi a sperat din toată inima că el o va mai ţine o vreme. Nu voia să plece de aici. Cel puţin nu deocamdată.

A îmbrăcat chimonoul simţind mătasea netedă, până când a dat de altceva. O rolă mică de pergament a căzut din manşeta voluminoasă. Când a scos-o, a descoperit că purta sigiliul lui Taro.

– Ce este asta, Sakura? i-a întins-o fetei care a desfăcut-o şi a început să citească un kanji frumos.

– Este un haiku, Hannah san, despre gâtul graţios al unei doamne. Sakura i-a citit poemul cu voce tare. Hannah a simţit o văpaie în suflet la gândul că el îşi amintise ce-i promisese. Când servitoarea a terminat, Hannah a pus darul într-un mic sipet la păstrare. Îl va păstra întotdeauna ca pe o comoară.

Taro a chemat-o imediat ce s-a lăsat seara. Când a văzut-o îmbrăcată în chimonoul cel nou, a înclinat din cap în semn de aprobare.

– O, da, e mult mai bine. Acum poţi arunca acel chimono îngrozitor imediat. În colţurile ochilor i-au apărut mici încreţituri şi a tachinat-o din priviri.

– Nu, nu-l voi arunca. Ştii cât de mult îmi place, chiar dacă are acea culoare.

El a clătinat din cap.

Yanagihara a avut dreptate, nu le voi înţelege niciodată pe femei.

Ea a zâmbit şi i-a luat mâna în palmele sale, ducând-o în dreptul inimii.

– Nu, nu este aşa de greu, dar îţi mulţumesc pentru acest chimono, e superb. Îl voi purta adesea. Îţi mulţumesc şi pentru poem.

– Atâta vreme cât eşti fericită, nu-mi pasă cu ce te îmbraci. De fapt, te prefer fără haine. Ochii lui îi spuneau că acesta era adevărul.

Hannah a simţit că încep să-i ardă obrajii şi şi-a ridicat ochii spre el, simţind că nu are aer.

– Adevărat?

– Aşa este. Vino aici, Akai. A tras-o aproape de el şi de data asta Hannah n-a ezitat. Se simţea atât de bine, de parcă aici era locul ei, în îmbrăţişarea lui. El a început să-i mângâie ceafa provocându-i fiori pe spate şi în stomac.

– Vrei să mâncăm sau...?

– Poate mai târziu, a şoptit ea rezemându-se de el. Şi pentru că el a chicotit, a înţeles că nici lui nu-i era foame.

Taro a privit-o pe femeia frumoasă care-i dormea în braţe şi nu s-a putut abţine să-i mângâie obrajii albi ca de mătase şi părul frumos. Buclele lungi atârnau peste el, prinzându-l în tentaculele lor roşii, aşa cum prevestise Yanajihara san cu mult timp în urmă. Totuşi, lui Taro nu-i păsa. De fapt, el se bucura de ceea ce simţea şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi vâre degetele în acea masă de păr roşcată. El a zâmbit în semiîntuneric la gândul că poate bătrânul nu-şi imaginase o astfel de capcană.

Ori poate o făcuse. Era un vulpoi bătrân, şiret.

Hannah era periculoasă, Yanajihara san avusese dreptate, dar numai din cauză că era o nebunie a minţii. În loc să rezolve o dispută de teritoriu în obişnuitul său stil calm în acea dimineaţă, Taro abordase impacientat problemele, apoi îşi alergase calul pe drumul de întoarcere ca un posedat pentru a se culca din nou cu ea în seara aceea. Nu era corect.

Nu va mai lăsa să se întâmple aşa. Trebuia să se înfrâneze, să-şi controleze emoţiile, ca întotdeauna. Îi plăcea să fie cu Hannah fără

îndoială, dar, dacă-şi petreceau prea mult timp împreună, va dispărea atracţia. Aşa cum dispăruse dorinţa pentru Hasuko, din cauză că ea nu răspunsese cu aceeaşi dorinţă.

Dar Hannah răspundea! O, şi cum îi răspundea... Taro ştiuse că aşa va fi. Odată ce i se dăruise, fiecare trăire a ei va fi ca o carte deschisă. Şi el trebuia să recunoască faptul că felul în care ea se bucura de el îi amplifica dorinţa.Nu era nimic mimat, nicio reţinere, iar ea i se dăruise de bunăvoie. Cu generozitate. Asta îl făcea s-o dorească şi mai mult.

Va trebui să pună capăt. Curând. Dar ea era atât de încântător de diferită de celelalte femei. Îi spusese adevărul: o considera frumoasă cu adevărat, acum că se obişnuise cu trăsăturile ei. Ochii ei albaştri erau uluitori, în special când luceau ca safirele la vederea lui. Bucuria pe care o simţea ea în compania lui, acum că depăşise teama de la început, era atât de evidentă că-l făcea să râdă din toată inima. Pe chipul ei se putea citi fiecare gând. Şi-a încleştat maxilarele şi a încercat să gândească raţional. Şi-a spus că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se vadă cât mai des cu ea, ca să se plictisească.

Atunci când ea nu va mai reprezenta o noutate, când n-o va mai dori cu disperare ca acum, o va trimite înapoi la concetăţenii ei şi armonia sa interioară se va întoarce. Aşa trebuia. A ignorat totuşi acea voce interioară care-i spunea că deja e prea târziu.

Din acel moment n-a mai trecut o singură noapte în care să nu trimită după ea şi Hannah se simţea ca într-un vis. Un vis care vorbea despre voluptate, întrucât el a învăţat-o totul despre sexualitate, iar ea abia a aşteptat. Odată ce a înţeles că nu avea rost să fie timidă cu el, şi-a dorit să înveţe. Taro era un profesor bun, iar ei i se părea că îi permite să vadă o latură a sa despre care probabil puţini ştiau că există. A fost o onoare de care s-a bucurat.

Uneori intensitatea sentimentelor o speria. El era un drog de care nu se putea sătura şi ori de câte ori rămânea singură o cuprindea tristeţea că toate acestea se vor sfârşi curând. Deşi conştientă că relaţia lor nu avea viitor, nu se putea desprinde de el. Buna dispoziţie îi revenea imediat ce îl vedea, iar dorinţa de a face dragoste cu el nu se diminua. Pentru moment viaţa ei era perfectă şi intenţiona să se bucure de asta cât mai mult.

Fiecare noapte petrecută cu el, era ca o călătorie în rai.

– Trebuie să plec într-o călătorie mai lungă, la Edo, i-a spus Taro

câteva săptămâni mai târziu. După cum probabil ai aflat, Şogunul mi-a cerut să fac acest drum în capitală şi va trebui plec imediat.

Hannah stătea întinsă alături de el pe un futon pufos, cuibărită în curbura braţului lui, mulţumită de felul în care făcuseră dragoste. Până în momentul acela nu se plictisise de ea, iar ea ştia că era singura femeie din viaţa lui. Era un gând care o bucura.

– Da, am auzit. Cât vei lipsi?

– O lună sau mai mult. Nu te deranjează să rămâi aici? Cred că e cea mai bună soluţie.

Hannah s-a gândit la strania situaţie în care se afla. Era de fapt, prizoniera lui, iar el acum o întreba dacă vrea să rămână în acest loc, să-l aştepte. Dacă o lua cu el la Edo, putea fi văzută. Atunci Taro ar fi trebuit s-o înapoieze fratelui ei. Era conştientă că asta ar fi trebuit să facă, dar nu simţea aşa. Voia să rămână în locul acesta.

– Nu mă deranjează, i-a răspuns. Promiţi însă că te vei întoarce imediat ce va fi posibil?

– Firește. Iar tu vei învăţa să pictezi în timpul acesta, i-a zâmbit el, îndepărtându-i o şuviţă de pe frunte.

– O, ai aflat?

– Desigur. Nu-mi scapă nimic din ce se petrece în castelul acesta. Iar faima ta de artist s-a răspândit.

– Sunt nişte schiţe. Aş dori să învăţ să pictez pe mătase, aşa cum fac artiştii voştri.

– În cazul acesta, va trebui să înveţi. Îţi voi trimite un sensei. El te va învăţa pictura.

– O vei face? O, mulţumesc, ar fi minunat! S-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe obrazul neted şi cald. Eşti foarte bun cu mine.

El i-a aruncat o privire enigmatică.

Nu regreţi c-ai venit aici? Că ai fost adusă împotriva voinţei tale?

Hannah a clătinat din cap.

– Deloc. Admit că la început am fost speriată, furioasă, dar acum... Cum aş putea să regret? I-a mângâiat pieptul puternic, iar el a tras-o mai aproape. Chiar dacă nu e bine, a adăugat ea în şoaptă.

– Poate vom face ca lucrurile să fie aşa cum trebuie, i-a răspuns el, iar ea s-a gândit că e mai bine să nu pună întrebări. Nu avea cum să facă lucrurile să fie corecte din ce ştia ea şi a preferat să trăiască într-o lume de vis. Cel puţin deocamdată.

Capitolul 31

Un daymio nu călătorește niciodată cu puține lucruri, așa cum a descoperit Hannah. Știa că pregătirile pentru călătorie se desfășurau deja de săptămâni întregi, iar ea urmărea de la o fereastră din cel mai înalt turn și putea înțelege și motivul. Era ca și cum Taro trebuia să-și expună bogăția, chiar și pe drum. Procesiunea impresionant de mare care-l înconjura la pornire consta din gărzi, servitori, ajutori și sfătuitori ca și din cai, căruțe, hamali și inevitabilele palanchinuri pentru Reiko, doamnele ei și micul Ichiro. Trebuia să fie mii de oameni. Formau o privelițte impresionantă.

Drapelele fluturau pe sulițele lungi purtate de un grup de călăreți din primul rând. În spatele lor mergeau ashigaru, soldații pedeștri, toți îmbrăcați identic – un fel de costum cu mânecile lungi –, acoperit cu o armură de corp, pantaloni strâmți cu ceea ce părea o fustă care le proteja coapsele și pălării plate din piele. Cu toții purtau săbii la centură, iar blazonul familiei Kumashiro împodobea platoșa armurii și partea din față a pălăriilor.

– Mă întreb cât îi va trebui unei astfel de procesiuni să ajungă la Edo, dacă se mișcă așa de încet, se miră Hannah cu voce tare.

Yukiko aflată lângă ea o lămuri:

– Bănuiesc că va dura câteva săptămâni. E o mare problemă să hrănești și să asiguri loc de odihnă peste noapte pentru atâtea suflete.

Hannah zâmbi.

– Într-un fel, mă bucur c-am fost lăsată aici. Fără îndoială e o călătorie obositoare.

Și-a petrecut ziua cu pictorul-șef al castelului, care a venit s-o caute imediat ce s-a domolit praful ridicat de plecarea suitei lui Taro.

– Lordul m-a trimis spunându-mi că vă interesează arta mea.

– Da, mi-ar plăcea să învăț, dar mă tem că nu am talentul necesar.

– În privința asta vom mai vedea.

Kimura san era un om în vârstă, cu o chelie lucitoare şi Hannah l-a plăcut de la început. Avea o răbdare infinită şi, ori de câte ori ar fi vrut să arunce pensulele dezamăgită de eforturile făcute, el o calma cu laude şi o încuraja. Dar, întrucât Hannah avea talent la desen, era doar o chestiune de a învăţa tehnicile private folosite în pictura japoneză. Încet, a început să câştige laudele lui Kimura.

– Foarte bine, Hannah san. Îmi vei lua locul curând, dacă nu sunt atent.

– Eşti prea amabil cu mine, sensei. Sunt sigură că aţi prefera să pictaţi singur decât să învăţaţi o străină, mai ales o femeie

– Vă înşelaţi. Multe doamne pictează. Este o modalitate eficientă de a-şi trece timpul, iar împotriva străinilor nu am nimic.

– Adevărat? Nu mă consideraţi ciudată?

El schiţă un zâmbet.

– Ciudată, nu. Neobişnuită, poate. De fapt, sunteţi singura gai-jin pe care am cunoscut-o şi îmi păreţi foarte manierată.

Hannah zâmbi.

– N-aţi fi crezut că aş putea fi?

– Am auzit despre străinii din Hirado că sunt grosolani, dar erau bărbaţi cu toţii. Firește, femeia este mai graţioasă şi are pretenţii mai mici. Mă bucur mult că v-am cunoscut, iar ca pictor pot afirma că îmi place mult culoarea părului vostru.

– Vă mulţumesc. Mă simt onorată că sunt eleva dumneavoastră.

***

Hannah îi simţea lipsa lui Taro, aşa cum nu mai simţise lipsa cuiva până acum. Simţea nevoia să-l vadă, să-l atingă sau măcar să fie în preajma lui. Gândul la el era extaz şi agonie în acelaşi timp, iar concluzia era una singură: se îndrăgostise.

Era un dezastru, cel mai rău lucru care i se putea întâmpla, era conştientă de asta. Nu exista nicio speranţă să devină soţ şi soţie, iar concubină nu-i putea fi la nesfârşit. Chiar cuvântul în sine o deprima. Concubină suna degradant şi murdar, când, de fapt, era ceva minunat. Cum venea asta? De ce îngăduise Dumnezeu să fie aşa?

Dar nu era vina lui Dumnezeu, ci a ei, trebuia să recunoască. Fusese slabă şi cedase prea repede tentaţiei. Nu respectase vorbele Domnului şi,

fără îndoială, urma să fie pedepsită pentru asta. Dacă nu acum, în viaţa de apoi. Între timp, felul în care tânjea după Taro făcea parte din asta? Se simţea ca în purgatoriu.

Când s-a îmbolnăvit brusc, într-o seară, Hannah s-a întrebat dacă nu cumva era o altă formă de pedeapsă. Stomacul ei se revolta şi a vomat zvârcolindu-se, iar Sakura i-a întins o găleată.

– Ce-am mâncat? Sunt sigur că am mâncat ca de obicei.

– Nu ştiu, peştele, poate era vechi.

A continuat aceeaşi stare de vomă, iar spasmele au persistat şi după ce n-a mai avut nimic în stomac. Nu putea reţine nici măcar o înghiţitură de apă. Se simţea de parcă interiorul său fusese strâns într-un ghem de care se trăgea în toate direcţiile. Zăcea pe *futon,* îndoită de durere.

– Nu există nimeni care să mă ajute? a întrebat răsuflând din greu.

– Mă duc să caut pe cineva, a spus Sakura, dar înainte ca ea să plece s-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Yanagihara. A venit imediat la locul unde zăcea Hannah.

– Lady Hannah, nu te agita. Trebuie doar să faci ce îţi spun şi vei fi bine.

Avea febră mare de-acum şi parcă nici nu mai vedea clar. Chipul lui bronzat, ridat, ca al unei prune uscate, îi apărea şi-i dispărea din faţa ochilor şi a reuşit doar să îngaime: mulţumesc.

Nu vorbi. Ai încredere în mine. Lordul Kumashiro, are.

Şi-a amintit că Taro îi vorbise în termeni superlativi despre el şi a înclinat din cap că acceptă.

El a umplut o ceşcuţă cu lichid dintr-o sticlă cu opritor şi i-a dus-o la gură. Sakura i-a sprijinit capul din spate ca să i-l ridice de ajuns.

Când Yanagihara i-a turnat lichidul în gură Hannah l-a ascultat şi a înghiţit. Imediat, a simţit nevoia să vomite, dar printr-un efort a reuşit să păstreze lichidul în stomac. Indiferent ce ar fi fost avea un gust îngrozitor. Sakura i-a lăsat capul încet pe pernă.

– Mi-aţi dat otravă? Vocea i se auzea mai mult ca un scrâşnet din cauza efortului de a voma şi articularea cuvintelor i se părea dureroasă.

– Nu, *lady,* dar cred că altcineva a făcut-o. Trebuie să fiţi atentă la ce mâncaţi.

Hannah îl privea teribil de speriată.

– Cineva... ce...? Nu! De ce ar vrea cineva să mă omoare? A închis

gura şi a realizat enormitatea a ceea ce spunea el. Cineva încercase s-o ucidă. Cineva o voia moartă. Exista o singură persoană despre care ştia că ar fi avut un motiv s-o facă, dar i se păruse un pic exagerat.

– N-ar trebui să mă aflu aici, a şoptit ea. Este un semn, asta este. Ş-a ridicat privirea spre bătrân. Vă rog, mă veţi ajuta să plec de-aici când mă voi simţi mai bine? Dacă exista cineva care să găsească o soluţie acesta putea fi doar Yanagihara san. Căci, de fapt, era vina lui că ea se afla aici.

Yanagihara a clătinat din cap.

– Nu încă. E prea devreme. Ai încredere în mine în privinţa asta.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Îţi explic altă dată. Acum, dormi. Poţiunea pe care ţi-am dat-o îţi va relaxa muşchii stomacului şi te va scăpa de crampe. Trebuie să încerci să te odihneşti.

I-a pus mâna pe frunte şi a împins-o în jos. O căldură ciudată se transmitea din mâna lui şi circula prin trupul ei. A calmat-o până a închis ochii şi s-a relaxat. În câteva minute, durerea a încetat şi a adormit.

Taro era de câteva zile pe drum, dar deja îi simţea lipsa Hannei şi-şi dorea să se întoarcă la castelul Shiroi. Chiar dacă-şi petrecuse fiecare noapte cu ea, dorinţa nu se diminuase, aşa cum crezuse. Era ceva care îl consuma, aproape îl speria ca intensitate şi nu ştia ce să facă.

Ori de câte ori era cu ea, se simţea alt om. Unul care nu trebuia să-şi ascundă felul de a fi, pentru că ea nu era perfidă. Se simţea foarte liber în prezenţa ei. Chiar dacă ştiuse că era mai sigur s-o lase acasă, deşi nu voia să fie despărţit de ea, s-a simţit mai singur ca oricând. Zilele şi săptămânile cât va lipsi i se păreau fără de sfârşit.

Nu era unul dintre acei oamenii cărora trebuia să li se satisfacă orice dorinţă, chiar dacă era bogat şi avea un statut. Totuşi, era iritat de faptul că de data asta n-a putut avea ceea ce-şi dorea. De aceea nu avea chef să-şi asculte cumnata care se plângea că palanchinul se legăna prea tare şi-i provoca greaţă, iar el nu-şi putea ascunde sentimentele.

De ce? Nu mi se pare că restul doamnelor ar avea vreo problemă, spuse el scurt, fără a o asculta cu adevărat.

Reiko i-a aruncat o privire plină de ură.

Mă simt astfel de fiecare dată când merg cu palanchinul, legănarea asta permanentă mă face să mă simt rău. Apoi, încreţindu-şi buzele, a adăugat:

Nu mă miră că acea gai-jin nu se simte rău la drum în palanchin. Păcat că n-a putut să vină cu noi, nu?

Taro a privit-o, mijindu-şi ochii. Se părea că Reiko simţise că se gândea la Hannah, dar cum de era aşa? Încercase să fie foarte discret când se întâlnea cu Hannah, dar era evident că Reiko avea ochi şi urechi peste tot.

– Ce ştii despre acea doamnă străină? a întrebat-o, deranjat peste măsură că fusese spionat. Căci bârfele circulau repede într-un castel precum Shiroi.

– Nimic, în afară de faptul că se pare că a salvat viaţa fiului tău.

– Ce vrei să spui cu acest se pare?

– Nimeni nu l-a văzut, de fapt, căzând în apă. Este posibil să-l fi aruncat chiar ea, apoi s-a prefăcut că-l salvează ca să-i fii dator.

Taro a privit-o dispreţuitor.

– Ce idee ridicolă! De ce ar fi făcut asta? Nu are nevoie de recunoştinţa mea. E prizoniera mea.

– Aşa să fie? Tonul folosit de Reiko, implicând că nu era aşa cum spunea el, l-a scos din minţi şi mai tare. Poate tocmai pentru că ea avea dreptate să se îndoiască. În afară de felul în care fusese capturată, Hannah nu fusese ţinută la castel împotriva voinţei sale. Nu-i ceruse niciodată să fie eliberată, iar el nu discutase asta cu ea, pentru că-şi dorea ca ea să rămână.

– Sigur că este! a sărit el.

– Atunci poate ţi-ar plăcea ca situaţia să fie altfel? Reiko începuse să fie mulţumită de sine, fericită acum, că-l putuse necăji. *E o femeie rea şi încăpăţânată,* se gândi Taro. Reiko adăugă cu graţie: Chiar dacă mă îndoiesc că influenţa ei asupra ta va fi una de durată. S-a simţit uşor jenat.

– Ce vrei să spui? Că va încerca să scape, cât sunt la Edo?

Reiko a ridicat din umeri.

– Da, ar avea şanse de reuşită acum, dar sunt sigură că ai lăsat-o sub o pază straşnică. Nu, eu mă gândeam la altceva.

– La ce?

– La faptul că domnia unei concubine nu durează mult niciodată. Spre deosebire de a unei soţii.

– Asta eu hotărăsc. Tearna lui Taro se contura discret, dar încerca să nu lase să se vadă. S-a străduit să-şi păstreze acel aer impasibil. Reiko

punea ceva la cale înţelesese asta, dar deocamdată nu ştia ce anume poate fi. Îi spusese clar că-l vrea pentru ea şi considera că era doar o chestiune de timp până ce el va fi de acord cu căsătoria lor. Ca şi ceilalţi, ea ştia că era cea mai îndreptăţită.

Pe de altă parte, ea complotase cu Hasuko în încercarea de a-l face să accepte o concubină. Atunci ce importanţă avea dacă-şi găsise singur una? Era doar din cauză că Hannah era străină? Nu avea rost, decât dacă... Şi-a amintit brusc discuţia cu Yanagihara avută demult, când bătrânul i-a spus să aibă grijă, să nu-şi trateze niciodată soţia sau cumnata fără respect. Făcuse asta luând-o pe Hannah drept concubină? Nu credea.

– Fireşte, depinde doar de tine, i-a răspuns Reiko, dar a avut impresia că nu avea un cuvânt de spus în asta. Reiko urma să ia problema în propriile-i mâini, iar el simţi brusc teamă. Nu pentru sine, ci pentru Hannah.

– Te-ai amestecat în treburile mele? a întrebat-o pe un ton aparent blând, dar cu o duritate de oţel. A văzut-o pe Reiko cum trage aer adânc în piept, dar ea era specialistă în a-şi stăpâni emoţiile când voia s-o facă. Reuşea să capete aerul cuiva care era departe de orice vină. Era bine, dar nu perfect, şi asta îl speria şi mai tare.

– Sigur că nu. Iar acum, te rog să mă scuzi, trebuie să am grijă de fiul tău.

Ce neobişnuit, ar fi vrut să spună el, dar a preferat să aprobe printr-un gest din cap plecarea ei. Dar imediat ce ea a plecat a intrat în acţiune. Cinci minute mai târziu, însoţitorilor săi uluiţi le-a spus să-i înşeueze calul şi să-l însoţească pe acelaşi drum pe care venise.

– Patru sunt de-ajuns, a spus Taro. Trebuie să mergem repede.

– Dar cu restul convoiului, ce facem, *milord?* Principalul său sfătuitor venise în fugă să vadă ce s-a întâmplat.

– Îşi pot continua drumul fără noi, îi las în grija ta. Am încredere că vei face tot posibilul ca totul să iasă bine. Nu-ţi face probleme, vă prindem din urmă în câteva zile.

– Dacă aşa spuneţi, *milord,* deşi eu...

Taro n-a mai auzit ce-l îngrijora pe sfetnic, pentru că plecase deja.

A doua zi dimineaţă, Hannah s-a trezit slăbită şi epuizată, dar bucuroasă că era în viaţă. Când şi-a întors capul într-o parte, l-a văzut pe Yanagihara san stând nemişcat lângă futonul ei, de parcă o aştepta să se trezească din acel somn adânc.

– Hannah san, cum te simţi?

– Ca şi cum cineva mi-ar fi răsucit corpul. A reuşit să schiţeze un zâmbet. Dar sunt mai bine. Greaţa a dispărut. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Nu m-am simţit niciodată atât de rău în viaţa mea.

– A fost plăcerea mea. Mă bucur c-am venit la timp. Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Omul s-a încruntat uşor, iar ea şi-a amintit vorbele lui din seara precedentă.

– Despre otravă? Eşti sigur că n-a fost peştele de vină? Hannah s-a cutremurat. Nu voia să creadă că cineva a vrut s-o omoare intenţionat.

– Poate otrava a fost în peşte, dar tot otravă a fost. Trebuie să fii atentă. Fă public faptul că doamnele tale mănâncă acelaşi lucru, poate chiar din farfuriile tale. Poate persona care te-a otrăvit se va gândi de două ori înainte să mai încerce.

Hannah a încuviinţat.

– Ar fi mai simplu dacă aş pleca, a spus ea cu un glas mizerabil, aşa cum se şi simţea. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dar era ce trebuia să facă.

– Te rog să nu faci nimic din impuls. Măcar aşteaptă până se întoarce Kumashiro san şi consultă-te cu el. Ştiu că nu şi-ar dori să dispari înainte ca el să se întoarcă. Şi, dacă crezi în astfel de lucruri, viziunile mele îmi spun că nu ţi-ai atins scopul pentru care ai venit aici. Promiţi că nu vei face ceva în pripă?

– Foarte bine, dacă aşa crezi.

Spre marea sa bucurie, Hannah n-a aşteptat mult. În după-amiaza aceleiaşi zile, Taro a intrat cu paşi mari în camera ei cu chipul crispat, cu ochii înnegurați de îngrijorare. Era plin de praf de pe drum, dar totuşi o prezenţă foarte plăcută.

– Akai, eşti bine?

– Taro, te-ai şi întors? Hannah a făcut un efort să se ridice şi din impuls l-a luat după gât cu braţele, imediat ce a ajuns la ea. Ca şi cum el i-ar fi insuflat puterea sa de urs, când s-a aflat în braţele lui. După un moment, el a îndepărtat-o de la pieptul său ca s-o privească.

– Cum te simţi? Yanagihara san mi-a spus ce s-a întâmplat. L-am întâlnit afară. El se încruntase rău şi Hannah era bucuroasă că nu la ea se încruntase.

– Acum sunt bine şi Sakura îmi va aduce un ghiveci hrănitor, care,

după spusele ei, mă va pune din nou pe picioare. Yanagihara mi-a spus că-mi voi reveni şi aşa s-a întâmplat. E un om minunat, nu?

– Aşa este. A strâns-o din nou la piept, iar ea i-a auzit bătăile inimii. A cuprins-o o fericire imensă doar la gândul că îşi făcuse probleme din cauza ei. Mi-a spus c-ai fost otrăvită. Voi găsi vinovatul şi-l voi executa imediat.

– Nu! Nu trebuie! Poate am mâncat ceva stricat. Nu putem şti. Hannah s-a gândit la lady Reiko. Probabil fusese mâna ei, dar n-o putea condamna la moarte pentru ceva în care şi ea avusese, poate, o parte de vină. N-ar fi fost drept.

– Tu eşti prea iertătoare şi doar de data asta voi fi mai îngăduitor, pentru că aşa doreşti tu. Oricum, voi face public că orice atentat la viaţa ta va fi aspru pedepsit. Nu numai vinovatul va pieri, ci şi familia acestuia, dacă ţi se întâmplă ceva.

– Oh, Taro! Hannah s-a rezemat de pieptul lui. Nu crezi c-ar fi mai bine să mă trimiţi înapoi la Hirado? Probabil vasele englezeşti sunt gata să ridice ancora, cum altfel aş putea ajunge acasă?

– Vrei să pleci? A privit-o lung.

– Nu, dar cred că ar fi cel mai bine. Asta dacă nu cumva chiar sunt prizoniera ta...

– Nu te voi ţine aici împotriva voinţei tale, dar te rog, nu pleca încă. El a strâns-o în braţe. Mi s-a spus că străinii nu pot ridica ancora până la primăvară din cauza vântului. Avem timp destul. Rămâi până atunci?

– Eşti sigur?

– Da. Acum vino şi îmbăiază-te cu mine. Te duc în braţe, dacă e prea departe pentru tine. Apoi, imediat ce te simţi mai bine, însoţeşte-mă la Edo. Vreau să fii cu mine, ca să te pot păzi.

– La Edo? Dar tu ai spus că e mai bine dacă rămân aici.

– Se pare că, dacă nu sunt aici, pericolul este mai mare. Nu te îngrijora, voi avea grijă de tine. Va trebui să stai ascunsă, dar vom reuşi cumva. Le voi cere doamnelor tale să te deghizeze. Cum ţi se pare?

– Minunat. Hannah i-a zâmbit cu drag. Dacă era cu el, nu se temea de nimic.

Capitolul 32

Două zile mai târziu au părăsit castelul, Hannah călărind alături de Taro, îmbrăcată cu haine bărbăteşti, purtând o pălărie cu boruri largi, în formă de con. Îşi ascunsese părul sub ea, legat cu o bucată de material în jurul capului şi strâns bine. Ciudat, dar chiar Yanagihara îi spusese că putea trece neobservată, dacă nu se uita în ochii nimănui.

– Încă nu mă pot obişnui cu albastrul acesta ciudat, i-a spus bătrânul cu un zâmbet. Deşi pe mine nu mă înspăimântă, pentru că nu mai văd o ameninţare în ochii ei.

– Aşadar nu mai crezi că Hannah a venit aici ca să distrugă naţiunea? L-a tachinat Taro cu blândeţe.

– Încă nu pot să cred c-ai gândit aşa ceva, a spus Hannah.

Yanagihara a început să chicotească.

– Păi... la vremea aceea nu te cunoşteam şi am fost destul de afectat de apariţia ta în visul meu. Acum ştiu că ai venit într-un scop cu totul diferit.

– Care este acesta? întrebă Taro.

– Ah, asta nu pot spune eu. Este ceva ce va fi dat la iveală cu timpul. Acum ar fi bine să vă grăbiţi, ca să-i prindeţi pe ceilalţi din urmă. Zeii fie cu voi!

Se pare că zeii l-au ascultat pentru că le-au fost necesare doar şase zile să-i ajungă din urmă pe cei din procesiunea care abia se mişca. Taro a mers direct la sfătuitorul său principal, care a părut foarte uşurat să-l vadă.

– *Milord,* v-aţi întors! Totul e bine?

– Da, este. Vom discuta mai târziu despre o chestiune anume, dar deocamdată spune-mi cum merg lucrurile pe-aici?

– Ne deplasăm foarte încet, pentru că lady Reiko a insistat să ne oprim des ca să-şi revină din asprimea călătoriei. Omul a ridicat din umeri. În absenţa voastră a trebuit să mă ocup eu de ea.

Taro a încuviinţat.

Desigur, dar de-acum nu vor mai exista opriri neprogramate. Mă ocup eu de ea, dacă se mai plânge. Hannah a observat cum Taro strânsese din dinţi şi sperase pentru binele lui Reiko, că nu i se va mai opune. N-ar fi fost înţelept.

Procesiunea abia intrase în Oshu Kaiko, acel drum larg care pornea în jos din mijlocul părţii de nord a insulei şi ajungea până în capitală. Au înaintat rapid, iar zece zile mai târziu au ajuns la Edo.

Hannah a privit în jur pe sub borurile largi ale pălăriei, dar n-a îndrăznit să se uite prea mult. Era conştientă doar de freamătul noului oraş, de miile de voci care se amestecau cu alte zgomote ale oraşului.

Procesiunea s-a îndreptat spre yashiki, un conac foarte mare lângă castelul Şogunului.

Asta este reşedinţa mea din cadrul domeniului stăpânului nostru, i-a explicat Taro.

Hannah vedea un complex impozant de clădiri. Erau la fel de elegante ca şi castelul Shiroi, deşi stilul construcţiei era diferit. Aici casele erau făcute din cherestea cu un fel de material vopsit în alb intercalat între ele, iar clădirile erau în marea lor majoritate pe un singur nivel. Păreau foarte mari şi orientate în toate direcţiile. A reuşit cu greu să se ţină pe urmele lui Taro ca să nu se piardă.

– Aici sunt apartamentele mele, a spus el făcându-i loc să intre, după ce au parcurs mile întregi de coridoare şerpuitoare. Te rog să stai doar aici, voi pune gărzi în afara uşii şi la grădină. Sper că nu te vei simţi îngrădită aici.

– Deloc, sunt fericită să fiu cu tine. Nu se simţea deloc prizonieră, decât dacă se putea socoti prizoniera propriilor sentimente, caz în care era captivă pe vecie. Faptul că trebuia să stea doar în interior, aşteptându-l să vină să-şi petreacă noaptea cu ea nu era o problemă. O făcea cu bucurie.

Trecuseră câteva zile deja când Hannah a înţeles că Taro a fost să-l vadă pe Şogun. Acel om prea slăvit îi făcuse să aştepte zile la rând, intrigat probabil de aparenta lui lipsă de tragere de inimă în a veni. În cele din urmă a renunţat şi, după spusele lui Taro, a devenit bunăvoinţa întruchipată.

– E un tip foarte viclean, a adăugat el. Nu e bine să-l subestimezi niciodată. Nu mi-ar plăcea să ştiu că-mi este adversar.

– Sigur. Aşadar te vei conforma dorinţelor lui, lăsându-ţi fiul aici, la Edo, după ce te întorci în Nord? a îndrăznit Hannah.

– Nu am de ales. Castelul meu este atât de departe, încât Şogunul nu are alte mijloace pentru a se convinge că-i sunt loial. Pot înţelege felul în care gândeşte. Oricum, n-aş face niciodată ceva care să-l afecteze, dar el nu mă poate crede pe cuvânt.

– De ce nu? În Anglia, lorzii îi jură credinţă stăpânului lor. Tu de ce nu poţi face asta?

– O pot face, dar nu există şi bărbaţi care-şi pot călca jurământul?

– Presupun că da, dar...

– Ei, vezi... Şogunul nu-şi poate asuma un astfel de risc. Sau nu vrea s-o facă. Oricum ar fi, fiul meu va rămâne aici, iar Reiko va rămâne cu el deocamdată. Dar Ichiro nu va fi în grija ei. Am chemat o mătuşă, care e văduvă, să aibă grijă de el. Am fost întotdeauna preferatul ei şi ştiu că pot avea încredere în ea. Desigur, voi veni des să-l văd. Acum însă să vorbim despre alte lucruri, nu vreau să mă gândesc că îl voi lăsa aici pe micul Ichiro.

Hannah a observat că el nu-i spusese că şovăia s-o lase pe Reiko în locul acesta, dar s-a gândit că e mai bine să nu comenteze. Nu era problema ei.

– Te-ai plictisit aici? a întrebat-o el. Sau ţi-ai ocupat timpul cu altceva în absenţa mea?

– Am fost bine, dar mărturisesc că abia aştept să ies din casă. Nu ne putem plimba măcar prin jur? E păcat să ajungi într-un oraş ca Edo şi să nu-l vizitezi.

Taro a cumpănit un moment, încruntându-se uşor.

– Poate o să facem şi o mică plimbare. Ai vrea să vezi un mare templu?

– Da, aş vrea, dacă nu e periculos, să ieşim împreună.

– Te-ai putea deghiza din nou şi, desigur, să nu te depărtezi de mine.

– Atunci, sigur că mi-ar plăcea.

Când au părăsit conacul după câtva timp, nu numai Hannah se deghizase. Taro se îmbrăcase mai puţin ostentativ ca de obicei, ca să poată trece drept un comerciant sau ceva similar. Au fost urmaţi doar de două gărzi, aflate politicos la oarecare distanţă.

– Fac asta destul de des, i s-a confesat Taro. Poţi afla atât de multe

când te contopeşti cu ceilalţi, coborând la nivelul lor. Oamenii sunt mai dispuşi să vorbească firesc cu un negustor prosper decât cu un daymio. Aflu tot felul de informaţii valoroase.

Edo era un oraş mare şi plin de viaţă, iar Hannah era fericită că-l are pe Taro să i-l arate. Dacă ar fi rămas singură, cu siguranţă, s-ar fi pierdut. Nici nu se putea uita prea bine prin jur. Chiar dacă din timp în timp se mai uita pe sub borul pălăriei, nu îndrăznea s-o facă prea des, ca să nu-i observe careva culoarea neobişnuită a ochilor. De aceea a aruncat priviri rapide caselor, templelor, grădinilor de odihnă, pline de oameni. Dimensiunile lor îi aminteau puţin de Londra pe care o vizitase cândva, dar erau ceva diferit, exotic, captivant.

Au intrat în templul Sensoji printr-o poartă uriaşă sau *mon* cum îi spunea Taro, cu coloane de fiecare parte, vopsite în roşu aprins. O alee lungă ducea la un al doilea mon, mai mic ca dimensiuni. Dincolo de el se putea vedea clădirea templului propriu-zis şi o pagodă cu cinci etaje.

– Acest templu a fost ridicat în onoarea zeiţei Kannon, i-a explicat Taro conducând-o printr-o poartă mică. Imediat în faţa lor au apărut nori de fum care s-au ridicat dintr-o urnă, aşezată sub o boltă mică. Hannah simţea mirosul delicat de tămâie care se ridica în aer.

– Lasă fumul să-ţi intre în trup, o sfătui Taro. Are puteri reconfortante adăugă el şi îi arătă cum s-o facă. Mulţi alţi oameni făceau acelaşi lucru, doar mişcându-şi mâinile.

– Dar nu mai sunt bolnavă! protestă ea, nu fără a nu-i urma sfatul, simţindu-se ca o păcătoasă, pentru că i se părea un gest necreştinesc. Totuşi, nu-i păsa, era doar fericită că avusese ocazia să vadă acest oraş minunat.

Incinta templului era plină de oameni care plăteau ca să li se spună viitorul, se rugau sau doar îl vizitau. Ea îşi ţinea ochii aproape tot timpul în jos, dar şi aşa putea să vadă destul şi să fie impresionată de vechile clădiri. Au urcat nişte trepte până la holul principal. Taro a bătut de câteva ori din palme înainte de a se înclina la un loc unde se presupunea că se află statuia unei zeiţe.

– Nu se ştie sigur? l-a întrebat ea în şoaptă când i-a spus asta.

Taro a ridicat din umeri.

– E prea sfântă pentru a fi expusă.

Hannah îi copia toate gesturile, dar nu se ruga. Ar fi fost greşit să se roage Domnului în asemenea condiţii. Nu considera că se putea ruga la

alţi zei sau zeiţe să medieze situaţia ei, dacă existau cu adevărat.

Să mâncăm ceva, a propus Taro. A condus-o spre altă parte a templului unde se aflau nişte cabane mici unde se vindea mâncare ce mirosea delicios, pentru toate gusturile.

I-a cumpărat yakitori – bucăţi mici de pui într-un sos dulce înşirate pe nişte beţe – prăjite. Au găsit un loc unde să se aşeze, într-o parte a templului.

– Îmi place să mă plimb doar cu tine, i-a spus el, zâmbindu-i, ignorându-i pe cei doi paznici care-i ţineau sub o observaţie prudentă.

– Îmi pare atât de bine că ai avut timp să mă scoţi la plimbare. Este un oraş minunat, am sperat să-l văd imediat ce am ajuns în ţara voastră. Era atât de grozav să se afle cu el la plimbare. Puteau pretinde că sunt un cuplu obişnuit, soţ şi soţie, care petreceau o zi împreună. Când au rămas în tăcere mâncând puiul, ea s-a minunat cât de bine se simţea alături de Taro. La urma urmelor, Taro o răpise împotriva voinţei ei. Nimeni nu mai folosise violenţa împotriva ei, dar el o tratase cu infinită înţelegere. Taro îi demonstrase o latură a sa, pe care nu mulţi oameni o cunoşteau. Pentru unii ca Rydon, el era un barbar, dar era şi un bărbat teribil de inteligent. Trăia conform legilor din ţara sa şi, din ce auzise ea, îşi conducea domeniul cu onestitate. Era un bărbat pe care putea să-l admire, spre deosebire de bărbaţii din familia ei care făcuseră alegeri în numele ei. *Viaţa e ciudată,* îşi spuse Hannah. S-a uitat la Taro care i-a zâmbit, iar ea s-a simţit cu adevărat fericită. Numai dacă ar fi aşa întotdeauna...

O voce puternică, în disonanţă cu murmurul japonezilor s-a auzit peste explozia ei de bucurie copleşind-o total.

– Priviţi acele coloane! Constat că roşul este cam ţipător pentru un lăcaş sfânt, nu credeţi? Chiar şocant. Dar, de fapt, la ce te poţi aştepta de la păgâni?

– Păgâni? Va trebui să afli că sunt extrem de civilizaţi...

Ridicându-şi privirea Hannah a observat doi bărbaţi, detaşaţi dintr-un grup, ca doi fazani într-un cuibar. Străinii, unul din ei înalt şi blond, celălalt chiar mai înalt şi brunet. Creaseră un fel de agitaţie printre oamenii din jurul lor, care discutau în şoaptă. Vorbitorul, al cărui glas l-ar fi recunoscut în orice împrejurare, era chiar Rydon. Hannah a tresărit şi şi-a ascuns faţa după umărul lui Taro.

– O, nu! a exclamat ea cu vocea sugrumată.

– Ce s-a întâmplat? Da, am văzut. Hannah l-a auzit cum rosteşte o înjurătură cu jumătate de glas. Este individul cu care ai fost căsătorită?

– Da, răspunse Hanah închizând ochii, ca să nu mai vadă nimic. Da, el este, dar pe celălalt nu-l cunosc.

– Este Anjin san, englezul care are relaţii foarte bune cu Şogunul. L-am cunoscut. Taro tăcu o vreme de parcă i-ar fi contemplat pe cei doi, apoi întrebă: Şi acum? Spusese asta pe un ton calm, dar cu acea nuanţă de oţel, de parcă abia s-ar fi stăpânit.

– Trebuie să plecăm imediat, spuse Hannah, apoi trase aer ascuţit în piept. Adică... Şi-a ridicat privirea spre Taro care o privea ciudat. Sau... trebuie să mă duc la ei, nu? L-a întrebat cam fără convingere, înghiţind să scape de nodul din gât care ameninţa s-o facă să se înece.

Taro îşi miji ochii.

– Asta doreşti cu adevărat? Am crezut că ai fost de acord să mai stai cu mine o vreme. Eu ţi-am spus data la care vor pleca vapoarele şi am jurat să te înapoiez concetăţenilor tăi, ca să te poţi duce înapoi în ţara ta. Faptul că i-ai văzut acum te-a făcut să te răzgândeşti?

Hannah continuă să-l privească în ochi, încercând să-i citească gândurile, cu propriile gânduri în dezordine. Voia ca ea să rămână? Ea însemna ceva pentru el? Conta pentru el?

– Nu ştiu... Ar trebui să plec...ştii asta...

Ştia că trebuia să plece, desigur acolo unde era locul ei, şi cu toate astea, toată fiinţa ei se revolta. Nu voia să se întoarcă în Anglia. Era prea repede. Voia să mai fie cu Taro, chiar dacă nu pentru mult timp. Indecizia ei l-a făcut pe Taro să acţioneze. Fără alte vorbe el a ridicat-o în picioare cu o mână fermă, conducând-o spre intrarea în templu.

– Nu, a zis el. Îmi retrag spusele. Nu ai de ales. Te ţin aici deocamdată, indiferent dacă-ţi convine sau nu.

Taro nu-şi dădea seama de ce era aşa de furios. Ştiuse că va veni şi ziua aceasta şi i-ar fi fost foarte simplu s-o abandoneze în mulţime, pentru ca să se întâlnească cu concetăţenii ei. Ea n-ar fi putut niciodată să demonstreze că atotputernicul Taro Kumashiro o răpise. Ar fi fost cuvântul ei contra cuvântul lui.

Dar nu putea s-o facă. Gândul că ea ar fi din nou cu acel căpitan cu părul blond făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Îi spusese că nu-l voia pe acel bărbat şi că din punctul ei de vedere căsătoria cu el era terminată, dar dacă se răzgândise? Poate faptul că-şi văzuse soţul după atâta timp

printre străini o făcuse să-şi reconsidere sentimentele pentru el? Căci, de fapt, ea nu era potrivită la castelul Shiroi.

Nu, probabil îi era dor de casă. Poate în asemenea măsură încât şi un bărbat pe care-l dispreţuise i se părea acum interesant. Deşi era peste puterile sale să înţeleagă cum putea să-i placă acea brută urât mirositoare.

Strânse pumnul liber cu care n-o ţinea de braţ pe Hannah până simţi durere. Apoi, dându-şi seama că şi pe ea o strângea foarte tare, slăbi puţin strânsoarea, chiar dacă ea nu sesiză schimbarea. Cum de intrase în încurcătura asta? De ce nu putea s-o lase să plece? Întrebarea i se învârtea la nesfârşit prin cap pe drumul de întoarcere la conacul său. Nu găsea un răspuns, în afară de faptul că asta era realitatea. Era prins de tentaculele ei, reale sau nu. Trebuia să se gândească mai mult la aspectul acesta, dar deocamdată nu putea gândi limpede. Nu făcea decât s-o dorească pe Hannah. Acum şi în viitor.

A dus-o în mare viteză înapoi, la conacul său din Edo. Cele două gărzi au mărit pasul pentru a-i ajunge. Odată ajunşi acolo a dus-o în apartamentele sale unde a trântit uşa.

Rămasă fără suflare Hannah s-a întors spre el cu intenţia de a spune ceva. N-a putut decât să deschidă gura înainte ca el să se năpustească asupra ei, apoi s-o strivească într-o îmbrăţişare. A început să tragă impacientat de hainele ei şi de funda care-i lega părul, până a lăsat-o pe jumătate goală, cu părul răsfirat.

– Te doresc, akai... a şoptit el cu glas încărcat de dorinţă. Nu te las să pleci, nu încă.

– Dar eu...

– Nu, tu nu ai nimic de spus în privinţa asta.

Nu i-a mai dat ocazia să spună că-i era profund recunoscătoare, chiar dacă vina nu-i dădea pace. Când a făcut dragoste cu ea cu disperare, ea s-a simţit ca şi cum ar fi avut un mare noroc. Dacă l-ar fi părăsit, ar fi fost un chin cumplit. Îl iubea, acum ştia fără putinţă de tăgadă. Şi, deşi era o iubire interzisă chiar de la început, o va păstra cât va putea de mult.

Capitolul 33

Hannah şi-a ridicat privirea de pe hârtia pe care schiţa ceva şi şi-a protejat ochii împotriva soarelui cu o mână. Se afla în grădina privată a conacului lui Taro, aşteptându-l să se întoarcă la cină. El se liniştise în cele din urmă, când îl făcuse să înţeleagă că era total de acord cu el şi că era, de fapt, foarte fericită să rămână. Şi-a dat seama că Taro considerase în mod greşit că ea ar fi vrut să se întoarcă la Rydon. Din acel moment a revenit la felul său imperturbabil de a fi.

– Am auzit că mai rămâi o vreme, gai-jin.

Dar acum, în locul lui se afla lady Reiko, privind-o cu ochii ei negri, pătrunzători.

– Poftim? Hannah nu avea habar ce căuta femeia aici, nici pentru ce venise. S-a gândit să pretindă că nu înţelege, ca să disipeze astfel furia lui Reiko.

– Ar fi trebuit să te întorci la ai tăi, atunci când ai avut ocazia. Am aflat ce s-a întâmplat la templu, a adăugat Reiko. Vei regreta.

– Nu am avut de ales. Hannah strânse din dinţi, înfuriindu-se, conştientă că Reiko avea dreptate. Lordul Kumashiro m-a forţat s-o fac, ameninţându-mă cu moartea dacă deschid gura. Prima parte era parţial adevărată. Dacă Reiko trimisese pe cineva să-i spioneze – ceea ce era mai mult ca sigur că făcuse, altfel n-ar fi avut cum să afle de străini –, ar fi ştiut că aşa s-a întâmplat.

Hannah a observat după felul în care Reiko a strâns din buze că ştia tot.

– Sunt sigură că nu te-ai împotrivit prea mult, s-a răstit ea. Spune-mi, aşa se obişnuieşte la voi, să furaţi bărbaţii altor femei?

– Lordul Kumashiro nu este căsătorit, a ripostat Hannah.

– E ca şi cum ar fi, a murmurat Reiko, dar Hannah a ignorat-o.

– Eu sunt cea afectată. Am fost răpită, vă amintiţi?

– Nu te-am văzut încercând prea tare să scapi, a surâs Reiko disprețuitor.

– Cum aş fi putut să fug într-o ţară străină, nici nu ştiam unde mă aflu, fără niciun ban?

– Asta înseamnă că, dacă îţi dau bani şi ocazia să fugi, o vei face? Reiko o privea cu sprâncenele ridicate a neîncredere, iar Hannah a simţit o puternică dorinţă de a o lovi. Ar fi vrut să-i strige – *Sigur că nu vreau să plec* –, dar era conştientă că ar fi fost un gest necugetat.

– Da, aş vrea să plec, i-a răspuns foarte calmă, privind-o sfidător cu ochii ei albaştri, ceea ce a părut s-o destabilizeze uşor pe oponenta ei.

– Foarte bine. În cazul acesta, voi aranja totul. Aş putea găsi pe cineva care să te ducă acasă la Anjin san. Fără îndoială, el va şti cum să te trimită la concetăţenii tăi. Dar ţine minte, dacă scapi o vorbă despre asta lordului Kumashiro, vei regreta. Reiko a plecat pe alee cu un foşnet furios al chimonoului, iar Hannah a rămas singură din nou.

Şi-a rezemat capul de peretele din spatele său şi a tras aer adânc în piept de câteva ori, ca să se calmeze. Ce era bine să facă acum?

După cum s-a văzut, n-a avut motive să se teamă. Jumătate de oră mai târziu, Taro a intrat cu paşi mari în grădină, furios.

– Ne întoarcem în Nord peste o oră, am pus gărzi, aşa că nici să nu te gândeşti să evadezi.

– Poftim?

– Ai auzit foarte bine. Iar acum, dacă ai de împachetat, te rog să te grăbeşti, altfel te las în urmă.

El a plecat cu aceiaşi paşi mari, probabil să dea mai multe ordine, iar Hannah a rămas privind în urma lui. S-a gândit că juca şi el acelaşi joc ca Reiko. Probabil cineva le spionase când Reiko venise mai devreme la ea. Este posibil ca acum Taro să fi crezut că vrea să plece, pentru că vorbele ei îi fuseseră transmise şi nu era prea fericit de ce auzise. A clătinat din cap oftând.

Ce încurcătură, a murmurat ea, dar pe moment nu avea ce face ca să-l liniştească. Va trebui să aştepte ca, după ce vor fi pornit de câteva ore, iar Reiko va fi rămas în urmă, să-şi dea singură seama că nu avusese niciun rost complotul ei. Cel puţin, fusese scutită de a pune la cale o pretinsă evadare.

Au făcut drumul de întoarcere la Shiroi cu mai puţine gărzi şi au mers în ritm susţinut. Imediat ce au oprit pentru masa de prânz, Hannah a înţeles că Taro se prefăcuse supărat pe ea, doar pentru cei din jur.

– Peste tot în Edo există urechi deschise, care raportează tot. Mi s-a raportat şi mie discuţia ta cu Reiko şi a trebuit să mă comport mai dur. Pentru siguranţa ta a trebuit să pară că ţi-am dat un ordin pe care nu l-ai putut refuza.

– Înţeleg, dar acum? Hannah s-a uitat în jur la oamenii care-i însoţeau, simţindu-se sub permanentă observaţie. Vorbele tale nu pot fi transmise înapoi, la Edo?

– Sigur că pot fi transmise şi de aceea trebuie să avem grijă să nu vorbim nimic important când este cineva prin preajmă. Deocamdată nu este nimeni, aşa că suntem în siguranţă.

– Foarte bine, voi fi atentă. Ai ştiut că nu mi-am dorit de fapt, să scap, nu?

El a privit-o cu nedisimulată satisfacţie masculină.

– Am înţeles asta noaptea trecută. Nu păreai o femeie care încerca să mă evite.

Hannah a simţit cum obrajii încep să-i ardă şi l-a strâns de braţ:

– Taro!

Redevenind brusc la un aer serios, el i-a luat mâna, strângând-o uşor.

– Trebuie să-mi promiţi că, dacă vei vrea să pleci, îmi vei spune.

Ea a încuviinţat.

– Promit!

Cumva, ea nu-şi închipuia că va veni şi ziua aceea.

* * *

– Arată-mi ce ai pictat. Profesorul mi-a spus că ai făcut progrese. Se întorseseră deja de două săptămâni la castelul Shiroi. Taro venise într-o vizită neanunţată în apartamentul ei, făcându-le pe toate doamnele ei să se fâstâcească, să se întreacă în a-i oferi cea mai bună pernă pe care să se aşeze şi cel mai bun ceai.

– E foarte amabil. Chiar vrei să vezi tot ce-am lucrat?

– Fireşte. Altfel nu ţi-aş fi cerut să mi le arăţi.

Hannah i-a arătat doar picturile mai noi, dar şi schiţele în creion.

– Toate sunt foarte reuşite. Taro părea mai atras de desenele ei decât de încercările ei de a face pictură japoneză tradiţională. Ar trebui să lucrezi mai des, poate să surprinzi diferite aspecte din castel şi interioarele acestuia. Îmi place în mod special această ikebana.

Hannah s-a uitat la tabloul cu aranjament floral pe care îl avea el în mână.

– Da, şi mie îmi place acest tablou. Vrei să-mi spui că aş putea să cutreier prin alte părţi ale castelului ca să desenez? Yukiko san mi-a spus că ar trebui să mă limitez la aripa de est.

– Ai permisiunea mea să cutreieri oriunde vrei. Dar, dacă intri în sala de audienţă, te rog să păstrezi tăcerea, să treci neobservată. De acord?

– Sigur că da. Îţi mulţumesc.

Hannah era foarte încântată că i se dăduse voie să circule prin castel. Ardea de nerăbdare s-o facă, dar nu îndrăznise, nevrând să încalce regulile impuse de Taro, precum şi din cauza acelor gărzi cu priviri fioroase, plantate la fiecare schimbare de direcţie. Unele camere aveau picturi în partea de sus a peretelui şi mulţi stâlpi de lemn fuseseră decoraţi cu o versiune sculptată a blazonului lui Taro. Aceeaşi pe care o văzuse pe armurile oamenilor lui. Hannah ştia că toţi nobilii japonezi aveau un blazon exclusiv pentru familia lor. Era similar blazonului englezesc, iar ea studiase atent blazonul lordului Kumashiro. Era un fel de floare, dar nu una care să-i fie ei cunoscută şi nu îndrăznise să pună întrebări gărzilor despre asta. A preferat s-o deseneze cu atenţie pentru a-i putea pune întrebări lui Taro.

Sala de audienţă era vastă, cu piloni sculptaţi şi grinzi de tavan, pereţii zugrăviţi, pereţi despărţitori, aplicaţii pe tavan şi uşi culisante cu decoraţiuni de bronz bătute cu ciocanul.

Tatami care acopereau podelele erau foarte groase, de lux. Existau şi perdele pliabile pictate în culori vii, pe fond auriu cu frunze. Perne de mătase de culoarea rubinelor erau aşezate la intervale exacte şi pe acestea stăteau oficialii îmbrăcaţi ceremonios. Ceilalţi oameni de mai mică importanţă aşteptau liniştiţi într-un colţ al încăperii ca să le vină rândul să-şi abordeze stăpânul.

– Cine sunt cei cu aer oficial? i-a şoptit Sakurei, care o urma peste tot.

– Sunt sfătuitorii şi consilierii lordului Kumashiro.

Taro s-a aşezat pe un podium de la capătul încăperii, drept, cu mâinile în poală şi săbiile pe lateral. Hoji îi spusese că samuraii poartă întotdeauna două săbii, una scurtă, wakizashi, şi una mai lungă, katana. Mai aflase de la una dintre femeile care o serveau că Taro era un maestru în mânuirea sabiei.

Hannah se ducea des în acea sală de audienţe şi schiţa portretele de acolo, diferite părţi din interioare şi alte decoraţii. Stătea pe jumătate ascunsă după un paravan din colţ ca să nu deranjeze. Uneori nu făcea decât să-l urmărească pe Taro şi să-l asculte. Avea un aer regal, dar onest în afacerile cu oamenii săi. Inima ei tresărea de bucurie şi de mândrie când îl privea şi ar fi rămas acolo fericită mult timp.

Săptămânile treceau şi iată că a venit şi toamna, făcând să apară culori vii în copaci, aşa cum îşi imaginase. Pe măsură ce vremea devenea mai rece, plimbările ei în grădină se scurtau cu fiecare zi. Prefera să cutreiere castelul însoţită de credincioasa Sakura. Hannah purta un teanc de hârtie de orez într-o mână şi un săculeţ cu cărbune în alta şi căuta teme pentru pictat. Devenise cunoscută şi unele dintre gărzi începură s-o salute ori de câte ori trecea pe lângă ele.

– Mă întreb ce cred despre mine, îi şopti Sakurei.

Servitoarea începu să chicotească.

– Nu ştiu, dar cred că au început să se obişnuiască cu tine.

– Aşa, ca tine? Hannah îi zâmbi fetei. Chiar dacă Sakura era servitoarea ei, o simţea ca pe o prietenă sau atât cât era posibil în astfel de situaţie.

Sakura a încuviinţat.

– Adevărat, *lady* Hannah.

Într-o seară, Hannah i-a pus mai mult sau mai puţin aceeaşi întrebare lui Taro despre gărzi, iar el a privit-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

HannahNu este problema lor să te judece în vreun fel, a fost răspunsul lui. Am lăsat ca toată lumea să afle că tu eşti consoarta mea oficială. Asta înseamnă că eşti sub protecţia mea şi că trebuie să te servească.

Hannah a fost luată prin surprindere.

– N-ai spus niciodată că aş fi consoarta ta.

Chiar dacă ştia că el îi acorda o mare onoare, totuşi cuvântul consoartă avea o greutate anume, care ei nu-i convenea. Era ceva mai bun decât concubină.

– Ei, asta este. De fapt, de ce ţi-ar păsa ce gândesc gărzile despre tine?

– Aş prefera să nu-mi fie ostili, doar. Totuşi, simt că ies prea mult în evidenţă şi mi-ar plăcea să ştiu că nu le displac prea mult.

Taro i-a zâmbit.

HannahPoate că ieşi în evidenţă în bine? Poate că-ţi admiră în secret

frumusețea, sugeră el. Întinse o mână să-i mângâie buclele, înfășurându-și o buclă în jurul degetului ca de obicei.

Hannah și-a scuturat capul.

– Mă îndoiesc.

– Indiferent cum ar fi, trebuie să ți se supună, altfel își pierd capul. Asta e tot.

El devenise foarte arogant acum, total diferit de bărbatul cu care-și petrecuse majoritatea nopților. În momente ca acesta Hannah se întreba ce căuta ea acolo. Nu credea că se va integra vreodată și începea să creadă că e bine să plece.

– Taro, ce se întâmplă? Tot castelul freamătă de activitate. Hannah își întrebase doamnele, dar ele nu păruseră să știe motivul care provocase asemenea emoții. A trebuit să aștepte căderea serii să-l întrebe pe Taro.

– Vom fi onorați cu o vizită din partea fostului meu socru și a restului familiei lui lady Reiko, i-a spus el. Nu părea prea fericit de eveniment, iar ea l-a atins îngrijorată pe braț.

– Nu-ți place socrul tău?

– Ba, da, îmi place destul de mult. Numai că mă va presa să obțină răspunsul în privința căsătoriei cu Reiko, iar eu nu sunt pregătit să i-l dau. Taro a oftat. Asta mai înseamnă și că va trebui să-mi petrec timpul cu ei cât stau aici. Va trebui să te amuzi doar cu doamnele tale.

– E în ordine, înțeleg. Hannah și-a ascuns dezamăgirea și s-a dojenit pentru propria prostie. Nu avea dreptul să simtă nimic de acest gen. Taro nu-i aparținea. Sigur că ar fi fost jenant să fie văzut petrecându-și timpul cu altcineva, și nu cu familia fostei soții, în timpul vizitei. Dar vizita asta durează câteva săptămâni, doar.

– Și asta nu e tot, adăugă Taro. Se întoarce și Reiko pentru acest eveniment. A trebuit să-i cer o permisiune specială Șogunului, pentru că a insistat să-și vadă aici întreaga familie.

– Asta înseamnă că-ți vei vedea fiul, chiar dacă pentru scurt timp. E bine, nu? Hannah nu înțelegea de ce Taro era atât de posomorât. Ar fi trebuit să fie mulțumit, dar el a clătinat din cap.

– Nu, Ichiro rămâne acolo. Altfel, Șogunul n-ar lăsa-o pe Reiko să vină la reunirea familiei. Dar Ichiro e pe mâini bune. Este cu mătușa mea care îmi trimite regulat vești despre el.

– Înțeleg. Păi, nu-ți face probleme, îl vei vedea curând.

– Da, voi face totul pentru asta.

– Pot sta în dosul paravanului din Sala Mare când vor veni toţi? Aş vrea să-l văd pe tatăl lui lady Reiko şi suita sa.

– Nu văd de ce n-ai putea sta. Ai putea sta chiar într-o parte a baldachinului. În calitate de consoartă oficială, ai dreptul de a sta aici, dacă aşa doresc. Taro zâmbi. Aş vrea să văd figura lordului Takaki când îţi va vedea părul.

– Dacă doreşti un bufon, nu sunt sigură că mai vreau să vin. Hannah făcu o grimasă. Eram doar curioasă.

Taro o trase aproape.

Ştii prea bine că nu te doresc ca bufon. Şi continuă s-o convingă de cele mai intime gânduri ale sale.

Lordul Takaki era un bărbat de vârstă medie, chel, cu un pântece rotund, proeminent, dar oricum, impozant. Taro îi spusese lui Hannah să stea liniştită într-o parte a baldachinului. Ea îmbrăcase chimonoul stacojiu pentru a-i arăta lui lady Reiko că nu-i purta ranchiună pentru acea insultă şi poate, trebui să admită, pentru a-l şoca pe lordul Takaki.

Efectul pe care l-a avut asupra lui a fost cu adevărat satisfăcător. Lady Reiko i-a aruncat o privire otrăvită lui Hannah, în timp ce lordul Takaki a fixat-o cu privirea câteva minute, înainte de a-şi aminti că trebuia să-şi salute fiica.

– Chikusho! a exclamat el, apoi a rostit pe un ton la fel de ridicat: Pentru numele lui Dumnezeu cine e creatura asta atât de urâtă? Şi poartă...

– Aceasta, *milord* este consoarta mea principală, o doamnă străină, lady Hannah, care poartă chimonoul dăruit de fiica voastră... i-a spus Taro uşor încruntat. Desigur nu fusese intenţia sa să vadă că Hannah este insultată. Hannah însă, a rămas senină, pe chipul ei nu se putea citi nimic. Nu-l putea învinui pe bărbat că o considera urâtă în acest chimonou, pentru că acesta era adevărul. Iar omul recunoscuse chimonoul, lucru la care ea nu se gândise.

– Hhmm. Lordul Takaki se întorsese spre fiica sa după o ultimă privire aruncată spre Hannah şi o alta aruncată ginerelui său, de parcă ar fi crezut că acesta şi-a pierdut minţile.

Au urmat obişnuitele saluturi, băuturile răcoritoare, iar Hannah a rămas liniştită ascultând conversaţia fără a lua parte la ea. Ar fi trebuit să stea cu ochii în jos, dar n-a rezistat şi a aruncat câteva priviri. Ori de câte ori era posibil, îşi lăsa privirea să cutreiere prin încăpere. A observat numărul mare de aparţinători ai ambelor clanuri, îmbrăcaţi în culorile

specifice ale stăpânilor lor. Era o imagine care inspira teamă, dar Hannah s-a bucurat c-a avut ocazia s-o vadă.

Când cei doi lorzi s-au ridicat în cele din urmă, iar vizitatorii s-au grăbit să se retragă în camerele lor s-a auzit un bubuit amenințător. Sala cea Mare a început deodată să se clatine. Unele doamne au scos țipete ușoare, s-au auzit înjurături ale bărbaților. Unii s-au ridicat în picioare și au alergat afară din încăpere, luptându-se să ajungă primii la ușă. Alții au rămas pe loc, de parcă n-ar fi știut pe unde s-o ia sau erau pietrificați și imobili.

Hannah a privit nedumerită în jur.

– Ce se întâmplă? a întrebat-o pe una dintre gărzi.

– Cutremur, *my lady*. Trebuie să vă adăpostiți. Urmați-mă.

Vocea lui Taro se auzea cel mai tare ordonându-le tuturor să nu-și piardă calmul și să iasă în ordine.

Hayaku! Grăbiți-vă! striga el. Hannah s-a întors să se uite și a văzut că oamenii erau scoși pe o ușă. Taro rămăsese în urmă să se asigure că toată lumea a ieșit.

Garda a îndemnat-o pe Hannah să se grăbească spre ușa cea mai apropiată, dar, înainte de a-l putea urma, podeaua s-a clătinat și mai tare, iar ea a căzut la pământ. A auzit cum se rupe ceva și, ridicându-și privirea, a observat o grindă care cădea asupra ei. A fost sigură că-și trăiește ultima clipă de viață, conștientă că nu avea cum să se miște mai repede să scape din calea ei, chiar dacă s-ar fi putut mișca, deși nu putea s-o facă.

– Akai! a auzit vocea lui Taro care o striga și în clipa următoare două brațe puternice au ridicat-o, dar au alunecat amândoi într-o parte. Au căzut la podea, desigur el amortizând căzătura, și au aterizat la mică distanță de locul unde căzuse grinda. Hannah a oftat ușurată.

Taro a acoperit-o cu trupul său ca un scut, până când efectele cutremurului nu s-au mai simțit, apoi s-a ridicat.

– Ai pățit ceva? a întrebat el cu glas aspru, trecându-și mâinile peste trupul ei, parcă pentru a verifica dacă era nevătămată.

– Nu, cred că nu. S-a uitat prin sală pentru a estima cele petrecute.

Căzuse o parte din tavan, iar grinda care fusese foarte aproape s-o omoare nu era singura care se prăbușise. Se auzeau țipete de durere și de ajutor. Senzația de vulnerabilitate era identică cu ce simțise pe vapor. Se simțise mică și neînsemnată acolo în mijlocul oceanului vast, lovită de

furtuni. În ambele situaţii, oamenii fuseseră la voia cerului, neajutoraţi în faţa forţelor dezlănţuite ale naturii. Dacă supravieţuiau, sau nu era doar o chestiune de noroc. Indiferent cât de bine pregătiţi erau, eforturile lor nu dădeau rezultat.

Ca şi când vasul sau castelul ar fi fost mici jucării supuse toanelor unui gigant. Hannah şi ceilalţi nu erau decât mici particule de praf, aruncate la voia întâmplării. S-a cutremurat şi s-a ridicat în picioare, dorind să-i ajute pe ceilalţi.

S-a ridicat şi Taro să vadă ce daune suferiseră, dar nu erau atât de grave cum ar fi putut să fie.

S-a lămurit că socrul său şi Reiko erau sănătoşi şi a început să le dea ordine servitorilor săi rămaşi în sală să-i ajute pe răniţi.

Hannah a ieşit clătinându-se, sprijinind un bătrân care părea cel mai afectat de cele întâmplate. Odată ajunsă în curte, a întâlnit privirea sfredelitoare lui lady Reiko. Ura care se citea în ochii acelei femei era evidentă. Un moment mai târziu a înţeles că probabil Taro ar fi trebuit să fie în primul rând îngrijorat în privinţa lui Reiko şi a invitaţilor săi şi nu să alerge la consoarta sa. A închis ochii şi s-a întors. Era greşit.

Era momentul să înfrunte adevărul. *Nu mai pot rămâne aici, unde prezenţa mea nu se justifică.* Fără îndoială, Reiko va deveni curând soţia lui, chiar dacă el nu şi-o dorea. Era totuşi destul de pragmatic ca să se căsătorească din interes şi ce putea fi mai convenabil decât sora fostei sale soţii? Era soluţia perfectă pentru toată lumea implicată, în afară de ea. Indiferent ce-i spusese Taro, ea nu se simţea confortabil să-l împartă cu alte femei. Nu asta aştepta de la viaţă şi nu-şi va schimba opiniile. Putea să facă un singur lucru, chiar dacă asta însemna să i se frângă inima. Oare inimile se vindecau vreodată? S-a decis să-i vorbească lui Taro imediat ce va fi posibil.

Capitolul 34

Mâna care a apărut din întuneric astupându-i gura era rece ca gheaţa, foarte uscată şi aspră. A încercat să i se opună atacatorului, dar ca şi la ultima răpire a fost imobilizată pe saltea, fără a putea să-şi mişte vreun muşchi.

Probabil e un coşmar, s-a gândit ea. Nu putea o persoană să treacă prin aceeaşi experienţă la un interval aşa de scurt. Castelul era atât de bine păzit şi niciun ninja nu se putea strecura nevăzut fără a fi detectat imediat, chiar dacă ar fi escaladat pereţii abrupţi, ceea ce părea aproape imposibil.

Hannah şi-a adunat toate puterile şi a aşteptat. Curând se va trezi şi totul va fi normal.

Dar se înşela, pentru că, de fapt, nu visa.

A fost întoarsă într-o parte şi mâinile i-au fost legate strâns la spate. Un căluş i-a fost vârât în gură, apoi legat un material peste el. După asta a fost ridicată pe umărul cuiva şi purtată prin întunericul grădinii. Era întuneric beznă. Prin norii groşi nu răzbăteau nici razele lunii, nici stelele, iar atacatorii ei s-au grăbit pe cărare fără cel mai mic zgomot.

Hannah s-a concentrat să respire ca să nu-şi piardă cunoştinţa, încercând să-şi dea seama pe unde se află. Simţul de orientare îi spunea că se îndreptau spre cel mai îndepărtat perete al castelului, dar nu putea fi sigură. O poartă mică de care nu ştia că există a apărut în faţa lor, luminată doar de o lampion. Ca printr-o magie a fost deschisă din exterior.

Hannah a scăpat o vorbă mai puţin ortodoxă. Unde erau gărzile? Trebuiau să fie aici, dacă nu cumva aceasta era o intrare secretă de vreun fel. Probabil cei care au răpit-o au primit ajutor din castel şi nu se va găsi nicio urmă a lor. Nici a ei. Dumnezeule, ajută-mă! Unde o duceau? Ce voiau să-i facă? Dar era mai bine să nu se gândească.

Dincolo de poartă se aflau un şanţ şi un pod basculant. Luna apăruse deja pe jumătate, iar ea putea să vadă strălucirea apei. Podul fusese deja

întins, o barcă mică fusese trasă lângă poartă, iar ea a fost aruncată total neceremonios la pupă, scrântindu-şi glezna în acest proces. Au traversat rapid cu barca, apoi aceasta a fost lăsată să plutească în derivă în şanţul cu apă, după care unul dintre bărbaţi a ridicat-o pe Hannah din nou.

Cei care o luaseră captivă erau aşteptaţi de cai şi a fost aruncată în şa, apoi aşezată în faţa unui bărbat care a pornit în galop la viteză mare. Ea nu vedea nimic din cauza întunericului din pădure, dar se presupune că ei ştiau unde o duc, pentru că nu s-au oprit niciodată să vadă pe unde se află.

A fost una dintre cele mai lungi nopţi din viaţa ei.

– O, *milord!* O, *milord,* iartă-mă...

Se iviseră zorii, şi Taro se îndrepta spre curtea interioară ca să plece cu socrul său la vânătoarea cu şoimi. În clipa aceea,Yukiko, servitoarea lui Hannah, a apărut în grabă cu picioarele goale şi despletită.

El a fost uimit că a venit să-l conducă aşa de devreme şi în asemenea stare. A simţit un nod în stomac.

– Nani? a rostit el scurt. Ce este?

– Hannah san a dispărut, *milord.* Îmi pare atât de rău, e vina mea.

Taro s-a încruntat.

Vina ta? Ce vrei să spui, unde a plecat?

Oare Hannah se hotărâse să plece la ai ei, fără să-l întrebe? Gândul acesta îl înfuria. Avusese impresia că s-au înţeles să stea cel puţin până la primăvară.

Yukiko îşi frângea mâinile şi a căzut la picioarele lui.

– Au intrat azi-noapte şi au furat-o, iar eu n-am avut puterea să-i opresc. Aveam cuţitul cu mine, dar n-am fost destul de rapidă, iar ei erau mulţi. Vă rog să mă iertaţi, stăpâne, am greşit. Permiteţi-mi să-mi fac seppuku, *milord.* Ea şi-a lăsat capul în jos, iar Taro a văzut că avea sânge pe ceafă.

– A răpit-o cineva? Azi-noapte? Şi tu tocmai acum ai dat alarma? A încercat să-şi controleze tonul, să nu ţipe la femeie. Probabil că, având o rană ca aceea, zăcuse inconştientă mult timp.

– Da, *milord.* Am fost legate şi ni s-a pus căluş. Nu ne-am putut elibera. O servitoare care trecea ne-a auzit lovind cu picioarele în podea cu puţin timp în urmă. Am venit într-un suflet aici.

Taro a lăsat să-i scape o înjurătură.

– Du-te să ţi se îngrijească rana. Mă ocup eu de problema asta. Şi să nu mai aud de seppuku! a ordonat cu asprime.

Pe un ton extrem de dur, care însemna supunere totală şi imediată, a chemat gărzile şi le-a ordonat să scotocească tot castelul, piatră cu piatră, până vor da de vreun indiciu cu privire la răpirea lui Hannah şi împrejurările în care s-a operat.

Vreau un indiciu, şi îl vreau acum! Cuprins de o agitaţie nebună, s-a îndreptat spre apartamentele lui Reiko. Spionii săi îl informaseră că probabil ea se aflase în spatele otrăvirii lui Hannah, chiar dacă nu aveau dovezi. Nu credea că Hannah avea alţi duşmani, astfel că i-a crezut. Dacă cineva pusese la cale răpirea lui Hannah, aceasta putea fi doar Reiko. Făcuse în aşa fel încât să coincidă cu vizita tatălui său, imaginându-şi că Taro nu-i putea face rău dacă aveau musafiri. Ei bine, se înşelase.

Fără a bate la uşă, a dat de perete uşa subţire de la camera ei, a intrat cu paşi mari şi a tras-o din pat. Reiko şi-a ridicat braţele încercând să se apere, dar el, fiind mai puternic, a apucat-o de mâini. A zguduit-o până au început să-i clănţăne dinţii.

– M-am săturat să te tot amesteci în treburile mele. Unde este?

– Cine? Despre cine vorbeşti?

– Ştii prea bine despre cine vorbesc. Ai mers prea departe de data asta, Reiko. Ori îmi spui unde este Hannah, ori mori în clipa asta! Şi-a scos sabia din teacă, îndreptând-o spre ea. Ea a luat postura demnă a unei femei nobile şi l-a fixat cu privirea, sfidându-l.

– Atunci, omoară-mă. Nu ştiu ce vrei să spui, nu am făcut nimic rău.

Taro a privit-o mijindu-şi ochii. Era sigur că femeia mintea, dar nu ar fi câştigat nimic dacă o omora în momentul acesta. Dacă ea era în spatele acestei răpiri, putea măcar să spună unde fusese dusă Hannah. Ca s-o facă să vorbească avea nevoie de timp, iar el nu avea niciun moment de pierdut. A gemut frustrat.

– O să regreţi ce-ai făcut! i-a şuierat. Gărzi! a răcnit el şi toţi au venit într-un suflet, neobişnuiţi cu un asemenea ton. Fiţi atenţi ca lady Reiko să nu părăsească încăperea. Sub ameninţarea cu moartea, aţi înţeles? Şi nu are voie să discute cu nimeni.

– Da, *milord*.

I-a mai aruncat o privire înainte de a părăsi încăperea. Deşi Reiko a făcut o plecăciune mică, el a observat micul zâmbet de triumf de pe chipul ei, şi asta l-a înfuriat şi mai tare. Şi-a controlat furia şi s-a repezit spre

curte. Îşi va regla conturile cu ea mai târziu şi a promis că nu-i va plăcea ce-i va face.

– *Milord,* o singură vorbă, vă rog. Kenji, unul dintre ofiţerii săi superiori venea în fugă spre el, urmat de un tânăr ashigaru.

– Ce este? Mă grăbesc.

– Da, *milord,* dar omul acesta are informaţii care vă pot fi de folos.

Taro s-a oprit să-l privească pe omul care i-a făcut o plecăciune foarte adâncă.

– Da? Vorbeşte, atunci.

– Tocmai vin de la poarta din spate şi am găsit gărzile moarte, cu gâturile tăiate.

– Am pus gărzi noi, *milord,* a intervenit Kenji.

– Foarte bine. Continuă, te rog. Taro întrevedea un fir pe care să-l urmeze.

– M-am uitat în jur şi nu erau urme de luptă. A fost un atac-surpriză. Gărzile se aflau la posturile lor, dar uşa era larg deschisă. Podul mobil era ridicat, probabil răpitorii au folosit o barcă. Când am luat-o la fugă înapoi pe cărare, am găsit ceva care cred că îi aparţine lui lady Hannah, *milord.* Tânărul care roşise şi-a desfăcut palma. În ea strălucea un lanţ cu o cruce mică de aur. Taro a luat-o şi a scrâşnit din dinţi. A recunoscut-o ca aparţinându-i lui Hannah, mai ales că nimeni altcineva din castel nu purta aşa ceva, întrucât nu existau alţi creştini acolo.

– Ai făcut foarte bine, îţi mulţumesc. Kenji san, ai grijă ca omul să fie bine răsplătit şi întreabă-i pe toţi din castel dacă mai au alte informaţii. Şi, te rog, comunică-i lordului Takaki că nu voi putea merge cu el călare în dimineaţa asta. Transmite-i scuzele mele. Între timp eu voi încerca să-i prind din urmă, pornind de la poarta din spate. Cred că e posibil să-i ajung. Imediat ce ai vreo veste pentru mine, trimite cel mai rapid mesager. Vom lăsa semne, ca să ne puteţi găsi.

– Desigur, *milord.* O voi face numaidecât.

***

Hannah se simţea extrem de inconfortabil, pentru că nu mai urcase pe cal de câteva săptămâni, de la călătoria la Edo, când îşi controlase singură calul. Faptul că era aruncată în sus şi-n jos de ore întregi, fără să aibă şa, nu era o experienţă pe care să-şi dorească s-o repete. Răpitorii îi scoseseră căluşul în cele din urmă, ceea ce fusese o mică binecuvântare,

dar mâinile îi erau încă legate la spate. Stătea într-o poziţie foarte incomodă. O dureau umerii şi abia aştepta să-i maseze. Pe la mijlocul zilei bărbaţii s-au oprit în cele din urmă, iar ea a avut alte gânduri cu care să se lupte. Nu ştia dacă aveau de gând s-o ucidă şi, dacă aşa era, cum îi putea opri s-o facă?

– Ce intenţii aveţi cu mine? a încercat să se arate curajoasă, ştiind că ei o vor respecta pentru asta. Lordul Kumashiro v-ar răsplăti generos dacă m-aţi duce înapoi, vă asigur.

– Tăcere! Am fost deja răsplătiţi generos, iar, indiferent de suma pe care ne-ai oferi-o, aceasta se va dubla.

Când a fost coborâtă de pe cal şi genunchii i s-au îndoit, cel care călărise în urma ei a ridicat-o. Ea a tras aer atât de adânc în piept, cu zgomot, încât umerii ei au protestat în faţa unui astfel de tratament, apoi a încercat din nou să cadă la pace cu omul.

– Te rog, ascultă-mă, vă va plăti mult mai mult dacă...

– Am spus să taci! Celălalt bărbat s-a apropiat şi a împuns-o în spate cu o sabie scurtă sau un cuţit. A simţit tăişul acestuia în carne şi s-a ferit speriată.

– Mergi! Omul a împins-o brutal, ceea ce a făcut-o aproape să se împiedice, dar a reuşit să se echilibreze şi a început pe jumătate să meargă, pe jumătate să alerge ca să scape de împunsătură.

– Unde? Unde mergem?

– Nicăieri.

Era evident că nu avea rost să mai încerce să discute cu ei, astfel că s-a concentrat asupra drumului să nu se împiedice pe solul accidentat. Se pare că se aflau în mijlocul unei păduri. Erau destul de sus, la înălţime, pentru că întrezărea imagini ale unei văi abrupte, unde nu exista vreo cărare vizibilă.

Taro nu mă va găsi niciodată aici. O, Dumnezeule, ajută-mă, iar eu voi încerca să-mi ispăşesc toate păcatele, promit. Dar ajută-mă acum, te implor!

Gândurile îi alergau în toate părţile, disperată să găsească o soluţie salvatoare de scăpare, deşi ştia că e imposibil.

Chiar dacă ar fi reuşit să fugă, nu ştia unde se află şi nu avea cu ce să se întoarcă. Nu se gândise niciodată să întrebe unde se afla castelul. Nici nu ştia sigur în ce direcţie călătoriseră. Teama o împiedica să respire

şi era convinsă că se va îmbolnăvi în orice moment. Ce era asta? Doar nu pentru asta străbătuse jumătate de lume, ca să moară singură într-o pădure, ucisă de nişte necunoscuţi? Era un gând destabilizator şi a încercat să şi-l alunge din minte.

Deodată Hannah a simţit sub picioare marginea unei râpi. N-o văzuse, pentru că fusese acoperită cu smocuri de iarbă şi tufe. A scăpat un strigăt, a reuşit să nu-şi piardă echilibrul, dar, înainte să apuce să scoată o vorbă, unul dintre ei i-a aplicat o lovitură în spate. Hannah a ţipat şi s-a prăbuşit.

Capitolul 35

Taro s-a oprit în mijlocul pădurii şi a descălecat.

– Căutaţi semne că ar fi trecut cineva pe-aici recent! le-a ordonat oamenilor săi. Oamenii s-au risipit în jur studiind pământul.

– Aici, Kumashiro sama! a strigat unul dintre ei la un moment dat şi au pornit toţi spre ceea ce Taro spera că este direcţia bună.

A durat mult să ia urma răpitorilor, chiar dacă aceştia n-au fost prea atenţi, dar el a căutat ore întregi. De câteva ori le-au pierdut urma şi au fost nevoiţi să se întoarcă, dar, cumva, au reluat urmele bune şi au pornit din nou.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte, încercând să nu se gândească la ce i s-a putut întâmpla lui Hannah. O femeie singură ajunsă pe mâna unor ninja sau ronin. Nu se mai temuse atât de tare pentru cineva. În puţinul timp petrecut împreună, Hannah devenise fiinţa cea mai importantă pentru el. În final a recunoscut că nu voia ca ea să mai plece. Niciodată. Nu-şi imagina viaţa fără ea. Trebuia s-o găsească.

S-au oprit din nou să caute indicii: crengi rupte, urme de potcoave sau balegă de cal. Taro a auzit zgomot de copite în depărtare. La scurt timp Kenji a apărut dintre copacii din spatele lor, răsuflând greu, gâfâind, roşu la faţă.

– *Milord,* a şuierat el, au luat-o spre munte. Kenji şi-a tras sufletul, ridicând o mână de parcă ar mai fi avut ceva de spus. Taro nu s-a arătat impacientat şi n-a ridicat vocea la omul care-i spusese ceva ce el ştia deja. Mergeau spre munte de vreo oră şi ceva.

– A venit bătrânul, a continuat Kenji în cele din urmă.

– Yanagihara san? Taro a lăsat să-i scape o înjurătură. Ar fi trebuit să-l întrebe pe bătrânul vizionar dacă a mai văzut ceva, dar în graba în care plecase, nu se mai gândise la asta.

Kenji a încuviinţat.

– A spus... căutaţi pinul din vârful dealului, cu o pasăre mare în vârf... lângă prăpastie. Ţineţi-o spre nord.

Nu erau prea multe informaţii, dar, oricum, erau mai bune decât nimic. Taro l-a bătut pe spate.

– Mulţumesc, ai făcut bine c-ai venit. Pleacă înapoi după ce te odihneşti. Apoi s-a întors spre ceilalţi: Să pornim şi noi. Şi au plecat imediat.

***

Hannah n-a ştiut dacă a leşinat de frică sau dacă doar a simţit că a căzut în gol pentru ceea ce i s-a părut o eternitate. Oricum ar fi fost, a căzut lovind pământul. Trupul ei a aterizat pe ceea ce i s-a părut o lespede, lovindu-se la umăr şi la glezna deja accidentată.

Indiferent ce ar fi fost, a avut oarecare elasticitate care a catapultat-o într-un tufiş şi a rămas acolo în desiş. Tufişul i-a amortizat un pic căderea, dar aerul i-a fost scos brutal din plămâni. Era gata să se panicheze înainte de a constata că a putut să tragă aer în piept.

Au! Au! Au!

A încercat să se mişte, dar a durat până a putut să se ridice în şezut. Uitându-se în jur a observat că se oprise pe un parapet, pe la jumătatea râpei. Nu-şi putea da seama cât căzuse de la marginea râpei, dar a estimat că fundul acesteia se afla la o distanţă apreciabilă.

O, Dumnezeule! Ştiu că te-am rugat să mă salvezi, dar nu în felul acesta. Te rog, ajută-mă să ies cumva de aici.

Mâinile îi erau încă legate la spate şi prioritatea ei a fost să se dezlege cumva. Pe parapet a găsit nişte muchii ascuţite, astfel că a început să frece frânghiile cu care era legată. A fost o operaţie îndelungată şi obositoare. De multe ori a fost aproape să izbucnească frustrată în lacrimi, dar munca grea a fost încununată de succes într-un târziu. Şi-a fricţionat încheieturile, să-i trimită sângele înapoi pe canalele normale, şi a şuierat frustrată când a simţit o durere cruntă în degete.

Nemernicule! Chiar a fost nevoie să mă legi aşa de tare? a murmurat strângând din dinţi.

După un moment de repaus, a început să caute o cale de a urca la loc pe marginea prăpastiei. Erau destule tufe care creşteau din crevase şi multe puncte în care să-şi sprijine piciorul. Totuşi, când a început să urce, a constatat că unele tufişuri aveau rădăcini uscate goale, care nu puteau să-i susţină greutatea. Însă a încercat, dar la cea de-a patra încercare a eşuat lamentabil, căzând pe spate, abia a scăpat de moarte, atârnându-se de un tufiş mai puternic, şi s-a recunoscut înfrântă. Îi era imposibil să urce.

Atâta timp cât s-a luptat să-şi desfacă legăturile apoi să urce la loc, Hannah n-a simţit frigul. Dar imediat ce a stat liniştită o vreme, a înţeles că acea cămaşă de noapte cu care era îmbrăcată nu avea cum să-i ţină de cald într-o zi de toamnă. Nu simţise frigul cât fusese călare, pentru că răpitorul o ţinuse strâns, transmiţându-i căldura trupului său. Acum, că era singură, era cu totul altceva.

Solul îngheţase de dimineaţă, şi aerul era încă foarte rece. Hannah a fost forţată să se ridice să se mişte, să-şi sufle în pumni să bată din picioare. Nu ştia cât timp va funcţiona asta, nici măcar cât de puternică era marginea pe care stătea. Nu putea decât să spere că nu va ceda şi că se va ivi cineva care s-o salveze, chiar dacă şansele erau foarte mici.

– Taro, a şoptit, unde eşti acum? Dar ea ştia prea bine că Taro se dusese în această dimineaţă la vânătoarea cu şoimi. Probabil abia diseară va observa că ea lipseşte. Dumnezeule, s-a rugat încă o dată, te rog, te rog, ajută-mă!...

– Uitaţi, *milord*. Aici au oprit doi cai o vreme. Unul dintre oameni a arătat spre pământ, iar Taro a descălecat să vadă. A încuviinţat. O ramură din apropiere fusese folosită la priponirea animalelor, iar pe sol se vedeau nişte urme.

– Aşa se pare. Foarte bine, băieţi, împrăştiaţi-vă să cercetaţi zona. Trebuie să mai existe nişte indicii.

Mergeau de câteva ore spre nord şi deocamdată nu găsiseră păsări cocoţate în pini. Erau foarte mulţi copaci, dar niciunul mai înalt. Taro şi-a trecut o mână peste frunte, închizând ochii pe moment. Nu voia să renunţe la căutare, dar începuse să creadă că nu mai avea rost. Hannah putea să se afle oriunde în această sălbăticie.

Trecuse mai mult de jumătate din acea după-amiază şi curând lumina

va începe să pălească. Chiar dacă Hannah se afla pe-aici pe undeva, nu avea cum s-o găsească pe întuneric. Până dimineaţă, urma va îngheţa, la fel şi ea. Era prea frig. Ar fi vrut să ţipe de frustrare, însă a pornit înainte prin pădure furios, dar hotărât să continue cât de mult posibil.

– Trebuie să existe o posibilitate... a şoptit el. Trebuie!

Pădurea s-a închis în urma sa, iar oamenii săi erau undeva prin preajmă. Crengile trosneau sub picioarele sale, iar picioarele celorlalţi striveau frunzele căzute. A încercat să ţină direcţia spre nord, deşi era destul de dificil să se orienteze prin frunzişul des. Curând a încetinit ca să studieze solul, să cerceteze copacii din jur după semne. Când a trecut pe lângă o tufă uscată, crengile l-au luat prin surprindere, zgâriindu-l pe obrazul drept. A înjurat şi şi-a ridicat mâna să se protejeze, moment în care ceva i-a atras atenţia. Pe o altă creangă lucea ceva arămiu în acea lumină a după-amiezii şi a întins mâna s-o ia. Era o şuviţă din părul lui Hannah.

La mine! a strigat la oamenii săi care au venit străbătând hăţişurile, gata să-l apere de vreun atac. S-au oprit imediat, clipind uimiţi când el şi-a ridicat mâna cu ceva greu de identificat între arătător şi degetul mare.

S-au auzit murmure:

– Nan desu Ka? Ce este? Taro i-a întrerupt brusc.

– Uitaţi, am găsit o şuviţă din părul lui lady Hannah. O vedeţi?

Ei s-au apropiat şi au încuviinţat, observând acea culoare inconfundabilă.

– Ah, soh!

– Cu siguranţă a fost pe-aici, aşa că vă rog să cercetaţi atent. Să nu rămână nicio piatră neîntoarsă, mai căutaţi ceva de genul acesta. Este foarte posibil să-şi fi prins părul în hăţişul de pe-aici.

– *Hai,* Kumashiro sama. Oamenii au făcut o plecăciune în semn că-i vor respecta ordinele.

***

Cercetările au continuat, iar Taro li s-a alăturat oamenilor săi, deviind uşor traseul spre dreapta. Îşi ţinea ochii deschişi şi mergea încet ca să nu piardă nimic. Fără să observe, un picior i-a alunecat în gol şi abia s-a oprit să nu înjure când a reuşit să nu cadă de pe margine, aplecându-se cumva spre spate. Când şi-a ridicat privirea uitându-se peste vale, a zărit deja

vârful dealului următor. Acolo se afla un pin înalt pe ale cărui ramuri stătea o pasăre mare.

– Hannah!

I-a strigat numele cât a putut de tare şi a auzit ecoul în jurul muntelui.

Chiar dacă găsise semnul descris de Yanagihara, nu avea alte speranţe s-o găsească în viaţă. Disperat a apucat un smoc de iarbă smulgând-o din rădăcină. Dacă pe drumul acesta venise şi ea, ajunseseră prea târziu.

Hannah şi-a deschis ochii cam fără chef şi a clipit de câteva ori să-şi limpezească privirea. Trupul epuizat o trădase în cele din urmă. Şi, pentru că nu mai avea putere să se mişte, acceptase c-a fost înfrântă şi rămăsese aşezată. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să doarmă acum şi totul să se sfârşească.

Era evident că Dumnezeu considera că ea a păcătuit prea mult şi o pedepsea ca atare. A acceptat totuşi că o merita. Şi-a închis încă o dată ochii. Dar ceva a deranjat-o şi s-a încruntat supărată. Nu puteau s-o lase măcar să moară în pace? Cu un efort şi-a ridicat privirea spre cer şi i s-a părut că îşi aude numele strigat. Aşa trebuia să fie? Sfântul Petru te cheamă înainte să fii judecat? Nu-şi amintea.

– Alo! a strigat ea. E cineva acolo?

Ecoul vorbelor a înconjurat-o şi i-a trebuit o secundă să înţeleagă că, atunci când ecoul s-a întors, a mai auzit şi altceva. Cineva o striga.

A făcut un efort să se ridice şi a strigat încă o dată, apoi a aşteptat răspunsul.

– Hannah chan, eşti bine? Eşti cumva rănită? Unde te afli? Vocea care i-a răspuns îi era atât de dragă şi de cunoscută, încât a simţit cum lacrimile de bucurie i se revarsă pe obraji. Slavă Domnului, nu era Sf. Petru cel care o striga, iar ea nu murise încă.

– Taro, a strigat la rândul ei. Sunt aici, jos, pe o lespede, nu ştiu sigur cât am alunecat. Nu sunt rănită sau, mă, rog, nu prea tare. Îi clănţăneau dinţii şi abia rostea cuvintele. Numai că mi-e atât de frig...

– Stai acolo. Aduc o frânghie.

Hannah aproape a pufnit în râs la un ordin atât de prostesc. Ce putea să facă decât să aştepte? Inima îi bătea cu disperare şi brusc a găsit puterea să sară de câteva ori, încercând să-şi încălzească trupul îngheţat.

– Stai, Hannah, cobor acum.

– Fii atent!

O mică avalanşă de pietriş şi pământ a trecut pe lângă ea, iar ea s-a ghemuit, aşteptând. Auzea cum Taro înaintează spre ea, dar nu îndrăznea să se uite, pentru că exista posibilitatea ca în eforturile lui să disloce mai mult pământ. După ceea ce ei i s-a părut că durează secole, a auzit o bufnitură când picioarele lui au atins pământul chiar lângă ea. Când s-a întors, s-a lovit de pieptul lui, oftând uşurată. El a strâns-o în braţe atât de tare, încât a simţit că i se vor rupe coastele.

– O, stai puţin, sunt cam şubredă... l-a dojenit ea, în timp ce-i zâmbea din toată inima.

– Tremuri, cred că ai îngheţat. Cineva să aducă nişte pături! a strigat el la însoţitorii săi. Să te ridicăm de-aici, i-a spus el. Te voi lega cu o frânghie de mijloc, iar tu mă vei lua după gât şi vei sta liniştită. Poţi face asta?

– Da.

Taro era şi el legat cu o frânghie pentru siguranţă şi, după ce a strigat instrucţiunile pentru însoţitorii săi, a început urcuşul lent. Hannah se minuna de puterea neobişnuită a braţelor lui atunci când a început să-i împingă pe amândoi în sus, cu picioarele fixate pe marginea prăpastiei. Chiar dacă oamenii îl trăgeau de sus, pentru el fusese un efort considerabil întrucât, odată ajunşi sus, pe marginea prăpastiei, s-au prăbuşit pe pământ şi au rămas aşa o vreme.

– Îţi mulţumesc, i-a spus Hannah.

Taro a încuviinţat doar. Dar din privirea pe care i-a aruncat-o, ea a înţeles cât era de uşurat că o găsise. Curând a ridicat-o în braţe şi a purtat-o spre locul unde se aflau caii. A fost învelită în păturile pe care le aduseseră cu ei şi aşezată în faţa lui Taro pe cal, ceea ce a fost total diferit de ce trăise în acel coşmar cu o noapte în urmă. S-a rezemat oftând mulţumită de pieptul lui, iar braţele lui puternice au cuprins-o protector.

– Sunt atât de fericită că m-ai găsit! a şoptit ea. Îmi pierdusem orice speranţă.

– Soarta m-a ajutat, i-a răspuns el, strângând-o şi mai tare în braţe. S-a cuibărit la pieptul lui şi a închis ochii prea epuizată să mai poată face altceva.

– Cum este Hannah? Rănită? Ceva serios?

Taro a îngenuncheat lângă patul ei, vorbind în şoaptă cu Yanagihara, care-şi aplicase palma pe fruntea lui Hannah. Ea dormea, dar chipul ei plin de zgârieturi şi răni era încă pământiu, iar el nu fusese prea convins când ea îi spusese că se simte bine.

– Se va face bine, dar este nevoie de timp. A suferit un şoc şi corpul ei reacţionează.

– Au... atins-o? Taro a ezitat să formuleze acel lucru îngrozitor de care se temuse. Chiar dacă Hannah făcuse dragoste cu el, ar fi fost cumplit să fi fost violată de nişte străini. Era ceva din care, după cum ştia el, femeile uneori nu-şi revin mental niciodată. Nu suporta ideea că Hannah a lui suferise aşa ceva şi ar fi fost capabil să-i ucidă pe acei indivizi cu mâinile goale, chiar şi pentru cel mai mic rău pe care i l-ar fi făcut.

Yanagihara a clătinat din cap.

– Nu. Cel puţin pentru asta trebuie să răsuflăm uşuraţi. Cred c-a fost foarte speriată, dar a supravieţuit unei asemenea căzături, e extraordinar! Şi-a întors privirea ageră spre Taro. Nu sperase nimeni că va supravieţui, ştii bine.

– Sigur că ştiu. Şi mai ştiu şi cine a dat ordinul, dar nu am nicio dovadă. Ce pot să fac, Yanagihara san? Nu-mi pot tortura cumnata până se confesează. Tatăl ei se va scandaliza. Nu pot decât să întăresc paza asupra lui Hannah ca să mă asigur că este foarte bine păzită.

– Timpul rezolvă toate problemele. Nu te agita, *milord*. Acum s-o lăsăm. I-am dat un somnifer şi nu se va trezi prea curând.

După ce i-a aruncat o ultimă privire, Taro a ieşit însoţit de bătrân. Când au ajuns pe coridor, o femeie a venit în fugă spre ei.

– *Milord,* veniţi repede. E vorba despre lady Reiko...

Taro avea sentimentul unui *déja vu* şi s-a întrebat dacă a greşit cumva în presupunerile sale. Dacă fusese răpită şi cumnata sa, nu ea se afla în spatele acelui complot împotriva Hahnnei, aşa cum gândise el. S-a încruntat la femeie.

– Ce s-a întâmplat? A fost răpită şi ea?

– Nu, dar parcă şi-a pierdut minţile. Tatăl ei încearcă s-o calmeze, dar îl ameninţă cu un pumnal. Femeia îşi frângea mâinile, uitându-se de la Taro la bătrân. Ce facem?

Taro şi Yanagihara s-au privit înainte de a porni în fugă spre apartamentul lui Reiko. Taro a ajuns mult înaintea bătrânului, iar scena care l-a întâmpinat a fost un mayhem.

– Ce se petrece aici? a răcnit el şi toţi din încăpere au îngheţat. A apărut şi Yanagihara cu paşi grei, răsuflând greu şi şuierând, dar pe moment Taro l-a ignorat. O fixa pe Reiko.

Chipul îi era descompus de furie, iar părul îi atârna încâlcit pe spate. În locul chimourilor imaculate cu care îl obişnuise, era în cămaşă de noapte, iar în mâna dreaptă ţinea un pumnal aducător de moarte, care lucea în lumină. Ochii îi erau abia mijiţi şi gura crispată. Şi-a revenit repede după surpriza provocată de apariţia lui şi a deschis gura să articuleze o serie de ocări, urmate de un discurs lung.

– Nemernicii... ţărani care nu ştiu să facă nimic ca lumea... trebuia să moară, aşa trebuia! N-o las în casa asta ca să-mi ia ce este legal al meu. Păcat că preferi o străină urâtă, cu părul roşu, în locul unei femei de familie bună ca mine sau concubinele pe care ţi le-aş fi putut alege. Ai întrecut orice limită. A îndreptat pumnalul spre tatăl său. Ţi-am spus, *milord,* să nu-mi măriţi sora cu individul ăsta! Ţi-am spus că nu e demn de ea, dar m-ai ascultat oare? Nu, sigur că nu. A izbucnit într-un râs isteric. Ai susţinut că este unul dintre cei mai de încredere bărbaţi din Japonia, ha, ha ha, aşa ai spus! Idiotule! Imbecilule, cretinule, nu ai discernământ nici măcar cât un animal!

După cum se vedea, lordul Takaki se stăpânea cu greu, iar Taro a considerat că e momentul să intervină. A intrat în încăpere avansând spre Reiko.

– Dă-mi pumnalul! i-a ordonat pe un ton ridicat. Nu-i vei face rău lordului Takaki, onoratul tău părinte. A întins mâna după pumnal, dar ea s-a depărtat.

– O, nu, dacă nu-l pot ucide pe el sau pe ea, atunci o să te ucid pe tine, apoi mă sinucid! A început să râdă din nou, dar ochii îi erau plini de ură, pe care nu se mai ostenea s-o ascundă.

Taro, care pe bună dreptate era recunoscut ca un spadasin renumit, a făcut un salt în faţă luând-o pe nepregătite. S-au confruntat, apoi el a făcut o fentă spre stânga şi cu viteza fulgerului a prins-o de mână. I-a răsucit mâna până când ea a început să geamă de durere şi a scăpat pumnalul din mână. Ea s-a zvârcolit şi a început să-l lovească încercând să scape, dar Taro o ţinea strâns. Nu i-a dat drumul nici când şi-a înfipt dinţii în braţul lui. A lovit-o aruncând-o pe saltea.

– Legaţi-o! Le-a ordonat gărzilor care rămăseseră indecise la uşă. Reiko a tras aer în piept, apoi a început să se tânguie, un vaiet greu de suportat, pe un ton ridicat.

Taro a ignorat-o şi s-a uitat la tatăl ei pentru indicaţii.

– Ce vreţi să fac cu ea, *milord?* Întrucât mă consideră vinovat, aştept decizia voastră. S-a înclinat în faţa celuilalt bărbat.

Taro se simţea vinovat într-o oarecare măsură, chiar dacă nu considera că făcuse ceva rău. Ca bărbat avea dreptul să aibă o consoartă, mai multe, chiar, iar lui Reiko nu-i promisese vreodată că o va lua în căsătorie, chiar dacă ea aşa se aşteptase. Nu era problema ei ce făcea el în propriul castel.

Lordul Takaki a oftat.

– Nu te consider vinovat. Dacă am înţeles bine, fiica mea a pus să-ţi fie ucisă consoarta. Eu am sperat că ...dar, desigur, acum este imposibil. I-a aruncat o privire tăioasă fiicei sale. Ca să nu mai spun că m-a insultat într-un mod de neiertat. O voi lua acasă, lord Kumashiro. Chiar dacă aduce ruşine familiei mele, trebuie să fac faţă cum pot mai bine. Acum este evident că îi lipseşte ceva din educaţie. Voi cerceta când ajung acasă şi-i voi pedepsi pe vinovaţi.

– Nu vreau să mai trăiesc! s-a văicărit Reiko. Vreau să mor!

– Nu! se răsti Taro, chiar dacă nu avea niciun fel de jurisdicţie asupra ei. Voia ca Reiko să rămână în viaţă, să aibă timp să se căiască pentru crimele sale.

– Lordul Kumashiro are dreptate, spuse lordul Takaki. Vei merge cu mine acasă şi-ţi vei petrece restul zilelor contemplându-ţi greşelile.

Taro încuviinţă.

– Mulţumesc, *lord* Takaki. Îmi pare rău c-a ieşit aşa. Vina este a mea.

– Nu, cu siguranţă este vina mea.

Discuţia a continuat politicos, ambele părţi insistând pe vina proprie. Dar ştiau amândoi că făceau asta doar ca să-şi salveze reputaţia şi în final fiecare a plecat convins că îşi salvase onoarea. De fapt, niciunul nu avea vină, doar Reiko, şi ea va fi pedepsită.

Când s-au îndreptat spre camerele lor, Taro a murmurat pentru Reiko: călătorie sprâncenată! Abia aştepta s-o vadă plecată.

Capitolul 36

Lordul Takaki şi suita sa au plecat chiar a doua zi, iar Taro i-a condus personal. I-a aruncat o ultimă privire lui lady Reiko, a cărei figură se pare că fusese aproape la fel de frumoasă ca a surorii sale. Acum nu mai rămăsese nimic din frumuseţea ei. Doar un chip cu ochii goi care priveau la distanţă, cu pleoapele înroşite de atâta plâns. L-a cuprins tristeţea, dar ştia bine că nu el fusese vinovatul şi nu avea rost să regrete faptul că ea şi-a pierdut minţile. Avuseseră probleme tot timpul cu felul ei de a fi.

Nici n-a dispărut bine vederii suita lordului Takaki că gărzile au început să strige că o altă suită se apropia de castel. Taro s-a apropiat de unul dintre turnurile castelului ca să vadă mai bine, dar nu putea distinge vreun blazon, ca să poată şti cine sunt vizitatorii. S-a încruntat.

– Să mă informezi de identitatea lor înainte de a le da drumul în castel, i-a ordonat căpitanului gărzii, apoi s-a îndreptat spre Marea Sală.

S-a aşezat în locul său obişnuit şi a aşteptat, încercând să-şi păstreze calmul. Oare nu putea fi niciodată linişte în castelul său? Nu voia decât să-şi petreacă timpul alături de Hannah. Să discute cu ea, s-o convingă să rămână cu el pentru totdeauna.

– *Milord,* vă rog, a spus căpitanul care a intrat şi a făcut o plecăciune, este un bărbat afară care pretinde că este soţul lui lady Hannah. Vrea să ştie ce face.

Taro s-a încruntat.

– Asta-mi mai trebuia, a murmurat el, dar cu voce tare a zis: I-ai spus ce face?

Omul a părut îngrozit.

– Nu i-am spus, *milord.* Nu le-a spus nimic.

– Bine. Fii atent să nu se afle nimic. Le transmiţi că deocamdată sunt ocupat, dar îi voi vedea imediat ce mă eliberez. Străinul şi

oamenii lui pot locui în castel. Repartizează-le încăperi în partea de vest şi păzeşte-i cu atenţie. Nu au voie să facă plimbări pe-aici, ai înţeles?

– Da, *milord*. Imediat. Căpitanul a plecat în grabă, iar Taro şi-a sprijinit bărbia în pumni şi a oftat.

– Acum ce mă fac? s-a întrebat, apoi i-a venit o idee şi a plecat în căutarea lui Yanagihara. Căci i se părea că e vina lui că a ajuns Hannah aici la început. I se părea normal să vină acum cu o soluţie.

Din nefericire, Yanaghara nu i-a fost de prea mare ajutor.

– Vrei să rămână aici, *milord?* l-a întrebat.

– Sigur că vreau, dar dacă omul este soţul ei legal? Ea mi-a spus că au renunţat la căsătorie, dar dacă omul nu recunoaşte asta?

– Contează? Şi, oricum, asta te-ar fi oprit s-o faci consoarta ta?

Taro străbătea veranda cu paşi mari, mai agitat ca oricând.

– Nu. Da. Nu ştiu. Dar contează, desigur. Dacă omul se pretinde soţul ei conform legilor barbare, nu am ce face, n-o pot păstra. Cel cu părul blond se bucură de atenţia lui Anjin san, iar Şogunul ştii că îl ascultă. I-ar putea face rău lui Ichiro şi nu pot îngădui să se întâmple asta. Chikusho! N-am crezut niciodată că vor veni după ea, cel puţin nu aşa de repede!

– Cineva le-a spus unde o vor găsi, dar poţi nega că s-ar afla aici.

– Ar fi fără rost, acum că au devenit suspicioşi. Nu cred că vor pleca pur şi simplu. Ar putea trimite spioni să vadă că i-am minţit.

– Cel puţin i-ar opri pentru o vreme.

– Vrei să spui că asta ar trebui să fac?

– Nu-ţi voi spune ce să faci, *milord*. Trebuie să-ţi asculţi inima.

– Inima? Vrei să spui capul, poate? Inima nu are nicio legătură cu toate astea.

– Depinde.

Taro şi-a ridicat mâinile în sus dezgustat. Nu avea sens să discute cu bătrânul când se afla în asemenea dispoziţie.

– Dacă nu mi-ai fi spus de la început de venirea ei, n-aş fi avut astfel de probleme.

– Era predestinat să vă întâlniţi, nu are nicio legătură cu mine.

– Hhmm. Taro se năpusti afară complet nemulţumit de răspuns.

***

În cele din urmă, după două zile, le-a permis străinilor să apară în faţa lui în Sala Mare. Se îmbrăcase corespunzător, pentru a-i impresiona şi a le inpunea ideea că nu putea fi uşor păcălit. Prin comparaţie, amândoi erau sărăcăcios îmbrăcaţi. Hainele lor ciudate nu erau nici măcar curate, chiar dacă unul dintre ei făcuse eforturi în această direcţie. Taro a încercat să nu strâmbe din nas dezgustat. Erau doi străini pe care-i cunoscuse în timpul vizitei lordului Matsura pe vasul lor. Unul era blond – cel cu care Hannah fusese sau era căsătorită şi i se părea vag cunoscut – şi japonezul care conducea grupul. Taro a aşteptat până când concetăţenii săi s-au înclinat în faţa sa şi străinii s-au înclinat şi ei oarecum ciudat. A înclinat şi el din cap, dar nu s-a ridicat de pe dais.

– Spuneţi ce aveţi de spus, le-a cerut scurt.

– *Milord,* permiteţi să fiu interpret, întrucât aceşti oameni nu vorbesc limba voastră? Sunt Hoji. Când Taro a înclinat din cap că este de acord, omul a continuat: Aş vrea să vi-i prezint pe Rydon san şi pe Marston san, căpitani ai vapoarelor ancorate acum la Hirado. Rydon san are o soţie pe nume Hannah, care lipseşte de câteva luni. Am primit informaţii că o doamnă cu părul roşu a fost văzută la castelul vostru. Este adevărat?

Taro a făcut un gest de nerăbdare, dar n-a negat nici n-a confirmat.

– Continuă! a ordonat el.

– Firește, Rydon san este nerăbdător să-şi recupereze soţia, iar celălalt gentleman este fratele acesteia. Şi el este la fel de îngrijorat de soarta ei. Dacă doamna văzută aici este cu adevărat lady Hannah, v-am fi recunoscători pentru orice fel de informaţii privind starea ei.

Taro i-a cercetat pe cei doi şi a încercat să judece caracterul lor. Bărbatul care se pretindea soţul lui Hannah părea nerăbdător şi era irascibil. Celălalt era calm şi liniştit şi asculta atent traducerea făcută de Hoji la răspunsurile lui Taro. Taro observa la el unele asemănări cu Hannah. Chiar dacă nu avea părul ei ca o flacără, trăsăturile lor erau asemănătoare. Mai vedea şi că Marston san era realmente îngrijorat pentru sora sa. Nici unul dintre bărbaţi nu încerca să-şi ascundă emoţiile.

– Spune-mi, căpitanul poate dovedi că este soţul doamnei?

Hoji a încuviinţat şi a scos un document rulat din mâneca chimonoului.

– Este o scrisoare de la un preot străin care certifică încheierea căsătoriei. A fost semnat de ambele părţi.

– Pot să-l văd?

Taro a întins mâna cu un gest poruncitor, iar Hoji i-a întins documentul. Datorită învăţăturilor lui Hannah,Taro putea să citească măcar numele ei şi al căpitanului, chiar dacă nu înţelegea restul.

Nu se îndoia că interpretul spunea adevărul, dar s-a încruntat când s-a uitat în partea de jos a paginii.

– Doamna a semnat cu un simbol creştin?

– Poftim? Hoji părea confuz, apoi a privit acolo unde i-a arătat Taro. O..., doamnelor nu li se cere să semneze în sensul strict al cuvântului, aşa cred. Fratele doamnei a semnat în numele ei.

– Adevărat? Foarte bine, o să mă interesez, a spus Taro fără a lăsa să se vadă cum optimismul i-a cam pierit la răspunsul omului. Cu câtva timp în urmă a existat aici, în castel, o doamnă cu părul roşu, dar nu ştiu dacă mai este aici. Domeniile mele sunt vaste, cred că înţelegeţi.

– Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

A făcut un gest cu mâna care însemna sfârşitul întâlnirii. Marston san i-a spus ceva lui Hoji, care a ezitat înainte de a vorbi din nou, în timp ce celălalt străin a pufnit dezgustat.

– Vă rog să mă scuzaţi, *milord,* dar Marston san mi-a cerut să vă mulţumesc pentru ajutorul în această privinţă. De asemenea vrea să vă mulţumească pentru ospitalitate.

Taro a înclinat din cap urmărind cum oamenii pleacă. Aşadar bărbatul avea unele maniere. Doar era rudă cu Hannah, iar ei Taro nu-i găsise probleme comportamentale. A oftat. Avea atâtea subiecte la care să se gândească.

I-a împiedicat cât a putut de mult, dar aceştia au început să-şi piardă răbdarea. Chiar şi fratele lui Hannah părea încordat şi în cele din urmă Taro a fost nevoit să le spună o parte de adevăr.

– M-am lămurit în privinţa doamnei, i-a spus micului translator, iar bărbatul cu care locuieşte ar vrea s-o facă soţia sa, pentru că se înţeleg bine. Soţul doreşte cumva să divorţeze? Poate dacă primeşte o recompensă pe măsură?

– Voi întreba, dar... doamna se simte bine? Lui Taro i s-a părut că Hoji san a părut îngrijorat când a pus întrebarea, dar l-a liniştit repede:

– Cred că da, dar mi s-a spus că de curând a suferit o căzătură de pe urma căreia se recuperează.

– O căzătură? Cum aşa?

Taro a luat o poziţie foarte arogantă.

– Nu cunosc amănunte.

– Sigur că nu aveţi, scuzaţi-mă, *milord.* Permiteţi-mi să adresez întrebarea voastră soţului doamnei.

Se părea că Rydon san nu era încântat de ideea de a renunţa la soţie pentru bani. Şi-a manifestat furia, dar a fost imediat liniştit de companionul său, chiar dacă Marston san părea la fel de indignat.

Au fost împroşcate tot felul de invective, iar pe unele Taro le înţelegea. A auzit cuvinte gen: străin, crede că poate să ia ce este al nostru" şi „nu este drept". Şi toate acestea erau adevărate, dacă Taro era cinstit. Numai vorbele calme ale lui Hoji i-au readus pe oamenii aceştia la oarecare normalitate. În final, Marston a răspuns prin intermediul lui Hoji.

– Regret, *milord,* dar străinii nu recunosc divorţul. Cer să le fie returnată doamna imediat.

– Aşa să fie? Căsătoria nu poate fi nicicum desfăcută? Taro i-a aruncat o privire dură lui Rydon san şi a văzut că acesta a început să se agite când i-a tradus Hoji.

Gai-jin, cel cu părul blond a murmurat:

– Poate că ea nu mă vrea, dar al naibii să fiu dacă o las aici. Cu înţelepciune, Hoji a ocolit aceste vorbe, dar Taro le-a înţeles şi şi-a încleştat pumnii în mâneca chimonoului.

– Foarte bine. Voi cere să fie adusă aici.

Taro încercase, dar în adâncul sufletului ştiuse că nu va merge. Chiar dacă era conştient că îi poate învinge uşor pe pretinşii salvatori ai lui Hannah şi s-o reţină cu forţa, ar fi fost contrar oricărui principiu în care fusese educat. Şi nu putea periclita existenţa propriului fiu. Şi mai exista un motiv pentru care Taro care stăruise permanent în mintea sa. Akai a sa era fericită în momentul acesta alături de el, totul era nou şi incitant. Ea încă mai învăţa toate acele delicii senzuale de la el, dar el era conştient că va veni un moment când numai asta nu va mai fi de-ajuns. I se va face dor de casă, va tânji după oamenii şi obiceiurile lor şi atunci va fi prea târziu. Vor urma regretele, apoi mânia şi resentimentele.

A devenit şi mai hotărât. De fapt, ea nu era o femeie liberă atâta timp cât Rydon san nu accepta să renunţe la ea. Taro nu înţelegea regulile

englezilor, dar era conştient că acea anulare a căsătoriei nu putea interveni decât dacă ambele părţi erau de acord. Uitându-se la străinul cel furios ştia că era prea puţin probabil.

Hannah s-a aşezat pe una dintre pietrele mari care înconjura lacul şi şi-a închis ochii ridicându-şi faţa spre soare. Liniştea acestei părţi a castelului, pacea grădinilor o ajuta să se relaxeze şi-i simţea puterile vindecătoare asupra corpului ei afectat. Se simţea mai bine în dimineaţa aceasta, deşi un pic cam fără vlagă.

Apa cădea într-un ritm liniştitor într-o cascadă lucrată cu măiestrie dintr-un trunchi gol de copac. Aproape că începu să moţăie şi-şi lăsă gândurile să cutreiere liber. Cu o mişcare absentă a mâinii în apă îşi purta degetele în sus şi în jos cu mişcări apatice. Un peşte koi, viu colorat, care trăia în lac se apropie să constate dacă degetele ei puteau fi mâncate. Hannah a fost luată prin surprindere când cel mai îndrăzneţ a muşcat încet cu prudenţă, dar a fost subit fermecată când acea creatură alunecătoare s-a lăsat mângâiată pe cap. I-a urmărit cum cu o mişcare din coadă au alunecat în linişte pe lângă ea, aproape de suprafaţa apei. Cei mai flămânzi au venit totuşi de câteva ori să-şi deschidă gurile care căutau hrană.

Îi era imposibil să decidă care era cel mai frumos, întrucât aveau multe culori minunate, vii. Negru, portocaliu, alb, auriu şi argintiu, variante nesfârşite. Hannah a fixat un peşte portocaliu cu negru şi s-a gândit cu un zâmbet că acela trebuia să fie bunicul. Apoi atenţia i-a fost atrasă de un exemplar magnific cu solzii de un galben uluitor cu capul alb şi o bandă albă pe tot spatele şi brusc a făcut alegerea:

Eşti cel mai frumos, fără îndoială, i-a spus ea când peştele şi-a deschis botul sperând în van după hrană, apoi a lovit încet apa cu aripile din faţă. Dar nu cred că-ţi pasă, pentru că nu te mănâncă nimeni.

Odată ce a stabilit asta, Hannah şi-a închis ochii. Avea o hotărâre importantă de luat şi, deşi nu era uşoară, trebuia s-o ia.

Taro a găsit-o în locul acela cu părul roşu luminat de razele soarelui care reflectau unele dintre culorile peştilor săi. A rămas acolo o vreme privind acea imagine frumoasă, înmagazinând-o în mintea sa pentru viitor. Acum ştia că n-o va putea păstra aici, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit.

– Akai, a rostit el încet ca să n-o sperie. Ştia că era încă fragilă, după ce abia se restabilise. Ea şi-a deschis ochii zâmbindu-i în semn de bun venit, iar Taro s-a aşezat alături de ea pe pietrele calde. Te simţi bine în dimineaţa aceasta?

– Da, mulţumesc, îmi revin repede. Dar tu? Ea i-a cercetat chipul şi pe fruntea ei a apărut o umbră. Eşti tulburat. S-a întâmplat ceva?

El a oftat.

– Da, am veşti pentru tine.

– Despre răpitori sau lady Reiko?

– Poftim? Nu, nu. Aproape uitase de ei. E ceva cu totul diferit. I-a luat o mână în palmele sale. Hannah ştii bine că am convenit să te întorci la primăvară la ai tăi, da?

Ea s-a încruntat şi mai tare.

– Da. Dar de ce? Vrei să scapi de mine? Am crezut că vrei... s-a întors încercând să-şi tragă mâna din palmele lui, dar el a ţinut-o strâns. Bine, nu mai contează acum. Sincer, chiar m-am gândit că ar fi mai bine să plec mai devreme. Voiam să discut asta cu tine. Hannah nu-l privea, iar el nu-i vedea chipul.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că a venit soţul tău să te ia?

– Rydon e aici? Cum aşa? Cum m-a găsit? L-a privit uluită.

El a ridicat din umeri.

– Nu ştiu, dar cred că i-a spus cineva unde te afli. Poate Reiko? Nu m-ar mira.

– Şi a cerut să mă ia de-aici?

– Da, şi este foarte vocal. L-am întrebat dacă vrea să divorţeze în schimbul unei sume consistente de bani, dar a refuzat. Taro nu s-a abţinut, adăugând pe un ton uşor acuzator: interpretul mi-a spus că nu există divorţ în ţara voastră. Dar parcă tu mi-ai spus că te-ai eliberat de bărbatul acesta. Mi-a arătat un document care certifică relaţia dintre voi.

– El...? Dar... Hannah s-a arătat uluită la început, apoi furioasă. Taro sperase că ea îi va spune că străinii nu aveau dreptate, dar ea n-a făcut-o. I-ai oferit bani în schimbul meu? a preferat ea să-l întrebe încruntându-se.

– Da, dar m-a refuzat.

– Trebuie să afli că nu sunt o posesiune care poate fi vândută sau cumpărată. Ochii ei de safir scânteiau de furie.

– N-am gândit niciodată aşa, dar am crezut că Rydon san se va lăsa convins. Taro şi-a înăbuşit un oftat. În orice caz, l-a adus pe fratele tău care cred că este mult mai îngrijorat de starea ta. El a încercat să-şi controleze emoţiile, să nu-i arate ce mult îl costa să vorbească atât de degajat despre acest subiect.

– Şi Jacob e aici? Dumnezeule! Atunci, se explică. Hannah şi-a lăsat capul în jos, apoi şi-a ridicat privirea. Îmi pare rău că ţi-am provocat probleme. Te rog să mă ierţi.

– Yanagihara san m-a asigurat că aşa trebuia să fie şi atunci, cine sunt eu să mă împotrivesc zeilor? De fapt, mi-am atras toate astea prin faptul că te-am răpit. S-a ridicat, incapabil să mai stea atât de aproape de ea fără s-o ia în braţe. Voia s-o ţină aşa, dar n-ar fi fost cinstit. Îţi mulţumesc pentru timpul petrecut împreună, am învăţat multe, i-a spus el oficial. Îţi mulţumesc. Iar acum îi voi informa pe fratele şi pe soţul tău că eşti gata să pleci la răsărit.

– Atât de repede? Hannah şi-a întors minunaţii ei ochi spre el, iar Taro a văzut lacrimile care-i împăienjeniseră ochii. Şi-a întins mâna spre el. Taro, eu...

– Da?

– Vii în noaptea asta la casa băii? Pentru ultima oară?

El a ezitat un moment, apoi a aprobat. Va mai fi a sa încă o dată, mai era vreo problemă după tot timpul petrecut împreună? Soţul ei o va avea tot restul vieţii.

Hannah l-a urmărit cum pleacă şi şi-a înăbuşit lacrimile. Ar fi putut să-i spună că nu vrea să plece, dar la ce bun? Ea nu avea scrisoarea pe care o semnase Rydon ca dovadă că această căsătorie se va anula, iar Taro o voia plecată oricum. Auzise că adesea bărbaţii se plictisesc de concubine şi de consoarte şi, întrucât nu exista nimic care să-i lege, se va descotorosi de ea. Atunci ce se va alege de ea? Nu, era mai bine dacă pleca acum, când avea ocazia să se întoarcă în Anglia. Şi-i promisese lui Dumnezeu că va plăti pentru păcatele sale, dacă o salva de la moarte. Acum trebuia să-şi îndeplinească partea sa de promisiuni. Indiferent dacă rămânea sau nu măritată, păcătuise. A-l părăsi pe Taro era pedeapsa ei.

Capitolul 37

Când dimineaţa următoare Hannah a ieşit în curte, a fost întâmpinată de soţul, fratele ei şi de Hoji. A fost fericită să-i vadă pe doi dintre ei şi s-a grăbit să ia mâinile întinse de Jacob şi de Hoji, ignorându-l pe Rydon.

– Jacob! Hoji san! Am crezut că n-am să vă mai văd vreodată! Ce faceţi?

– Bine, dar tu? Jacob o studia atent, de parcă ar fi vrut să găsească semne c-a fost maltratată. Ţi-a făcut cineva rău? Ni s-a spus că ai avut un accident de vreun fel? Ce ţi-au făcut?

– Nimic. E o poveste lungă, v-o spun mai târziu. Acum sunt bine, sincer. Hoji san? S-a întors spre vechiul său prieten adresându-i-se în japoneză pentru a schimba subiectul: Dar tu, Hoji san?

– N-am fost niciodată aşa de bine, Hannah san, sunt atât de fericit să te văd. Începusem să mă tem de ce e mai rău. Şi-a aplecat capul. Mă vei ierta?

– Să te iert? Pentru ce?

– Pentru că nu ţi-am adus paza potrivită. Imbecilii pe care i-am angajat se vede că nu puteau proteja pe nimeni. Ar fi trebuit să mă asigur înainte de a pleca la Edo.

– Nu, nu este vina ta. Acelor ninja nu le-ar fi putut rezista nimeni, sunt sigură. Nu am pentru ce să te iert.

– Eşti prea bună.

Rydon le-a întrerupt discuţia cam neceremonios.

– Dacă aţi terminat cu bârfele, poate te gândeşti să-ţi saluţi cum se cuvine salvatorii? i-a spus el pe un ton batjocoritor.

– Cu siguranţă.

Hannah i-a făcut o reverenţă privindu-l rece.

– Bună dimineaţa şi ţie.

– Asta este tot ce ai de spus? Niciun „mulţumesc că m-ai salvat de barbarii ăştia" sau „mă bucur să te văd în sfârşit".

– Aceştia nu sunt barbari şi nu trebuie să mă salvezi de ei. Aş fi fost trimisă înapoi până la primăvară, oricum.

– Binevoitoare ca întotdeauna!

– De fapt, nu ştiu de ce te-ai deranjat, i-a răspuns Hannah. M-am gândit că abia ai aşteptat să scapi de mine.

– Fie cum o fi! i-a răspuns Rydon, dar n-am bătut atâta cale până aici riscându-mi viaţa ca să plec cu mâinile goale. Am mers multe zile la rând cu teama că ne-ar putea tăia gâtul barbarii ăştia, ca să fim întâmpinaţi de un lord arogant care consideră că poate cumpăra orice. Ne-a oferit bani în schimbul tău, ştii doar. Pentru o englezoaică! Ce imprudenţă!

– Poate ar fi fost bine să accepţi, i-a spus Hannah printre dinţi.

Era conştientă de absurditatea de a fi vândută şi cumpărată ca o sclavă, dar, având în vedere felul în care se simţea în acel moment, dacă asta însemna că putea să rămână, nu-i mai păsa.

– Nu e chiar aşa. Nu este locul tău aici. Tu mergi cu noi. Rydon s-a întors dezgustat, dar Jacob a întins mâna spre ea.

– Haide, să nu ne certăm. Hannah, mă bucur să te revăd, să constat că eşti bine. Ne-am despărţit în condiţii mai încordate, să spunem. Nu putem lăsa certurile în urmă acolo unde s-au desfăşurat? Am fost foarte îngrijorat pentru tine. Şi-a amintit cum a ratat în trecut şansa de a se reconcilia cu el şi i-a întins mâna.

– Foarte bine, dar te rog să nu uiţi că nu am acceptat niciodată aşa-zisa mea căsătorie. O voi anula imediat ce pun piciorul în Anglia. Rydon a fost de acord în scris.

Jacob i-a aruncat o privire lui Rydon care, depărtându-se, nu le mai auzea discuţia. A încuviinţat.

– Foarte bine. Vom discuta problema mai târziu. Sunt convins că ai multe să-mi spui.

Hannah a trebuit să se mulţumească deocamdată cu acest răspuns. Jacob avea dreptate, nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru asemenea discuţie.

– Aşa este.

În acest moment Taro a făcut un pas înainte şi s-a înclinat. S-a întors spre Hannah şi i-a spus:

– Sayonara. Vă doresc călătorie plăcută! Vă trimit o escortă de o sută de oameni să vă păzească până ajungeţi pe coastă.

A spus acestea pe un ton indiferent, iar Hannah nu l-a mai recunoscut pe bărbatul pasional cu care-şi petrecuse noaptea. Bărbatul pe care-l îmbrăţişase pentru ultima oară înainte de a părăsi casa de baie cu puţin timp în urmă. Concluzia a fost că Taro a vrut să scape de ea. Fusese prea politicos ca s-o spună.

Şi-a controlat trăsăturile şi i-a zâmbit, făcând o plecăciune.

– Sayonara, *milord*. Mulţumesc pentru tot. A fost un sejur ... minunat!

El a încuviinţat şi a scos un pachet mic din mâneca largă a chimonoului.

– Te rog să accepţi acest mic dar.

– Dar nu este necesar.

– Aşa se obişnuieşte.

Hannah a luat darul din mâna lui atingându-l pentru ultima oară şi să tragă aer în piept dureros. Durerea din inimă era atât de intensă, de parcă cineva o înjunghia cu un vătrai încins. *O, Dumnezeule, ajută-mă să suport asta, să trec peste asta...* a strâns din dinţi.

– Mulţumesc. Ea s-a înclinat din nou. Îl voi păstra întotdeauna cu sfinţenie, indiferent ce este.

– Vino, Hannah, e timpul să plecăm. Jacob i-a pus o mână pe spate şi a îndreptat-o spre palanchinul unde o aştepta cu răbdare Sakura, imaginea suferinţei. Sakurei îi plăcuse viaţa de lux de la castel şi nu-i convenea deloc să plece. Hannah era ea însăşi prea nefericită ca s-o mai consoleze pe servitoare. A urcat şi s-a aşezat pe pernele moi, ţinând darul de la Taro ca pe o ancoră de salvare. Nu trebuia să plângă în momentul acesta, şi-ar fi pierdut prestigiul. Taro nu se va mai gândi la ea. Nu va plânge...

Plecarea lor a fost învăluită într-un văl de penumbră, iar Hannah a rămas în umbra palanchinului când au părăsit curtea castelului. Când au ajuns în vârful dealului şi nu s-a mai văzut castelul, Hannah n-a mai rezistat şi a dat frâu liber lacrimilor. Nu-i păsa ce gândeau cei din jur. Avea inima frântă şi ştia că nu se va mai vindeca niciodată.

Străinii veniseră la castelul Shiroi pe calea Oshu Kaido de la Edo, dar, întrucât ei se întorceau direct la Hirado, oamenii lui Taro i-au condus pe alt drum. Hoji i-a spus lui Hannah că daymio le-a permis folosirea unui vas. Întrucât a recunoscut unele semne, Hannah a înţeles că se întorceau pe drumul făcut de ea cu luni în urmă şi asta a făcut-o să plângă din nou. Drumul părea fără sfârşit şi singura ei consolare era Hoji. Hannah era

foarte bucuroasă că erau din nou împreună şi petreceau ore întregi vorbind. Ori de câte ori se opreau să mănânce, cei doi se asigurau că stau la distanţă de ceilalţi ca nimeni să nu-i asculte. În timpul acelor pauze de mers Hannah i-a mărturisit adevărul.

– Trebuie să-l spun cuiva altfel, îmi pierd minţile, îi explică ea. Sper că nu te deranjează.

– Sigur că nu. L-am intuit oricum, i-a răspuns Hoji. Lordul Kumashiro a afirmat că există cineva care te vrea de soţie, iar eu am avut impresia că vorbea în nume propriu. Era singurul bărbat de rang înalt de acolo care putea să aibă mai mult de o soţie. A ezitat înainte de a întreba:

– Ai fi fost de acord?

– Să fiu consoarta lui? Da. Deja sunt. Am fost.

– Înţeleg. Şi va exista un copil?

– Un copil? Hannah s-a uitat lung la Hoji şi a clipit des pentru că nu-i trecuse prin minte că ar putea fi aşa. Eu... Nu ştiu. Nu m-am gândit... a încercat să socotească în minte ultimul ciclu, dar şi-a amintit că fusese cu câteva luni în urmă şi s-a încruntat. Nu fusese niciodată prea atentă cu acest aspect, dar a înţeles că trecuseră prea multe luni. Şi, chiar dacă nu se simţea rău, observase că sânii îi deveniseră prea sensibili în ultimul timp. O, Dumnezeule, cum am fost atât de naivă?

Întregul adevăr a izbit-o în momentul acela.

Hoji, cum pot obţine acum anularea căsătoriei mele? Rydon trebuia să jure că nu m-a atins, dar asta ar fi o minciună sfruntată dacă va exista un copil. N-ar mai face-o acum. Nu poate... O, Dumnezeule...

Hoji a clătinat din cap, dar n-a comentat. De fapt, nu avea ce să spună.

– Dar nici nu mă pot întoarce, continuă Hannah. Ce-ar spune Taro? Cu siguranţă nu şi-ar dori un copil-corcitură. Un copil. Copilul lui Taro. Hannah nu se mai putea abţine, un sentiment de căldură i s-a răspândit în tot corpul. Va avea, de fapt, ceva care să-i amintească de el. Va fi o femeie dezonorată, care va creşte singură un bastard cu un chip străin. Dar cum se va descurca? Cum se va descurca copilul? *O, Doamne,* şi-a spus din nou. Cu siguranţă nici Rydon nu va dori copilul. Hoji, ce mă fac?

– Aşteaptă, să vezi. Uneori astfel de lucruri se rezolvă de la sine. Hoji voia să pară impasibil ca de obicei, dar Hannah îi citea semnele de îngrijorare în ochi. Cu mult tact, el a schimbat subiectul.

– Ce ţi-a dat lordul Kumashiro ca dar de despărţire?

– Poftim? A, nici nu ştiu. Nu l-am deschis încă, dar o voi face acum.

Imediat ce Hannah s-a întors la palanchin a scos pachetul mic din mâneca unde-l ţinea ascuns. Slavă Domnului, era încă singură, Sakura nu terminase de mâncat. Cu degetele tremurând a deschis pachetul.

Era o cutie mică din lac, pe care se afla încrustată cu măiestrie o frunză de aur emailată şi o perlă. Pe capac era pictată o floare portocaliu-roşiatică, similară celei de pe blazonul lui Taro. Un urs mare o ţinea în labele sale. Hannah a tresărit.

– Cerule!

Ce însemna asta? Kumashiro, ursul alb, ar fi vrut s-o păstreze pentru el pe ea, floarea roşie? Sau doar visa cu ochii deschişi? Nu, ea nu vedea altă interpretare. Probabil Taro comandase special darul, aşteptându-se ca ea să-i înţeleagă semnificaţia.

A ridicat capacul. În interior se afla un bilet, iar pe o altă bucată de hârtie un poem haiku, pe care, la mijloc fusese aplicată pecetea sa. El încercase să scrie cuvintele japoneze fonetic în alfabetul ei, dar şi în kana, ceea ce era remarcabil din partea lui. Chiar dacă părea ciudat ea a înţeles când a început să le citească încet pentru sine.

Nota spunea: „Hannah chan, am pus să se facă această cutie pentru tine, intenţionam să ţi-o dăruiesc când te-ai fi refăcut după acea răpire. M-am gândit că acum ar putea deveni un mesaj adecvat de despărţire".

Era semnat simplu:

Taro.

Poemul era şi mai scurt:

„Nu părăsi grădina mea

Păstrează-ţi petalele roşii ca focul deschise numai pentru mine".

* * *

O, Taro, toate acestea înseamnă ceea ce cred eu? a şoptit ea. A strâns la piept cutiuţa şi a încercat să se gândească. Imaginile se roteau în mintea ei, începând cu noaptea nunţii cu Rydon, prima ei noapte cu Taro în casa băii, multe alte momente minunate de atunci. Şi-a amintit felul în care a salutat-o Rydon în grădină, evident la fel de nemulţumit ca şi ea că se reîntâlneau. Probabil el abia aşteptase anularea căsătoriei, lucru care nu va mai avea loc acum.

Fraza „până când moartea ne va despărți" avu deodată ecou în mintea ei și un chin ca de moarte a străfulgerat-o. Cum va suporta? Și-a vârât cutiuța în mânecă și a ieșit să-l caute pe Hoji, cu pași grei, așa cum îi era și inima. Din fericire el nu era prea departe și, fără a-și vorbi, s-au îndepărtat de ceilalți pentru a putea discuta liber.

– Ce s-a întâmplat? Ai deschis darul? Hoji i-a cercetat chipul cu ochi curioși.

– Da și este un semn acolo. Vrea să rămân. Sunt sigură, dar n-o pot face, Jacob nu m-ar lăsa să mă întorc. Știa că fratele ei se considera responsabil pentru soarta ei și nu exista posibilitatea ca el să plece și s-o lase în Japonia.

– Era evident că dorea să te păstreze.

– Nu doar ca pe o curiozitate, mă vrea pentru ceea ce reprezint. Cred că mă iubește, chiar dacă nu-și dă seama de asta. Rostise fraza în engleză, pentru că nu știa cuvântul dragoste în japoneză.

– Dragoste? Nu există un asemenea cuvânt. Dorința pentru o persoană, dorința de a fi cu acea persoană, a te simți bine cu cineva, da, dar...

– Nu, nu este așa. Dragostea este atunci când nu poți trăi fără acea persoană, când nu vrei să trăiești fără ea. Așa simt eu față de el și cred că și el simte la fel.

– Ai înțeles toate astea dintr-un dar? În ce consta?

Ea i l-a arătat, iar el a încuviințat.

– Înțeleg. Și-acum ce vrei să faci? Să te întorci?

– Sigur că vreau, dar nu pot. Hannah a fost cuprinsă de disperare și și-a lăsat capul în jos. E prea târziu. Nu mai pot face nimic. O, Hoji, ce bine ar fi fost să nu fi venit în țara asta!

Capitolul 38

Aflat pe veranda ce dădea spre grădină, Taro privea vegetaţia de un verde minunat, fără a vedea ceva. Venise aici în fiecare seară de când plecase Hannah într-un efort disperat de a-şi calma sufletul, de a-şi readuce pacea şi armonia în sufletul. Dar era o încercare fără şanse de reuşită. Prea multe amintiri care refuzau să dispară. Mai ales aici. Poate ar trebui să pună să se distrugă grădina casei?

Dacă închidea ochii, o vedea venind pe alee îmbrăcată ca orice doamnă, dar totuşi atât de diferită. Nu doar prin felul în care arăta, ci şi prin felul de a fi. Era unică, Hannah a sa şi el ştia că nu va mai cunoaşte cât va trăi o altă femeie ca ea.

Nu-i putea uita curajul şi hotărârea de a nu-şi trăda teama când o adusese prima oară aici. A zâmbit pentru sine. Fusese atât de transparentă, de uşor de desluşit, cu toate eforturile ei de a-şi ascunde gândurile. Era evident că nu era obişnuită să facă asta, aşa cum făcea oricine altcineva de aici. Totuşi, lui i-a plăcut asta. Îi plăcea felul în care îi străluceau ochii când îl vedea venind, cum îi zâmbea şi râdea din toată inima când o amuza ceva. N-a fost niciodată ruşinoasă, dar nici n-a avut intenţia să-l prindă în mreje. Şi asta s-a dovedit a fi slăbiciunea lui. Hannah îl acaparase trup şi suflet. Şi-a sprijinit fruntea obosită pe un braţ şi a oftat.

– Aşa a fost să fie. Aşa îi zisese Yanagihara san când Taro îi spusese de plecarea lui Hannah.

– Ai răbdare, *milord,* totul va fi cum trebuie.

Dar Taro n-a înţeles de ce zeii voiseră ca el să treacă prin toate astea. I se părea lipsit de sens.

De parcă ar fi fost chemat de gândurile sale, Yanagihara a apărut de la un colţ al aleii şi s-a apropiat sprijinindu-se în baston.

– Bună seara, *milord.*

– Konban wa.

– Tot mâhnit?

– Mâhnit? Nu ştiu dacă acesta este cuvântul. Să zicem că încerc să uit.

– De ce să uiţi, *milord?* Tu şi lady Hannah aţi fost fericiţi împreună, iar ea şi-a atins scopul pentru care a venit aici.

– Adevărat? Cum aşa?

– N-ai auzit vestea? Familia lordului Takaki este în dizgraţie. Fii săi cei mari au complotat împotriva şogunului şi vor fi pedepsiţi. Oricine este asociat cu numele lor este considerat suspicios, dar tu nu mai ai de ce să te temi, nu mai eşti rudă cu ei.

– Şi tu crezi că acesta a fost scopul venirii Hannei aici?

– Sunt sigur de asta. Dacă ea n-ar fi venit şi n-ar fi făcut-o pe lady Reiko să reacţioneze aşa cum a făcut, poate erai însurat acum. Chiar dacă Şogunul te considera nevinovat, nu te-ai mai fi bucurat de favorurile sale şi ai fi fost permanent supravegheat. Aşa că, vezi, totul a lucrat în favoarea ta, *milord.* Acum, nu-ţi mai face gânduri rele. Ţi-am mai spus, totul va fi bine.

– Cum ar mai putea să fie bine când ea nu mai este aici?

– Păi, fă ceva în sensul acesta. Doar eşti un daimyo! Îl provocă Yanagihara.

Taro se încruntă.

– Adică s-o aduc înapoi?

– Sigur că da. Doar n-o să stai aici şi să-i laşi pe barbari s-o ducă departe? Nu-ţi vor creşte copilul aşa cum trebuie şi...

– Copil? Care copil? Taro sări în picioare. Era conştient că aproape striga, dar Yanagihara nici n-a clipit. Doar a clătinat din cap şi a oftat.

– Ah, voi tinerii! Uneori sunteţi orbi!

Taro s-a apropiat de bătrân.

– Eşti sigur că Hannah este însărcinată cu copilul meu?

– Da. Am crezut că ştii, altfel ţi-aş fi spus.

Pe moment, Taro nu l-a crezut. Fără îndoială, Yanagihara juca unul dintre jocurile sale, dar nu conta. Important era că trebuia să se ducă după Hannah.

– Trebuie să pornesc imediat, altfel nu-i mai prind până ajung pe coastă.

– Îi vei prinde, crede-mă.

– Altă profeţie de-a ta, sensei?

Yanagihara zâmbi.

– Nu, de data asta este doar intuiţia.

– Atunci, sper să ai dreptate. Pe toţi zeii, ar trebui să ai!

***

Hannah şi-a făcut mii de planuri, apoi a renunţat la ele, cufundându-se tot mai adânc în melancolie. Îşi petrecea tot timpul zăcând în palanchin cu obloanele lăsate, pretinzând că nu se simte bine, pentru a fi lăsată în pace. În cele din urmă, Jacob i-a bătut în oblon şi i-a cerut să iasă.

Trebuie să iei aer curat, să faci puţină mişcare ca să nu ajungi într-o stare de depresie, i-a spus el. Ea a deschis gura ca să protesteze c-o făcuse deja, dar el a ridicat mâna: Nu plec până nu ieşi. O scurtă plimbare, asta este tot ce-ţi cer. Nu poţi fi atât de bolnavă dacă te poţi uita la mine.

Hannah a bombănit ceva, dar în cele din urmă a făcut ce i s-a cerut. Jacob i-a oferit braţul, s-a sprijinit de el mergând, încet ca un om bolnav, dar el a ignorat asta şi a dus-o departe de urechile celorlalţi.

– Hannah, chiar este nevoie să discutăm despre experienţele tale în lunile lungi de captivitate. Ştiu că poate fi un subiect dureros pentru tine, dar trebuie să ştiu exact ce s-a întâmplat. Şi, poate, discutând despre acest subiect, te vei împăca cu el şi nu vei mai suspina.

– Nu va fi aşa. Şi, de fapt, ce mai contează acum? Hannah privea înainte, înghiţind ca să scape de nodul din gât, la amintirea zilelor fericite petrecute alături de Taro.

– Dacă ai fost maltratată... în orice fel îi voi cere lui Will Adams să facă o plângere oficială. Aici legile sunt foarte severe.

– Nu! Hannah a înţeles că a reacţionat un pic exagerat şi şi-a moderat tonul. Vreau să spun că te rog să n-o faci. Jur că nu m-a atins nimeni, nici măcar cu un deget fără consimţământul meu.

Jacob s-a încruntat la ea.

– Ce vrei să spui?

– Sunt bine. Nu sunt afectată în niciun fel. Ce mai doreşti? Acum mă pot întoarce la palanchin, te rog? Nu sunt într-o dispoziţie prea bună.

Jacob păru că se gândeşte.

– Dacă spui ceea ce am înţeles eu, nu vrei să discutăm despre asta?

Ea s-a întors spre el şi l-a privit în ochi.

– Jacob, nu am despre ce să discut. Apreciez că eşti îngrijorat din cauza mea, îţi sunt recunoscătoare, dar aş vrea să lăsăm acest episod în urmă. Am putea discuta altceva? Dacă mă răzgândesc, te anunţ.

După ce a ezitat o clipă el a încuviinţat.

– Foarte bine. Dacă eşti sigură de ce vrei.

– Da, promit! Mulţumesc, Jacob. Din impuls l-a luat cu braţele după gât, îmbrăţişându-l, apoi s-a îndreptat spre palanchin, strângând din dinţi ca să oprească lacrimile să curgă.

După o oră, suita s-a oprit pe malul unui râu repede. Hannah a coborât din nou din palanchin, întâmpinată de Hoji.

– Va trebui să traversăm pe jos. E mai sigur.

– Nu-mi amintesc să fi fost atât de învolburat ultima oară când am trecut pe-aici. Hannah privea torentul care ducea crengi şi noroi prin faţa lor. Eşti sigur că pe-aici îl putem aborda?

– Da. A plouat mult în ultimul timp. Apa se scurge de pe versanţi. Avem noroc că nu e mai rău.

Un cuplu de bărbaţi curajoşi a traversat râul cu o frânghie pe care au legat-o de celălalt mal. Peste tot erau pietre pe care să păşească, dar erau sub apă şi destul de alunecoase. Volumul mare de apă depăşea cu mult normalul şi de aceea era foarte greu să-ţi ţii echilibrul. Dar nu aveau de ales, dacă voiau să ajungă pe malul celălalt.

Aşadar lungul şir de bărbaţi şi de cai a început să-şi croiască drum.

***

Hannah şi-a aşteptat rândul, dar Rydon a intrat în apă cu nerăbdarea sa obişnuită, trăgându-şi calul după el.

– Ce muieri sunteţi! a strigat. E doar nişte apă, ce Dumnezeu!

– Aşteaptă, Rydon! strigă Jacob, dar căpitanul preferă să nu asculte, încăpăţânat ca de obicei.

– Ce face? exclamă Hannah. De ce nu se ţine de frânghie? Inconştientul!

Rydon dăduse drumul frânghiei ca să ţină cu ambele mâini de frâiele calului său. Hannah a clătinat din cap. Animalul avea nevoie de vorbe calme, de încurajare, nu de forţă. Cu cât Rydon trăgea mai tare, cu atât calul se cabra, nechezând cu putere. Hannah îi vedea albul

ochilor când animalul încerca să se elibereze de puterea stăpânului său şi să dea înapoi în acest timp.

– Haide, la naiba cu tine! a strigat Rydon.

Hannah a văzut cum calul speriat s-a ridicat pe picioarele din spate. Cu picioarele din faţă l-a lovit pe Rydon cu putere în piept şi l-a trântit în apă. Hannah a aşteptat cu ochii măriţi de teamă ca Rydon să apară din apă, să împroaşte apa în jur furios. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Rydon! a strigat Jacob, apucând frâul calului care a urcat înapoi pe mal. Să ia cineva animalul ăsta, acum! a ordonat, dar toţi stăteau nemişcaţi, paralizaţi de teamă, uitându-se la râu, iar Jacob a fost remorcat de animalul speriat care încerca să fugă. O singură persoană a reacţionat, dar nu în direcţia lui Jacob.

Hoji a sărit în apă strigând în engleză:

– Căpitan san, vin acum!

– Nu, Hoji, nu! Hannah a pornit după el cu intenţia să-l oprească. E prea periculos. Nu-l mai poţi salva, a spus suspinând, teama făcând-o să simtă un nod în stomac. Deşi îl apucase de mânecă pe Hoji, acesta s-a eliberat şi ea a fost forţată să se oprească la câteva picioare de marginea apei care deja îi smucea chimonoul.

– Trebuie. Îi datorez viaţa, a continuat Hoji cu încăpăţânare.

– Nu, nu vreau să te pierd. Te rog, opreşte-te! Dar Hoji ori n-o auzea, ori nu voia s-o audă. A continuat să înainteze prin apă, apoi s-a aruncat în vâltoare în locul unde a văzut c-a dispărut Rydon.

Hannah l-a văzut cum scoate capul să tragă aer, apoi plonjează la loc în apă. Şi-a muşcat buzele. Hoji ştia să înoate, dar nu ştia cât de bine. Oricum, avea nevoie de ajutor dacă-l găsea pe Rydon ca să-l scoată din apă. S-a hotărât imediat. Trebuia să-l ajute.

Ca şi cum strigătul lui Hoji i-ar fi scos brusc din vraja sub care se aflau, oamenii din escortă au intrat în acţiune. Unii au alergat după Jacob să-l ajute cu calul, în timp ce alţii s-au năpustit spre marginea vadului şi au intrat în apă după Hannah, strigându-i să se întoarcă. Ea s-a făcut că nu-i aude, a apucat de frânghie şi a pornit spre mijlocul apei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hannah! l-a auzit pe Jacob strigând în urma ei, dar l-a ignorat, atentă să nu-şi piardă echilibrul. Apa curgea cu atât mai repede cu cât înainta mai mult, dar îmbrăcămintea ei a devenit excesiv de grea. S-a gândit să renunţe la

ea, dar nu-şi putea dezlega centura cu o singură mână, iar de cealaltă avea nevoie ca să se ţină de frânghie.

Capul lui Hoji a apărut din nou la suprafaţa apei, dar nu şi al lui Rydon.

Hoji, destul! S-a dus! A strigat Hannah, dar el a clătinat din cap şi a încercat din nou.

Hannah era foarte aproape de el, când un curent extrem de puternic a luat-o prin surprindere, doborând-o din picioare. Frânghia era alunecoasă şi nu s-a mai putut ţine de ea. Când a ajuns cu capul sub apă, a încercat să se apuce de ceva. A dat cu mâna de pietre mari, dar curentul fiind prea puternic nu s-a putut agăţa de ele. Apa o împingea în jos şi o trăgea. Dincolo de vad, râul se lărgea tot mai mult şi se adâncea şi a fost împinsă repede de apă şi purtată în jos. Nu mai putea să reziste, putea doar să dea din mâini ca să nu se înece. Reuşea doar să-şi ţină capul la suprafaţă ca să respire aerul de care avea atâta nevoie, dar îi era tot mai greu cu fiecare mişcare a mâinii, multele şi grelele ei haine trăgând-o în jos. A fost cuprinsă de panică, fiindu-i tot mai greu să înoate, şi a înghiţit apă, care a făcut-o să tuşească şi să împroaşte. Avea gust de noroi şi de pământ şi a scuipat ca să-şi cureţe gura, simţind pietriş pe limbă. Când a ajuns din nou la suprafaţă, i s-a părut că aude vocea lui Taro care o striga şi s-a întrebat dacă nu cumva are halucinaţii. În momentul următor s-a lovit cu capul de ceva dur şi n-a mai ştiut nimic.

Capitolul 39

Nerăbdarea l-a făcut pe Taro să-şi mâne calul în galop ori de câte ori îi era posibil şi a călărit în fruntea oamenilor săi, deşi ştia că nu e un gest înţelept. Voia s-o ajungă pe Hannah din urmă cât mai repede posibil, căci, dacă şi-ar fi aşteptat suita, ar fi ajuns prea târziu.

Ştia traseul pe care mergeau străinii, pentru că el însuşi le dăduse ordine oamenilor săi, şi a putut chiar să estimeze cu cât se aflau înaintea sa. Intuise bine că se aflau pe undeva prin apropierea vadului. Exista unul singur în partea aceea şi, întrucât cunoştea foarte bine geografia zonei, a putut să scurteze drumul spre el.

Apropiindu-se, a auzit ţipete şi s-a hotărât să se apropie cu atenţie, în caz că suita căzuse într-o ambuscadă. A descălecat şi s-a îndreptat încet spre nişte tufişuri ca să observe totul din spatele lor, cu toate simţurile în alertă. A încercat să nu se gândească la posibilitatea ca Hannah să fi intrat pe mâinile unor ronin sau a altor ticăloşi, dar când s-a uitat atent, scena era mai cumplită decât îşi imaginase.

Pe toţi dumnezeii! a exclamat el, încleştându-şi pumnii atât de tare, încât pielea mănuşilor a plesnit în semn de protest.

A zărit-o imediat pe Hannah. Purta din nou acel chimono stacojiu oribil şi era uşor de detectat, chiar dacă el nu înţelegea ce căuta în mijlocul unui râu înspumat. Îngrozit a văzut-o cum alunecă şi se duce la fund. S-a uitat dintr-o privire la restul oamenilor şi a observat ezitarea pe chipurile lor.

Chiar dacă Marston san striga ceva, nimeni nu-i acorda nicio atenţie, iar pe celălalt străin nu-l vedea nicăieri.

Imbecilii! a rostit el, hotărât că nu avea sens să-i implice pe ceilalţi în salvarea lui Hannah. Era singura persoană care-l interesa şi, vrând s-o salveze, s-a hotărât s-o facă singur.

N-a scăpat-o din ochi în timp ce râul o ducea la vale. Îl ajuta chimonoul ei stacojiu, dar râul o ducea foarte repede. A alergat înapoi la

calul său şi a pornit în galop pe un drum paralel cu cel care venise, ca să evite vreun desiş de nepătruns, apoi s-a întors pe malul apei unde tufişurile se răreau. A luat-o după o cotitură a râului, încercând să ajungă cu mult înaintea ei acolo.

Teama îl făcea să meargă ca vântul, iar calul probabil înţelegea sentimentele stăpânului, pentru că realmente zbura peste gropi. Când a considerat că este mult înaintea lui Hannah, a tras frâul şi a sărit de pe cal chiar înainte ca acesta să fi oprit. A alergat la malul apei, unde şi-a scos pălăria, armura şi pantofii. Sărind într-un picior în timp ce făcea asta, a ajuns la râu şi a avut chiar şi timp suficient.

Numai dacă Hannah ar fi fost bine!

Nu-i mai văzuse capul la suprafaţa apei în ultimele minute, şi asta nu era bine. Erau luciri roşiatice şi strălucíri ocazionale de auriu şi argintiu acolo unde câte o rază slabă a soarelui cădea pe materialul care apărea din când în când la suprafaţă, dar din câte îşi dădea seama ea nu mai înota.

Hannah! a strigat mai degrabă pentru a se detensiona decât pentru a fi auzit. Niciun răspuns. Taro a intrat în apă şi s-a aruncat în valuri. Era un bărbat puternic, dar chiar şi-aşa a dat o luptă crâncenă cu acei curenţi care-l purtau cu ei la vale. Nu voia decât să ajungă în mijloc, locul unde intuia că va ajunge ea, dar a trebuit să facă eforturi considerabile ca să reuşească.

Apa era rece, ucigător de rece, dar eforturile pe care le făcea îl ajutau să se încălzească. A observat ceva stacojiu care tocmai trecea pe lângă el. Cu un gest pe care doar disperarea îl poate naşte s-a mişcat chiar mai repede prin apă pentru a ajunge la acel ceva. A reuşit cu greu să apuce o bucată de material pe care a tras-o spre el, lovind apa cu picioarele, ca să se menţină la suprafaţă. După ce a verificat că ea se afla în interiorul chimonoului, a început să înoate spre mal trăgând-o după el de materialul chimonoului.

Taro ştia că timpul este foarte preţios. Poate era deja târziu,dar refuza să se gândească la asta. A preferat să se concentreze pe a înota mult mai rapid. Tocmai când a avut impresia că şi-a consumat şi ultimele resurse, a atins pământul cu picioarele şi s-a folosit de pietre şi de bolovani ca să se propulseze mai repede spre uscat. Imediat ce apa i-a ajuns doar până la mijloc, a ridicat-o din apă, continuându-şi astfel restul drumului.

– Hannah, mă auzi?

A aşezat-o cu grijă pe un petic de iarbă şi a încercat să-i desfacă obiul ca să-i audă bătăile inimii, dacă existau. Obrajii ei palizi se albiseră şi mai mult, iar pielea îi era îngheţată la atingere. Degetele lui erau prea îngheţate ca să se mai lupte cu nodurile cordonului cu care era legat acel obi şi a preferat să scoată cuţitul de la centură şi să le taie. N-a durat prea mult ca s-o elibereze de unele dintre hainele pe care le purta şi şi-a lipit urechea de pieptul ei. N-a auzit nimic.

– Kumashiro sama!

Ridicându-şi privirea, Taro l-a văzut pe interpret care ieşea din apă, nu departe de locul în care el îngenunchease.

– Trăieşte? a întrebat el suflând greu, epuizat, dar târându-se în patru labe ca să ajungă la Hannah.

– Nu ştiu. Totuşi, Taro nu abandonase speranţa. Şi-a aşezat mâinile acolo unde credea că ar fi inima ei şi a apăsat cu putere.

– Ce faceţi, *milord?*

– L-am văzut pe senseiul meu făcându-i asta cuiva. A reuşit să-l readucă la viaţă. Taro nu-şi lua ochii de la Hannah şi continua să apese la intervale regulate, aşa cum văzuse că făcuse Yanagihara. Curând eforturile sale au fost răsplătite, pentru că Hannah a împroşcat cu apă şi şi-a întors capul într-o parte pentru a scăpa de multă apă. Taro a ridicat-o uşor de umeri şi a ţinut-o astfel, în timp ce ea a continuat să tuşească.

– Slavă Domnului! a murmurat.

– Şi tuturor sfinţilor! a adăugat Hoji.

Ridicându-şi privirea, Taro a observat că bărbatul clipea furios de parcă voia să împiedice lacrimile să izbucnească, dar, pentru că apa şiroia pe el, era greu de spus. Şi-au zâmbit, şi Taro a răsuflat uşurat.

– Taro? Vocea slabă a Hannei l-a făcut să-şi întoarcă atenţia la ea.

– Ce..? Cum...?

– Sssss... nu mai vorbi acum, îţi explic mai târziu. Acum hai să scoatem îmbrăcămintea asta udă. I-a scos chimonoul roşu şi şi-a strigat calul care nu era prea departe. Era un cal ascultător, care a venit imediat la trap, sforăind şi răsuflând încet când Taro s-a ridicat să ia frâiele.

– Bravo, băiete! i-a spus apoi şi-a ridicat mâna să desfacă şaua. Avea o pătură sub ea cu care a învelit-o pe Hannah.

– Ai venit după mine, a şoptit ea, apoi s-a încruntat.

– Taro, trebuie să vorbim.

– Nu acum, Hannah chan, vorbim mai târziu.

– Dar nu va mai exista acel mai târziu dacă nu-ţi spun acum. Hannah părea foarte hotărâtă, chiar dacă fusese la un pas de moarte.

– Ce vrei să spui? Taro s-a aşezat pe pământ şi a tras-o mai aproape să încerce s-o încălzească. Hoji îşi scosese o parte din haine, iar acum sărea în sus şi-n jos în apropiere ca să se încălzească un pic. Şi lui Taro îi era frig, dar, dacă ştia că Hannah era acum în siguranţă, nu-l deranja prea mult.

– Ceilalţi ne pot vedea? a întrebat Hannah cu vocea slăbită şi răguşită.

– Nu, sunt în susul râului. Te voi duce înapoi la ei ca să-ţi iei lucrurile şi să le spun că te iau înapoi. Legile lor ciudate nu se aplică în ţara asta, astfel vor trebui să negocieze cu mine, după regulile noastre.

– Nu, nu trebuie.

Taro s-a încruntat şi a privit în ochii ei îngrijoraţi.

– Nani, nu vrei să rămâi?

– Vreau, dar, aşa cum spui tu, nu va merge. Va trebui să te întorci la ei doar cu chimonoul, să le spui că nu m-ai putut salva. Spune-le că... m-am înecat, că nu m-ai mai văzut. Că nu m-ai putut ţine la suprafaţă. Că a fost prea târziu.

– Hannah, ţi-a intrat creierul la apă?

– Nu, jur, sunt perfect raţională! Ideea este că fratele meu nu m-ar lăsa niciodată să rămân aici cu tine. De aceea trebuie să-l convingi c-am murit.

– Dar ce-mi ceri e îngrozitor! Taro era şocat. Sunt sigur că poate fi convins. Părea o persoană rezonabilă şi-ţi vrea binele.

– Da, dar asta înseamnă să mă ducă înapoi, în Anglia. Nu va înţelege că mi-e bine aici, crede-mă. Îl cunosc pe Jacob, ştiu că poate fi foarte încăpăţânat atunci când vrea. Nu-şi va abandona niciodată sora cu ceea ce consideră că este o mână de păgâni, indiferent care ar fi adevărul.

– Are dreptate, *milord,* a intervenit Hoji pe un ton sobru dar serios. Dacă vrei s-o păstrezi aici, este singura posibilitate. L-am auzit pe Marston san vorbind cu căpitanul. Consideră c-a salvat-o de o soartă mai rea ca moartea.

– E absurd! Lui Taro i-a venit altă idee. Dar celălalt străin?

– A murit, i-a spus Hoji. Am încercat să-l salvez, dar calul l-a omorât, lovindu-l cu copita în piept, şi s-a înecat înainte să ajung la el.

– Înţeleg.

Taro nu era încântat de ce aflase, dar voia ca Hannah să rămână cu el şi a trebuit să admită că ea îşi cunoştea mai bine fratele. Dacă aşa trebuia, aşa va face. Foarte bine, dacă eşti sigură că este singura posibilitate, akai.

– Da, sunt absolut sigură.

– Atunci rămâi aici, iar eu mă întorc cu Hoji san. Ne vom mişca foarte repede.

– Nu, staţi un moment, se încruntă Hoji.

– Ce mai este? Nu avem timp! Taro abia aştepta să plece, ştiind că orice întârziere nu era bună pentru Hannah.

– V-a văzut cineva venind aici?

– Nu, nu cred.

– Atunci, lăsaţi-mă să mă duc singur, se rugă Hoji. Dacă vă vede Marston san, va deveni suspicios. E mai bine să-i duc chimonoul şi să-i dau vestea proastă. Nu are motive să nu mă creadă. Ştie că ţin la Hannah san.

Taro s-a uitat la Hannah, care a înclinat din cap abia sesizabil.

– Hoji san are dreptate, a şoptit ea. Ar fi mai bine să nu fii implicat în niciun fel. Şi asta înseamnă că putem pleca imediat.

Asta l-a hotărât pe Taro. Cu cât o ducea mai repede pe Hannah într-un loc cald şi sigur, cu atât mai bine.

– Foarte bine, dar te rog să vii după aceea să ne cauţi, dacă poţi să scapi, Hoji san. Hannah va dori să ştie cum au decurs lucrurile.

Hannah s-a simţit teribil de vinovată pentru că şi-a înşelat fratele în felul acesta. Probabil era un păcat de neiertat, dar spera că Dumnezeu o va ierta şi n-o va pedepsi în continuare. Considera c-a suferit deja prea mult şi se întreba dacă Dumnezeu avusese un plan cu ea dacă o adusese până aici.

A simţit că destinul ei fusese stabilit, doar alături de Taro. Acum era o femeie liberă. Chiar dacă nu-i dorise moartea lui Rydon, fusese o uşurare pentru ea să ştie că această piedică fusese îndepărtată. Era mulţumită că fratele ei era bine şi că va putea să se întoarcă în Anglia cu minunata încărcătură pe care, după cum îi spusese, o asigurase. Tatăl ei va fi mulţumit. Cât despre ea, nu ştia ce-i va aduce viitorul, dar, atâta timp cât Taro făcea parte din el, era fericită.

***

Iată-te, în sfârşit!

Se întorseseră la castelul Shiroi după-amiaza târziu, iar Taro o aşteptase să facă baie şi să se schimbe. Împrumutase câteva haine de-ale lui, în care să călătorească, dar acum, că ajunsese, era din nou îmbrăcată în haine de doamnă. A ieşit cu paşi mari prin grădină, ridicându-şi poalele chimonoului ca să aibă mai multă libertate de mişcare. Taro i-a ieşit repede în cale.

– Akai, a murmurat, când ea i-a zâmbit şi s-a aruncat în braţele lui. El a ridicat-o şi a învârtit-o de câteva ori, apoi a strâns-o la piept, cu drag, înainte de-a o pune cu picioarele pe pământ. De ce ai stat atât? A mângâiat-o pe obraji şi a privit în ochii albaştri, frumoşi. Ce mult îi lipsise privirea ei limpede!

– Am încercat să le grăbesc pe doamnele din suita mea, dar ele au vrut să arăt perfect pentru tine!

– Întotdeauna arăţi perfect, Hannah chan! Crede-mă, nu ai nevoie de cremele lor! Taro a privit-o, devenind brusc serios. Eşti sigură că vrei să rămâi? Am fost convins că asta e dorinţa ta, dar poate m-am înşelat!

– Sigur că vreau să rămân, mai mult ca orice! Imediat ce am deschis darul tău, am ştiut c-a fost o greşeală să plec, dar n-am mai ştiut ce să fac. S-a rezemat de el: Încă nu-mi iert că l-am făcut pe Jacob să creadă c-am pierit, dar, dacă mă mai vrei, merită toate astea. Nimeni nu va afla adevărul, dacă putem păstra secretul până la plecarea lui spre casă. Şi, de fapt, puteam să mor oricând pe drumul de întoarcere spre casă. Cine ştie ce se putea întâmpla?

– Aşa este. El s-a încruntat uşor. Hoji san a insistat că ai dreptate şi părea că-ţi este foarte devotat.

– Hoji a fost foarte bun cu mine. Este prietenul meu, un foarte bun prieten şi mentor. Îmi pare foarte bine că a putut să se întoarcă aici, să stea cu noi o vreme. Jacob s-a supărat de plecarea lui?

– Nu, se pare c-a afirmat că Hoji san s-a achitat de datoria faţă de căpitan şi că e liber să plece. Desigur, el nu le-a spus că vine aici. Taro i-a zâmbit. Pierderea fratelui tău este câştigul meu. L-am făcut consilier pe Hoji san.

– O, Taro, e minunat! Îţi mulţumesc.

– Va fi onoarea mea să fiu servit de un om atât de loial. Se va redacta un document oficial pentru numirea lui.

Hannah şi-a muşcat buzele.

– Probabil ar mai trebui să-ţi spun ceva.

– Despre ce e vorba? Taro îşi imagina ce urma să-i spună, dar voia să audă din gura ei.

– Sunt însărcinată.

Taro a zâmbit.

– De fapt, aflasem deja. Mi-a spus Yanagihara san. Sper doar că sarcina n-a fost afectată după ultima ta încercare grea.

– Nu cred, mă simt bine. Ea ezită. Eşti fericit? Adevărat?

– Mai fericit decât îţi imaginezi. O, ştiu că nu va fi uşor pentru noi sau pentru copiii noştri, dar ne vom descurca.

Hannah s-a lipit de pieptul lui.

– Atunci şi eu sunt fericită. Simt că aici este locul meu.

– Da, cred că soarta ne vrea împreună. Le vei simţi lipsa alor tăi, dar asta se poate rezolva.

– Lipsa ta aş fi simţit-o mai tare. Asta înseamnă dragoste în limba engleză şi, odată ce o simţi, nu mai ai ce face. Iar eu sunt îndrăgostită cu adevărat.

– A, aşa se explică. Şi eu sunt îndrăgostit, pentru că n-am mai avut linişte după plecarea ta.

– Împreună vom avea grijă de dragostea noastră şi n-o vom mai pierde niciodată.

El începu să râdă.

Cu siguranţă, micuţa mea *gai-jin*.

Sfârşit

Mulţumiri

Adolescentă fiind, am avut norocul să trăiesc câţiva ani în Japonia. Când am ajuns acolo, nu ştiam nimic despre ţara aceasta, dar nu mi-a luat prea mult să mă îndrăgostesc de ea. Acolo am cunoscut oameni minunaţi şi, chiar dacă nu-i pot menţiona aici pe toţi, aş dori să le mulţumesc tuturor prietenilor mei şi profesorilor de la ASIJ (Şcoala Americană din Japonia), care au făcut ca şederea mea acolo să fie ceva special – *domo arigato mina, san!*

Ca de obicei, mulţumesc echipei Choc Lit pentru ceea ce face, familiei mele şi criticilor mei, care m-au ajutat să-mi păstrez raţiunea, şi tuturor prietenilor mei din Asociaţia Scriitorilor, care m-au făcut să devin scriitoare – ce grozav!

Îi mulţumesc în mod deosebit lui Neil Loyd, care m-a ajutat la scrierea unui poem haiku – mi-aş fi dorit să fiu la fel de bună ca el!